

Bodleian Libraries

UNIVERSITY OF OXFORD

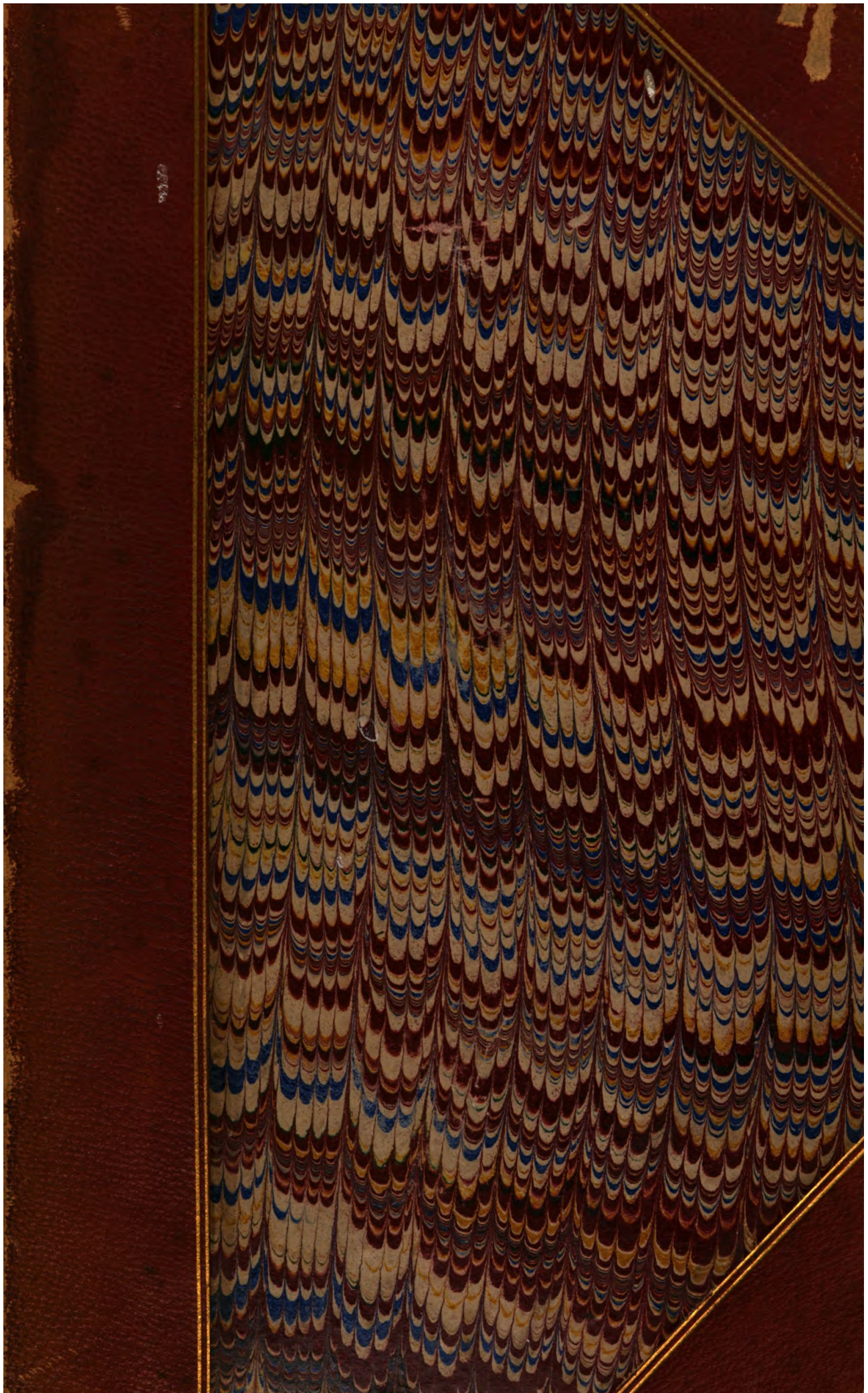
This book is part of the collection held by the Bodleian Libraries and scanned by Google, Inc. for the Google Books Library Project.

For more information see:

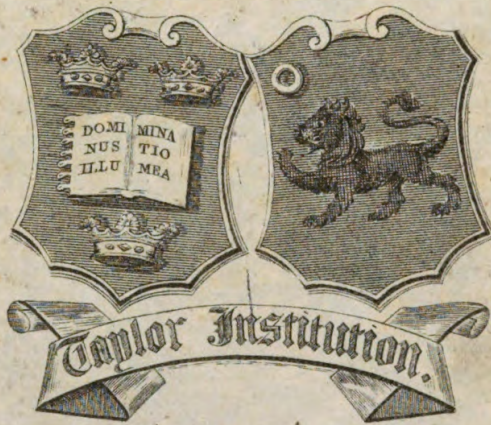
<http://www.bodleian.ox.ac.uk/dbooks>

This work is licensed under a Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 2.0 UK: England & Wales (CC BY-NC-SA 2.0) licence.

✓
~~57873~~
233
~~240 f 1~~

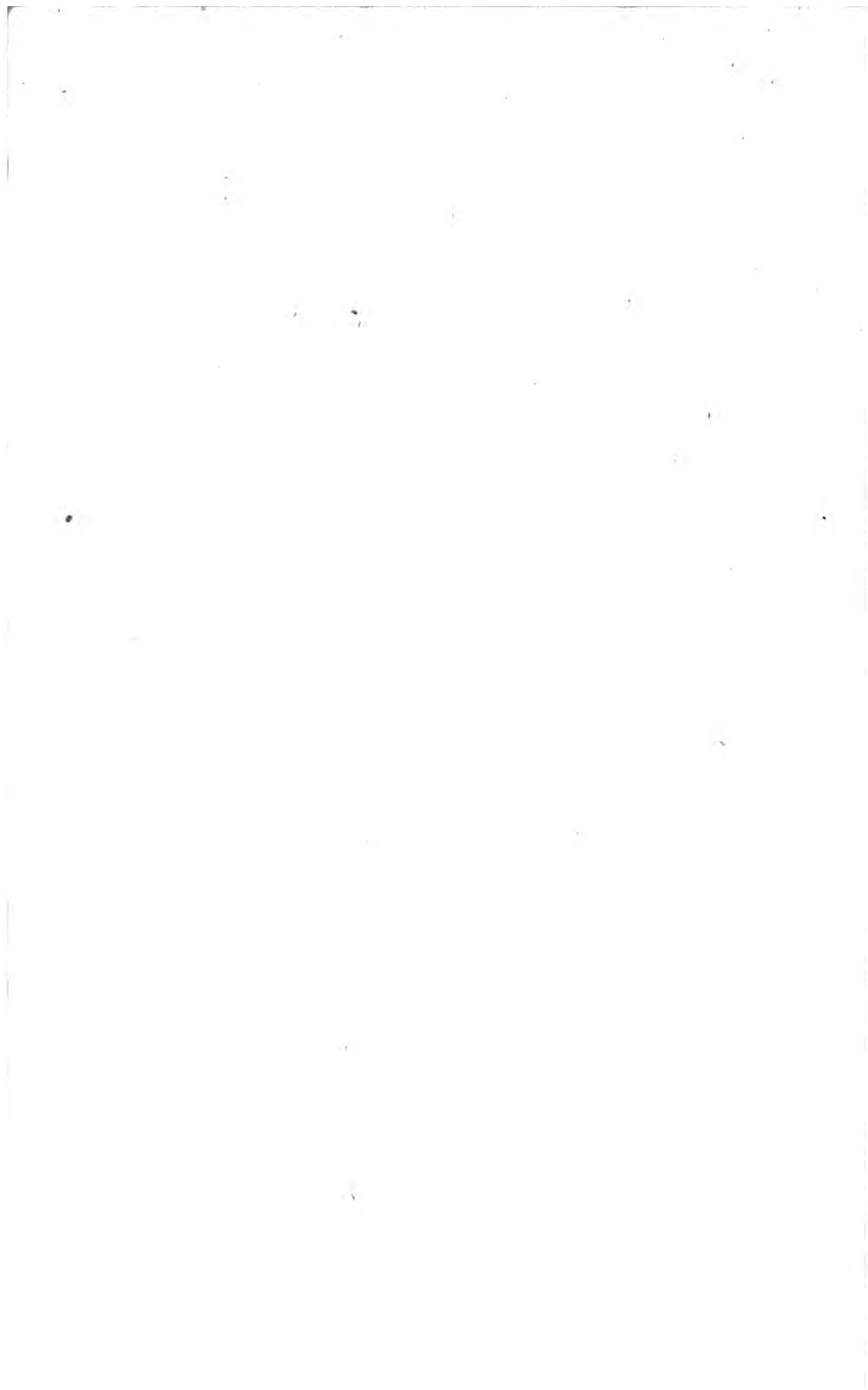
743013

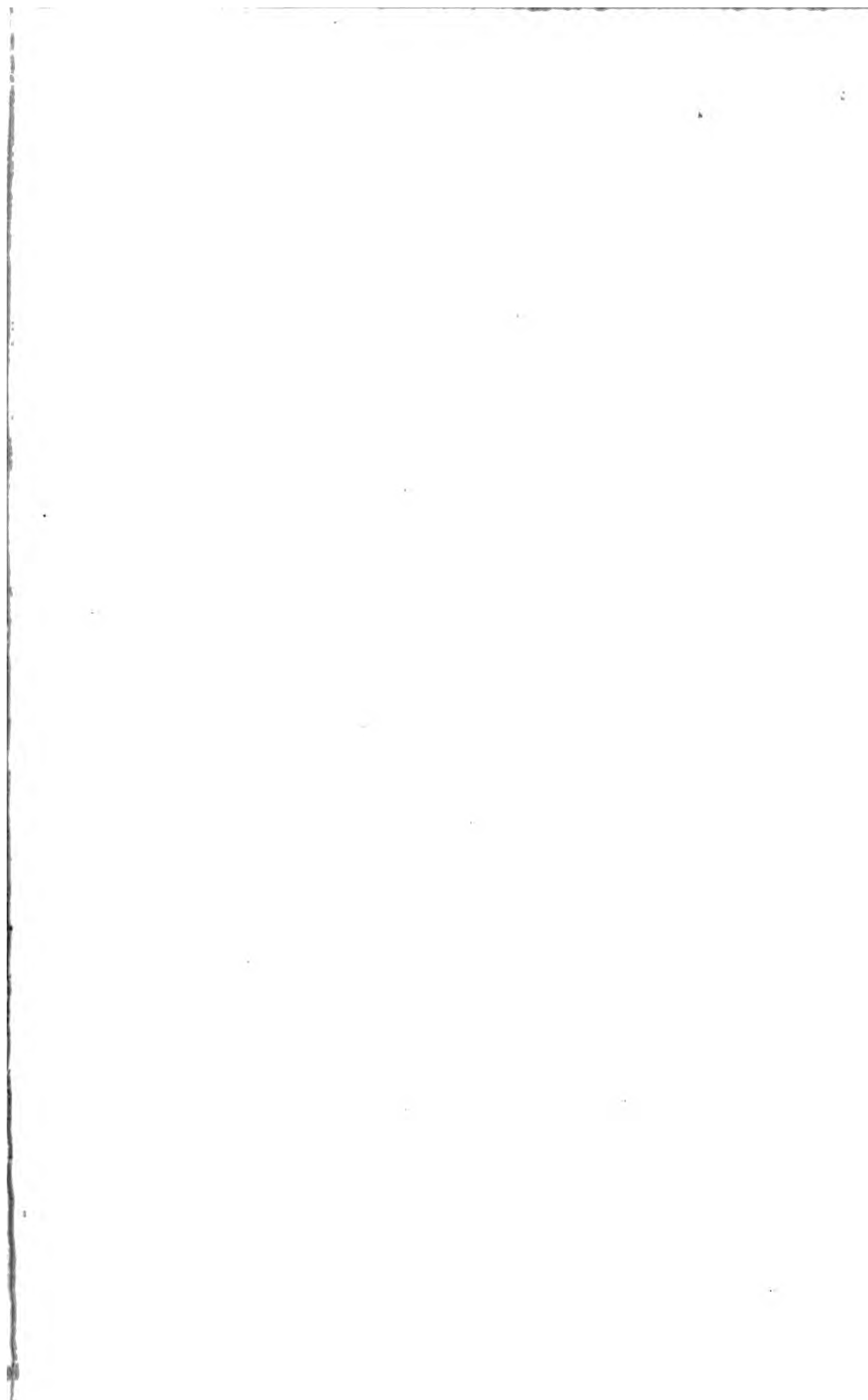
1874.

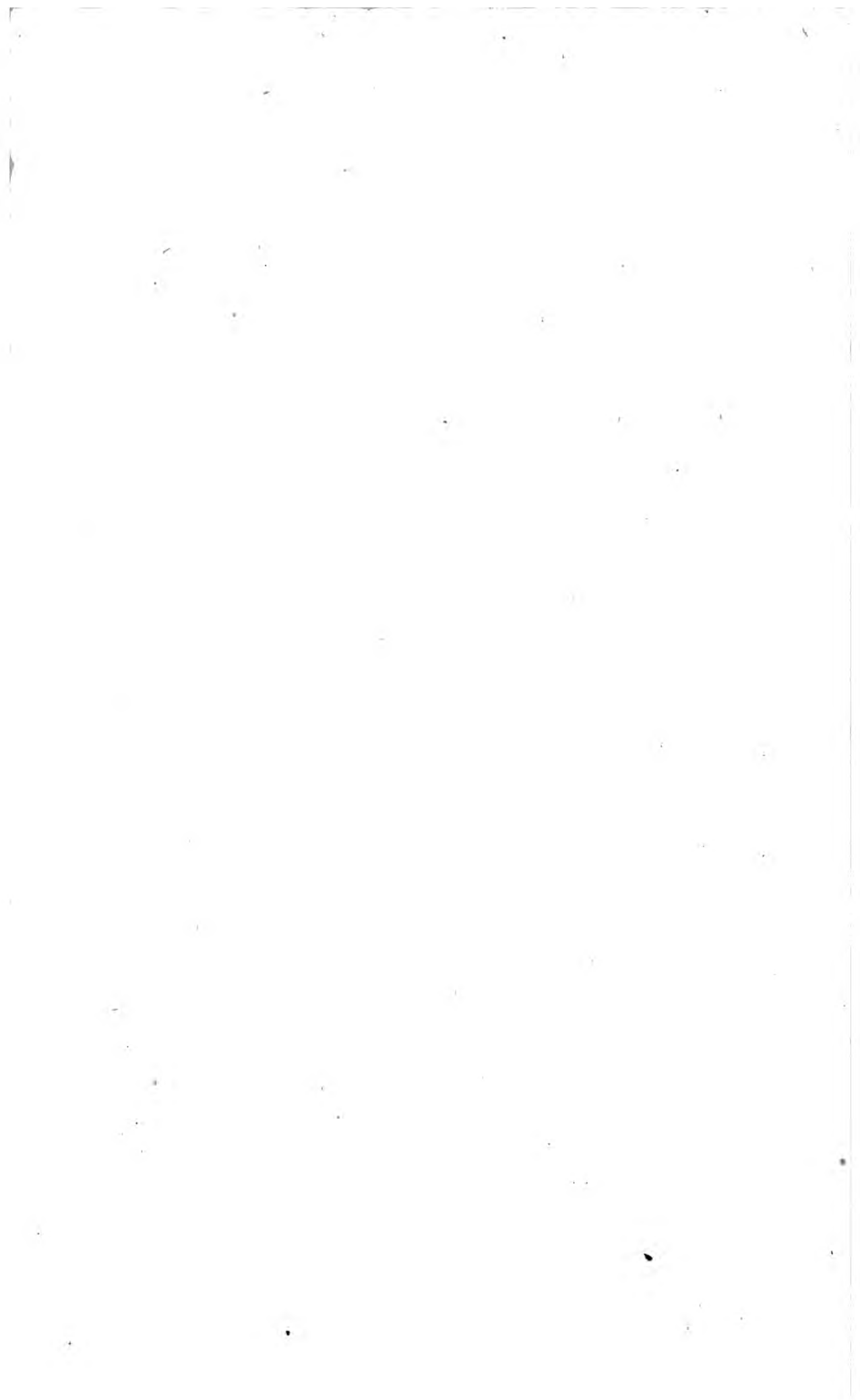
PA 2104 R2 A1 1874 / 1

302687640-

ΑΠΑΝΤΑ
ΤΑ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΡΙΖΟΥ

ΤΟΥ

ΡΑΓΚΑΒΗ

ΤΟΜΟΣ Α΄
ΛΥΡΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΤΥΠΟΙΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΑΝΕΞΑΡΤΗΣΙΑΣ

ἐπὶ τῆς διασταυρώσεως τῶν ὁδῶν Αἰόλου καὶ Ἀκαδημίας

1874

ΛΥΡΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

Τοῖς ἐντευξομένοις.

ΚΑΤ' ἀρχὰς προὔτιθέμην ἐκ τῶν ἐπομένων ποιηματίων νὰ ἐκδώσω τινὰ μόνον κατ' ἐκλογήν. Ἄλλὰ προτροπὴ φίλων, καὶ ὁ δισταγμὸς ἂν τινὰ εἰσὶν ἐκλογῆς ἄξια, μὲ παρεκίνησαν νὰ τὰ δώσω ὅλα εἰς φῶς.

Ἐκ τούτου περιέλαβεν ἡ παροῦσα ἔκδοσις πολλὰ ἀπ' ἀλλήλων διάφορα κατὰ τὴν ὕλην, τὴν ἀφορμὴν καὶ τὴν ἐποχὴν τῆς συνθέσεως, καὶ προσέτι κατὰ τὴν γλῶσσαν. Τινὰ εἰσὶ γεγραμμένα εἰς τὴν καθαρῆς, τινὰ ἐκ προθέσεως εἰς τὴν δημοτικὴν καὶ ἄλλα, τὰ τῶν ἀρχαιοτέρων μάλιστα ἐποχῶν, εἰς γλῶσσαν καθαρὰν μὲν κυρίως, ἀλλὰ μὴ ἀπηλλαγμένην τινῶν ἀδειῶν, αἵτινες ἐν γένει εἰσὶν, ὡς φρονῶ, σύμφωνοι πρὸς τὴν φύσιν καὶ τοὺς νόμους τῶν ἀλλοιώσεων τῆς Ἑλληνικῆς.

Ἡ καθ' ἡμᾶς Ἑλληνικὴ δὲν ἐβλάστησεν, ὡς τινες τῶν Εὐρωπαϊκῶν, αὐτοφυῶς ἐκ ρίζης ἀγρίας, οὐδὲ προέκυψεν, ὡς ἄλλαι, ἐξ ἀκαλλιέργητων παραφυάδων κορμοῦ ἄλλοτε εὐθαλοῦς, ἀλλ' ἔκτοτε σχεδὸν προρρίζως ἀνασπασθέντος. Αὐτὴ ἐστὶ πάντοτε ὁ ἀρχαῖος κορμὸς, παραμεληθεὶς μὲν διὰ τῶν αἰώνων, καὶ ἀπολέσας μέρος τῆς εὐγενοῦς ἰκμάδος αὐτοῦ, ἀλλ' οὐδέποτε, οὐδ' ἐπὶ Ῥωμαίων, οὐδ' ἐπὶ Τουρκοκρατίας, παντάπασιν ἀποξηρανθεὶς, καὶ μόνον αὔρας εὐνουστέρως προσμένων ἵνα ὡς τὸ πρὶν ἀναθάλη. Ἡ δ' αὔρα αὕτη ἐπνευσεν ἀγαθῇ τύχῃ ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς ἐλευθερίας, καὶ ἔκτοτε ἡ γλῶσσα ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον καθαρῆς διατυπουμένη πρὸς τὴν ἀρχαίαν, ἧς ἐστὶν ἐξακολούθησις συνεπῆς.

Ἐπὶ τῶν μακρῶν δουλικῶν ἡμερῶν ὅμως, τῆς ἀμαθείας ἐπικρατούσης, ἐξηπλοῦτο ἡ τῶν ἀπαιδευτῶν διάλεκτος, τῶν οὐδόλως τὴν γλωσσικὴν ἀκρίβειαν ἐπιμελουμένων, καὶ κατέκτα καὶ τὰς ἀνωτέρας τάξεις, καὶ ἤρξατο καὶ προϊόντα τινὰ νὰ παράγῃ ποιήσεως, μὴ στερούμενα τῆς ἀγρίας χάριτος τῶν ὀρεσιβίων ἀνθέων. Αὕτη εἶναι ἡ δημώδης διά-

λεκτος, εἰς ἣν τινὰ τῶν ἐν τῷ τόμῳ τούτῳ περιεχομένων ἐγράφησαν, χάριν τῶν αἰρουμένων τὰ συνηθέστερα μᾶλλον ἢ τὰ ἀκριθέστερα.

Ἄλλ' ὁ καθαρισμὸς τῆς γλώσσης ἐκ τῶν δημῶδων τύπων βαθμηδὸν μόνον προέβαινε, καὶ τινες αὐτῶν τόσῳ ἐμμονώτερον διετηρήθησαν ἐν τῇ στιχουργίᾳ καὶ ὡς ἄδειαι, κατὰ τοὺς πρώτους μάλιστα χρόνους, κατ' ὀλίγον μόνον ἐκλείποντες, καθ' ὅσον ἦσαν συνεπεῖς πρὸς τὸ πνεῦμα τῶν ἀνεκαθεν τῆς γλώσσης σχηματισμῶν, καὶ προῦκυπτον ἐκ στερεῶν καὶ παναρχαίων γνησίων ριζῶν, αἵτινες ὑπὸ τὸ δημῶδες στρώμα διὰ τῶν αἰώνων ἐλάνθανον.

Οἱ κυριώτεροι ἐξ αὐτῶν, ὧν ἐποιησάμην χρῆσιν εἰς τ' ἀρχαιότερα τῶν στιχουργημάτων, καίτοι κατὰ τὰ λοιπὰ τὴν καθαρότητα τῆς γλώσσης ἐπιδιώκων, εἰσὶν οἱ ἐπόμενοι·

α) Ἡ μὴ αὔξησις εἰς τοὺς παρωχημένους χρόνους τῶν υπερδισυλλάβων ῥημάτων, ὡς εἶχον καὶ εἰς τὴν Ὀμηρικὴν διάλεκτον, καὶ ὁ συνεπὴς αὐτῇ μὴ ἀναδιπλασιασμὸς τοῦ παρακειμένου.

β) Ὁ εἰς οὐν σχηματισμὸς τοῦ τρίτου πληθυντικοῦ προσώπου τοῦ ἐνεργητικοῦ ἐνεστῶτος καὶ μέλλοντος τῆς ὀριστικῆς καὶ ὑποτακτικῆς, ὁ εἰς εσαι τοῦ δευτέρου ἐνικῶν προσώπου τοῦ παθητικοῦ ἐνεστῶτος, ὁ εἰς εσο τοῦ δευτέρου ἐνικῶν προσώπου τοῦ παθητικοῦ παρατατικοῦ. Πάντα ταῦτα τὰ πάθη εἰσὶ συγγενῆ πρὸς ἄλληλα καὶ πρὸς τὴν ἀρχαίαν τῶν ἀναλόγων τύπων ἀλλοίωσιν, δι' ἀφαιρέσεως τοῦ σ καὶ συναϊρέσεως τῶν φωνηέντων, ἢ τ' ἀνάπαλιν. Ὅτι τὸ δεύτερον ἐνικὸν πρόσωπον τῶν εἰς μαι ῥημάτων ἦτο ἀρχικῶς σαι ἀποδείκνυται ἐκ τοῦ σχηματικοῦ τοῦ παρακειμένου (λέλυμαι, λέλυσαι). Οὕτως ἦτο πιθανῶς ἐν ἀρχῇ καὶ λύομαι, λύεσαι, ὡς παρ' ἡμῖν σήμερον, καὶ ἀφαιρέσει τοῦ σ τὰ εαι συνηροῦντο εἰς η (λύη). Ὁμοίως ὁ ὑπερσυντελικὸς (ἐλέλυσο) φαίνεται ἀποδεικνύων ὅτι καὶ ὁ παρατατικὸς (ὦν πρὸς τὸν ἐνεστῶτα ὅ,τι ἐκεῖνος πρὸς τὸν παρακειμένον) ἦτο ἐπίσης ἀρχικῶς, ὡς εἶναι σήμερον, ἐλύεσο, καὶ, ἀφαιρέσει τοῦ σ, καὶ συναϊρέσει τοῦ εο, ἐγένετο ἐλύου. Κατὰ ταῦτα παρ' ἡμῖν τῶν καταλήξεων ουσι καὶ ωσι ἐκπίπτει τὸ σ, καὶ τὰ φωνηέντα συναϊροῦνται εἰς ου.

γ') Ἡ ἐπίτησις τῆς προθέσεως μετὰ εἰς μέ, ὡς ἐν τῇ ἀρχαιοτάτῃ ἑλληνικῇ συνετέμενετο ἢ παρὰ καὶ ἢ κατὰ, καὶ ἢ σύνταξις αὐτῆς μετ' αἰτιατικῆς, ὡς καὶ παρ' Ὀμήρῳ συντάσσεται, ὅταν σημαίνῃ πρὸς.

δ') Ἡ κατὰ τὸν αὐτὸν λόγον σύνταξις τῆς ἀπὸ μετ' αἰτιατικῆς.

Διηρέθησαν δὲ καθ' ὕλην τὰ ποιημάτια ταῦτα, καὶ μὴ καταταχθέντα οὔτε κατὰ τὴν διαφορὰν τῆς γλώσσης, οὔτε κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς συντάξεως, ἀλλ' ὑπὸ τὴν ἔποψιν τῶν περιεχομένων, πολλὰ εἰσὶν ἢ ἀντανάκλασις τῶν σκέψεων, ἢ ἐνίοτε ἴσως καὶ τῆς ἀσκεψίας, τῶν χρόνων καθ' οὓς ἐγράφησαν. Οὕτω τὸ ποιημάτιον Ἡ Ἀρβαριτία (σελ. 78), φερώνυμον τῆς Ναυπλιακῆς ἀκτῆς εἰς ἣν ἐρρίφθη τὸ σῶμα τοῦ Κωνσταντίνου Μαυρομιχάλη, γραφὴν κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ φόνου τοῦ Κυβερνήτου Καποδιστρίου, καὶ τοι μετὰ ταῦτα ἀναθεωρηθὲν, κατοπτρίζει μάλιστα τὰς ιδέας ὑφ' ὧν κατειχόμεν κατὰ τὰς δεινὰς περιστάσεις ἐκεῖνας.

Τὸ δ' ἐπιγραφόμενον *Συνταγματικὸς* (σελ. 89) ἐποιήθη ὅτε οἱ Ῥουμελιῶται μετὰ τοῦ Κωλέττου εἰσῆλασαν εἰς τὴν Πελοπόννησον, εἰς τὰς σημαίας των τὸ Σύνταγμα ἐπιγράψαντες καὶ ἔμβλημα αὐτῶν λαβόντες τὴν Ἀθηναῖν, προτιθέμενοι δὲ τὴν κατάλυσιν τῆς ἀρχῆς τοῦ Αὐγουστίνου Καποδιστρίου. Τῆς ἐκστρατείας ἐκεῖνης μετέσχον καὶ αὐτός· πιθανῶς δ' εἰς χρόνους ὠριμωτέρους θ' ἀπεῖχον νὰ ψάλω ἐμφύλιον σύγκρουσιν, καὶ νίκην Ἑλλήνων ἐφ' Ἑλλήνων.

Τὰ *Βουκολικά* (σελ. 269) εἰσὶ καὶ ταῦτα ἐκ τῶν ἀρχαιοτέρων ἔργων, ἀναθεωρηθέντα. Τὸ δὲ Ε' εἰδύλλιον, ἢ *θήρα* (σελ. 307), συνετάχθη ἐπὶ τῆς ἐλεύσεως τοῦ Βασιλέως Ὁθωνος, ὡς τις νύξις, πρὸς τὸν νεαρὸν Βασιλέα, τῶν μεγάλων καθηκόντων αὐτῷ ἀνεδέχθη, καὶ ὡς τις ἐκ προοιμίων διαμαρτύρησις κατὰ τῆς κολακείας ἣτις ἔμελλε νὰ τὸν περιστοιχίσῃ, σμικρύνουσα τὰ πρὶν ἵνα μεγαλύνη τὰ ὑπ' αὐτόν.

Τὰ δ' ἐκ σελίδος 321 δημοσιευόμενα τεμάχια ἀφορμὴν ἔχουσι τὴν ἕξιν ἣν ἐπὶ τινα καιρὸν εἶχον, καὶ ἔτι κατὰ μέρος ἔχουσιν οἱ διανομεῖς τῶν ἐφημερίδων τοῦ νὰ ἐξαγο-

ράζωσι κατὰ τὴν ἀρχὴν τοῦ ἔτους εὐτελές τι δῶρον παρὰ τῶν συνδρομητῶν αὐτῶν ἀντ' εὐτελῶν στιχαρίων, ἐν οἷς ὁμῶς ἐπωφελοῦνται τῆς περιστάσεως ἵνα εἴπωσί τινας ἀληθείας.

Ἡ Ἄρθῳ συνετάχθη κατ' ἀρχὰς ὡς διόρθωσις ὁμοίας συλλογῆς, κατ' ἐντολὴν φίλου, ὅστις καὶ τὴν ἐδημοσίευσεν τὸ 1846 ὑπὸ τὰ ἀρχικά Ν. Μ. Ε. Ἦδη δ' ἐκδίδεται (σελ. 385), οὐδενὸς ξένου στίχου διατηρηθέντος.

Ἐκ δὲ τῶν μεταφράσεων, τὸ *δυστυχὲς ἀργίον* (σελ. 446) μοι ἐστάλη ἐκ Παρισίων, ὅτε ἐγράφη, μετὰ προτροπῆς ἵνα μεταφρασθῆ. Δὲν εἶναι δὲ σφαλμάτων ἀπηλλαγμένον ὁ εὐφυῆς οὗτος μῦθος, ὅστις μᾶλλον εἶναι ἀλληγορία, καὶ αὕτη περιπεπλεγμένη, καὶ πιθανὴ μόνον ἂν τὰ πρόσωπα ἦσαν ἄνθρωποι μᾶλλον ἢ ζῶα.

Αἱ ἐν τοῖς Γερμανικοῖς στιχουργήμασι συμπεριληφθεῖσαι *Μεταφράσεις τινῶν ἐκ τῶν τοῦ Ἀλεξάνδρου Σούτσου* (σελ. 481), εἰσὶ τὰ περισωθέντα λείψανα πληρεστέρας συλλογῆς, ἣν εἶχον ἐπιχειρήσει ἵνα ἐπιδείξω τοῖς τότε ἐλθοῦσι Βαυαροῖς τὸ πνεῦμα ἐνὸς τῶν ἐξοχωτέρων ἡμῶν ποιητῶν. Ἀπωλέσθησαν δὲ τὰ λοιπὰ τεμάχια εἰς τὰς χεῖρας τῆς συζύγου τοῦ τότε πρέσβεως τῆς Βαυαρίας, Κ^α Γάσσερ.

Πολλὰ τῶν ἐν τῷ τόμῳ τούτῳ ἀσμάτων ἐτονίσθησαν ἐπὶ ἐγκρίτων ξένων μελωδιῶν, ἣ ἐγράφησαν δι' αὐτάς, τὰς μὲν δημοσιευθείσας εἰς πρῶτον τεῦχος κληθὲν *Μουσικὴ ἀρθοδέσμη*, τὰς δὲ μελλούσας νὰ δημοσιευθῶσιν εἰς δεῦτερον τεῦχος τῆς αὐτῆς συλλογῆς. Εἰς τὰ δύο ταῦτα τεύχη παραπέμπουσιν αἱ πολλῶν τῶν στιχουργημάτων προταχθεῖσαι σημειώσεις ὑπὸ τὰ γράμματα Α καὶ Β.

ΠΡΟΣΦΩΝΗΣΙΣ

ΕΙΣ τὰ φύλλα του πέταλ' άνθέων
τὸ βιβλίον ξηραῖνον πιέζει,
εἴτι ἄλλοτε ἔδρεψα κλαίων,
εἴτ' ἠσθάνθ' ἡ καρδία ὅτ' ἔζη-

Ἄλλα δάκρυ ἐπότισεν ἄλλων
εἰς χαρὰν ἢ ἰκμὰς ἐθερμάνθη,
καὶ γλυκύ τι ἀνθύλλιον θάλλον
εἰς τὰ ἄλλα ἐκρύπτετο ἄνθη.

Εἰς ψυχρὸν ὅμως ὅταν χειμῶνα
ἀπεπάγ' ἡ ἰκμὰς τῆς καρδίας,
φύλλα ἔπεσαν ἄμορφα μόνα,
στερηθέντα χροιάς κ' εὐωδίας.

Τὰ συνέλεξα φύλλον πρὸς φύλλον.
Φύλαττέ τ'· ἄς σοὶ φέρουν εἰς μνήμην
πῶς ἂν ἔσχατος ὄλων τῶν φίλων,
πλὴν θερμότερος ὄλων πῶς ἤμην.

Ἄν θελήσης ποτὲ δ' ἡ φωνή σου
τὴν ζώην των τὴν πρὶν νὰ τοῖς δώσῃ,
ὡς ἡ Ἴρις λαμπρὰ θὰ βαφῶσι,
θ' ἀποπνέουν ὄσμὴν παραδείσου.

~~~~~

ΠΡΟΣΦΟΡΑ
ΠΟΙΗΜΑΤΩΝ ΜΟΥ

Τῆ Κυρία ***

ΔΕΣΗΜΟΝ δῶρον πατρικοῦ μὴ ἀποβάλλης φίλου.
Αὐτοῦ δὲν εἶν' ἐνθύμημα· δὲν ἔχει τόσην οἴησιν·
ἀλλ' εἶναι ἡ καρδία του, ἡ ἐφ' ἐκάστου φύλλου
σταλάξασα εἰς δάκρυα κ' εἰς πεζολόγον ποίησιν.

Δὲν εἶναι ταῦτα διὰ σέ, ξηρὰ καὶ ἄχρηστ' ἄνθη·
ἀλλὰ μετ' ἀγαθότητος ἐπεικοῦς τὰ δέχεσαι,
καθὼς τὴν ἀνθοδέσμην σου, καὶ ὅταν ἐμαράνθη,
πολλάκις ἄχρουν παρὰ σοὶ καὶ ἄσμον ἀνέχεσαι.

Καὶ ὅμως ἴσως ἐπ' αὐτὰ τυχαῖον βλέμμ' ἂν στρέψης,
ἐν μέσῳ που τῶν ἀκανθῶν, εἰς τὸν ἀκήρευτον ἀγρὸν
θὰ εὕρης ἐνθυμήσεων ἀνθύλλιον νὰ δρέψης,
ἐκπέμπον μῦρον τῆς ψυχῆς, κ' ἐκ δρόσου ἕαρος ὑγρόν·

ΕΠΙ ΣΥΛΛΟΓΗΣ

ΠΟΗΣΕΩΝ ΜΟΥ

Τῆ Κυρία ***

ΚΟΙΝΑΣ ἐμπνεύσεις, ἀπιθάνους μύθους
σοὶ παραδίδω, πλάσματα ὀνείρων.
Μὴ τ' ἀποβάλῃ ὀφθαλμός σου εἴρων.
Μετ' εὐμενοῦς μειδιάσόν τοις ἤθους.
Τοῦ Παρνασσοῦ δὲν πνέουσι τὸ μῦρον,
ἀλλ' ἔβρευσαν ἐκ παλλομένου στήθους.

Τὸν ἀφανῆ μου ζωγραφοῦσι βίον,
τὸν βίον τῆς καρδίας. Θὰ ἐζήτηεις
εἰς τὰς σελίδας τούτων τῶν βιβλίων
μάτην τῆς Μούσης καλλονάς· καὶ εἴ τις
στίλβ' εἰς αὐτάς, δὲν εἶναι μαργαρίτης,
ἀλλ' εἶναι λάμπων σταλαγμὸς δακρύων.

Δὲν παριστῶσ' οἱ στίχοι ἀναμνήσεις·
τὸ παρελθὸν δὲν ζωγραφοῦν, — τὸ μέλλον.
Ἄν εἰς αὐτοὺς μορφαὶ γελοῦν ἀγγέλων,
ἀόριστοι τὰς πλάττουν προαισθήσεις.
Ὁ ἥλιος δὲν βάφει ἀνατέλλων
τὰ φύλλα ταῦτα. Τὰ χρυσόν' ἢ δύσις.

Ἐμπρός σου μαρᾶνθέντα βλέπεις ἄνθη,
σκιάς ἀνθέων ἔτι ἀβλαστήτων.

Ἐκ τῶν κρυπτῶν τῆς τύχης μου ἀδύτων
φωνή μυστηριώδης ἀπεφάνθη
εἰς τὴν καρδίαν, ὄχι τί ἠσθάνθη,
τί δυνατόν νὰ αισθανθῆ τῇ ἦτον.

Εἰς ταῦτα δάκρυ μὴ σταλάξαν κλαίει,
καὶ στεναγμὸς οὐκέτι ἀναδύων.

Εἰς ταῦτα αἰσθημάτων ἀναιτίων
πυρκαϊά, τροφήν ζητοῦσα, καίει,
καθὼς ἡ λάβα ἢ τῶν ἠφαιστείων
πυρίνη κ' εἰς τῆς γῆς τὰ σπλάγχνα ῥέει.

Δὲν ἀποβλέπ' εἰς ἔπαινον καὶ φήμην
τῶν ἀσθενῶν ἐμπνεύσεων τὸ πλάσμα.
διότι εἴμ' ἐγὼ τὸ φροῦδον ἄσμα
οἶος εἰμὶ, οὐ μόνον οἶος ἦμην.

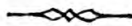
Ἄς τὸ δεχθῆ βαθὺ τῆς λήθης χάσμα,
ἂν εἰς τὴν σὴν δὲν ἀποθάνῃ μνήμην.

Οὐδείς θά μ' ἀναγνώσῃ ἢ θά μὲ κρίνη,
οὐδὲ μοὶ μέλ' ἢ τῶν ἀνθρώπων κρίσις.
Ἄλλ' ἂν ποτὲ εἰς στίχος σὲ ἠδύνη,
εἰς ἓν ἂν μειδιάσης ἢ δακρύσης,
ἄς λείπωσι κεναὶ χειροκροτήσεις·
οὐδ' ἄλλον θέλουν στέφανον ἐκεῖνοι.

Ὁ θάνατος ἐντὸς ὀλίγου μέλλει
μὲ τὰ ξηρὰ νὰ μ' ἀναρπάσῃ φύλλα.
Ἄν τότε ἡ φωνή σου ἀπαγγέλλῃ
τὰ ἔπη μου, θενὰ μοὶ γίνουν φίλα,
καὶ θὰ φαιδρύνῃς, ὡς ἡ Φιλομήλα,
τὸν τάφον μου μὲ παραδείσου μέλη.

ΠΡΟΟΙΜΙΟΝ

ΤΗΝ ὥραν καθ' ἣν κρύπτεται τῆς Σαλαμῖνος πέραν
ὁ ἥλιος, μακρὰς σκιάς ἐπὶ τὴν γῆν στρωννύων,
τῆς Ἀθηναῖς ἀνήρχετο τὸν λόφον καθ' ἑσπέραν
ἀνὴρ, ὠχρὸς τὸ μέτωπον, σιωπηλῶς δακρύων.

Δὲν εἴλκυον τὸ βλέμμα του τὰ εὐγενῆ τεμένη,
οὐδὲ τ' ἀριστουργήματα τῆς ἀθανάτου σμίλης.
Εἰς πάντα τὰ περὶ αὐτὸν ἦν ἡ ψυχὴ του ξένη,
κ' ἐκάθητο εἰς σύντριμμα καταπεσούσης στήλης.

Ἦ ὄψις του ἦν ἀπαθῆς, τὸ ἦθος κατηφές του.
Ὡρας διέμενε κρατῶν βαρὺ τὸ μέτωπόν του,
κ' ἐπέβλεπε δι' ὀφθαλμοῦ ψυχροῦ καὶ ἡμισβέστου
τὸν πόντον ἀπὸ τ' οὐρανοῦ, τὴν γῆν ἀπὸ τοῦ πόντου.

Μηχανικῶς κινούμενα ὑπὸ λεπτοῦ ψιθύρου
πολλάκις διεστέλλοντο τὰ πελιδνά του χεῖλη,
ὡς ἡ ψυχὴ του πρὸς ψυχὴν ἀποῦσαν ἂν ὠμίλει,
ἢ ἂν ἐζήτ' εἰς τὰ πτερὰ νὰ φύγη τοῦ ζεφύρου.

Ἄλλοτ' ἐκράτει μελανὸν βιβλίον ἀνὰ χεῖρας,
κ' ἐχάραττεν ἐπὶ τινος λευκοῦ εἰσέτι φύλλου,
ἢ, ὡς ἂν ἀνεγίνωσκε θεσπίσματα τῆς μοίρας,
εἰς τὰς σελίδας ἀτενεῖς τοὺς ὀφθαλμοὺς προσήλου.

Ὅταν τὸ φῶς κατήρχετο τῆς ἀργυρᾶς σελήνης,
καὶ τὰς μορφὰς συνέχεεν ἀμφίβολον καὶ τρέμον,
ἐπὶ τῆς στήλης ἀνδριάς ἐθάβρεις τῆς λιθίνης
πῶς ἦτον, ἢ ὁ οἰκουρὸς τοῦ Παρθενῶνος δαίμων.

Οἱ ἀκροφύλακες αὐτοὶ ὁσάκις τὸν ἀπήντων
τὴν κλίμακ' ἀνερχόμενον βραδέως τοῦ Αὐγούστου,
ἀπέστρεφον μετ' εὐλαβοῦς σιγῆς τὴν κεφαλὴν των,
καὶ μόνον τὸν κατέλειπον εἰς τοὺς συλλογισμοὺς του.

Μίαν ἐσπέραν εἰς αὐτῶν, περιπολῶν τὰ τεῖχη,
τῆς πόλεως πολύμορφον τὴν ὄψιν ἐθεᾶτο.
Ἄλλοῦ μὲν γάμων τελετὴ καὶ εὐωχί' ἀντήχει,
ἄλλοῦ δ' ἐφέρετο νεκρὸς εἰς τὴν ὁδὸν τὴν κάτω.

Ἐδῶ ἐλπίδες, γέλωτες, καὶ τῆς ζωῆς ἡ μέθη·
ἐκεῖ κλαυθμὸς, κ' ἐρήμωσις, κ' ἡ τελευταία λήθη.
Ἄθύμως πρὸς τὸ θέαμα ὁ φύλαξ διετέθη,
καὶ πῶς τοῦ ξένου τὴν ὠχρὰν μορφὴν ἐνεθυμήθη.

«Ἀνίσου μοίρας καὶ αὐτὸς δὲν ἦτον ἄρα θῦμα;
«Τὰ δάκρυα τῷ ἔλαχον ποτὸν, τροφή ὁ πόνος.»
Τοιαῦτα λέγων, πρὸς αὐτὸν διηύθυνε τὸ βῆμα,
καὶ τὸν ἐζήτ' εἰς τὰς πυκνὰς σκιάς τοῦ Παρθενῶνος.

Ματαιίως τὸν ἐζήτησεν. Ἦν ἔρημος ὁ κίων,
μονήρεις ἦσαν οἱ ναοὶ, κ' ἐσίγων αἱ σκιαὶ τῶν.
Ἄλλ' ἐπὶ λίθου ἀνοικτὸν τὸ μέλαν ἦν βιβλίον,
κ' εἰς τοῦ ἀνέμου τὰς πνοὰς τὰ φύλλα του ἐπέτων.

Αὐτὰ τὰ μόνα λείψανα ψυχῆς φυλλορροούσης,
λυπῶν ἀνεμοσκόρπιστα μνημόσυν' ἀπορρήτων,
τοὺς ἀρρυθμίστους στεναγμοὺς τῆς τεθλιμμένης Μούσης
ὁ φύλαξ περιέσωσεν ὁ τῶν ἀρχαιοτήτων.

Ὅ,τι αὐτὸς ἠγάπησεν, ὅ,τ' ἤλπισε κ' ἠσθάνθη,
ἐπλέχθη ὡς νεκρώσιμος τοῦ τάφου του στεφάνη.
Θὰ μαρανθῶσι ἄγνωστα ἐκεῖ τὰ ἄγρι' ἄνθη,
ἐκτὸς ἐν δάκρυ συμπαθοῦς καρδίας ἂν τὰ ῥάνη.

ΥΜΝΟΙ

ΚΑΙ

ΩΔΑΙ

*

ΥΜΝΟΣ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΘΕΟΝ

Μελωδ. Ροσσίνι, (Carità), Β, ἀρ. 1

ΣΕ μεγαλύνουσιν,
ὦ ποιητά,
πάντα τ' ἀόρατα
καὶ ὄρατά.

Ψυχῶν ἀνάτασις,
ῥυθμὸς γλωσσῶν,
φόρον σοὶ φέρουσι,
σὰ ἐκ τῶν σῶν.

Ἀστέρες, ἥλιος,
γῆ, οὐρανός,
εἶπες κ' ἐγένοντο
ἐκ μηδενός.

Τὸ πᾶν λατρεία σου,
κ' ἔχεις ναὸν
τὸν θερμὸν ἔρωτα
τῶν καρδιῶν.

Δῶρόν σου κάλλιστον
 λάμπ' ἡ ζωῆ,
 κ' αἰνεῖ σε, Κύριε,
 πᾶσα πνοή.

Ἦψας τὸν ἥλιον
 μέγαν φανόν,
 μ' ἄστρα κατέσπειρας
 τὸν οὐρανόν.

Τὰς ὥρας ἔταξας.
 Ὡς μειδιᾶς,
 μ' ἄνθη στολίζεται
 ἡ πεδιάς.

Ἡ χεὶρ ἡ θεία σου
 ὡς ἀνοιγῆ,
 θάλλει τῶν δώρων σου
 πλήρης ἡ γῆ.

Οἱ κόσμοι τρέμουσι
 τὸν σὸν θυμόν.
 Αὐτοῦ ἀπαύγασμα
 εἶν' ὁ χειμών.

Ἡ πλάσις σύμπασα
 μέγας ναὸς,
 ἐφ' οὗ ἐν ὄνομα
 λάμπει· «Θεός».

ΑΙΝΟΣ ΕΩΘΙΝΟΣ

Μελωδ. Bellini (Sorge o padre), Β, ἀρ. 2

Ὅταν νέα ἡμέρ' ἀνατέλλῃ
καὶ φαιδρὰ ἐξυπνᾶ ὄλ' ἡ φύσις,
κ' ἡ ψυχὴ ἐξυπνώσα ἐπίσης,
προσευχὴν πρὸς τὸν πλάστην της στέλλει.

Ἐν ᾧ ὕπνος βαθύς μὲ κατεῖχε,
ἀδελφὸς καὶ εἰκὼν τοῦ θανάτου,
ἐπ' ἐμοῦ εὐμενῶς τίς προσεῖχε;
τίς ἐξέτεινε χεῖρα προστάτου;

Ὁ Θεὸς, ὅστις χάριτος πλήρη
ἀνεκτίμητα μ' ἔδωκε δῶρα,
τὴν ζωὴν μου, ὑπνώττοντος τώρα,
ὁ Θεὸς ἀγρυπνῶν διετήρει.

Ἄπ' εὐγνώμονα δέξαι καρδίαν
εὐλογίας, Θεὲ τοῦ ἐλέου,
μετ' ἀνάπαυσιν ὅτι γλυκεῖαν
τὴν ζωὴν μοὶ χαρίζεις ἐκ νέου.

Ἄλλὰ δὸς νὰ διέλθῃ ὀσίως,
καὶ τὸν Σὸν νὰ πορεύηται δρόμον,
καὶ νὰ ᾔῃ τῶν Θεῶν Σου νόμων
ὑπηρέτης ὁ ὄλος μου βίος.

Ἐπὶ πάντων κακῶν καὶ κινδύνων,
 ἀγαθὲ, φύλαττέ με καὶ σκέπε,
 μὲ πατρός δ' ἐπιείκειαν βλέπε
 ἄν εἰς σφάλμα φανῶ ἀποκλίνων.

Εὐσεβείας, συνέσεως λύχνος
 δὸς νὰ καίῃ ἀσβέστως ἐντός μου,
 καὶ ἀπάλειψον, πάτερ τοῦ κόσμου,
 ἀπ' ἐμοῦ ἁμαρτίας πᾶν ἔχνος.

Ἐντὶ δώρων τῆς τύχης πλουσίων,
 ἀρετῆς θησαυρὸν δός μοι μᾶλλον,
 καὶ ἀγάπην θερμὴν τοῦ πλησίον,
 τὸ καλὸν νὰ μ' εὐφραίνῃ τῶν ἄλλων.

Οὐρανίαν κατάπεμψον δρόσον,
 τῆς ψυχῆς καταστέλλων τὴν δίψαν,
 καὶ ἄν φλόγα τὰ πάθη ἀνῆψαν
 ἐν αὐτῇ, σβέσον ταύτην, καὶ σῶσον.

Δὸς, Θεέ, ν' ἀπολαύσω εὐγνώμων
 τῆς ζωῆς τὰς χαρὰς καὶ ἀνέσεις,
 καὶ φαιδρὸς, ὅταν Σὺ μὲ καλέσης,
 νὰ βαδίσω τὸν ἔσχατον δρόμον.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΑ

Μελωδ. Schumann, (N'es-tu pas le regard de Dieu ?), B, 4p. 3

Πρὸς Σὲ ὑψοῦται, Κύριε,
 τῆς πλάσεώς Σου ἡ φωνή.
 Σ' ὑμνοῦσι γῆ καὶ οὐρανοί,
 καὶ γλῶσσαι λαῶν μύριαι.

Τῆς πατρικῆς Σου χάριτος
 ἀνάπλεως εἶν' ὄλ' ἡ γῆ.
 Ἀκένωτός Σου ἡ στοργή
 κ' ἡ πρόνοιά Σου ἀόρητος.

Τ' ἀνθ' εἰς τὴν γῆν ἠρίθμησας,
 τὰ ἄστρα εἰς τοὺς οὐρανοὺς.
 Ὅπως εὐφραίνεται ὁ νοῦς
 τὰ πάντα διεῖρῆθμισας.

Ὅπου τὸ βλέμμα τρέπομεν
 εἰς οὐρανὸν ἀπὸ τῆς γῆς,
 λάμπ' ἡ ἀγία Σου σφραγίς,
 τὰ θαύματά Σου βλέπομεν.

ὦ! τί θ' ἀνταποδώσωμεν
 ἀνθ' ὅσων δίδεις εἰς ἡμᾶς;
 Τὸ ὄνομά Σου μὲ τιμᾶς
 καὶ ὕμνους θὰ ὑψώσωμεν.

Τὸν νοῦν καὶ τὰς καρδίας μας
Σοὶ δίδομεν, Σὰ ἐκ τῶν Σῶν.
Καθάρισόν τα ὡς χρυσὸν
ἀπὸ τὰς ἀμαρτίας μας.

Θαμβοῦται εἰς τῆς φύσεως
τὴν καλλονὴν ὁ ὀφθαλμὸς.
Τῆς πλάσεως εἶν' ὁ ψαλμὸς
ψαλμὸς εὐχαριστήσεως.

Τὸ Ἱερὸν Σου θέλημα
τὸν βίον μας ἄς διοικῆ,
πρὸς δόξαν Σου διηνεκῆ,
πρὸς μέγα μας ὠφέλημα.

ΘΕΟΥ ΠΑΡΟΥΣΙΑ

Μελ.δ. Weckerlin, Α, σ. 1

Θεὸς ὑπάρχ' εἰς οὐρανοὺς,
 προστάτης τῶν ἀνθρώπων.
 Καὶ ἡ καρδία καὶ ὁ νοῦς
 Τὸν βλέπ' εἰς πάντα τόπον.

Τὸν βλέπ' εἰς τὸν οὐράνιον
 φωστῆρα τῆς ἡμέρας,
 καὶ εἰς τὸ φῶς τὸ δάνειον
 τῆς νυκτοπόρου σφαίρας.

Τὸν βλέπει ὅταν καταιγὶς
 σωρεύῃ μαῦρα νέφη,
 κ' ὅταν παρήγορος τῆς γῆς
 γαλήνη ἐπιστρέφῃ.

Τὸν βλέπει εἰς τὸν ἡμερον
 παλμὸν τῆς εὐτυχίας,
 ἀλλὰ κ' εἰς τὴν ἐφήμερον
 ὀδύνην τῆς καρδίας.

Εἰς τ' οὐρανοῦ τὸν πάπυρον
 ἢ δόξα Του ἐγράφη,
 καὶ Τὸν ὑμνεῖ τὸ ἄπειρον,
 καὶ ἡ ζωὴ κ' οἱ τάφοι.

Τὸ κράτος Του δοξάζοντα
 τὸν τρέμουσι τὰ ὄντα,
 τὸ πᾶν ἐξουσιάζοντα
 καὶ πανταχοῦ παρόντα.

Η ΕΣΠΕΡΑ

Μελωδ. Schubert, (das Wirthshaus), A, 4σ. 2

Ὁ ἥλιος ἐκρύβη,
 εἰς νέφη πορφυρᾶ,
 κ' ἡ μειδιῶσα Φοῖβη,
 προβαίν' εἰς τὰ νερά.

Τὸν δρόσον ἀναπνέει
 ἡ ἀναζῶσα γῆ,
 κ' εἰς τοὺς ἀέρας πλέει,
 γαλήνη καὶ σιγή.

Ἄστρα κεντοῦν τὸν θόλον
 τῶν οὐρανῶν χρυσᾶ,
 κ' ἡ αὔρα μυροβόλον
 τὸ κέρας της φυσᾶ.

Ἡ πλάσις ὄλη, μία
δοξάζουσα φωνή,
ὑψοῦτ' ἐν ἀρμονίᾳ,
τὸν πλάστην ἐπαινεῖ.

Τ' ἀρώματα Τῷ στέλλει
τοῦ ῥόδου ὁ θαλλὸς,
ἢ ἀηδῶν τὰ μέλη,
τὸν ὕμνον ὁ αὐλός·

καρδίαὶ ἀγαπῶσαι
τοὺς πρώτους των παλμοὺς,
καὶ μυριάδες γλῶσσαι
ἐσπερινούς ψαλμούς.

Εὐλογητὸς ὁ πλάσας
ἐσπέραν καὶ αὐγὴν,
τὰς ἀπολαύσεις πάσας
ὁ πέμπων εἰς τὴν γῆν·

ὁ ὕπνον ἐπιχρίων,
ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν,
καὶ εἰς τὴν λήθην λύων,
τὰ βάσανα ἡμῶν.

Καὶ ὅταν ἐφ' ὑστάτου
μᾶς χορηγῇ Αὐτὸς
τὴν λήθην τοῦ θανάτου,
καὶ τότε εὐλογητός.

ΥΜΝΟΣ ΒΑΣΙΛΙΚΟΣ

Μελωδ. Haydn, Α, ἀρ. 36

Θεέ, Σὺ ὁ δεσπόζων
νοῶν καὶ καρδιῶν,
τὸν Βασιλέα σῶσον,
καὶ σῶσον τὸν λαόν.

Σὺ, χορηγὸς τῶν φῶτων,
προστάτης ὁ κοινός,
Γεώργιον τὸν πρῶτον
ἠδῆγει εὐμενῶς.

Τὴν χεῖρα τεῖν' ἐπίσης
χαρίτων δαψιλῆ
κ' ἐπὶ τῆς Βασιλίσσης,
ἣν ἡ Ἑλλάς φιλεῖ.

Κ' ἐπίβλεπε, φυλάττων,
κ' ἐπὶ τῶν σεβαστῶν
καὶ τῷ λαῷ φιλότατων
βασιλικῶν βλαστῶν.

Τὴν Σὴν κληρονομίαν
προστάτευ' εὐλογῶν,
ἣν ἔδειξε πλουσίαν
πολύδοξος ἀγών.

Καὶ εἰς τοῦ Βασιλέως
 χορήγει τὴν ἰσχὺν
 τὴν νίκην καὶ τὸ κλέος
 καὶ τὴν ὑπεροχὴν.

ΥΜΝΟΣ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΙΣ ΕΛΛΑΔΑ ΕΛΕΥΣΙΝ

ΤΗΣ Α. Μ.

ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΤΗΣ ΒΑΥΑΡΙΑΣ

Μελωδ. Ascher

Ο ΧΟΡΟΣ

Τοῦ Ἑλληνικοῦ ἐδάφους
 ὅτ' ἐπέβαιναν ὁ Κέκρωψ νόμους καὶ θρησκείαν φέρων,
 μὲ δαφνοστεφεῖς κροτάφους
 τὸν προέπεμπε τὸ πλῆθος κροῦον κύμβαλα καὶ χαῖρον.

Ἐπιβάς καὶ Σὺ τῆς γῆς μας,
 Πάτερ τοῦ κοινοῦ πατρός μας, βασιλεῦ εἰρηνοδότα,
 τῆς εὐγνώμονος φωνῆς μας
 δέχθητι νὰ τέρψουν ὕμνοι τὰ βασιλικά σου ὦτα.

Εἰς τοὺς κόλπους τῶν αἰώνων
 ἐξυπνήσασ' ἐκ τῶν τάφων αἱ σκιαὶ ἰδοὺ προβαίνουν
 τῶν ἐνδόξων μας προγόνων,
 κ' εὐφημοῦσαι εἰς τὰ ὕψη μ' ἄνθη ἄφθαρτα σὲ ραίνουν.

ΛΙ ΣΚΙΑΙ

Τὴν γῆν μεγάλων πράξεων, σοφίας καὶ ποιήσεως
πατεῖς, σκηπτοῦχε ποιητά!
Τὸν ἄνδρα τὸν ἀρχαῖκόν, μετὰ χειροκροτήσεως
χορὸς ἀρχαίων χαιρετᾷ.

Τῆς οὐρανόθεν τέχνης μας τὰ κολοβά συντρίμματα
καὶ προστατεύεις καὶ τιμᾷς,
καὶ ἐμιμήθης μελετῶν μὲ ὑψηλὰ φρονήματα
τὰς ἀρετάς μας καὶ ἡμᾶς.

Ο ΧΟΡΟΣ

Καὶ ὑπὲρ ἡμῶν τῶν νέων
εὖρεν ἄσματα γενναῖα ἢ βασιλική σου λύρα.
Γλυκὸ βάλαμον ἐγγέων,
ἔκλεισας πολλὰς πληγὰς μας μὲ χαριτοδότιν χεῖρα.

Εἰς τὸν πάνδεινον χειμῶνα
ἠκολούθησας θαυμάζων τὴν ἀνδρείαν μας πατρίδα,
καὶ τὸν μέγαν μας ἀγῶνα
ἔστεψας, Ἑλλανοδίκα, μὲ μεγάλην κορωνίδα.

ΥΜΝΟΣ

ΨΑΛΕΙΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΛΕΥΣΙΝ

ΤΗΣ Α. Μ. ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ ΑΜΑΛΙΑΣ

ΥΠΟ ΤΩΝ ΠΑΡΑ ΤΩ Κ. ΙΛΑ ΥΠΟΤΡΟΦΩΝ ΚΟΡΑΣΙΩΝ

Μετφδ. Ascher

Μὲ στέμμ' ἀπ' ἄνθη θάλλοντα
καὶ μὲ τὰ στήθη πάλλοντα,
καὶ μὲ σκιρτώσας τὰς ψυχὰς,
Σοὶ φέρομεν, ὦ βασιλῆς,
ὡς ἀπαρχὰς, τὰς εὐτελεῖς,
ἀλλ' ἐγκαρδίους μας εὐχάς.

Ἴδέ μας μ' ἐν μειδιάμα,
καὶ δέξαι τὸ θυμίαμα
τῶν παιδικῶν μας καρδιῶν.
Κλαίουσαι μάρτυρας γονεῖς,
στρεφόμεθα αἱ ἀσθενεῖς
πρὸς μόνην Σὲ καὶ τὸν Θεόν.

Δάκρυα φέρων καὶ σφαγὴν,
εἰς τῆς πατρίδος μας τὴν γῆν,
χειμῶν ἐπῆλθε συμφορῶν.
Παρῆλθε πλὴν ἐγρήγορος,
καὶ ἦλθες ἡ παρήγορος
τῶν ὀρφανῶν καὶ τῶν χηρῶν.

Ἐν ὅσῳ αἰσθανόμεθα,
 ἐνθέρμως θὰ εὐχόμεθα,
 τῶν βασιλίδων κορωνίς,
 πρὸς ἀρρωγὴν καὶ κλέος μας,
 μετὰ τοῦ Βασιλέως μας
 συζῶσα, νὰ εὐδαιμονῆς.

ΥΜΝΟΣ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΛΕΥΣΙΝ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ

Μιλφδ. Glover (Charity), Β, ἀρ. 36

Γῆ ἡρώων, γῆ μαρτύρων,
 Βασιλεῦ, Σὲ προσκαλεῖ.
 Ἄς δεχθῆ τὸ θεῖον μύρον
 ἢ σεπτὴ Σου κεφαλή.

Λάβε στέμμ' ἀρχαίου κλέους,
 στέμμ' ἀκτίνων φαιινῶν.
 Ἡ σκιά τοῦ Περικλέους
 Σοὶ τὸ πλέκ' εἰς οὐρανόν.

Σὲ φρουροῦν Ἑλλήνων στήθη.
 Νίκα, θάρρει! Ἐλελεῦ!
 Ἔσο νικηφόρος! Ζῆθι
 τῶν Ἑλλήνων Βασιλεῦ!

Ἦ ἤχῳ τῶν Μαραθῶνων
 Σὲ καλεῖ, κ' ἢ Σαλαμῖς.
 Πλὴν τῆς φήμης τῶν προγόνων
 εἴμεθ' ἄξιοι κ' ἡμεῖς.

Ἄν ἀνίκητον τὸ δόρυ
 ἦτον τῶν Σπαρτιατῶν,
 εἶδε καὶ τὸ Ἀγινόρι
 τῶν Ἑλλήνων τὸν στρατόν.

Σὲ φρουροῦν Ἑλλήνων στήθη.
 Νίκα, θάρρει! Ἐλελεῦ!
 Ἔσο νικηφόρος! Ζῆθι
 τῶν Ἑλλήνων Βασιλεῦ!

Ἔρχεσαι, καὶ ἀνατέλλει
 ἔαρ εἰς τὸν Παρνασσόν,
 καὶ Σὲ ψάλλουσι τὰ μέλη
 κ' αἰ κιθάραι τῶν Μουσῶν.

Σὲ ἀσπάζεται γελῶσα
 σοφῆς σμίλης καλλονή,
 κ' εὐφημοῦσά Σε, ἢ γλῶσσα
 τῶν Θεῶν Σὲ προσφωνεῖ.

Σὲ φρουροῦν Ἑλλήνων στήθη.
 Νίκα, θάρρει! Ἐλελεῦ!
 Ἔσο νικηφόρος! Ζῆθι
 τῶν Ἑλλήνων Βασιλεῦ!

Εἰς τὴν χώραν τοῦ μεγάλου,
 Τοῦ καλοῦ, τοῦ εὐκλεοῦς,
 ἔλθε, αὔξησον δι' ἄλλου
 τὰ μνημεῖα τῆς Κλειοῦς.

Κάταξον μακρὰν σκοπέλων
 τὴν Ἑλλάδα προσελθὼν,
 ὅτι Σὸν τὸ μέγα μέλλον,
 Σὸν τὸ μέγα παρελθόν.

Σὲ φρουροῦν Ἑλλήνων στήθη.
 Νίκα, θάρρει! Ἐλελεῦ!
 Ἔσο νικηφόρος! Ζῆθε
 τῶν Ἑλλήνων Βασιλεῦ!

Χώρα εὐκλεῆς δουλεύει,
 θρήνους χύνουσ' οἱ λαοί·
 ἀλλ' ὁ οὐρανὸς κωφεύει,
 καὶ ἡ γῆ δὲν ἔλεεῖ.

Ἔστω ψώμισμα ἐλέους
 ἔθνη δὲν ἐλευθεροῖ.
 Μόνον εἰς υἱοὺς γενναίους
 ἢ Ἑλλάς κ' εἰς Σὲ θάρρει.

Σὲ φρουροῦν Ἑλλήνων στήθη.
 Νίκα, θάρρει! Ἐλελεῦ!
 Ἔσο νικηφόρος! Ζῆθε
 τῶν Ἑλλήνων Βασιλεῦ!

Εἰς τῆς δόξης μας τ' ἀρχαῖα
στάδια ὡς ἀναστῆς,
ἔσται λόφος καὶ σημαία,
βράχος καὶ πολεμιστῆς.

—

Λάβαρον κρατῶν Σοὶ χρίει
ἄγγελος τὴν κεφαλὴν,
κ' ἡ ῥομφαία του δεικνύει
τὴν λαμπρὰν Ἀνατολήν.

—

Σὲ φρουροῦν Ἑλλήνων στήθη.
Νίκα, θάρρει! Ἐλελεῦ!
Ἔσο τροπαιοῦχος! Ζῆθε
τῶν Ἑλλήνων Βασιλεῦ!

ΕΩΘΙΝΗ ΕΥΧΗ ΔΙΑ ΤΑ ΣΧΟΛΕΙΑ

Μελωδ. Mozart, (Wer ein Liebchen), Β, ἀρ. 4

Καὶ πάλιν χρωματίζεται
 ῥοδόχρους ἢ αὐγὴ,
 καὶ μὲ ὑγροὺς ποτίζεται
 ἀδάμαντας ἢ γῆ.

Ξανθὸν κοσμεῖ διάδημα
 ἀκτίνων τὰ βουνά,
 κ' ἐγείρουσι κελάδημα
 ἀμέτρητα πτηνά.

Ἄνθων χρυσᾶ ποτήρια
 ἀρώματα κίρνοῦν,
 καὶ πνεύματα ζεφύρια
 τὰ κύματα κίνοῦν.

Ἡ φύσις καὶ τὰ πλάσματα
 ὕμνοῦσι τὸν Θεόν,
 μ' εὐγνωμοσύνης ἄσματα
 καὶ δοξολογιῶν.

Ὅμοίως κ' ἡμεῖς αἴρομεν
 τὰς νέας μας ψυχὰς,
 κ' ἑωθινὰς προσφέρομεν
 εἰς τὸν Θεὸν εὐχὰς.

Αὐτὸς εἰς ὕπνον ἡμερον
 κειμένους μᾶς φρουρεῖ.
 Ὅδους τὴν χθὲς, τὴν σήμερον
 ἐπίσης μᾶς δωρεῖ.

Ἐκόσμησε τῆς φύσεως
 τὴν ὄψιν ὁ Θεὸς
 πρὸς τέρψιν τῆς αἰσθήσεως,
 πρὸς χάρμα τοῦ νοός.

Ἐποίησε διάπυρον
 φανὸν περιλαμπῆ,
 ὅστις περᾶ τὸ ἄπειρον
 ἐν δόξῃ καὶ πομπῇ.

Φῶς ἱλαρὸν ἐνδύεται
 ἢ πλάσις τὸ πρῶτ',
 καὶ πανταχοῦ μηνύεται
 ἀνήσυχος ζωή.

Τὸ πᾶν ὄργᾳ δραστήριον,
 κινεῖται κ' ἐνεργεῖ,
 καὶ τοῦ παντός τὸν Κύριον
 δι' ἔργων εὐλογεῖ.

Εἰς τοῦ Θεοῦ τὸ θέλημα
 ὁμοίως εὐπειθεῖς,
 ἔργα κ' ἡμεῖς ὠφέλιμα
 ἀρχίσωμεν εὐθύς.

Ἐπὶ τὸ θεῖον ἴχνος του
 ἃς βαίνωμεν πιστῶς.
 Μᾶς ὀδηγεῖ ὁ λύχνος του
 ὁ οὔποτε σβεστός.

ΩΔΗ ΜΑΘΗΤΩΝ
ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΡΧΗΝ ΤΩΝ ΜΑΘΗΜΑΤΩΝ

Ἐκ Θεοῦ ἀρχώμεθα,
 ὅταν τῶν σπουδῶν
 διαπορευώμεθα
 τὴν καλὴν ὁδόν.
 Τοῦ Θεοῦ ἡ ἀρωγὴ
 εἰς τὸ τέλος ὀδηγεῖ.

Ἔχει τὰς τριβόλους της
 κ' ἡ ὁδὸς αὐτῆ.
 Πλὴν τοὺς κόπους ὅλους της
 ὅστις ὑποστῆ,
 εὐτυχῆς καὶ ἀσφαλῆς
 φθάν' εἰς κήπους εὐθαλεῖς.

Τῆς παιδείας δρέψωμεν
 ἄνθη κηπευτά,
 καὶ τὰς νέας στέψωμεν
 κεφαλὰς μ' αὐτά.
 Τέρπ' ἡ θεία των ὁσμῆ,
 καὶ τὸ κάλλος των κοσμεῖ.

Μετ' ἐλπίδος ἄγωμεν
 πρὸς τὸν Παρνασσόν·
 τὸ καλὸν ἅς φάγωμεν
 μέλι τῶν Μουσῶν.
 εἶναι τῶν φρενῶν τρυφή
 ἢ γλυκεῖά του τροφή.

—
 Θάρρος! Ἄς δουλεύωμεν.
 Ἡ ζωὴ πετᾶ.
 Μὴ τὴν ἐξοδεύωμεν
 εἰς τὰ περιττά.
 Κόπος, ἔργον καὶ ἰδρῶς
 εἶν' ἡ δόξα τοῦ ἀνδρός.

—
 Ὅστις δὲν ἠμέλησε
 τὸν χρυσοῦν καιρὸν,
 οὗτος, ὡς αἱ μέλισσαι
 πλάττουν τὸν κηρὸν,
 διαπλάττ' εἰς ἀρετὴν
 τὴν ψυχὴν του προσιτήν.

—
 εἰς γονεῖς καυχόμεθα
 πλήρεις ἀρετῶν·
 «Ἄμμες δέ γ' ἐσόμεθα»
 ἄξιοι αὐτῶν.
 Ὅστις θέλων προσπαθεῖ,
 τὰ μεγάλα κατορθοῖ.

ΩΔΗ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΡΟΣ ΠΡΟΣΤΑΤΑΣ ΣΧΟΛΕΙΩΝ

Φωνὴν ὑμνοῦσαν αἶρομεν,
καὶ τὸν ἀγνὸν προσφέρομεν
εὐγνωμοσύνης φόρον
πρὸς σᾶς, ὅσοι ἐκούσιον
μᾶς δίδετε τὸ πλούσιον
ὀρθῆς παιδείας δῶρον.

Εἰς τῆς ζωῆς τὸ στάδιον
λαμβάνομεν παλλάδιον
τὰς ἐντολὰς τὰς θείας.
Τὸ πνεῦμά μας φωτίζεται,
καὶ ἡ ψυχὴ ποτίζεται
εἰς νόματ' ἀληθείας.

Μὲ πόδας ἀμφιβάλλοντας
πατοῦμεν κήπους θάλλοντας
τῶν Ἑλικωνιάδων·
καὶ ὁ ἀθάνατος Χορὸς
μᾶς ὑποδέχεται ἰλαρὸς,
καὶ μᾶς εἰσάγει ἄδων.

Ἐκεῖ τὸν νοῦν μας τρέφομεν,
καὶ τοὺς κροτάφους στέφομεν
    μὲ τ' ἄνθη τῆς παιδείας·
τὸ μέλι των ἐκμάττομεν,
κ' ἐκ τοῦ κηροῦ των πλάττομεν
    τὰς νέας μας καρδίας.

Δι' ὃ ἡ ἄδολος ψυχὴ
μ' ὠδὴν εὐγνώμον' ἀντηχεῖ,
    ὡς ἡ κρουσθεῖσα λύρα,
ἢ ὡς θυμιατήριον
ἐκπέμπει πρὸς τὸν Κύριον
    τῆς προσευχῆς τὰ μῦρα.

ΩΔΗ

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΠΟΙΗΤΗΝ ΑΘΑΝΑΣΙΟΝ ΧΡΙΣΤΟΠΟΥΛΟΝ

ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΕΙΣ ΕΛΛΑΔΑ ΑΦΙΕΙΝ ΤΟΥ

Ἐπέρας' ὁ χειμῶνας,
    ἀνέλυσε τὸ χιόνι,
καὶ 'ς τοὺς παλῆρους ἀνθῶνας
    ἐπέστρεψες ἀηδόνι,
    πουλὶ τοῦ Παρνασσοῦ.

Τὸ θεῖον πῦρ ποῦ εἶχες,
    Χριστόπουλ', ἐμαράνθη,
ἢ ταῖς λευκαῖς σου τρίχες
    ἀκόμη στέφεις μ' ἄνθη
    μυρσίνης καὶ κισσοῦ;

Σ' ἀνέγνωσ', Ἀνακρέον,
 εἰς δουλικὰς ἡμέρας,
 καὶ ἐφαντάσθην κλαίων
 ἡμέρας ἐλευθέρας
 ἐρώτων καὶ χαρᾶς.

Ἐνώ ἐκελαῖδοῦσε
 ἡ ἀργυρῆ σου λύρα,
 ἐστέναζόν αἱ Μοῦσαι,
 καὶ ἡ πατρίς σου χήρα
 ἐθρήνει συμφοράς.

Τὰ κάλλη τῶν Χαρίτων,
 τὸν Βάκχον καὶ τ' ἀμπέλια
 μᾶς ἔψαλλες· πλὴν ἦτον
 ἀγέλαστα τὰ γέλοια
 εἰς χεῖλη δουλικά.
 Ψυχὰς γενναίας θλίβει
 ἡ ἄλυσις ἡ ξένη,
 καὶ ἔστις τὴν συντρίβει
 ἢ εὐγενῶς πεθαίνει,
 ἢ ἔνδοξα νικά.

Αἵματηρὴ ταινία
 ἔς τὸν οὐρανὸν ἐφάνη,
 καὶ ἡ ἐλευθερία
 μ' ἀστέρινον στεφάνι
 καὶ μ' ἔνδυμα θεᾶς,
 κατέβη ὠπλισμένη
 ἔς τ' ἀρχαῖά μας ἐδάφη,
 καὶ ὡς ἠλεκτρισμένοι

ἔσχίσθησαν οἱ τάφοι
 κ' ἐξέμεσαν σκιάς.

—
 Εἰς κρότον πυροβόλων,
 εἰς στεναγμούς τῆς φρίκης,
 εἰς πυρπολήσεις στόλων
 καὶ εἰς παιᾶνας νίκης
 ἐξύπνησ' ἡ Ἑλλάς·
 ἀφῆκε τὰς κοιλάδας
 ἢ φοβισμένη Χάρις,
 καὶ εἰς τὰς πεδιάδας
 ἐθέριζεν ὁ Ἄρης
 γενναίων κεφαλὰς.

—
 Ὅσ τῆς Θράκης τὸ περγιάλι,
 ὅς τὰ δένδρα, ὅς τὰ νερά του,
 ποῦ εἶχες γλυκοψάλει,
 ὀλέθρου καὶ θανάτου
 ἐφύσησέ πνοή·
 μαράθηκαν τὰ φύλλα
 κ' ἡ λάμψις τῆς ἡμέρας,
 καὶ ἄγρια μαυρίλλα
 ἐχύθ' εἰς τοὺς ἀέρας,
 καὶ ἔσβυσ' ἡ ζωή.

—
 Τότ' ἔφυγες εἰς δάση,
 ὅς ἐρημωμένα μέρη,
 κ' ἐπρόσμενες νὰ φθάσῃ
 τὸ νέον καλοκαίρι
 γιὰ νὰ μεταφανῆς.

Τῶν φίλων σου τὰ πάθη
 πολλοὺς ἐθρήνεις χρόνους,
 καὶ εἶχες ἀπομάθει
 νὰ λαρυγκίζης τόνους
 μελωδικῆς φωνῆς.

Μὰ νὰ ποῦ ἀνθοφόρα
 ἡ ἀνοιξὶς γυρίζει·
 ἡ μάγισσα Πανδώρα
 τοὺς λόφους μας στολίζει
 μὲ τάπητας χλωρούς.
 ὦ! ἔλα! Μὲ κιθάραις,
 ὅποῦ μὲ ῥόδα στέφουν,
 ἡ Μούσαις καὶ ἡ Χάρες
 νὰ, πάλιν ἐπιστρέφουν
 κ' ἀρχίζουν τοὺς χορούς.

Κυλαῖ ἡ Ἴπποκρήνη
 καὶ πάλιν μελωδίας,
 κ' εἰς τὴν Ἑλλάδα χύνει
 ποιήσεως πλουσίας
 τὸν ἐνθουσιασμόν.
 Ν' ἀρχίσῃς σὲ ζητοῦμεν
 τῆς λύρας σου τὸν ἦχον·
 μ' εὐλάβειαν θ' ἀκοῦμεν
 κάθε χρυσόν σου στίχον
 ὡς τῶν Μουσῶν χρησμόν.

Ἡ πολιὰ σου κόμη
 ἄς στολισθῇ μὲ ῥόδα,

καὶ ῥύθμισε ἀκόμῃ
 νεάζοντα τὸν πόδα
 εἰς εὐθυμον χορὸν.
 Ἐνέπνεεν ὁ ἔρως
 τὸν ποιητὴν τῆς Τέου·
 κ' ἐκεῖνος ἦτον γέρος,
 πλὴν φρένας εἶχε νέου,
 καὶ γῆρας ἀνθηρόν.

—
 ὦ! νέος πάλιν γίνε,
 μὲ τὴν Ἑλλάδα νέος·
 κιθάριζε καὶ πίνε
 χωρὶς μερίμνας, ἕως
 τοῦ τέλους τοῦ γραπτοῦ.
 Εἰς τὴν ἐλευθερίαν
 ὡς ἡ Ἑλλάς βαπτίσου,
 κ' ὡς Φοῖνιξ ἀπ' τὴν κρύαν
 σποδὸν ἀναγεννήσου,
 καὶ ψάλλε ὡς προτοῦ.

ΤΗ ΠΟΙΗΤΡΙΑ

ΚΥΡΙΑ ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΥ

ΤΟ ΓΕΝΟΣ ΠΑΛΛΗ

Ἐχθρῶν αἶμα ποτισθεῖσα εἰς τυραννοκτόνον πάλην,
 εἰς ἐλευθερίας φλόγας ἢ Πατρίς μας ἐθερμάνθη,
 κ' εἰς τὰ γόνιμα ἐδάφη νὰ βλαστάνουν βλέπει πάλιν
 τὰς ἀρχαϊκὰς τῆς δάφνας καὶ τ' ἀμόλυντά τῆς ἄνθη.
 Πλὴν καὶ ἄσματα ποθοῦσα παρνασσίδος ἀηδόνος,
 καὶ τὰς Μούσας τῆς, ἃς εἶχεν ὁ ζυγὸς κατασιγάσει,
 πέτα, πέτα, σοὶ φωνάζει, ὦ πτηνὸν τοῦ Ἑλικῶνος,
 καὶ τὴν φωλεάν σου πλέξον εἰς τὰ πάτριά σου δάση.

Ἡ ἐλευθερία ὅταν ἐγκατέλιπε θρηνοῦσα
 τὰ πεδία τοῦ Εὐρώτου καὶ τῶν Ἀθηνῶν τὴν Πνύκα,
 εἰς τὴν γῆν τῆς Αὐσωνίας ἠκολούθησας, ὦ Μοῦσα,
 τὴν Θεὰν ἥτις τὸν κόσμον ἐξηυγένιζε κ' ἐνίκα.
 Πλὴν ἀπέθανον οἱ Βροῦτοι, καὶ τὴν γῆν τοῦ Μαραθῶνος
 ἢ ἐλευθερία πάλιν ἐπιστρέφει νὰ δοξάσῃ.
 Πέταξον καὶ σὺ κατόπιν, ὦ πτηνὸν τοῦ Ἑλικῶνος,
 καὶ τὴν φωλεάν σου πλέξον εἰς τὰ πάτριά σου δάση.

Ἄν τὰ ἔθνη τὴν Ἑλλάδα εὐφυίας εἶπον χήραν,
 τὴν ἀρχαίαν ποίησιν τῆς δεῖξον πάλιν ἀναζῶσαν
 θραῦσον τὰς χορδὰς τὰς ξένας, κ' ἔντειν' Ἑλληνίδα λύραν,
 ἄδουσα μὲ τοῦ Πινδάρου καὶ μετῆς Σαπφοῦς τὴν γλῶσσαν.
 Τῆς ποιήσεως τὰ ἄνθη, ἃ συνέλεξας ἀφθόνως
 εἰς τὴν χώραν ἣν δοξάζουν οἱ Βιργίλιοι κ' οἱ Τάσσοι,
 φέρε τα εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὧ πτηνὸν τοῦ Ἑλικῶνος,
 καὶ τὴν φωλεάν σου πλέξον εἰς τὰ πάτρια σου δάση.

ΤΟΙΣ ΝΕΟΙΣ ΠΟΙΗΤΑΙΣ

ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

(25 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1845)

Σεῖς, ὅσοι ἀναβαίνετε τοῦ Παρνασσοῦ τὴν τρίβον,
 ἂν μυκτηρίζη ἀσεβῶς τὸν ὀδηγόν σας Φοῖβον
 ψυχρὰ Ζωίλων οἴησις,
 θαρρῆεῖτε! Εἰς τὸν βόρβορον τ' ἀκάθαρτα ζοῦν ἔρπετὰ,
 ἀλλ' ὑψηλὰ εἰς κορυφὰς καὶ εἰς τὰ σύννεφα πετᾶ
 ἡ ἐμπνευσμένη ποίησις.

Μὴ, ἀπογνόντες, παύσητε τὰ μέλη τοῦ αὐλοῦ σας,
 μηδὲ ριψάσπιδες δειλοὶ, προδίδοντες τὰς Μούσας,
 εἰς τὸν Κερδῶον θύετε.

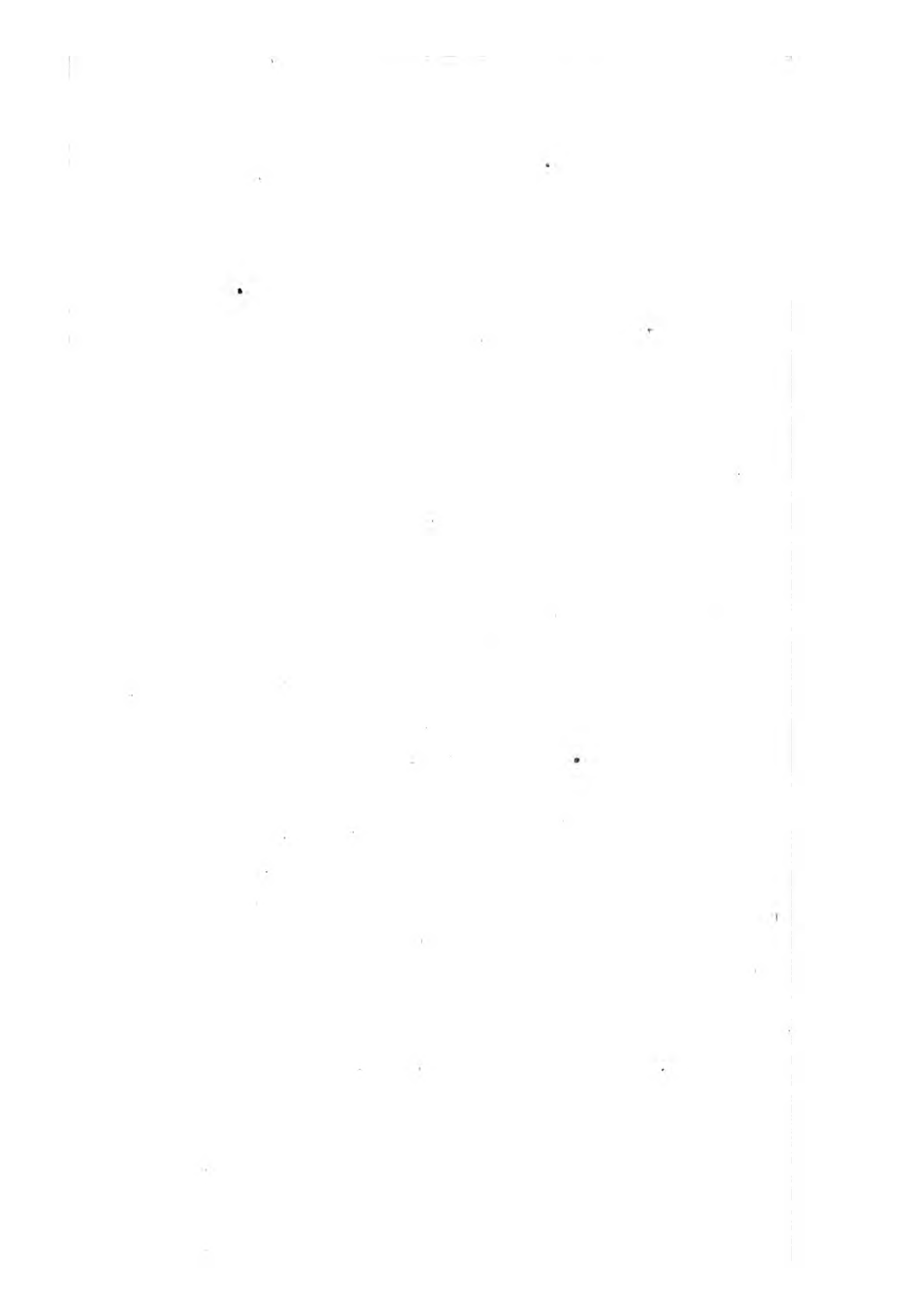
Ἄν δὲ ἡ κόμη σας ποθῆ ἀρχαίαν δάφνην νικητῶν,
 σεμνὴν τὴν λύραν κρούετε, κ' εἰς τὸν δημῶδη συρφετὸν
 τὴν μοῦσαν μὴ κυλίετε.

Ἐκ τῆς Ῥοδόπης, Παρνασσῶ, καὶ Αἴμου, καὶ Ἐλικῶνος,
ἤκούσθη πάλιν ἀντηχῶν ἐνθουσιώδους τόνου,
καὶ νέον ᾄσμα αἴρεται.

Προωρισμένου μέλλοντος οἱ ὕμνοι σας οἱ ἐμμελεῖς
γλυκεῖς εἰσὶ προάγγελοι. Τῆς νέας μας Ἀνατολῆς
ὦ ἀηδόνες, χαίρετε!

ΠΑΤΡΙΩΤΙΚΑ

Η ΠΑΤΡΙΣ ΜΟΥ

Εἰς τὴν ἀκτὴν μας ἤτις στενάζει
    διατὶ κάθησαι μακρὰς ὥρας ;
Θερμὸν τὸ δάκρυ σου τί σταλάζει ;
Πῶς σου τὸ βλέμμα θολὸν θαυμάζει
    τὰς πολυθρέμμονας ἡμῶν χώρας ;

—Βαρυαλγήσας τὴν γῆν σας εἶδα
    νὰ κοσμῆ νόμος καὶ φιλεργία.
Ζῆτε εἰς ὄλβον καὶ εἰς ἐλπίδα
    ἣν ὑποθάλλει ἐλευθερία.
Ἐδῶ δὲν ἔχω ἐγὼ πατρίδα.

—Καὶ ποῦ καὶ ποῖα εἶν' ἡ πατρίς σου ;
—Εἶν' ἡ τοῦ ἔαρος ἐρωμένη,
ὁ τόπος εἶναι τοῦ παραδείσου,
    ὅπου εἶν' ἄγγελοι αἱ παρθένοι,
    ὅπου γελῶσι μορφαὶ Ναρκίσσου.

—Καὶ τ' ὄνομά της ; —Τὴν γῆν ἐρώτα.
    Τὸ ὄνομά της, πατρίς ἡρώων·
δαξ ἀναδοῦσα τῆς ψυχῆς φῶτα·
δόξης καὶ φήμης ναὸς τὰ πρῶτα,
    κοιλὰς δὲ ἤδη κλαυθμῶν καὶ γόων.

—Καὶ ἡ πατρίς σου τί πάσχει;— Ὅσα
οὐδὲ προφέρει ἀνθρώπου γλῶσσα.
Γύψ τὰ ἐντόσθια τῇ σπαράττει.
Ἡρώϊς μάχεται· πλὴν τῇ σφάττει
ὅσα τῆς τέκνα θύματα τόσα.

—Τί δ' ἀγωνίζεται ἡ πατρίς σου;
—Εἰς πᾶν βουνόν τῆς, εἰς πάντα βράχον,
δυναστῶν ἄφροντις καὶ συμμάχων,
ἀγῶνος πάλην ἦρεν ἀνίσου,
σημαίαν ἦρε τυραννομάχον.

—Τίνες οἱ σύμμαχοι τοῦ δυνάστου;
—Εἰσὶν ὁμόθησκοι τῶν θυμάτων,
ἀλλὰ δημίους ἐκτελεστάς του
τοὺς μισθοῖ, φόρον παρ' αὐτῶν πράττων
καὶ συνειδήσεως καὶ αἱμάτων.

—Καὶ ἡ πατρίς σου εἰς τί ἐλπίζει;
—Εἰς τὸν Παντόπτην, ὅστις τὰ πλήθη,
ὅστις τὰς τύχας αὐτῶν ὀρίζει·
εἰς τοὺς βραχίονας, εἰς τὰ στήθη
ἃ ὁ ἐχθρὸς τῆς κ' αὐτὴ γνωρίζει.

ΤΟ ΔΕΙΠΝΟΝ ΤΩΝ ΚΛΕΦΤΩΝ

Σκοπός: Ὁ χορὸς τῶν Κουνηγῶν, τοῦ Βίβερ, Α, ἀρ. 34

Εἰς δάση κ' εἰς βράχους κ' εἰς ἄγριον σκότος,
 ἐδῶ ποῦ δὲν φθάνει τυράννου σπαθί,
 ἀφῆτε, ἄς παύσῃ τῶν ὄπλων ὁ κρότος,
 καὶ δεῖπνον εἰς θάμνους χλωροὺς ἄς στρωθῆ.
 Εἰς κύκλον καθίστε,
 ταῖς πλώσκαις γεμίστε·
 κ' ὁ δεῖπνος ἂν ἦναι λιτὸς καὶ μικρὸς,
 ζοῦν ἄλλοι εἰς ἄλλας
 τρυφὰς καὶ κραιπάλας,
 πλὴν εἶναι ὁ ἄρτος τῶν δούλων πικρὸς.

Ἄδέσμευτοι ὡς τῶν βουνῶν μας ἡ αὔρα,
 ὀρμῶμεν, πετῶμεν ὡσὰν ἀετοί·
 τὰ βλέμματα φλόγες, τὰ ὅπλα μας μαῦρα,
 τὸ βῆμά μας εἶναι θανάτου βροντή.
 Εἰς χεῖρας τὸ ξίφος,
 γελῶμεν ἀψήφως
 μ' ἀγρίων τυράννων στρατοὺς καὶ ὀργήν·
 κ' εἰς δάση κ' εἰς βράτους,
 κ' εἰς βράχους ἀβάτους
 ξεχνῶμεν τὴν δούλην καὶ ἄνανδρον γῆν.

Ἄνήσυχαι τρίζουν τὰ ξίφ' εἰς τὰς θήκας·
 ἄς τρίζουν, θὰ ἔλθῃ κ' αὐτῶν ἡ στιγμή.
 Θὰ εὔρουν ἀκόμη καὶ μάχας καὶ νίκας,
 κ' εἰς αἶμα θὰ σβύσ' ἡ σκληρὰ των ὀρμή.

Καιρὸς ὅσον εἶναι,
 τραγούδα καὶ πίνε.
 Γλιστρᾶ ὁ καιρὸς, καὶ σὺ γλίστρα μαζῆ.
 Εὐφραίνου ὡς νέος·
 παντοῦ ὁ γενναῖος
 γενναῖ' ἀποθνήσκει, γενναῖα καὶ ζῆ.

Ὁ δοῦλος ἐν ᾧ τὰ δεσμά του χρυσόνη,
 τὴν χεῖρα δειλῶς ποῦ τὸν σφάζει φιλεῖ.
 Ἡμεῖς εἰς κἀνένα δὲν κλινόμεν γόνυ,
 κ' ἐμπρὸς εἰς τὰ ξίφη μας κλίνουν πολλοί.
 Κιρνᾶτε, κιρνᾶτε·
 ταῖς πλώσκαις γυρνᾶτε,
 καὶ πίνετ' εὐθύμως καὶ μ' ἤσυχον νοῦν.
 Οἱ πλείοντες οὔτοι
 εἰς δόξαν καὶ πλούτη
 συχναὶ μὲ χολὴν τὸ κρασί των κιρνοῦν.

Ποτὲ εἰς κἀνὲν δὲν φωλεύομεν μέρος,
 ἀλλ' ὡς τὰ πετῶντα τοῦ δάσους πτηνὰ,
 μ' ἀτάραχον φρένα τερπνῶς κ' ἐλευθέρως
 πλανώμεθα ὡς ὁ καιρὸς μᾶς πλανᾷ.
 Ἐκλέγομεν στρῶμα
 τοῦ δάσους τὸ χῶμα,
 καὶ σκέπην τοὺς κλάδους ἀγρίας δρυός·
 τοῦ βράχου ἢ κρήνη·
 τὴν δίψαν μας σβύνει,
 καὶ πρόχειρον δίδει τροφὴν ὁ Θεός.

Ἦ πλώσκ' ἄς γυρνᾶ! Εἰς τὸν γείτονα δότε.
 Ἄστράπτουν οἱ λόφοι καὶ σείετ' ἡ γῆ.
 Ὡς ἄγραν ἡμᾶς κυνηγοῦν στρατιῶται.
 Ὁ πόλεμος ἦλθε καὶ ἦλθ' ἡ σφαγή.
 Κ' ἂν ἔλθῃ τὸ βόλι,
 κ' ἂν πέσωμεν ὄλοι,
 κ' ἂν ἔσχατον πίνωμ' αὐτὸ τὸ κρασί,
 κἀνεὶς δὲν θὰ κλαύσῃ,
 κ' ἡ γῆ δὲν θὰ παύσῃ
 νὰ ἔχῃ τυράννους καὶ νὰ τοὺς μισῇ.

Η ΣΑΛΠΙΓΞ

Σκοπός: Wohl! auf Cammaraden, B, ἀρ. 4

Ἦ σάλπιγξ μᾶς κράζ'· εἶναι, φίλοι, καιρός.
 Ἰδέτ' αἰ σημαῖαι πῶς πνέουν.
 Τριγύρω μας στίλβει χαλκὸς φλογερὸς,
 καὶ θάρρος τὰ στήθη μας καίουν.
 Ἐμπρὸς ὁ νέος, ἔμπρὸς ζητεῖ,
 τὴν ὄρμην πλὴν ἡ τάξις δεσμίαν κρατεῖ. } Δίς.

Ταχθῆτε εἰς στοίχους. Μὲ πόδα ταχὺν
 μετρεῖτε τὸ εὐτακτον βῆμα.
 Ἐμπρὸς, εἰς τὴν μάχην μ' ἀνδρείαν ψυχὴν·
 προσμέν' ἡ πατρίς μας τὸ θῦμα.
 Καὶ ἂν πρέπ' εἰς δεσμὰ καθεὶς μας νὰ ζῆ,
 ἄς σπεύσωμεν ὄλ' εἰς τὸν ἄδην μαζῆ. } Δίς.

Βραχὺς εἶν' ὁ βίος κ' ἡ δόξα μακρὰ,
κ' ἡ μοῖρα τοῦ τάφου βεβαία.

Τὰ δάκρυα εἶναι τῶν δούλων πικρὰ,
κ' ἡ δάφνη τῆς νίκης ὠραία.

Ἐμπρός, ἀτρόμητος ἔμπρός.

Ἡ ἔνδοξος ζῶ, ἡ πίπτω λαμπρός.

} Δίς.

Ἡ τύχη γυρίζει εἰς ταχὺν τροχόν,
χαρίζει καὶ πάλιν ἀρπάζει.

Ἄν σήμερον ζῶ ἐντροφῶν κ' εὐτυχῶν,
ὁ ἄνεμος ἔξαφν' ἀλλάζει.

Τὸν θάνατον πλὴν ἐὰν δὲν ψηφᾶς,

μὴ φοβοῦ τοῦ ἀστάτου καιροῦ τὰς στροφάς.

} Δίς.

Τὸ ξίφος ἐχθρῶν νὰ θερίζει σωρούς,

ὡς ῥύαξ νὰ τρέχη τὸ αἷμα,

καπνοὺς νὰ ξερνᾷ ὁ χαλκὸς φλογερούς,

τοῦ νέου ν' ἀνάπτῃ τὸ βλέμμα,

φωναὶ καὶ πληγαὶ καὶ βρονταὶ καὶ βοή,

πατριῶται ἰδοῦ ἡ λαμπρὰ ζωή.

} Δίς.

Μὴ φοβῆσθε τὸν κρότον τῆς μάχης κἀνεῖς.

Τοῦ γενναίου, ἡ τόλμ' εἶναι θώραξ.

Ἴσως κείμεθ' ἀπόψε νεκροὶ καὶ πρηνεῖς,

καὶ τὰ σπλάγχνα μας τρώγῃ ὁ κόραξ.

Πλὴν ἀκόμη αὐτὴν μας τὴν χεῖρα νεκρὰν

ὁ ἐχθρὸς ὅταν βλέπῃ, θὰ φεύγῃ μακρὰν.

} Δίς.

Προσοχὴ πλὴν, ἡ σάλπιγξ καὶ πάλιν ἤχεϊ.

Ἀσπασθῆτε τὴν κόρην ποῦ κλαίει.

Τοὺς χρυσοῦς της δεσμοῦς ἄς συντρίψ' ἡ ψυχὴ.

Κυματοῦν αἱ σημαῖαι, γενναῖοι!

Τώρα ἔσχατον δότε γλυκὺν ἀσπασμόν.

Ἡ πατρίς σᾶς ζητεῖ τὸν δεινὸν χωρισμόν. } Δίς.

Οἱ λόχοι προβαίνουν, ἡ μάχη βροντᾶ,

ἡ σφαῖρα εἰς φλόγας σφυρίζει.

Ἡ νίκη ἐμπρός μας, τὴν βλέπω, πετᾶ,

κ' ἡ φήμη τὰ σύννεφα σχίζει.

Ἐμπρός! καὶ ἂν ὅλοι σφαγῶμεν μαζῆ,

ὅστις πέση λαμπρῶς μετὰ θάνατον ζῆ. } Δίς.

ΕΜΒΑΤΗΡΙΟΣ

Μελωδ. Τοῦ βουνοῦ τὰ παλληκάρια

Κεραυνοὶ ἀστραπηφόροι,

ἄνδρες ἄτρομ' εἰς τὰ ὄρη

ζητοῦν νίκην, ζητοῦν μάχην,

καὶ εἰς ῥάχιν ἀπὸ ῥάχιν

πλανοῦν φόνον καὶ φθοράν.

Κρατοῦν δίστομον ῥομφαίαν

εἰς τὴν μίαν, κοπτεράν,

κ' εἰς τὴν ἄλλην, τὴν σημαίαν

τοῦ Σταυροῦ τὴν ἱεράν.

Νὰ, μᾶς ζώνει τῆς μάχης ὁ γύρος!
 Πατριῶται, θαρρῆϊτε, κ' ἐμπρός!
 Ὅστις πέσῃ, ἀθάνατος ἦρως!
 Ὅστις ζήσῃ, εὐδαίμων! λαμπρός!

Εἰς πεσόντας σωροὺς τῶν τυράννων
 ὁ ἐλεύθερος Ἕλληγ πατεῖ,
 καὶ εἰς ἦχους βροντῶν καὶ παιάνων
 τῆς Ἑλλάδος ἡ δόξα κροτεῖ.

Ὅμμ' ἀδούλωτον ὑψοῦσι
 οἱ σωθέντες, εἰς Θεόν,
 κ' οἱ λαοὶ χειροκροτοῦσι
 τὸν ἐλεύθερον λαόν.

2

Ἀπὸ πέρατος εἰς πέρας
 τοῦ ἑλληνικοῦ ἐδάφους
 βλέπω πῦρ, ἀκούω σφαίρας,
 βλέπω σειομένους τάφους,
 καὶ τοὺς σχίζει ὁ σεισμός·
 εἰς τῶν μαχητῶν τὰ στήθη
 μαγικὸς ἤχεϊ χρησμὸς,
 καὶ συνδέ' εἰς ἓν τὰ πλήθη
 ἀδιάρρηκτος δεσμὸς.

Δὲν φοβοῦνται τὰ βάρβαρα στίφη
 οἱ γενναῖοι τῆς δόξης υἱοί.
 Ἡ πατρὶς ἀγιάζει τὰ ξίφη,
 καὶ ὁ θάνατος εἶναι ζωή.

Ὁδηγεῖ τὸν στρατὸν τῶν Ἑλλήνων
 εἰς τὰ σύννεφα λάμπων Σταυρὸς,
 κ' εἰς τὴν νίκην ἐν μέσῳ κινδύνων
 προχωρεῖ ὁ ἀνδρεῖος χορὸς.

—
 Ὅμμ' ἀδούλωτον ὑψοῦσι
 οἱ σωθέντες, εἰς Θεὸν,
 κ' οἱ λαοὶ χειροκροτοῦσι
 τὸν ἐλεύθερον λαόν.

ΥΜΝΟΣ ΠΑΤΡΙΩΤΙΚΟΣ

Τὴν Ἑλλάδ' ἀγνισθεῖσαν εἰς αἷμα,
 ἥρωϊδ' ἀθανάτων ἀγώνων,
 ὁ Θεὸς εἶδε μ' ἴλεων βλέμμα,
 κ' εἰς τὴν κόμην τῆς ἔθηκε στέμμα,
 καὶ ἀνάσσης τῇ ἔδωκε θρόνον.

—
 Εἰς αὐτὸν εὐλαβῶς πᾶς ὑπήκει·
 ἔξ αὐτοῦ ἰσχὺς πᾶσα, πᾶν κράτος.
 Ἐρεισμά του ὁ νόμος κ' ἡ δίκη,
 κ' ἐπ' αὐτοῦ δαφνηφόρος ἡ νίκη
 τὰ πτερά τῆς κινεῖ ἀοράτως.

Τῆς πατρίδος πιστοὶ δορυφόροι,
 ἀρνηθῆτε τὴν ἔριν, ἀνδρεῖοι,
 συνταπτόμενοι δόρυ πρὸς δόρυ.
 Καταστρέφει τοῦ ἄδου ἡ κόρη,
 κ' ἡ ὁμόνοια σώζει κ' ἰδρύει.

Πάντες πέριξ τοῦ θρόνου ταχθῆτε,
 ὅστις φύλαξ τοῦ ἔθνους ἐστήθη,
 καὶ αὐτὸν μὲ τὰ στήθη φρουρῆτε,
 ὡς οἱ πάλαι τῆς Σπάρτης πολῖται
 ἀντὶ τείχους προέταπτον στήθη.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟΣ

Μιλιόδ. Dezède (Je suis Lindor), Β, ἀρ. 37

Εἰς Σὲ τὸ πᾶν ὑποκλινὲς ὑπήκει·
 ὁ μέγας εἶ Θεὸς ὁ κραταιός.
 Σὲ προσκυνεῖ εὐγνωμονῶν λαός.
 Ἦ δόξα Σῆ, καὶ Σῆ, Θεέ, ἡ νίκη.

Τὸ ἀπεχθὲς τῆς τυραννίας τέρας
 τὸ αἷμ' αὐτὸ μ' ἐρρόφα τῶν φλεβῶν.
 Ἠγέρθης Σὺ κατὰ τῶν ἀσεβῶν,
 καὶ μ' ἔσωσας ἐκ στόματος μαχαίρας.

Κλίνω πρηγές θερμῆς λατρείας γόνυ.
Σὺ μεθ' ἡμῶν· τίς ἔσται καθ' ἡμῶν;
Τοῦ Γολιάθ τὸν ἄγριον θυμὸν
ποιμενικὴ κατέβαλε σφενδόνη.

Δάση πλωτὰ ἐπῆλθον, πυκνοὶ στόλοι,
καὶ μελανοὶ τῆς Ἀφρικῆς στρατοί.
Ἄλλὰ φωνὴ ἐξ οὐρανοῦ κροτεῖ,
καὶ ὡς σκιὰ ἀντιπαρῆλθον ὄλοι.

Ὁ κόσμος Σὸς, καὶ Σῶν θαυμάτων γέμει.
Οἱ οὐρανοὶ Σ' αἰνοῦσι καὶ ἡ γῆ.
Ὁ εὐσεβὴς Σὲ εἶδε κ' εὐλογεῖ,
ὁ πονηρὸς Σὲ ἤκουσε καὶ τρέμει.

Καθὼς ἡ φλόξ τοῦ θυσιαστηρίου,
διακαῆς ἢ προσευχὴ πετᾶ.
Ὁ λυτρωθεὶς Σὲ ψάλλει, λυτρωτά!
Εὐλογητὸν τὸ κράτος τοῦ Κυρίου!

ΩΔΗ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟΝ Θ. ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΟΥ

Ἐγράφη τὴν ἡμέραν τῆς κηδείας του.

Τὸ ἀδδηράγον δρέπανον τοῦ ἀκαμάτου θεριστοῦ
φερόμενον ραγδαῖον
καὶ σὲ τὴν δρυὶν κατέρριψεν, ὦ στρατιῶτα τοῦ Χριστοῦ,
ὦ πρῶτε τῶν γενναίων.

Ὅπισω τοῦ φερέτρου σου πυκνὸς ὠθεῖται ὁ λαὸς
εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ πένθους,
ὡς ὅτε τὸν μυριάνδρον στρατὸν ὠδήγεις εὐκλεῶς,
καὶ σ' ἠκολούθει ἔνθους.

Σὲ θάπτουσιν. Αὐτοφυεῖς τὰς δάφνας θὰ βλαστήσῃ ἡ γῆ
εἰς ἣν θενὰ καθεύδης,
κ' ἡ πύλ' ἡ ἀκτινοστεφῆς τῶν οὐρανῶν θὰ σ' ἀνοιγῆι·
πλὴν πρόσμενε, μὴ σπεύδης.

Εἰς τῆς αἰωνιότητος τὸ μέλαν χεῖλος καθεσθεῖς,
εἰς τὸν οὐδὸν τοῦ τάφου,
ὀλίγας βράδυνον στιγμὰς πρὶν εἰς τὸ σκότος βυθισθῆς,
καὶ πρὸς τὸν βίον στράφου.

Ῥίψ' ἔσχατον, ὡς δούσαν ἀκτῖνα, βλέμμα σου μακρὸν
ἐπὶ τὸ στάδιόν σου.
Κομπάζων δεῖξον ἐπὶ γῆς εἰς τὴν χορείαν τῶν νεκρῶν
τὰ ἵχνη τῶν ποδῶν σου.

Καλύπτει τὴν πατρίδα σου αἰὼν νυκτὸς χειμερινῆς
καὶ σάβανον χιόνων.

Ὅπου αἱ Μοῦσ' ἐχόρευον φρικταὶ ὠροῦντ' ἐριννῦς,
πῦρ πνέουσαι καὶ φόνον.

Τὸ πᾶν σφαγὴ καὶ ἐρήμωσις· ἀγρίως ἐπ' αὐτῆς λυσσᾶ
ὁ δαίμων τοῦ θανάτου,
καὶ ἐβλάστησεν εἰς τὰς ὁδοὺς καὶ εἰς τὰ τεμένη τὰ χρυσᾶ
ἢ ἄκανθα τῆς βάτου.

Τῆς τέχνης τὰ θαυμάσια ποδοτυπῆς κονιορτὸς
καὶ ἄμορφ' εἰσὶ λίθοι,
καὶ ἐκάλυψεν ἀπέραντον σκότος τὴν χώραν τοῦ φωτός,
τὴν γῆν τῆς δόξης λήθη.

Ἀπηλπισμένοι, σύροντες τὰ σίδηρά των τ' ἀκλεῆ
μετ' ὄδυρμῶν καὶ γόων,
εἰς μυχοὺς ἀντρῶν καὶ δασῶν φεύγουσι τρέμοντες υἱοὶ
τῶν παλαιῶν ἡρώων.

Ὑπὲρ τὴν δούλην ὄμως γῆν ἔλαμπον ἄκραι κορυφῶν,
ὡς φάρ' ὑπὲρ τὸν πόντον.

Ἐκεῖθεν, νυκτοφύλακες τοῦ ἔθνους, ὡς βαρὺς τυφῶν
τὰ ἔπλα σας ἐβρόντων.

Ἐκεῖ ἀστερογεῖτονα ἠγείρετε τὴν κεφαλὴν
ἐπὶ τῆς τρικυμίας,
καὶ ἐπεριμένετ' ἕως οὗ χρυσώσῃ τὴν Ἀνατολὴν
ἄκτις ἐλευθερίας.

Ναί, δὲν ἐψεύσθ' ἢ πρόρρησις τῶν εὐγενῶν σας καρδιῶν.
 Ἡ ὥρα ὡς ἐπέστη,
 σιδηροφόρος ἢ Ἑλλάς καὶ βλέπουσα πρὸς τὸν Θεόν,
 εἰς τὴν ζωὴν ἀνέστη.

Ἀνέστη, ἀλλ' εἰς τὰς ὀφρῦς καὶ εἰς τὰς ράχεις τῶν βουνῶν
 στρατὸς προκύπτει μέλας,
 πῦρ καὶ βροντὰς ἐρεύγεται, ὡς μέγα νέφος σκοτεινόν,
 ἐγκυμονοῦν θυέλλας.

Ἴδου ὀγκώδη φρούρια ἐπὶ τὰ νῶτα τὰ στιλπνὰ
 κινοῦνται τῆς θαλάσσης,
 καὶ κεραυνὸς ῥηγνύμενος ἐκ τῶν πλευρῶν των, ἐξυπνᾷ
 τὰς ἀχανεῖς ἐκτάσεις.

Πέμπ' ἢ Ἀσί' ἀρπυίας της, καὶ τῆς Αἰγύπτου πέμπ' ἢ γῆ
 τὰ μέλανά της στίφη.
 Ἑλλάς, σὲ κατακλύζουσι, καὶ σείουσιν αἰμοσταγῆ
 τ' ἀκόρεστά των ξίφη.

Καταπατεῖ ἀγέρωχος τὴν κεφαλὴν σου ὁ Σπαῆς
 ὑβρίζων σε ἀψήφως.
 Ἦλθεν ἡ ὥρα νὰ σβεσθῆς ἀπὸ τῆς βίβλου τῆς ζωῆς
 κ' ἐρρίφθη σου ἡ ψῆφος;

Λοιπὸν ὁ εἰς ἀνάστασιν ἐξανοιγείς σου ὀφθαλμὸς
 ἐσθέσθη κατοδύνως,
 καὶ τῆς ἐλευθερίας σου ἦν ὁ καλλίνικος ψαλμὸς
 τοῦ τάφου σου ὁ θρῆνος;

Οὐχί, δὲν θνήσκει ἡ Ἑλλάς, οὐδ' ἔφθασε τοῦ εὐκλεοῦς
σταδίου της τὸ τέρμα.

Θὰ ζήση ἔτι, σπεύρουσα πολύκαρπον εἰς τοὺς λαοὺς
μεγαλουργίας σπέρμα.

Ὁ οὐρανός της ἤστραψεν εἰς δύσιν ἐξ ἀνατολῶν,
κ' ἡ γῆ της ἐθερμάνθη,
κ' ἐβλάστησαν αὐτόματοι αἱ δάφναι τῶν Θερμοφυλῶν,
τοῦ Μαραθῶνος τ' ἄνθη.

Καὶ σὺ, ὡς εἶδες φρίττουσαν τὴν γῆν, θολὸν τὸν οὐρανόν,
ἐξ ὄρεινῶν σπηλαίων
προῆλθες ὠρυόμενος, πυκνὴν τὴν χαίτην σου κινῶν,
τῆς Ἀρκαδίας λέων!

Καὶ ὡς ὁ ποῦς σου ἐπληξε τοῦ Ταῦγέτου τὰ πλευρά,
τοὺς βράχους τοῦ Μαινάλου,
πολεμικὴ ἐβλάστησε φυλὴ, ἐργάτις τολμηρὰ
τοῦ ἔργου τοῦ μεγάλου.

Ποῦ ἐκοιμᾶσθε, ἐνδοξοὶ τοῦ Μαραθῶνος θεισταὶ
καὶ Σαλαμινομάχοι;
Πάλιν λαμπροὺς σᾶς φέρουσιν αἱ θάλασσ' αἱ ἐξακουσται
κ' οἱ τροπαιοῦχοι βράχοι.

Τὸ Λύκαιον, τὸν Ὀλυμπον, τὴν Ἴδην καὶ τὸν Παρνασσόν
κατέρχεσθε ξιφῆρεις,
καὶ σχίζετε πλησίστιοι τὴν ἔκτασιν τῶν θαλασσῶν
εἰς φλογεράς τριήρεις.

Αὐτοὶ οἱ διαπράξαντες εἰσὶ, πατρίς μου, νὰ στεφῆς
 βασίλισσ' ἀντὶ δούλης,
 Κολοκοτρώνης-Ἄρατος, καὶ τοῦ Αἰγαίου ὁ δελφίς
 Θεμιστοκλῆς-Μιαούλης.

Κ' οἱ ἄλλ' οἱ λεοντόθυμοι τυραννοφάγοι, μιμηταὶ
 τῶν ἔργων τῶν προγόνων,
 χρισθέντες πρωτομάρτυρες, ἀποδυθέντες ἀθληταὶ
 περικλεῶν ἀγώνων.

ᾠ τῶν ἀγώνων τῶν λαμπρῶν! Περιεκάθησεν ἡ γῆ
 καὶ βλέπει μετὰ θάμβους,
 καὶ ὁ Θεὸς ἐπένευσεν ἐκ τῶν ἀστέρων, κ' εὐλογεῖ
 τοὺς εὐγενεῖς θριάμβους.

Τὰ ὅπλα τὰ γυμνούμενα ὑπὲρ πατρίδος καὶ Χριστοῦ
 ἐκεῖθεν ἀγιάζει,
 κ' ἐκεῖ, εἰς φῶς τὸ ἄδυτον, τὴν ἀποπτᾶσαν τοῦ πιστοῦ
 ψυχὴν ἀναβιβάζει.

Τὸ ἔθνος πᾶν ἀνάστατον· μάχιμος βαίνει ὁ ποιμὴν,
 ὁ γεωργὸς ὀπλίτης·
 πῦρ ἡ Ἑλλάς ἐρεύγεται, πῦρ πᾶς τῆς κόλπος, πᾶς λιμὴν,
 πῦρ πᾶσα κορυφὴ τῆς.

Εἰς νίκην ἢ εἰς θάνατον ὀρμῶσ' οἱ νέοι τολμηρῶς
 μετὰ τῶν πρεσβυτέρων,
 καὶ πάντων πρῶτιστος ὀρμᾶς, σὺ, ὁ τὴν ῥώμην νεαρὸς,
 σὺ, ὁ τὰς φρένας γέρων.

Τῆς περικεφαλαίας σου ὁ λόφος ἐπὶ τῶν μαχῶν¹
 ἠκτινοβόλει νεύων,
 ὡς ἄγριον μετέωρον, εἰς θαλασσίων ταραχῶν
 τοὺς σάλους προεδρεῦον.

Καὶ ὅπου σφαῖρ' ἐσύριζον, ὅπου συγκρούσεις ὀπλιτῶν,
 ὅπου κρουνοὶ αἱμάτων,
 ὡς κεραυνὸς ἐνέσκηπτες, σπάθην ἀστράπτουσαν κρατῶν,
 πατῶν σῶροὺς πτωμάτων.

Ὅταν τὴν γῆν τοῦ Πέλοπος κατακαλύπτων τὴν καλὴν,
 λυμαίνεται ὁ Λίβυς,
 σῶμα πρὸς σῶμα πολεμεῖς τὸ τέρας, καὶ τὴν κεφαλὴν
 τὴν μαύρην του συντρίβεις.

Καὶ ἔταν καταπαύησαι τῆς μάχης, καὶ τῶν θυσιῶν
 τὴν σπάθην ἀποθέτης,
 μετὰ προὔχόντων κάθησαι καὶ κοσμητόρων τῶν λαῶν,
 βαθύνους νομοθέτης.

Διότι διασχίσασα διὰ πολέμων ἡ Ἑλλὰς
 τὸν εὐγενῆ της δρόμον,
 ἀγρίας δὲν ὠρέγετο ἐλευθερίας, κ' εἰς βουλάς
 καθυπεβλήθη νόμων.

Τὰ ἔθνη ἐκπληττόμενα ἐὰν τὴν εἶδον νὰ νικᾷ
 ὡς ἄλλοτε ἐνίκα,

¹ Ὡς γνωστὸν, ὁ Κολοκοτρώνης εἶχε παραδεχθῆ ὡς κάλυμμα τῆς κεφαλῆς τὴν ἀρχαίαν περικεφαλαίαν.

ἔρρίγησαν ὡς ἤκουσαν κηρύττουσαν ἀρχαῖκὰ
ψηφίσματα τὴν Πινύκα.

Ἄλλ' ἤδη ἀναπαύθητι, ἀφείς, γενναῖε παλαιστὰ,
τὴν σπάθην κοιμωμένην.
Εἰς τὴν πατρίδ' αὐτόνομον κατέθεντο τὰ σὰ ὄστα,
εἰς γῆν εὐνομουμένην.

Ἐκεῖ ἔπου τὸ στάδιον τῶν ἔργων σου ἀπολιπὼν
κατάκεισαι ὑπνώττων,
ἅς προσπετῶσιν ὄνειροι, δεικνύοντές σοι τὸν καρπὸν
τῶν τόσων σου ἰδρώτων.

Τὴν νύκτ' ἅς περιίπτανται τὸν λίθον ἔπου θὰ ταφῆς
αἱ νίκ' αἱ εὐκλεεῖς σου,
καὶ ἅς σοι ἐπιφαίνηται ἐν μέσῳ των φωτοστεφῆς
κ' εὐγνώμων ἡ πατρίς σου.

Ἴδὲ ἡ ἀρειμάνειος, ἰδὲ ἡ εὐγενῆς εἰκὼν,
ἰδὲ τὸ φλέγον βλέμμα.
Κρατεῖ ῥομφαίαν καὶ Σταυρὸν, κ' ἐμπρέπει εἰς βασιλικὸν
ἡ κεφαλὴ τῆς στέμματος.

Τὰ ἔθνη ἀγαλλόμενα, τοῦ παγκοσμίου θαυμασμοῦ
τῇ φέρουσι τὸν φόρον,
καὶ χαίρουσ' ἀπογεύεται τῶν θείων τοῦ πολιτισμοῦ
ἀνεκτιμῆτων δώρων.

Τὸν Ἑλικῶν ἀκούσασα ἐλεύθερον, τὸν Παρνασσὸν,
τ' ἀρχαῖά της χωρία,

μετὰ παιάνων καὶ χορῶν ἐπέστρεψε κ' ἡ τῶν Μουσῶν
φυγόπατρις χορεία.

Ἐπὶ τοῦ θρόνου ἰδρυται, ἐπὶ ἐδάφους στερεοῦ,
τοῦ ἔθνους σου ἡ τύχη.
Μὴ σὲ φοβῆ τὸ μέλλον του. Εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Θεοῦ
κοιμοῦ, μὴ ἀνησύχει.

Ἐν ᾧ πλήν ἀναπαύεσαι, ἀνίσως αἴφνης τὴν φωνὴν
ἀκούσης τῶν σαλπίγγων,
ἀπόσεισον τὸν ὕπνον σου, κ' ἔλθὲ ῥομφαίαν φωτεινὴν
εἰς τὴν παλάμην σφίγγων.

Στρατάρχης τῶν ἀόρατος, τὸ βῆμα τῶν ἡρωϊκῶν
οδηγήσον ταγμάτων,
πρὸς τὸ μοιραῖον τέρμα των διὰ θριάμβων καὶ νικῶν
τὸν δρόμον των χαράττων.

Τοιοῦτον ἀπευθύνω σοι τὸν τελευταῖον ἀσπασμὸν
ἀνυποκρίτου γλώσσης,
διὰ δακρύου ἀφανοῦς τὸν λευκὸν λίθον σου κοσμῶν,
καὶ δι' ὠδῆς σιγῶσης·

καθότι πρὸς ἐπίδειξιν καὶ πρὸς τοὺς ζῶντας ἀντηχῶν
ὁ ὕμνος δὲν ἐγράφη,
ἀλλ' ὅπως τὸν ἀκούσωσι τὰ θύματα λαμπρῶν μαχῶν
καὶ οἱ βωβοὶ των τάφοι.

Η ΕΡΩΜΕΝΗ ΤΟΥ ΚΛΕΦΤΟΥ

Εἰς τὴν ἀνεμοζάλη
 ποῦ δέρνει τὸ βουνὸ
 ἔς τὸ ἔρημο περγιάλι
 μονάχη τί θρηνώ;

Ἵσαν ἀνοιγμένο μνήμα
 ὁ κόσμος σιωπᾶ,
 καὶ σκοτεινὸν τὸ κύμα
 ἔς τὴν ἀμμουδιὰ κτυπᾶ.

Προχθὲς μὲ χαιρετοῦσαν
 οἱ βράχοι ζωντανοί·
 τὰ δάση ἀντηχοῦσαν
 παλληκαριῶν φωνή.

Πέρα ἐκεῖ ἔς τὴν ῥάχι
 ποῦ καταχνιά περνᾶ
 μεσάνυχτα μονάχοι
 καθήμεθα συχνά.

Ὅπου ἀσπρίζουν χιόνια
 κ' ὁ αἰτὸς πετᾶ,
 γιὰ ἡμᾶς ἡμέραις, χρόνια,
 περνοῦσαν πτερωτά.

Σταυραετὲ, ἔς τὴν πέτρα
ποῦ κάθεται σκυφτὸς,
τοὺς βράχους γύρω μέτρα,
καὶ ἔπε ποῦ εἶν' αὐτός;

Ἐς τοὺς ἴσκιους ἂν χορεύῃ
νὰ τρέξω νὰ τὸν διῶ,
ἔς τὸν τάφον ἂν κατέβῃ,
νὰ πάμ' ὁμοῦ κ' οἱ δυῶ.

Θηρίον τοῦ πολέμου,
φρικτὸς εἰς τοὺς κακοὺς,
ποῦ εἶσαι, φίλτατέ μου,
ποῦ εἶσαι; Δὲν μ' ἀκοῦς;

Ἐς τὸ στῆθος σου ἐπάνου
στηρίζουμουν θερμὸν,
καθὼς κισσὸς, πλατάνου
τυλίγει τὸν κορμόν.

Γαυγίζετε; Σιωπᾶτε
χειμῶνες τῶν βουνῶν.
Ἴσως γλυκοκοιμᾶται
ἔς τῶν ἄστρον τὸν φανόν.

Κοπάδια τῶν κοράκων,
περνᾶτε σιγανά·
τὸν κάτοικον τῶν λάκκων
τὸ κρόασμα ἔξυπνᾶ.

Κοιμᾶται, ναί, κοιμᾶται
 ἔς τὰ ἄγρια βαθειά.
 Τουφέκια, δὲν βροντᾶτε,
 δὲν λάμπετε, σπαθιά.

Ἔχ' εἰς ξηρὸ χορτᾶρι
 τὰ χέρια ἀπλωτὰ,
 καὶ τὸ χλωμὸ φεγγᾶρι
 τὸν νυκτοχαιρετᾶ.

Ἐύπνα, καὶ Τοῦρκοι βγαίνουν
 ἔς τ' ἀντικρυνὰ βουνά·
 οἱ κλέφταις σου προσμένουν,
 κ' ἡ σπάθη τους πεινᾶ.

Ἐύπνα, καὶ διὲ πῶς θάλλει
 ἀνοίξεως στολή.
 Ἐδῶ πιστὴ ἀγκάλῃ
 σὲ γλυκοπροσκαλεῖ.

Ἐύπνα καὶ διὲ ἔς τοῦ ἄμμου
 τὴν ἐρημιὰ ἐδῶ
 πῶς τὰ χρυσᾶ μαλλιά μου
 μὲ κλάμματα μαδῶ.

Τί θέλεις γλυκειὰ αὔρα
 καὶ μυριστὴ πετᾶς;
 Ἐδῶ ξερὰ καὶ μαῦρα
 εἰν' ὅσ' ἂν ἀπάντᾶς.

Λές· « Ἴηθα νὰ ποτίσω
τ' ἀδρόσιστα κλαδιά,
παρηγοριὰ νὰ χύσω
ἔς τὴ μαύρη σου καρδιά. »

Πέρνα, δροσάτη, πέρνα
ἔς τὰ ζωντανὰ χωριά!
Ἐκεῖ τὰ μύρα κέρνα
καὶ τὴν παρηγοριά.

Ἐδῶ φρικτὸς ἔς τὴ φύσι
ὁ θάνατος περνᾷ.
Ὅποιον αὐτὸς θερίσῃ
ὀπίσω δὲν γυρνᾷ.

Τ' ἀχόρταγο δρεπάνι
καθὼς τὸν ἰσχυρὸ
ἐθέρισε, μὲ φθάνει
κ' ἐμένα ἔς τὸ πλευρό.

Μὲ εἶδ' ὁ διαβάτης
ἔς τὰ χρόνια τ' ἀνηγρὰ,
ὅταν τὰ στέφανά της
μ' ἐχάριζ' ἢ χαρά.

Μεθαύριο τοῦ κάκου
γιὰ ἔμένα θὰ ῥωτᾷ·
τὴν πέτρ' αὐτοῦ τοῦ λάκκου
μονάχη θ' ἀπαντᾷ.

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ
ΤΟΥ ΠΑΛΛΗΚΑΡΙΟΥ

Ἐς τὴν κοιλάδα περνᾷ πλῆθος,
στράτευμα πολὺ.
Κάθε μάτι, κάθε στήθος
ἀκτινοβολεῖ.

Αἱ ματιαῖς διψοῦν γιὰ αἷμα,
καίουν ὅσταν φωτιά·
δάκρυ ὅμως ἔς ἓνα βλέμμα
σβύνει τὴν ματιά.

Πῶς περνᾷ τὸ παλληκάρι
μελαγχολικό ;
Ἴτι πονεῖ ; Ἴσως νὰ πάρῃ
πρέπ' ἰατρικό ;

Πάσχει τώρα ἓνα χρόνο,
κλαίει, δὲν λαλεῖ.
Ἴατρικὸ ἔς αὐτὸν τὸν πόνο
δὲν τὸν ὠφελεῖ.

Καὶ νὰ, ἔρχετ' ἓνας νέος
μὲ μαλλιά ξανθὰ·
καὶ ὅσταν ἄγγελος ὠραῖος
ταῖς ψυχαῖς μεθᾷ.

«Παλληκάρι, μὴ λυπᾶσε,
 κ' εἶμαι ὁ Στρατῆς,
 ἀδελφός, ἂν μὲ θυμᾶσε,
 τῆς ἀγαπητῆς.»

Ἵσαν πιστοὶ φιλιοῦνται φίλοι
 κ' ἀγαπητικοί·
 ἢ καρδιαῖς πετοῦν ἔς τὰ χεῖλη,
 καὶ φιλιοῦντ' ἐκεῖ.

Ἐξω τοῦ χοροῦ τῶν ἄλλων
 ζοῦν οἱ δυὸ μαζῆ·
 ζῆ ὁ ἓνας γιὰ τὸν ἄλλον
 ἔσ' ὁ ἓνας ζῆ.

Κ' ὅταν σάλπιγξ τοὺς φωνάξη
 νὰ παραταχθοῦν,
 μαζῆ στέκονται ἔς τὴν τάξι,
 γιὰ νὰ σκοτωθοῦν.

Βόλια δὲν ψηφᾶ κανένας
 ἔσω ζοῦν μαζῆ,
 κ' ἐρωτᾶ μόνον ὁ ἓνας
 ἂν ὁ ἄλλος ζῆ.

Πολεμοῦν Ἵσαν τὰ θηρία,
 εἶναι ἀστραπή.
 Δὲν ὑπάρχει σωτηρία
 ἔς ἕποιον δὲν τραπῆ.

Καὶ ἀκόμ' ἀποροῦν ἔλοι
 πῶς κτυποῦν αὐτοὶ,
 ὅταν βόλι, σκληρὸ βόλι
 παίρνει τὸν Στρατῆ.

Πέφτει ἴσάν τὸ κυπαρίσσι,
 ἴσάν μηλιά χλωρή.
 Καὶ ὁ φίλος του νὰ ζήση
 ἴς τὸ ἐξῆς ἴμπορεῖ;

Νέοι εἴκοσι τὸν βάζουν
 εἰς κλαδιά χλωρά·
 τὰ τσαπράζια του τὸν βγάζουν
 τὰ χρυσαργυρά.

Παλληκάρι, στάσου, στάσου·
 βλέπε ποιὸν κρατεῖς.
 Διὲ ποιὸς κείτετ' ἐμπροστά σου·
 δὲν εἶν' ὁ Στρατῆς.

Εἶν' ἐκείνη π' ἀγαποῦσες,
 εἶναι ἡ Χρυσῆ.
 « Ἄχ, Χρυσῆ μου, μὲ γελοῦσες!
 Ἦσουν λοιπὸν σύ!

» Ἐγὼ εἶπα τὴν ἀλήθεια,
 κόρη ποθεινή.
 Μιὰ πληγὴ ἴς τὰ δύο στήθια,
 μιὰ πληγὴ κοινή!»

Καὶ ἔς τὸ ἄλογ' ἀνεβαίνει,
ἔς τοὺς ἐχθροὺς γυρνᾷ·
πέφτουν πλῆθος σκοτωμένοι
ἔπου ἂν περνᾷ.

Ἦσυχῶς δὲν τοὺς ἀφίνει
μήτε ἔς τὴν φυγὴν,
ἔσον ἔπου ἔς τὸ χῶμα κλίνει
μὲ βαρειὰν πληγὴν.

Νικητὴν τὸν στεφανόνουν
ἔσω ἀκόμη ζῆ,
καὶ τοὺς δύο τοὺς ἐνώνουν
καὶ ἔς τὴν γῆν μαζῆ.

Ο ΙΠΠΕΥΣ

ἼΣ τὴν μέσσην τὸ σπαθί μου,
τὸ ἄλογο μαζῆ μου,
καὶ ἴσαν πουλί πετῶ.

ἴΣαν ρίξω τὸ τουφέκι,
ἢ τύχη τί με πλέκει
ποτέ μου δὲν ῥωτῶ.

ἴΑν τώρα θέλ' ἢ τύχη
τὸ βόλι νὰ με τύχη,
καλὰ, τὸ καρτερῶ.

ἴΑν αὐρι' ὅμως θέλη,
κἂν τώρα δὲν με μέλει,
κἂν τώρα θὰ χαρῶ.

Αὐτὸς ἂν κολακεύῃ,
κ' ἐκεῖνος ἂν δουλεύῃ,
κ' ὁ τρίτος τυραννῆ,
δὲν εἶν' ὁ στρατιώτης
ἢ δοῦλος ἢ δεσπότης,
κ' ἐλεύθερα φρονεῖ.

ἴΟπου πληγαῖς καὶ πόνοι,
ἔταν βροντᾶ κανόνι,
γελῶ καὶ τραγουδῶ.

Κ' ἐπάνω ἔς τ' ἄλογό μου
τοῦ σκοτεινοῦ μας δρόμου
τὰ βάραθρα πηδῶ.

Ὁ κόσμος ἐδικός μου,
κ' ἐγὼ εἶμαι τοῦ κόσμου,
καὶ ὡς περνᾶ περνῶ,
κ' εἰς ὅλα τὰ συμβάντα
ἐμπρός μου βλέπω πάντα,
κ' ὀπίσω δὲν γυρνῶ.

Μὴν κλαῖς, ὠραία κόρη·
ὀπίσ' ἀπὸ τὰ ὄρη
ὁ δρόμος μ' ὀδηγεῖ.
Παντοῦ ὠραίαις βρίσκω,
καὶ πούποτε δὲν μνήσκω.
Μεγάλη εἶν' ἡ γῆ.

Μιὰ τουφεκιά σφυρίζει·
ὁ Χάρος δρεπανίζει.
Βουκέφαλ', ἐμπροστά!
Μολύβια ἔταν βρέχη,
τὸ αἷμα ἔταν τρέχη,
ἐμπρός! ποιὸς μὲ βαστᾶ;

Κ' ἂν ἔφθασ' ἡ ἡμέρα
ποῦ θὰ σφυρίξ' ἡ σφαῖρα
ἔς τῆς μάχης τὴν βοήν,
γελῶν καθὼς γελοῦσα,
πεθαίνων καθὼς ζοῦσα,
ἀφίνω τὴν ζωήν.

Ο ΚΛΕΦΤΗΣ

Σκοπὸς τῶν Ἀηστῶν, τοῦ Σχιλλέρου, Α, ἀρ. 30

Μαύρ' εἶν' ἡ νύκτα 'ς τὰ βουνά,
 'ς τοὺς βράχους πέφτει χιόνι.
 Μέσ' 'ς τ' ἄγρια 'ς τὰ σκοτεινά,
 'ς ταῖς τραχαῖς πέτραις, 'ς τὰ στενά,
 ὁ κλέφτης ξεσπαθώνει.

'Σ τὸ δεξι χέρι τὸ γυμνὸ
 βαστᾷ ἀστροπελέκι.
 Παλάτι ἔχει τὸ βουνὸ,
 καὶ σκέπασμα τὸν οὐρανὸ,
 κ' ἐλπίδα τὸ τουφέκι.

Φεύγουν οἱ τύραννοι χλωμοὶ
 τὸ μαῦρό του μαχαίρι·
 μ' ἰδρῶτα βρέχει τὸ φωμί·
 ἔξερει νὰ ζήση μὲ τιμῆ,
 καὶ νὰ πεθάνῃ ἔξερει.

Τὸν κόσμ' ὁ δόλος διοικεῖ
 κ' ἡ ἀδικ' εἰμαρμένη.
 Τὰ πλούτη ἔχουν οἱ κακοί,
 κ' ἐδῶ 'ς τοὺς βράχους κατοικεῖ
 ἡ ἀρετὴ κρυμμένη.

Μεγάλοι ἔμποροι πωλοῦν
τὰ ἔθνη ᾿σάν κοπάδια.
Τὴν γῆν προδίδουν καὶ γελοῦν.
Ἐδ' ὅμως ἄρματα λαλοῦν
᾿ς τ' ἀπάτητα λαγκάδια.

Πήγαινε, φίλει τὴν ποδιά
᾿ποῦ δοῦλοι προσκυνοῦνε.
Ἐδὼ ᾿ς τὰ πράσινα κλαδιά
μόν' τὸ σπαθί τους τὰ παιδιὰ
καὶ τὸν Σταυρὸν φιλοῦνε.

Μητέρα, κλαῖς. Ἄναχωρῶ.
Νὰ μ' εὐχηθῆς γυρεύω.
Ἐνα παιδί σου σέ ᾿στερῶ,
ὅμως νὰ ζήσω δέν ᾿μπορῶ
ἂν ζῶ γιὰ νὰ δουλεύω.

Μὴν κλαῖτε, μάτια γαλανὰ,
φωστῆρες ποῦ ἀρέσω.
Τὸ δάκρυό σας μὲ πλανᾶ.
Ἐλεύθερος ζῶ ᾿ς τὰ βουνὰ,
κ' ἐλεύθερος θὰ πέσω.

Βαρεῖα, βαρεῖα βοῖζ' ἡ γῆ.
Ἐνα τουφέκι πέφτει.
Παντοῦ τρομάρα καὶ σφαγή·
ἐδὼ φυγή, ἐκεῖ πληγή.
Τὸν σκότωσαν τὸν κλέφτη.

Σύντροφοι ἄσκειοι, πεζοὶ
 τὸν φέρνουν λυπημένοι,
 καὶ τραγουδοῦν ἔλοι μαζῆ·
 « Ἐλεύθερος ὁ κλέφτης ζῆ,
 κ' ἐλεύθερος πεθαίνει. »

Η ΑΡΒΑΝΙΤΙΑ

Ἐν Ναυπλίῳ, 1832.

Ποῦ πλανώμενον μέ φέρει τὸ φιλήρημόν μου βῆμα;
 Ποία φρίκη ἱερά τὴν καρδίαν μου κατέχει;
 Διατί εἰς τὴν ἀκτὴν κλαυθμηρὸν κτυπᾷ τὸ κῦμα,
 καὶ τ' ἀκήδευτα ὄστᾳ τίνος εἶναι ὀποῦ βρέχει;
 Σᾶς γνωρίζω, σᾶς γνωρίζω.
 Ψυχρὰ κόνις, γονατίζω
 προσευχόμενος ἐμπρός σου.
 Ἄμορφον κ' ἐσπαραγμένον σέ γνωρίζω, Κωνσταντῖνε.
 Κύπτουσα ἢ κεφαλὴ μου ἄσκειπῆς ἐμπρός σου εἶναι
 εἰς τὰς προσβολὰς τοῦ νότου καὶ τῆς ἐσπερίας δρόσου.
 Ἄντικείμενον μελέτης καὶ μεγάλων μαθημάτων,
 ψυχρὸν πτώμα, εἰς δακρύων μῦρον ἤλθα νὰ σέ νίψω·
 πλὴν διστάζω ἂν, κηλίδα ξένων φέροντα αἱμάτων,
 θὰ σέ κλαύσω, ἢ τὸν λίθον ἐναντίον σου θὰ ρίψω.
 Ἔστω· ἂν δὲν σέ προπέμπη πυροβόλων τριπλοῦς κρότος,
 ἂν δὲν σέ φρουροῦν ὀπλιῖται εἰς τὰ μαῦρα ἐσταλμένοι,
 ἂν τὴν ἄωρόν σου τύχην δὲν μοιρολογοῦν παρθένοι,
 οὐδὲ ψάλλη ἱερεὺς νεκρῶν ὕμνους εἰς τὸ σκότος,

σὲ φυλάττω ἐγὼ μόνος, ὁ ἰέραξ τῆς ἐρήμου,
 κ' εἰς τὸ πτώμά σου ἀπλώνω τὰ κρεμάμενα πτερά μου·
 διὰ τῶν ὀνύχων σκάπτω τάφον θαλασσίας ἄμμου,
 καὶ σοὶ φέρει ἀσπασμὸν τελευταῖον ἢ φωνή μου.
 Παρηνόμησας πεισθεὶς ἴσως εἰς ἀτόπους φήμας,
 ἀλλ' ἤσθάνεσο γενναίως, ἂν ἀδίκως ἐξετίμας.
 Ὕπαγε· εἰς τοῦ Θεοῦ τὰς ἀγκάλας σὲ ἀφίνω.
 Ἄς σὲ κρίνῃ ὁ κριτὴς μας. Θνητὸς εἶμαι, δὲν σὲ κρίνω.
 Κεραυνὲ, ὅταν φλογώδης εἰς τὸν πόλεμον ἐκρότεις,
 γιλιάδων ὀπαδῶν σου ἔσυρες κατόπιν σμήνη.
 Ἦδη πίπτεις. Παρὰ σοὶ δὲν ἐτόλμησε νὰ μείνῃ
 οὐδεὶς φίλος σου ἀρχαῖος καὶ οὐδεὶς συστρατιώτης.
 Μαρμαρίνου κολοσσοῦ σ' ἔθλιβε τὸ ξένον βᾶρος,
 πολλοὺς ἔβλεπες κρυφίως θέλοντας αὐτοῦ τὴν πτώσιν,
 πλήν μὴ ἔχοντας καρδίας δύναμιν νὰ κινηθῶσιν.
 Ἠρυθρίασας, ἀνέστης, τὸν ἐκρήμνισας μὲ θάρρος.
 Ἐθλασας τὴν γονατώδη δρυῖν, ἀλλὰ καὶ σὺ ἐθλάσθης·
 καὶ οὐδένα ἐδῶ βλέπω προσελθόντα ἐξ ἐκείνων
 ὑφ' ὧν σὺ ἐξανεστήθης, ὑπὲρ ὧν ἐθυσιάσθης,
 κ' εἰς τὸ πτώμά σου τολμῶντα μυστικὸν νὰ σπείσῃ θρηῖνον.
 Μαῦροι δῆμι' εἰς τοὺς δρόμους ἔσυραν τὸ λείψανόν του·
 εἰς τὰς πέτρας ἐκυλίσθη τὸ δασύτριχόν του στῆθος,
 καὶ ἀμφίρροπον τὴν στάθμην ἔχον τῶν συμπαθειῶν του,
 μετὰ φρίκης, μετ' ἐλέου ἀπηλλάττετο τὸ πλῆθος.
 Ἀλλὰ σεῖς ὧν φλόξ ὁ λόγος τῶ ἐπτέρωσε τὰς φρένας,
 οἵτινες ὑποβολεῖς τοῦ τολμήματός του ἦσθε,
 εἰς τὴν γῆν ἐφ' ἧς ἀρχαίας δάφνας ἔχει ἐσπαρμέναις,
 ἦδη, κάτωχρ' ὑπὸ φόβου, ἓνα τάφον τῶ ἀρνεῖσθε!
 Ν' ἀνεγειρήτε δὲν θέλω εἰς τὴν πράξιν του ἡρῶα.
 Αἰσθημα πλήν ἐν αὐτῶ ἂν ἐξήψατε γενναῖον,

ὡς ἐλέγετε, θρηνοῦσαν τὴν Ἑλλάδ' ἂν εἶδε κλαίων,
 κ' εἰς τὸ στῆθός του φωνὴ τῆς πατρίδος του ἐβόα,
 πεπορθὸς ἐκδικητῆς ἂν ὠπλίσθη Τιμολέων,
 στήτω ἄλλοις εἰς τιμὴν λευκὸν μάρμαρον τῆς Πάρου·
 οὗτος θέλει μὲν στερεῖσθαι μαυσωλείων καὶ μαρμάρου,
     ἀλλ' εἰς πάσας τὰς καρδίας
     τὰς παλλούσας ἐλευθέρως,

εἰς ἅς πράξεων εὐτόλμων καὶ μεγάλων πνέει ἔρωσ,
 εἰς ἅς μῖσος ἐμποιεῖ κ' ἡ σκιά τῆς τυραννίας,
 καὶ ἂν ἦ κατακριτέα ἐν αὐταῖς ἡ πράξις βίας,
 τὸ παράτολμόν του ἔργον θαυμασμοῦ θὰ ἔχῃ μέρος.

Ἡ φωνὴ τῶν δυναστῶν ἤγειρε τὴν οἰκουμένην.

«Λαοί! εἶπον,—κ' οἱ λαοὶ προσεκύνουν ὅλοι τρόμον.

«Λαοὶ, κλίνατε εἰς γῆν τὸν ὑπόδουλόν σας ὄμον.

Ἄσπασθητε τὴν χλαμύδα τὴν εἰς αἶμα βεβαμμένην.

Μὴ φημίζετε ἰδρῶτας, αἵματα ἢ ἐκδουλεύσεις,

ἢ τιμὴν κ' ἐλευθερίαν.

Εἴσθε κτηνὰ μας. Κρατοῦμεν εἰς τὴν χεῖρά μας τὴν βίαν.

Λαὲ χαῦνε, ἐνθυμοῦ πῶς ἐπλάσθης νὰ δουλεύσης.

Ἄγωνίζου ν' ἀπολαύω, ψωμοζήτητι νὰ πλουτίσω·

διὰ τὴν ἀσφάλειάν μου ποταμοὺς αἱμάτων χύνει·

ὑποπόδιόν μου ἔσο καὶ προσκύνει νὰ πατήσω,

καὶ ὡς τέλους τὸν λαιμόν σου εἰς τὴν μάχαιράν μου κλίνει.

Ἄν ἀνθίστασαι, κινοῦνται πυροβόλα μας καὶ λόχοι.

Ἡμεῖς εἴμεθα θεοὶ, καὶ σεῖς εἴσθε κτήνη.»—«Ὁχι!

Ὁχι!» κράζουν τὰ πελάγη καὶ αἱ στερεαὶ κ' αἱ νῆσοι·

«Ὁχι, ὄχι!» ἀντηχοῦν αἱ ἀγανακτοῦσαι πόλεις

κ' αἱ ψυχαὶ τῶν ἐλευθέρων καὶ τὰ πλήθη τῆς γῆς ὅλης.

«Ὁχι! Εἴμεθα θεόθεν καὶ ἐλεύθεροι καὶ ἴσοι.

Τὸν ζυγὸν ὡς ἀποσεῖσουν οἱ ἀδάμαστοί μας ὄμοι,

δὲν φοβούμεθα τυράννων μισθωτοὺς καὶ πυροβόλα.
 Μία θέλησις γενναία, καὶ κατατροποῦνται ὅλα.
 Τύραννον δὲν προσκυνούμεν. Τύρανοί μας εἶν' οἱ νόμοι.
 Σᾶς ἠθέλομεν ποιμένας, κ' ἦσθε λύκοι πειναλέοι.
 Σᾶς ἐδώκαμεν εἰς χεῖρας ξίφος ἔπως ἡμᾶς σώζη,
 ὑπ' αὐτὸ πλὴν τῆς πατρίδος τὸ γενναῖον αἷμα ῥέει,
 καὶ ἀνοίγετε τὰς πύλας ἐλευθεροκτόνου πάλης.
 Κάτων, μάθετε, δὲν ζῆ ἔπου τύραννος δεσπάζει,
 οὐδὲ τύραννος δεσπάζει ἔπου ζῆ Μαυρομιχάλης.»

Τὴν ὀλίγην ταύτην κόνιν, ταῦτα τὰ ὄστα τὰ κρύα
 διωχθεῖσα προμαχῶνα εὗρεν ἡ ἐλευθερία.

Τύρανοι, ἂν καὶ ψυχρά, μὴ τῇ πιστευθῆτε· καίει.

Κεῖται ἄψυχος ἐκεῖ, ὅμως τὰς ψυχὰς ἐμπνέει.

Ὅδοιπόρε, εἰ καὶ φρίττων, ὅμως ἐπ' ὀλίγον στῆθι.

Πρὶν ἢ τὴν ἀρὰν προφέρῃς, ἔγγισον αὐτὰ τὰ στήθι,

καὶ σπινθὴρ θ' ἀνασκιρτήση,

ὃν θὰ φέρῃ ὁ βορρᾶς καὶ ὁ νότος εἰς τὰ μέρη

ἔπου ἄνθρωπος βαρεῖαν ἄλυσιν δουλείας φέρει·

τὰ κατὰ τῆς τυραννίας θενὰ ζώπυρήση μίση,

εἰς ἐλευθερίας πόθον τὰς ψυχὰς θεν' ἀναφλέξη,

καὶ ἡμέρα εἰς τὰ ἔθνη ἀναστάσεως θὰ φέξη.

Τῆς Ἑλλάδος τὰ βουνὰ

βλέπω καίοντα ὡς δᾶδας.

Ἐπινέμεται ἡ φλόξ ἀκρωρείας καὶ κοιλάδας,

κ' ἐξ ἀνατολῶν εἰς δύσιν τὴν μανίαν τῆς πλανᾶ.

Ἐκ τῶν ἄκρων τοῦ Ὀλύμπου εἰς τῆς Ὀθρυος τοὺς βράχους

λαμπρὰ σάλπιγξ ἀντηχεῖ,

ἵπταμένη, τοὺς ἀέρας περᾶ πύρινος ψυχὴ

κ' ἐξεγείρ' εἰς τὴν Ἑλλάδα σιδηρόχειρας προμάχους.

Ἴδου βλέπω, προχωροῦσιν ἐξ ὄρέων καὶ δασῶν
καὶ λευκαίνουσι τὰς ῥάχεις,
ἔσα ἵπτανται εἰς τ' ἄνθη κοῦφα σμήνη μελισσῶν
ἢ ἀκρίδες εἰς τοὺς στάχεις.

Τίς νεφέλ' εἰς τὴν ὄφρυν κάθηται τοῦ Κιθαιρῶνος;
Μὴ ἡ πολιὰ του ἄκρα δέρεται ὑπὸ χειμῶνος;
ἢ μὴ εἶναι αἱ σκιαὶ τῶν θυμάτων τοῦ πολέμου
εἰς τὰς πτέρυγας πετῶσαι τοῦ νυκτερινοῦ ἀνέμου;
Εἰσὶν ἄνδρες, καὶ ζωὴ σπινθηροβολεῖ ἐντός των
ζωὴν πνέει κ' ἡ καρδία καὶ ὁ μέλας ὀφθαλμός των
καὶ ἡ στιβαρά των χεῖρ καὶ τὸ βῆμα τὸ βαρὺ των,
ὅμως θάνατον τὰ ὅπλα τῶν χειρῶν τῶν ἀνικῆτων.

ᾠ! τῆς Στερεᾶς Ἑλλάδος ἀετοὶ ἠνδρειωμένοι,
εἰς πυρίτιδα, κ' εἰς αἷμα πολεμίων τεθραμμένοι,
ἐκ τῶν βράχων τῶν σᾶς σέλλουν Ὅσσα, Ὀλυμπος καὶ Σούλι.
Εἴσθε σεῖς· σᾶς βλέπω. Κλέπτας σᾶς ὠνόμασαν οἱ δοῦλοι,
πῶς ἐθρέφατε ἰδόντες τὰς χηλὰς καὶ τὰ πτερά σας
ἐκ τῶν σπλάγχχνων τῶν τυράννων,
κλέπτας, ἐπειδὴ βασάνους δίδετε ἀντὶ βασάνων
εἰς τοὺς κλέπτας, τοὺς συλοῦντας τὰς ἐνδόξους φωλεᾶσας.

Πρῶτος πάντων τίς πατεῖ

ὡς ἂν ἡ πετᾶ ἢ τρέχει;

Εἴφος εἶναι ἴπου κρατεῖ;

φλόγα εἰς τὴν χεῖρα ἔχει;

Κάλλος ἑλληνοπρεπὲς κρύπτει λέοντος ἀνδρείαν.
Ἄνεμόπους, μὴ γνωρίζων κάματον οὐδὲ δειλίαν,
ὁ ἀγέρωχός του ἵππος πνέων πῦρ καὶ πνέων θάρρος,
τὴν γῆν σκάπτων, καὶ ἀφρόν ἀποστάζων καὶ ἰδρῶτα,
καὶ γοργοῦμενος, κομπάζων πρὸς τὸ εὐγενὲς του βᾶρος,
ποῖον φέρει; Τὸ κλεινὸν Μεσολόγγιον ἐρώτα,

καὶ ἐρώτα τοὺς βαρβάρους. Ἐκ τῆς Ἄρτης εἰς τὰς Θήβας
ἢ ἤχῳ θ' ἀποκριθῆ· «Εἶν' ὁ Γρίβας, εἶν' ὁ Γρίβας.»

Ἐν παρασκευῇ μαχίμῳ ἐμπειροπολέμων νέων,
πεζομάχων καὶ ἱππέων,
μετὰ βήματος βαρέος
ὑφ' ὃ τρέμ' ἡ γῆ καὶ τρύζει,
μετὰ βίας τοῦ βορρέως
ὅστις θραύει, ὅστις σχίζει,

ποῦ ὑπάγει; Εἰς τὸν θρόνον μὴ τὴν σπάθην νὰ ἐμπήξῃ,
μὴ τὸν νόμον ν' ἀνατρέψῃ; πίπτοντα μὴ νὰ στηρίξῃ
τὸν εἰς τὸν οὐδὸν τοῦ θρόνου προσφυέντα χαιρεκάκως;

Μὴ καὶ τὸν θαμβοῖ πορφύρα,
κ' ἐπεθύμησ' ἐξ αὐτῆς ἑαυτῷ νὰ κόψῃ ῥάκος;

Ἦχι! Προσφωνῶ τοῦ θρόνου καὶ τῶν νόμων τὸν σωτῆρα.
Τὴν ἀνδρείαν κεφαλὴν, ἣν ὑπὲρ τοὺς ἄλλους αἶρει,
εὐλαβῆ κλίν' ὑπ' αὐτοῦ, καὶ πειθήνιος προσφέρει
εἰς τὰ δίκαια δεσμά των τὴν ἀδέσμευτον του χεῖρα.

Παρ' αὐτὸν ὁ Ζέρβας εἶναι ὅστις τὰ βουνὰ λευκαίνει.
Τῷ παρίσταται ἡ νίκη καὶ τὸ ξίφος ἀκονίζει.
Τὴν πιστὴν του παραστάτην ἅπαξ εἶχον τὴν ἰδῆ
εἰς τοῦ Πειραιῶς τὰς ὄχθας νὰ σταθῆ ἀπηυδημένη·
πλὴν κ' ἐκεῖ, ὅταν πλανᾶται εἰς τοὺς τάφους καὶ δακρύζῃ,
καὶ τὸ τέλος τοῦ μεγάλου Καραίσκου τραγωδῆ,
τὴν στεφάνην της μαδεῖ,
κ' εἰς τὸν Ζέρβαν τὴν χαρίζει.

Τρίχας εἰς μαχῶν θυέλλας ἔχων ἐχιονισμένας
καὶ νεανικὴν ἀνδρείαν καὶ προβεβηκυίας φρένας,
ποῖος εἶναι ὅστις φέρει τοὺς λαμπροὺς πολεμιστάς του;
Εἶν' ὁ Βότσαρης, ἢ δόξα τῆς ἐνδόξου γενεᾶς του.

Παρεκεῖ εἶν' ὁ Γριζιώτης, παρεπάνω εἶν' ὁ Βάσσος.
Λέων εἰς τοῦ Μαύρου ὄρους γαλακτουχηθεὶς τὸ δάσος,
ἀφ' οὗ ἔφαγεν ἀγέλας στρατευμάτων ἀλλοθρήσκων,
θὰ σπαράξῃ καὶ τὸν νέον, τὸν μικρόν μας τυραννίσκον.

Ἄν δὲν ὤφειλον νὰ ψάλω τὴν κηδεῖαν τῆς ἐρήμου,
ἤρωες, τὸν ἔπαιόν σας θεν' ἀντήχει ἡ φωνή μου·
Τάσσοις, Βάγιας, Δυοβουνιώτας θενὰ ἔψαλλον καὶ Στράτους,
καὶ θὰ ἔκαμνον αὐτοὶ τὰς ὠδὰς μου ἀθανάτους.

Πλὴν κενὰ πῶς τόσα βλέπω εἰς τὸν εὐγενῆ χορόν των;
Λεῖπει ὅστις εἰς τὸ γάλα δουλικῆς τρυφῆς ἐτράφη.
Λεῖπουσι τὰ φαῦλα σμήνη τῶν ἀδόξως δουλευόντων.

Ἄν δουλεύωσι τρυφῶντες, ἀλλ' ἡ ἱστορία γράφει.

Πάντα ὅστις τὴν φωνὴν τῆς πατρίδος του ἀρνεῖται
ἢ πατρὶς θεν' ἀρνηθῆ, κ' ἐκ τοῦ κόλπου της θ' ἀπώσῃ.

Πᾶς φιλότιμος, νὰ φέρῃ τ' ὄνομά του θὰ φοβῆται,
κ' αἰσχυρόμεν' αἱ γυναῖκες θὰ τὸν δακτυλοδεικτῶσι.

Ἄλλ' αἰθάλασσαι, τί βλέπω; πῶς ἀκίνητ' εἰσὶν αὐται;

Αἰ δαφνόπρωροι τριήρεις ποῦ εἰσὶ, καὶ ποῦ οἱ ναῦται;

Ἦσυχος, τὴν κορυφὴν εἰς διάδημα ἀστέρων,

εἰς φιλόγελα νερὰ τοῦ Αἰγαίου λουομένη,

δεχομένη τὰς θωπείας καὶ τὰ μῦρα τῶν ἀέρων,

εἰς τοὺς κόλπους τῆς γαλήνης εἶσαι, Ὑδρα, κοιμωμένη;

Πυροβόλον, τὸ χωνεῦσαν βόμβαν πεπυρακτωμένην,

τὴν ἐξήμεσας εἰς φλόγας, εἰς καπνοὺς καὶ εἰς πατάγους,

καὶ, ὡς εἶδας τὴν Ἑλλάδα γύρω γύρω καιομένην,

ἔμεινας ψυχρὸν ὡς πρῶτον εἰς τὸ μέσον τοῦ πελάγους;

Ἄν κοιμᾶται πλὴν τὸ πλῆθος καὶ οἱ πλούσιοι κ' οἱ πρῶτοι,

ὁ ἀκοίμητος Μιαούλης ἀληθὲς ὅτι κοιμᾶται;

Δὲν κοιμᾶται. Κατηφῆ εἰς νυκτὸς μελαίνης σκότῃ

παρὰ τὴν ἀκτὴν τὸν βλέπουν βαίνοντα οἱ διαβάται.

Εἰς τὴν θάλασσαν ἐκεῖθεν βλέμμα φλέγον ἀτενίζει,
καὶ σιγῶν ἐν ᾧ μετρά τὸ ὑγρὸν διάστημά της,
στάζει δάκρυ ἀνδρικόν του εἰς τὰ μαῦρα κύματά της,
ἢ αἰχμάλωτός του πρῶρα ὅτι τὸν ἀφρὸν δὲν σχίζει.
Ἐνθυμεῖται, τὰ πτερὰ ὅταν ἔχων ἠπλωμένα
ὁ θαλάσσιός του δράκων, ὑπερήφανος ἐσχίρτα·
τοῦ θανάτου τὴν σημαίαν ἐπὶ τὸν ἰστὸν ἐξήρτα,
καὶ λαμπρός, κεραυνοβόλος ἔφθανεν εἰς τὸν λιμένα.
Τότε τῆς ἐλευθερίας ἔτεμνον τὸν κλεινὸν δρόμον·
οὐδὲ ἤδη τελευταῖοι
εἰς ἀνόρθωσιν τῶν νόμων
θενὰ μείνωσ' οἱ Ὑδραῖοι.

Πρόμαχοι διηνεκεῖς τῶν Ἑλληνικῶν δικαίων·
ἔδωκε καθεὶς τῶν αἶμα καὶ ἀνάπαυσιν καὶ πλοῦτον
εἰς ἐκεῖνον τὸν ἀγῶνα, καὶ θά δώση καὶ εἰς τοῦτον.
Ἡ ἐλευθερία εἶναι μόνος πλοῦτος τῶν Ὑδραίων.

Κεραυνός, ὦ Κωνσταντῖνε,
τὸ σβεστόν σου βλέμμα εἶναι,
καὶ φωνὴ ἦν ἢ πνοή σου σάλπιγγος ἢ τελευταία,
ἀφοσίωσιν εἰς στήθη διεγείρουσα γενναῖα.
Ἄλλ' εἰπέ μοι, ἐὰν ἔχη καὶ ὁ ὕπνος τοῦ θανάτου
παραβόλους ὀπτασίας,
κ' ἐπὶ σὲ πλανῶνται ἤδη ἄγρια τὰ ὄνειρά του,
προϊόντα πυρεσσοῦσης πατριώτου φαντασίας;
Καίτοι ἤδη καταβάς εἰς τὸ βάραθρον τῆς λήθης,
ὅπου σβύνονται τὰ μίση καὶ φωτίζοντ' αἱ προλήψεις,
τὴν γῆν ἔφυγες, χωρὶς εἰς τὴν γῆν νὰ καταλείψης
ὅσα ἤκουσας ἢ εἶδας ἢ καὶ ὅσα ἐπλανήθης;
Εἰς τὸ σκότος περὶ σὲ ἴστανται, δριμύ ὀρώσαι
μετ' ἀγρίου φωνῆς τόνου

ὄσαι πράξεις, φῆμαι ὄσαι
 εἰς τὸ ἔργον τὸ φρικτὸν σὲ παρώρμησαν τοῦ φόνου ;
 Ὑπὸ σχῆμα ἐριννύων
 βλέπεις ἐκδικητριῶν
 τὴν ὁμάδα τῶν τριῶν
 ἀδελφῶν τῶν ἀπαισίων,
 ἔριν, ἀπληστίαν, φθόνον,
 τὰς ὑποβολεῖς τῶν φόνων
 τὰς τροφούς τῶν φατριῶν ;
 Βλέπεις ἴσως διωγμούς
 πολιτῶν ὑβριζομένων,
 καὶ ἀκούεις στεναγμούς
 ὄρφανῶν καὶ πενομένων ;
 Ἐπὶ τῶν ἐνδόξων βράχων
 τῶν νικῶν καὶ τῶν τροπαίων
 βλέπεις αἶμ' ἀδελφομάχων
 ἀπαισίως καταρρέον ;
 Κ' εἰς φυγὰς καὶ εἰς κακώσεις
 κ' εἰς ἀράς βλασφήμου γλώσσης
 εἰς ἃς βλέπεις σειομένους καὶ τοὺς θόλους τῆς ἀβύσσου,
 πατριωτικὴ ψυχὴ,
 ἀπελπὶς ἀναγνωρίζεις ὄσα πάσχει ἡ πατρίς σου ;
 Ἐν ἀγανακτήσει στρέφεις ὀφθαλμούς πρὸς οὐρανόν,
 κ' ἐρωτᾷς ἐὰν δὲν ἔχῃ ἡ ὀργὴ τοῦ κεραυνόν ;
 Θ' ἀνατείλη, τῆς ὀργῆς ἡ ἡμέρα θ' ἀνατείλη,
 καθ' ἣν θέλει ἀνοιγῆ τ' οὐρανοῦ ἡ φρικτὴ πύλη,
 καὶ ὁ θεῖος ἔταστῆς τῶν νεφρῶν καὶ τῶν ἐγκάτων
 θέλει λάβει τὴν τρυτάνην πράξεων καὶ νοημάτων.
 Εἰς λιθάνων εὐωδίας,
 εἰς καπνοὺς θυμιαμάτων

εἰς φωστήρων ἀθανάτων
 ἀθανάτους ἀρμονίας,
 εἰς χοροὺς, εἰς συμφωνίας
 ὕμνων καὶ αὐλῶν χιλίων,

καὶ εἰς λάμπιν μυριάδων καὶ ἀστέρων καὶ ἡλίων,
 ψυχὴ πᾶσα μετὰ φόβου εἰς τὸν πλάστην θὰ φανῆ.
 Τὸ πᾶν τότε θὰ ῥαγίσῃ· ἀπὸ πέρατος εἰς πέρας
 λαίλαψ σίζουσα θ' ἀρπάσῃ γαίας, πόντον καὶ ἀστέρας,
 ὁ καιρὸς εἰς τάφου στόμα θὰ προσορμισθῆ, καὶ τότε
 θ' ἀκουσθῆ σαλπιζομένη εἰς τὰ πέρατα φωνή·

«Τάφοι τοὺς νεκροὺς σας δότε!»

Καὶ θὰ κύψωσι τὰ ὄρη, καὶ αἱ κορυφαὶ θὰ πέσουν
 χαίνοντα θ' ἀναφλεχθῶσι τὰ σειόμενα ἐδάφη,

κ' οἱ διαρραγέντες τάφοι

σκέλεθρα καὶ ψυχρὰν κόπιν καὶ κρανία θὰ ἐμέσουν,
 καὶ σκιαὶ θὰ ἐξορμήσουν μυριάδων μυριάδες,
 ὄσους κόκκους ἔχ' ἡ ἄμμος, ὅσα χόρτα αἱ κοιλάδες·
 κ' εἰς τὴν λάμπιν τὴν θαμβοῦσαν ἀστραπῶν καὶ κεραυνῶν
 θὰ φανῆ πυρίνη πλάστιγξ ἡρτημέν' εἰς οὐρανόν,
 καὶ φωνὴ θεν' ἀντηχήσῃ εἰς ἣν τρέμουσι τὰ ὄρη·

«Πᾶς ἀμαρτωλὸς, προχώρει!»

Τότε ἔσται κοπετὸς, φόβος καὶ βρυγμὸς ὀδόντων.

Μεταξὺ τῶν προσελθόντων

θὰ προβῆς, ὦ Κωνσταντίνε.

Σὺ δ' ἄτρομος, καὶ τότε θεν' ἀκούσης οὐχὶ τρέμων
 ὕλακτοῦσαν τὴν φωνὴν τῆς θαλάσσης, τῶν ἀνέμων,
 νὰ σοὶ κράξῃ· «Καῖν, Καῖν, ποῦ ὁ ἀδελφός σου εἶναι;»
 Τὴν ὠχρὰν σου κεφαλὴν τότε' ἐν συντριβῇ θὰ κύψῃς;
 ἢ ἀγέρωχος τὸ ξίφος εἰς τὴν πλάστιγγα θὰ ρίψῃς,

καὶ θὰ κράξης, καταπίπτων εἰς τὸ αἷμά σου τὸ ῥέον·

«Πατρίς· δόξα· Τιμολέων!»

Ἄλλ' ἀπέναντί σου τότε δὲν θὰ ἐγερθῆ σκιά

αὐστηρὰ καὶ πελωρία;

Δὲν θὰ δείξῃ τὴν πληγὴν τῆς, κ' ἡ πληγὴ δὲν θὰ βοᾷ

«Ἀναρχία! ἀναρχία!»

Κ' εἰς ἀλληλομάχους τάξεις

ἢ Ἑλλάς πανστρατιᾶ

δὲν θὰ διαβῆ ἔμπρός σου εἰς ὀργίλας παραλλάξεις,

κράζουσα· «Ἐξῆλθε μὲν τῆς ἀβύσσου ἢ πατρίς σου

διὰ φόνων, δι' αἱμάτων καὶ μυρίων θυσιῶν,

καὶ σὺ πάλιν εἰς τὸ χάος τὴν βυθίζεις τῆς ἀβύσσου,

κρίνας μόνος, καὶ τὴν κρίσιν μὴ ἀφείς εἰς τὸν Θεόν;»

Ἄλλ' ἰδοῦ, τῆς δίκης, βλέπω, τρέμ' ἢ φοβερὰ τρυτάνη.

Ταλαντεύεται. Ποῦ κλίνει;

Φῶς καὶ ἥλιος ἰδοῦ καὶ πᾶν ἄστρον ἰδοῦ σβύνει.

Ἄμβλυόττόν μου τὸ βλέμμα εἰς τὴν πλάσιγγα δὲν φθάνει.

Τὸ παρὸν ἐκλείπει πᾶν, καὶ εἰς τ' οὐρανοῦ τὸν θόλον

πόρρωθεν μορφὴ ἐφάνη

προχωροῦσα πελωρία.

Κρατεῖ βίβλον ἀνοικτὴν, κ' εἰς αὐτὴν, ἀκτινοβόλον,

λάμπ' ἢ λέξις· «Ἱστορία.»

Ο ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΙΚΟΣ

ἡ

Η ΗΜΕΡΑ ΤΟΥ ΙΣΘΜΟΥ

Σκοπός: La Parisienne, B, αρ. 40

Κλονεῖτ' ἡ γῆ, βογχοῦν οἱ κάμποι,
 ἀναστενάζουν τὰ βουνά,
 κ' ἀπ' ἀστραπαῖς καὶ θάρρος λάμπε.
 ὁ Ῥουμελιώτης 'ποῦ περνᾷ.
 Ἐμπρός του πόλεμον κυττάζει.
 Σύρει τὴν σπάθην καὶ φωνάζει:
 Σύνταγμα ζητῶ,
 ρίπτομαι, πετῶ,
 εἰς κανόνια, βόμβαις καὶ φωτιαῖς πατῶ,
 καὶ ἡ ματιά μου σφάζει. (Δίς.)

Ἐμπρός με θάρρος, ἀδελφοί μου!
 Ἵς αὐτὸ τὸ χῶμα 'ποῦ πατῶ,
 ὀγδόντα Τούρκους τὸ σπαθί μου
 καὶ Μαύρους ἔφαγ' ἕκατό.
 Τυράννων δούλους δὲν τρομάζει·
 κτυπᾷ, βροντᾷ καὶ φλόγαις βγάζει,
 κ' ἔσον τὸ κρατῶ,
 σύνταγμα ζητῶ,
 εἰς κανόνια, βόμβαις καὶ φωτιαῖς πατῶ,
 καὶ ἡ ματιά μου σφάζει. (Δίς.)

Ἄπὸ τὸν πέτρινόν του θρόνον
 ὁ Ἀκροκόρινθος βροντᾶ·
 κινεῖ ζυγὸν τεσσάρων χρόνων·
 τὸν θρίαμβόν μας χαιρετᾶ.
 Ὁ Τιμολέων μὲ φωνάζει·
 τὸ αἷμά μου διὰ δόξαν βράζει.
 Σύνταγμα ζητῶ,
 ῥίπτομαι, πετῶ,
 εἰς κανόνια, βόμβαις καὶ φωτιαῖς πατῶ,
 καὶ ἡ ματιά μου σφάζει. (Δίς.)

Ἀκούω βρόντους καὶ φοβέrais,
 βλέπω στρατοὺς, ὄρμῳ, πηδῶ,
 πηδῶ, κ' οἱ τέσσαρες ἀέρες
 τοὺς σκόρπισαν πρὶν τοὺς ἰδῶ.
 Ἐμπρὸς, ἡ νίκη μὲ φωνάζει,
 κ' ἡ πατρίς δάφνας μ' ἐτοιμάζει.
 Ῥίπτομαι, πετῶ,
 σύνταγμα ζητῶ,
 εἰς κανόνια, βόμβαις καὶ φωτιαῖς πατῶ,
 καὶ ἡ ματιά μου σφάζει. (Δίς.)

Ἐμπρὸς μας φέρει τὴν σημαίαν
 ἡ τροπαιοῦχος Ἀθηνᾶ.
 Κτυπᾶ μὲ φλογερὰν ῥομφαίαν
 ἔπου πατεῖ κ' ἔπου περνᾶ.
 Τῶν δούλων τοὺς σωροὺς τρομάζει,
 καὶ θάρρος ἔς τὴν ψυχὴν μου βάζει.
 Σύνταγμα ζητῶ,
 ῥίπτομαι, πετῶ,

εἰς κανόνια, βόμβαις, καὶ φωτιαῖς πατῶ,
καὶ ἡ ματιά μου σφάζει. (Δίς.)

Τὸ σύνταγμα μας ἂν στηρίξω,
μέσα ᾽ς τὸ αἷμά μ' ἄς βαφῶ.
Ἄν τὰ δεσμά μας διαρρήξω,
χίλιους θανάτους δὲν ψηφῶ.
Κ' ἂν βρέχη βόλια ᾽σὺν χαλάζι,
κ' ἂν λόχους ἢ μαχαίρ' ἀρπάξῃ,
ρίπτομαι, πετῶ,
σύνταγμα ζητῶ,
εἰς κανόνια, βόμβαις καὶ φωτιαῖς πατῶ,
καὶ ἡ ματιά μου σφάζει. (Δίς.)

Κ' ἂν ἦλθ' ἡ ὥρα ν' ἀποθάνω
τὸν θάνατον τῶν εὐγενῶν,
ὦ μάρτυρες, ἐσεῖς ἐπάνω
δεχθῆτέ με ᾽ς τὸν οὐρανόν.
Τὸ αἷμά σας ᾽σὺν μῦρον στάζει·
τὰ βήματά μας ἀγιάζει.
Ῥίπτομαι, πετῶ,
σύνταγμα ζητῶ,
εἰς κανόνια, βόμβαις καὶ φωτιαῖς πατῶ·
ὁ τάφος σας μὲ κράζει. (Δίς.)

Η ΤΡΙΤΗ ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ

Μεσονύκτιον ἐκτύπα, καὶ εἰς ὕψος κορυφῆς,
ὡς χωνεύουσα θυέλλας,
ἢ σκιά τοῦ Καραϊσκού ἐκαθέσθη κατηφῆς
μ' ἀστραπᾶς καὶ μὲ νεφέλας.

Τὴν Ἑλλάδα τῆς ἠσπᾶσθη ἀπὸ πέρατος εἰς πέρας
μὲ θρηνώδη ἀσπασμὸν,
καὶ ἐστέναζε βαρέως, ὡς ἡ Αἴτνα εἰς ἡμέρας
ὑπογείων τῆς σπασμῶν.

«Δὲν σ' ἀναγνωρίζω, εἶπε, γῆ νεκρὰ καὶ τέφρα κρύα.
Σὺ ἢ γῆ δὲν εἶσ' ἐκείνη
ἦν ἐθέρμαινον μ' ἐν βλέμμα, ὅταν ἡ ἐλευθερία
μὲ τὴν λόγχην τῆς σ' ἐκίνει.

«Ὅταν ἔλαμπε τὸ ξίφος εἰς τὴν χειρὰ μου γυμνὸν,
ὡς μετέωρον πολέμων,
ἔπιπτε κατὰ φαράγγων, κατὰ βράχων καὶ κρημνῶν
τῶν τυράννων ὄχλος τρέμων.

»κ' ἐκκοκίνιζον τὴν γῆν μας θύματα, βαρβαρικαὶ
μυριάδων ἐκατόμβαι,
κ' εἰς τὰ νέφη μας ἐπέτων ναυαρχίδες τουρκικαὶ,
ὡς γιγαντιαῖαι βόμβαι.

»Ποῦ αἰ δάφναι τῶν νικῶν σου; ποῦ οἱ γίγαντες οἱ πρῶτοι
    'ποῦ ὠδήγησα. πολλάκις;
ποῦ τῶν εὐκλεῶν μαχῶν των οἱ παιᾶνες καὶ οἱ κρότοι
    ἀπὸ Κρήτης μέχρι Θράκης;

»Νῦξ ἐκάλυψε τὴν Ὅσσαν, τοῦ Ὀλύμπου τὰς κοιλάδας,
    καὶ τὸ Σούλι, φλόγα πρῶην,
κ' ἤσυχα βοσκούσας βλέπω Ὀθωμανικὰς φοράδας
    εἰς τῆς Ὀθρουοῦ τὴν χλόην.

»Μὴ γογγύζης, φίλη σπάθη, τῆς χειρός μου ὄρφανή,
    καὶ τὸ παρελθὸν λησμόνει.
Κεραυνὸς ἐλευθερίας εἶχες ἄλλοτε φανῆ·
    τώρα εἶσαι σκιά μόνη.

»Διατί περὶ τὸν θρόνον ξένων ὄμιλος πυγμαῖος
    τὰ θεμέλιά του σείει,
καὶ δεσμοὺς τοὺς ἀναμέσον τοῦ λαοῦ καὶ βασιλέως
    χαιρεκάκως διαλύει;

»Πῶς δὲν βλέπω ἠθροισμένους νομοθέτας εἰς τὸν θρόνον
    τοῦ βουλευτικοῦ ναοῦ;
Τίς τολμᾷ νὰ θέσῃ νόμους εἰς τὸν τόπον τῶν Σολῶνων,
    ἐκτὸς μόνου τοῦ λαοῦ;

»ὦ Ἑλλάς! σὲ εἶχ' ἀφήσει κραταιὰν, καὶ τώρα τρέμεις
    ἐνδοξον, —σὲ ταπεινοῦν.
Οἱ λαοὶ σ' ἠγάπων ὅταν ἐλευθέρᾳ ἐπολέμεις,
    δούλην σὲ περιφρονοῦν.

» Ἄν πεσοῦσα εἰς τὴν γῆν σου πᾶσα αἵματος σταγῶν
 τὴν ἐπότισεν ἀφόρως,
 οὐδ' ἐγέννησε τὴν δόξαν ὁ γενναῖός σου ἀγῶν,
 γλυκὺ ἄνθος πικρὸς σπóρος,

» ἂν λαμπρὰ ἐλευθερία σ' ἐπεσκέφθη ἐφημέρως
 καὶ ἀπέπτ' εἰς οὐρανὸν,
 ἂν ἐσβέσθης ὡς ἡ λάμψις τοῦ παροδικοῦ ἀστέρος,
 ὅπου σβύν' εἰς τὸ κενόν,

» τότε, τότε θενὰ φύγω εἰς τοῦ ἄδου τὴν σκοτίαν,
 τὴν οὐράνιον μονήν,
 καὶ θὰ καταρῶμαι τότε τὴν ἐμὴν ἀθανασίαν
 ὡς ἀθάνατον ποινήν.»

Ταῦτα εἶπεν, εἰς σκοτίαν ἔτοιμος νὰ βυθισθῇ
 καταχθόνιον βαράθρων,
 ὅτ' ἐξαίφνης πρὸς Ἀθήνας στραφεῖς, εἶδε νὰ σεισθῇ
 τὴν Ἀκρόπολιν ἐκ βάθρων.

Κ' ἤκουσε βοὴν ἀγρίαν, ὡς ἀσθμαίνοντος πελάγους
 ὑπὸ βίαν τρικυμίας,
 καὶ διέκρινε μυρίους ποδῶν σπεύδοντας πατάγους,
 καὶ κραυγὰς ἐλευθερίας.

Κ' αἰωρήθ' εἰς τοὺς ἀέρας ἕως τ' οὐρανοῦ τὴν μέσην,
 εἰς νεφέλας σκοτεινάς,
 κ' εἰς τοῦ Κέκροπος τὴν πέτραν ὀρθὸς ἔστη, εἰς τὴν θέσιν
 τῆς Προμάχου Ἀθηνᾶς.

Κ' ἐκ τῶν ἀνοιχθέντων τάφων αἱ σκιαὶ τῶν προπατόρων
 ἐξελθοῦσαι καὶ αὐταὶ
 περιστάντο ἐκθάμβως, τῆς σκηνῆς τῶν ἀνακτόρων
 εὐλογοῦντες θεαταί.

Στέψατε μὲ δάφνης κλάδον τοὺς κροτάφους τῶν υἱῶν σας,
 ἱεροὶ Ἑλλανοδίκαι!
 Εἶν' ἀντάξιαι, ἰδέτε, τῶν αἱματηρῶν νικῶν σας
 αἱ ἀναίμακτοὶ τῶν νίκαι.

Ἄφ' οὗ ἔπιεν ὁ Ἕλλην προπετεῖς περιφρονήσεις
 κ' ἐξυβρίσεις τῶν λαῶν,
 λέων κοιμηθεὶς, ἀνέστη, λοξὸν εἶδε μετὰ λύσσης
 καὶ ἠπέιλησε βοῶν.

Μυριάδες ὡς εἷς μόνος ἐκινήθησαν, κ' εὐχῆ
 ὅλους μία τοὺς ἐκίνει,
 καὶ ἀνδρείαν ἐμφυσῶσα ὑπεράνω τῶν ψυχῆ
 περιίπτατο πυρίνη.

Ἄλλ' ὡς ναῦς πυρφόρος, ἣτις κινουμέν' ὑπὸ φλογῶν
 διασχίζει τὰ πελάγη,
 πρὸς τὸ ἱερόν τῶν τέρμα ὁ θυμὸς τῶν ὀδηγῶν
 φλογερός δὲν ἐξεβράγη.

Δὲν ἐμόλυνε τὸν πέπλον τῆς ἀγνῆς ἐλευθερίας
 ἢ κραιπάλη τῶν τριόδων,
 οὐδ' ἐβάφη μ' ἐμφυλίου πάλης αἱματοχυσίας
 τὸ παρθενικόν τῆς ῥόδου.

Συνεχώνευσε τὰ μίση εἰς δεσμὸν ἡγιασμένον
κοινωνία ἰδεῶν,
κ' ἡ αὐγὴ διαγελῶσα εἶδεν Ἴριν ἠνωμένων
ἀντιπάλων σημαιῶν.

Σάλπιγγας φαιδρὰς ἀκούω, κροῦσιν εὐρυθμον τυμπάνων,
κ' εὐφημίας ἤχηράς·
καὶ στρατὸν καὶ πλῆθος ψάλλον μετ' ἄσμάτων καὶ παιάνων
εὐαγγέλια χαρᾶς.

Ἡ Ἑλλάς πανηγυρίζει, ὅτι μέγα κατορθοῦται
ἔθνικὸν συμβεβηκός·
μεταξὺ λαοῦ καὶ θρόνου σήμερον δεσμὸς κυροῦται
ἄλυτος καὶ μυστικός.

Χαῖρε θεριστὰ τροπαίων, μυριόδοξε στρατὲ,
καὶ λαὸ τῆς πρωτεύουσας,
Χαῖρ'! εὐγενεστέρας δάφνας δὲν ἐκέρδισας ποτὲ
εἰς πολεμικὰς συγκρούσεις.

Χαῖρε ἀναξ! βασιλεύεις ἀπὸ τοῦδε τῶν Ἑλλήνων,
ἀνδρῶν ἄρχεις ἐλευθέρων·
στήνεις ἄσειστον τὸν θρόνον, τὰ θεμέλιά του στήνων
εἰς τὸ ἔθνικὸν συμφέρον.

Τῆς ἐνότητος τοῦ ἔθνους ἔμβλημα κ' ἐγγυητῆς
ἱερὸς καὶ ὑπερέχων,
ἀλληλόμαχα στοιχεῖα καὶ δυνάμεις θὰ κρατῆς,
συνδυάζων καὶ συνέχων.

Περὶ σὲ κλητοὶ ἐργάται τῆς ὀρθῆς ἐλευθερίας,
 τοῦ δικαίου καὶ τοῦ ἴσου,
 κ' ὑπὸ σὲ ἀκολουθοῦντες τοῦ λαοῦ τὰς παλιρροίας
 οἱ ὑπεύθυν' ὑπουργοί σου.

Ἵπ' ἀνέφελον ὁ Ἕλληγ ἀναπνέων οὐρανὸν
 κ' ὑπ' αἰθρίαν ἀτμοσφαῖραν,
 τοῦ ἀνυποδούλου πόντου ἀνυπόδουλον πτηγόνον,
 ψυχὴν τρέφει ἐλευθέραν.

Τῷ λαλοῦν ἐλευθερίαν τῶν προγόνων του οἱ τάφοι,
 τὰ λαμπρὰ ἐρείπιά των,
 κ' εἰς τὸ βάθος τῆς ψυχῆς του ἡ ἀγάπη ἐνεγράφη
 παλαιῶν πολιτευμάτων.

Τῆς ὁδοῦ ὁποῦ ἡ θεία τῇ διέγραψε βουλή
 ἡ Ἑλλάς ἀπεπλανήθη,
 κ' ἀπὸ τῆς ζωῆς τὴν βίβλον νὰ τὴν σβέσῃ ἀπειλεῖ
 τῶν διπλωματῶν ἡ λήθη.

Ὁ Σατράπης τῆς Αἰγύπτου καὶ οἱ Σύροι ἀποστάται
 τὰς βουλὰς των ἀσχολοῦν,
 κ' εἰς τοῦ κόσμου των τὴν πλάσιν ἡ Ἑλλάς οὐδὲ τιμᾶται
 ὡς στοιχεῖον συντελοῦν.

ἡ Ἑλλάς, ἔπου τὸ πνεῦμα ἐπιζῶν τῶν Περικλέων
 εἰς τοὺς τάφους ἐπιπνέει,
 ἔπου τὰς ἀνδραγαθίας καὶ τὴν δόξαν τῶν ἀρχαίων
 ἀνενέωσαν οἱ νέοι.

Ἡ Ἑλλάς, εἰς δύο κόσμων τὰ μεθόρια κειμένη
 τοῦ πολιτισμοῦ ἐστία,
 τροφὸς γραία τῆς Εὐρώπης, ἐξ ἧς γάλα περιμένει
 ἀληθείας ἡ Ἀσία.

Ἄλλ' ἡ ὥρα τῆς ἐπέστη. Σύνθημα νυκτερινὸν
 εἰς ἀνατολὴν ἐδόθη,
 καὶ ἐδέχθησαν τὸν μέγαν ἀγγελθέντα οἰωνὸν
 τῶν λαῶν οἱ θερμοὶ πόθοι.

Ἔρχονται νὰ ποτισθῶσιν εἰς τὰ φωτεινά τῆς ρεῖθρα
 οἱ λαοὶ ἐλευθερίαν,
 καὶ βαπτίζει ἔθνη δοῦλα ἡ μεγάλη κολυμβήθρα
 εἰς τὴν παλιγενεσίαν.

Ὅθων! Εἰς τοὺς νόμους θέτων συνταγματικὴν κρηπίδα
 ἐκρηπίδωσας τὸν θρόνον,
 κ' εἰς τὴν πρώτην ἡξιώθης ν' ἀναβιβασθῆς βαθμίδα
 μεταξὺ τῶν ἡγεμόνων.

Τοῦ συντάγματός μας τώρα ὁ ἀστὴρ ὁ ἀνατείλας
 εἶναι πρόδρομος, ἀγγέλλων
 τὸ ἀνοῖγον μετὰ δόξης τῆς Ἀνατολῆς τὰς πύλας
 ἡλιόφωτόν μας μέλλον.

Αἱ ἀρχαῖαι τῆς Ἑλλάδος ἐπανέρχονται ἡμέραι.
 Ὡς μετέωρον ἀκτίνων
 ἀνεγείρεται ὁ θρόνος, καὶ τὰ πλήθη ψάλλουν· «Χαῖρε,
 ὦ μονάρχα τῶν Ἑλλήνων.»

ΑΝΑΧΩΡΗΣΙΣ ΕΙΣ ΠΟΛΕΜΟΝ

(Ἐκ τῆς ΦΡΟΣΥΝΗΣ)

Μελῳδ. Willst du, Hector, τῶν Ræuber τοῦ Schiller

Κλαῦσε, κλαῦσε, φίλη ἐρασμία.
 Ὅρκος μέγας τὰς ψυχὰς μας δένει·
 πλὴν μακρὰν σου ἢ ἐλευθερία
 εἰς χοροὺς ἀγρίους μὲ πηγαίνει.
 Ἢ πατρίς μὲ κράζ' ἢ σεβασμία.
 Φρικτὴ ὥρα χωρισμοῦ προσμένει.

— «Καὶ τί εἶμ' ἐγὼ ἀφοῦ μ' ἀφήσης;
 Ὅ, τ' ἢ γῆ χωρὶς στολῆς ἀνθέων,
 ὅ, τ' εἰς νέφη σκοτισθεῖσα δύσις,
 ἢ ὁ ῥύαξ ὁ εἰς πέτρας κλαίων.
 Ἄμα φύγης, ἀποθνήσκω πλέον.
 Κἂν ἐν δάκρυ δι' ἐμέ θά χύσης;»

— Ἐχ' ὑγίαν· φεύγω, σὲ ἀφίνω.
 εἰς ζοφῶδες προσκαλοῦμαι μέρος,
 ὅπου παύουν δάκρυα καὶ ἔρωσ.
 Τὸ πικρὸν τῆς λήθης κῦμα πίνω.
 Πολεμῶν θὰ πέσω ἐλευθέρως,
 πλὴν πιστὸς ὡς τέλους θὰ σοὶ μείνω.

ΕΞΟΡΜΗΣΙΣ

('Εκ τῆς ΠΑΡΑΜΟΝΗΣ)

Μελῳδ. Gounod, Β, ἀρ. 39

Ἄφες, φίλη ποθητή μου,
οἱ ὠραῖοι ὀφθαλμοί σου
εἰς ἐκστάσεις παραδείσου
νά μοι πνίγουν τὰς αἰσθήσεις,
νά μὴ βλέπη ἡ ψυχὴ μου
τῆς Ἑλλάδος τὰς ἀλύσεις.

Δός μοι, φίλη ποθητή μου,
δός τὴν σπάθην, δός τὴν λόγχην,
δός τὴν θαλασσίαν κόγχην,
ν' ἀντηχήσῃ γῆ καὶ πόντος,
καὶ ν' ἀνεγερθῇ μαζῆ μου
ἡ Ἑλλάς τοῦ παρελθόντος.

Κλαῦσε, φίλη ποθητή μου·
ἐν σου δάκρυ ὡς ἀδάμας
νά λαμπρύνῃ τὰ δεσμά μας,
καὶ ν' ἀναβλαστήσῃ κλάδος
κυπαρίσσου νεκρωσίμου
εἰς τὸν τάφον τῆς Ἑλλάδος.

Θέλω, φίλη ποθητή μου,
 εἰς ἀνέφελον ἐσπέραν
 τὴν Ἑλλάδα ἐλευθέραν
 ἀτενίζων, ν' ἀποθάνω,
 καὶ νὰ κλίν' ἡ κεφαλή μου
 εἰς τὸ στήθος σου ἐπάνω.

ΠΟΛΕΜΙΣΤΗΡΙΟΝ

Μελωδ. Bellini Puritani, (Sul campo della gloria), A, αρ. 29

Κλαγγὴ πολεμιστήριος
 ἠκούσθη. Χαῖρε, κόρη!
 Θὰ φύγω. Δὸς τὸ δόρυ,
 καὶ δὸς τὸν ἀσπασμόν.
 Ὑπάγω ὅπου σφάζονται,
 ὅπου τὸ αἷμα ῥέει,
 ἂν κ' ἡ ψυχὴ μου κλαίῃ
 διὰ τὸν χωρισμόν.

Μὴ θρήνει, φίλη. Ἄκουσον
 θρηνοῦσαν τὴν πατρίδα.
 ὦ! Δός μοι τὴν ἀσπίδα.
 Ἦ τὰν ἢ ἐπὶ τὰν!
 Ἀγίασον μ' ἐν δάκρυ σου
 τὰ δουρικὰ δεσμά μας,
 καὶ ἔστω σύνθημά μας·
 «Νικᾶν ἢ τελευτᾶν!»

Εἰς τὰ πυροβολήματα,
εἰς μαχαιρῶν συγκρούσεις
τὰ ἔργα μου θ' ἀκούσης
καὶ θὰ χειροκροτῆς.

Ἵπάγω, κόρη. Στέφανον
ἢ χεῖρ ἢ προσφιλῆς σου
ἄς πλέξῃ κυπαρίσσου
καὶ δάφνης φθονητῆς.

Ἄν πέσω εἰς τὸν πόλεμον,
εὐψύχει, φίλη κόρη.
Τὸν θάνατον θεώρει
ὡς δῶρον τ' οὐρανοῦ.

Ὅταν ζητῆ τὸ αἷμά μου
ἢ δόξα τῆς πατρίδος,
ἄξια Ἑλληνίδος,
ἄξια μου φανοῦ.

Ἐχε ὑγείαν! Ῥίπτομαι
εἰς τὴν ἀγρίαν πάλην.
Ὡς σοὶ τὸ εἶπα, πάλιν
θενὰ σοὶ τὸ εἰπῶ.

« Ἄν σφαῖρα τὴν καρδίαν μου
προσβάλλῃ τελευταῖον,
θὰ σ' ἀγαπῶ ἐκπνέων,
ὡς ζῶν σὲ ἀγαπῶ. »

Μακράν σου εἰς τὴν ἔρημον,
εἰς τὴν βοήν τῆς μάχης,

ὅταν ἀνδρείων στάχεις,
θὰ δρέπη θεριστῆς,
πλὴν μόνης τῆς πατρίδος μου
καὶ τῆς ἐλευθερίας,
σύ, κόρη, τῆς καρδίας
θὰ ἀρχῆς τῆς πιστῆς.

—
Εὐδαίμων, ἂν τὸ βλέμμα μου
τὸ θνήσκον ἐθεώρει
τὸ βλέμμα σου, ὦ κόρη,
νὰ μὲ προσμειδιᾷ,
καὶ ἔνοπλος παρίστατο
μὲ στέμμα βασιλίδος
ἐμπρός μου τῆς πατρίδος
ἢ σεβαστῆ σκιά.

ΘΟΥΡΙΟΣ

Μελωδ. ιδιαιτέρα, Α, ἀρ. 85

Τὰ ρόδα ὅταν ἔδρεπες, Ἑλλάς, τοῦ Μαραθῶνος,
ἠγείρεσο πολύδοξος ἐλευθερίας θρόνος.

Μουσῶν θριάμβων στέφανοι σ' ἐκόσμουν ἀγλαοί,
κ' ἔμπρός σου γόνυ ἔκλινον θαυμάζοντες λαοί.

Ἄλλ' ὁ δαίμων τῆς δουλείας ἦλθ' ἐρήμωσιν φουσῶν
καὶ ἀνῆρπασε τὰς πόλεις, τὰ τεμένη τῶν Μουσῶν,
καὶ βαθὺ ἐχύθη σκότος ἔπου ἠῦγαζε τὸ φῶς,
καὶ εἰς τὸν ζυγὸν ἐθρήνει λαὸς δοῦλος, κεκυφώς.

Ἐμπρός!

Ἐμπρός! Ὁ δοῦλος θρηνεῖ ματαίως
ἂν θαρραλέως
δὲν πολεμῆ.

Ὅστις ξιφῆρης πέση γενναίως,
αὐτοῦ ὁ θάνατος εἶναι τιμῆ.

Εἰς οὐρανὸν ἐβρόντησε, τὰ κύματα ἐβόων·
εἰσεῖσθ' ἡ γῆ, κ' ἐσχίσθησαν οἱ τάφοι τῶν ἡρώων,
κ' ἐξέτεινε τὴν χειρὰ του προστάττων ὁ Θεός·
«Ἀνάστα ὁ πολύδακρυς τῆς ἐκλογῆς λαός!»

Καὶ ἀνέστη, τὴν ἀρχαίαν πανοπλίαν του φορῶν,
καὶ ἀτρόμητος κατῆλθεν εἰς ἀγῶνα ἱερόν.

Εἰς τὴν βίβλον τῶν ἡρώων νέα γράφεται σελίς,
καὶ σφραγίς σταλάζει δόξης πᾶσα αἵματος κηλίς.

Ἐμπρός!

Ἐμπρός! Ὁ δοῦλος θρηγεῖ ματαίως
 ἂν θαρραλέως
 δὲν πολεμῆ.

Ὅστις ξιφήρης πέση γενναίως,
 αὐτοῦ ὁ θάνατος εἶναι τιμῆ.

Οἱ μαχηταὶ θερίζονται. Μ' ἐλευθερίας μῦρον
 πᾶσαν κοιλάδα ἔρρανε τὸ αἷμα τῶν μαρτύρων.

Ἄνασκιρτᾶ καὶ πάλλεται ἡ ποτισθεῖσα γῆ,
 καὶ ὁ Θεὸς τὸν ἔνδοξον ἀγῶνα εὐλογεῖ.

Ὅσῳ μένει μία μόνη εἰς τὰς φλέβας μας σταγὼν,
 ὅσῳ εἷς στενάζει Ἕλληγν ὑπὸ βάρβαρον ζυγόν,
 ἀγρυπνῶμεν! Μὴ τὸ ξίφος μᾶς ἐκπέση τῆς χειρός.
 Ἄσθενῆς ἂν ᾔν' ἡ χεὶρ μας, μεθ' ἡμῶν ὁ ἰσχυρός.

Ἐμπρός!

Ἐμπρός! Ὁ δοῦλος θρηγεῖ ματαίως
 ἂν θαρραλέως
 δὲν πολεμῆ.

Ὅστις ξιφήρης πέση γενναίως,
 αὐτοῦ ὁ θάνατος εἶναι τιμῆ.

Ο ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΚΛΕΠΤΗΣ

(Ἐκ τοῦ ΛΑΟΠΛΑΝΟΥ)

Εἰς τὰ αἴθρια ὕψη κ' εἰς δρυμώνων σιγὴν
 ὁ ἐλεύθερος Κλέπτης προσμένει·
 κ' ἐκεῖ κάτω οἱ δοῦλοι μὲ τὴν χαύνην των γῆν
 εἰς ὀμίχλην κοιμῶνται θαμμένοι.
 Εἰς ζεφύρους ἐκεῖνος καὶ εἰς δρόσον καὶ φῶς
 τὸ ἀτρόμητον στῆθός του λούει,
 καὶ τὸν τρέφ' ἡ μεγάλη τῶν ἀνθρώπων τροφός,
 ἐν ᾧ τρέμων ὁ κόλαξ ὠχρίᾳ κεκυφώς,
 καὶ τὴν θύραν τοῦ ἀρχοντος κρούει.

Ὡς ὁ πίπτων μὲ κρότον καὶ τρυγμὸν κεραυνός,
 καὶ κτυπῶν, πυρπολῶν, καταστρέφων,
 καὶ ὁ Κλέπτης προβαίνει καὶ ὀρμᾷ σκοτεινός
 ἀπὸ σπλάγχν' ἀστραπῶν καὶ συννέφων.
 Ἡ πυρίνη του σφαῖρα προτιμᾷ κορυφάς,
 καὶ σκοπεύ' εἰς τυράννων τιάρας·
 σιδηρᾷ θραύει σκῆπτρα, συνταράττει τρυφάς·
 τῶν βουλῶν εἶναι ὄπλον ἅς φρονεῖτε κωφάς
 εἰς ἔθνων ὑποδούλων κατάρας.

Εἰς σαπρὰν κοινωνίαν παρακμάζ' ἡ ζωὴ,
 καὶ οἱ νόμοι παράγουν τοὺς νάννους.
 Ἄλλὰ γίγαντας τρέφει τῶν βουνῶν ἡ πνοή,
 ἥτις δέρει αἰώνων πλατάνους.

Τὸ οὐράνιον σπέρμα, ἡ ἀρχαί' ἀρετὴ
 εἰς τῆς γῆς τοὺς ἀγροὺς ἐμαράνθη.
 Τὴν γενναίαν τῆς ρίζαν τὸ συμφέρον πατεῖ·
 κ' ἐδῶ μόνον βλαστάνει καὶ παράγει αὐτὴ
 ἄνθη ἄφθονα, ἄγρια ἄνθη.

Τὴν δουλείαν νὰ φεύγη εἰς κρημνοὺς καὶ βουνά,
 πολεμῶν πανταχοῦ κ' αἰωνίως,
 παντοῦ τρόμον καὶ φλόγας καὶ σφαγὴν νὰ πλανᾷ,
 ἰδοὺ ποῖος τοῦ Κλέπτου ὁ βίος.
 Τέλος πίπτει ὁ Κλέπτης μὲ βαθεῖαν πληγὴν,
 μ' ἐχθρῶν αἷμα τοὺς ρύακας βάφω.
 Στρατιῶται τὸν θάπτουν εἰς ἀμόλυτον γῆν,
 κ' ἀετὸς καταβαίνει πᾶσαν νέαν αὐγὴν,
 καὶ τὸν κλαί' εἰς τὸν ἔρημον τάφον.

ΧΟΡΟΣ ΠΟΛΕΜΙΣΤΩΝ

(Ἐκ τῆς ΠΑΡΑΜΟΝΗΣ)

Τί κλονεῖται ἡ γῆ, τί γογγύζουν τὰ ὄρη,
 τί σκιρτοῦν τῆς Ἑλλάδος οἱ τάφοι;
 Ἐκ νεφέλης φωτὸς ἀργυρόπτερος κόρη
 εἰς τ' ἀρχαῖα κατέρχετ' ἐδάφη.
 Φέρει δόρυ πυρὸς καὶ ἤχοῦσαν φαρέτραν,
 καὶ τὸ θεῖόν τῆς ἵχνος εἰς πᾶσάν μας πέτραν
 τὴν ἀρχαίαν μας δόξαν ἐγγράφει.

Ἡ Ἑλλάς δὲν ἐσβέσθ' εἰς τὴν βίβλον τοῦ βίου·
 ζῆ ἀκόμ' εἰς ψυχὰς ἐλευθέραι·
 Οὐδ' ὁ Ἕλληνας, τοῦ πρὶν ἐκπεσῶν μεγαλείου,
 λησμονεῖ τοίους εἶχε πατέρας.
 Εἰς ὄρεων κρημνοὺς καὶ εἰς σκότη σπηλαίων
 σείει χαίτην ὄργιλον, βρυχᾶται ὁ λέων,
 κ' ὠχρεῖ τῆς Ἀσίας τὸ τέρας.

Ἄν τὴν γῆν μας δουλείας ἐκάλυψε ζόφος,
 πλὴν ἡ γῆ μας φωτὸς εἶν' ἐστία.
 Πᾶν τῆς ὄρος μνημεῖον, βωμὸς πᾶς τῆς λόφος,
 πᾶς τῆς λίθος λαμπρὰ ἱστορία.
 Ὅπου τάφον Περσῶν μυριάδες εὐρίσκουν,
 καὶ οἱ ἄνδρες νικοῦν ἢ νικώμενοι θνήσκουν,
 δὲν ρίζοῦται εὐκόλως δουλεία.

Κόμην ἔχον λυτὴν τῆς Ἑλλάδος τὸ φάσμα,
 μᾶς φωνάζει· «Ἐμπρὸς πᾶς γενναῖος!»
 Καὶ ἐντὸς τῶν ψυχῶν μας τὸ θούριον ἄσμα
 ψάλλει ἄγνωστος, ἐνθους Τυρταῖος.
 Ὅστις πέσ' εἰς τὴν μάχην, ἡ μνήμ' ἱερά του.
 Γενναιότης, κ' ἐμπρός! Ἡ ὁδὸς τοῦ θανάτου
 ὁδηγεῖ πρὸς ἀθάνατον κλέος.

ΛΑΒΑΡΟΝ

Μελωδ. Bellini, Norma, (Si parlerà), A, ἀρ. 33

Λαμπρὸν ἀναπετάσωμεν
τὸ Λάβαρον ἐκ νέου,
κ' ἐνθουσιώδεις ἄσωμεν
τὸν ὕμνον τοῦ Τυρταίου.
Ἐμπρὸς, υἱοὶ Ἑλλήνων!
Τῶν δύω Κωνσταντίνων
τὸν θρόνον ἀναπλάσωμεν
ὡς ἄλλοτ' εὐκλεᾶ.

Πᾶς λόφος ἡμῶν φρούριον,
πυρκαϊᾶς ἐστία.
Ἄπλόνουσι πρὸς οὖριον
αἱ σκάφαι τὰ ἰστία.
Μᾶς χρίει θεῖον μῦρον
τὸ αἶμα τῶν μαρτύρων,
καὶ πρὸς ἡμᾶς τὸν θούριον
ὁ λόχος των βοᾶ.

Ὁ τράχηλος τοῦ Ἑλλήνος
ὑπὸ ζυγὸν δὲν κύπτει.
Ἐθραύσθη ὡς ὑέλιος
ὁ κολοσσὸς καὶ πίπτει.

ΠΑΤΡΙΩΤΙΚΑ

Αὐγὴ ἐλευθερίας
 προβαίν' εἰς ἀκρωρείας,
 κ' ἐσβέσθη ἢ πανσέληνος,
 τὸ ἄστρον τῶν δεινῶν.

—
 Ὅσ' εἰς τὴν μαύρην πίνομεν
 φιάλην τῆς δουλείας,
 ἀλλήλοις ἅς ἐκτείνωμεν
 τὰς χεῖρας τὰς δεσμίας.
 Ὡς μᾶς συνήγουν πόνοι,
 ἐλπίς ἅς μᾶς ἐνόνη.
 Κοινοῦ ζυγοῦ προκρίνομεν
 τὸν θάνατον κοινόν.

ΕΛΕΛΕΥ

Μετ.φθ. Σουγδική

Ὁ ἦχος τῶν σαλπύγγων
 εἰς ὄρη καὶ θαλάσσας
 κ' εἰς τὰς κοιλάδας πάσας
 ἀκούεται λαμπρός.
 Πᾶς Ἕλληνα, ξίφος σφίγγων,
 ἐγέρθητι, κ' ἐμπρός!
 Τῶν Μαραθωνομάχων
 ἐγείρων τὴν σκιάν,
 εἰς βράχους ἀπὸ βράχων
 ἀκούεται παιάν·
 Ἐλελεῦ! Ἐλελεῦ! Ἐλελεῦ!

Ὡς πότε Μακεδόνες,
καὶ Θραῖκες, κ' Ἑπειῶται,
καὶ Θεσσαλοὶ, ὡς πότε
τὸν ἄτιμον ζυγόν;
Ἄρκοῦν πικροὶ αἰῶνες
βασάνων καὶ πληγῶν.
Ὀπλίσατε εἰς πάλην
ἀνδρείαν δεξιάν,
καὶ ὁ ἀρχαῖος πάλιν
ἄς ἀκουσθῆ παιάν·
Ἐλελεῦ! Ἐλελεῦ! Ἐλελεῦ!

—
Ἴδοῦ μ' ἀστέρων στέμμα
προβαίν' ἢ οὐρανία
θεὰ Ἐλευθερία
ὡς πνεῦμα φλογερόν.
Φιάλην κρατεῖ μ' αἷμα
μαρτύρων ἱερῶν.
Ὡς σπένδει καὶ θερμαίνει
τὸ ἔδαφος σκιρτῶν,
Ἐκατογχείρων γένη
ἐγείρονται Σπαρτῶν.
Ἐλελεῦ! Ἐλελεῦ! Ἐλελεῦ!

ΕΘΝΟΦΥΛΑΚΕΣ ΤΟΥ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ

Εἰς τὰς τάξεις· τὰ ὄπλα ἐπ' ὤμων!
καὶ τὸ βῆμα τακτὸν καὶ βαρύ.
Ζῶν προπύργιον εἰσθε τῶν νόμων·
εἰς ὑμᾶς ἡ πατρίς σας θαρρεῖ.
Ἐλελεῦ! Εὐγενεῖς δορυφόροι·
ἀρειμάνιος σάλπιγξ ἤχεϊ.
Εἰς τὰς τάξεις, καὶ δόρυ πρὸς δόρυ!
Ἐλελεῦ! Ἐμπρός! Βῆμα ταχύ!

Τῆς χρυσῆς εὐνομίας ὀπλῖται,
τὰς μαχαίρας ἐκτὸς τῶν θηκῶν!
Ἄλλοι ἔδρεψαν, σεῖς συντηρεῖτε
τοὺς καρπούς τῶν ἐνδόξων νικῶν.
Ἐλελεῦ! Εὐγενεῖς δορυφόροι·
ἀρειμάνιος σάλπιγξ ἤχεϊ.
Εἰς τὰς τάξεις, καὶ δόρυ πρὸς δόρυ!
Ἐλελεῦ! Ἐμπρός! Βῆμα ταχύ!

Ἡ πατρίς ἀμερίμνωσ κοιμᾶται
ὅταν σεῖς ἀγρυπνῆτ' ἐν σιγῇ.
Σᾶς, πιστοὶ τῆς εἰρήνης ἐργάται,
ὁ πολίτης σωθεὶς εὐλογεῖ.
Ἐλελεῦ! Εὐγενεῖς δορυφόροι·
ἀρειμάνιος σάλπιγξ ἤχεϊ.
Εἰς τὰς τάξεις, καὶ δόρυ πρὸς δόρυ!
Ἐλελεῦ! Ἐμπρός! Βῆμα ταχύ!

Φιλεργῶς ἂν ἡ χεὶρ σὰς νὰ δρέπη
 Μουσῶν ἔμαθε δάφνας καλὰς,
 πλὴν κ' ἡ δάφνη τοῦ Ἄρεως πρέπει
 εἰς τὰς νέας ὑμῶν κεφαλὰς.
 Ἐλελεῦ! Εὐγενεῖς δορυφόροι·
 ἀρειμάνιος σάλπιγξ ἤχεϊ.
 Εἰς τὰς τάξεις, καὶ δόρυ πρὸς δόρυ!
 Ἐλελεῦ! Ἐμπρός! Βῆμα ταχύ!

Δειλιῶσαι σὰς βλέπουν παρθένοι·
 καρδιῶν σὰς προπέμπουν παλμοί.
 Φίλη χεὶρ μ' ἄνθη φίλα σὰς ραίνει,
 καὶ μ' ἀκτῖνας γλυκεῖς ὀφθαλμοί.
 Ἐλελεῦ! Εὐγενεῖς δορυφόροι·
 ἀρειμάνιος σάλπιγξ ἤχεϊ.
 Εἰς τὰς τάξεις, καὶ δόρυ πρὸς δόρυ!
 Ἐλελεῦ! Ἐμπρός! Βῆμα ταχύ!

Ὅταν δὲ σκεδασθῶσι τὰ σκόπη,
 κ' ἔλθῃ δόξης ἐκ νέου καιρὸς,
 σεῖς τὸν φόρον θὰ φέρετε πρῶτοι
 ἡσκημένης ἀνδρείας χειρός.
 Ἐλελεῦ! Εὐγενεῖς δορυφόροι·
 ἀρειμάνιος σάλπιγξ ἤχεϊ.
 Εἰς τὰς τάξεις, καὶ δόρυ πρὸς δόρυ!
 Ἐλελεῦ! Ἐμπρός! Βῆμα ταχύ!

ΣΥΜΠΛΟΚΗ

Μελωδ. Schubert, (Der Sturm), Α, αρ. 31

Τὸ ἔδαφος ἀστράπτει καὶ τρέμει καὶ βροντᾶ·
 ὁ λόχος φόνον πνέων τὸν λόχον ἀπαντᾶ.
 Ἴππεὺς προσβάλλ' ἰππέα, πεζὸς κτυπᾶ πεζόν,
 καὶ πλέουσ' εἰς τὸ αἶμα ὁ θνήσκων καὶ ὁ ζῶν.
 Βροχὴ αἰ σφαῖραι πίπτουν, τὰ πτώματα σωροῖ,
 κ' ὁ ἄτρομος ὀπλίτης εἰς φλόγας προχωρεῖ.

Ἵπὲρ ἐλευθερίας περιδοξὸς ἀγῶν
 πληροῖ τὰ στήθη θάρρους, τὰ βλέμματα φλογῶν.
 Ἐλπίδες τῆς πατρίδος, γενναῖοι μαχηταί,
 ἐμπρὸς σᾶς κράζ' ἢ νίκη· μὴ στρέφεσθε ποτέ.
 Μνησθῆτε τῶν προγόνων, καὶ ἔστε ὡς αὐτοί.
 Ἡ γῆ σᾶς ἀτενίζει καὶ σᾶς ἐπικροτεῖ.

Ἐν ὄσω ἔτι πάλλουν τὰ στήθη του θερμὰ,
 ὡς στρόβιλος θανάτου ὁ νέος ἄς ὀρμᾶ.
 Εὐδαίμων τὴν πατρίδα ὁ σώζων καὶ τιμῶν,
 ἂν νικητῆς ἐξέλθῃ, ἂν πέσῃ πολεμῶν.
 Τὸν στέφ' ἢ δόξα ζῶντα ὡς ἥρωα κλεινόν,
 κ' εἰς τὴν ἀθανασίαν ἀνέρχεται θανών.

ΠΑΙΔΙΩΝ ΑΣΜΑ
ΥΠΕΡ ΟΡΦΑΝΩΝ ΤΗΣ ΚΡΗΤΗΣ

Μελ.δ. Bellini, (La Straniera), Β, σφ. 42

Αἴρωμεν καὶ τὰ παιδιά
δέησιν πρὸς τὸν Θεὸν,
ν' ἀποβλέψῃ ἐν εὐνοίᾳ
εἰς τὴν Κρήτην ἐλεῶν.

Ἐν ᾧ φάλαγξ τῶν ἡρώων
εἰς τὰ ὄρη πολεμεῖ,
κάτω αἵματος ἀθῶων
πλημμυροῦσ' οἱ ποταμοί.

Ἄπὸ τῶν βουνῶν τῆς Κρήτης
φωνὴ πένθους ἀντηχεῖ·
κ' εἶναι θρῆνος ἢ φωνὴ τῆς,
καὶ θνησκόντων προσευχῆ.

Ὁ Κρῆς πίπτει ἀποθνήσκων
καὶ τὸ τέκνον του πεινᾷ.
Ἐπαιτοῦμεν μὲ τὸν δίσκον
δι' αὐτοῦ τὰ ὄρφανά.

Μικρὰ εἴμεθα παιδιά,
ἀσθενὴς μας ἡ φωνή.
Μόλις πάλλει ἡ καρδιά
εἰς ἡμᾶς, πλὴν συμπονεῖ.

Ἡ φωνή μας πλὴν θὰ ψαύσῃ
τὰς χορδὰς τῶν καρδιῶν,
καὶ καθεὶς σὰς θεὰ κλαύσῃ,
καὶ θὰ δώσῃ ἐλεῶν.

ΕΘΝΙΚΟΣ ΥΜΝΟΣ

Μελ. φ. δ. ἰθνηκὴ, Α, ἀρ. 321

Ἐμπρὸς ὀρέων ἀετοὶ,
ἐμπρὸς δελφῖνες τοῦ πελάγους.
Γυμνοῦτε σπάθας τουρκοφάγους.
Τὸ τύμπανον κροτεῖ,
καὶ ἡ πατρὶς ἐμπρὸς σὰς τὸ λάβαρον κρατεῖ.
Μακρὰν πᾶν αἰσθημα δειλίας.
Τοῦ θραύοντος ζυγὸν δουλείας
ὁ θάνατος λαμπρὸς!
Τὰ ξίφη μας, κ' ἐμπρὸς!

Μὴ δι' ἡμᾶς ἀμαυρωθοῦν
τὰ ἔργα εὐκλεῶν προγόνων.
Τὰ τρόπαια τῶν Μαραθῶνων
καὶ πάλιν ἄς στηθοῦν.
Τὴν δόξαν τῶν πατέρων τὰ τέκνα τῶν ποθοῦν.

¹ Ἡ μουσικὴ αὕτη συνετέθη ἐπὶ τῆς Ἑλληνικῆς ἐπαναστάσεως ὑπὸ φιλέλληνος ἐπίτηδες διὰ τὸν Ἑλληνικὸν στρατόν.

Ἐμπρός, Μιαοῦλαι, Καραΐσχοι!
Ἵπὲρ πατρίδος ὅστις θνήσκει,
ἀθάνατος, λαμπρός!
Τὰ ξίφη μας, κ' ἔμπρός!

Βροντᾶ καὶ σείεται ἡ γῆ.
Χεῖρας ὀπλίσατε ἀνδρείας.
Ὁ μέγας τῆς ἐλευθερίας
Θεὸς σᾶς εὐλογεῖ.
Συντρίβει τοὺς τυράννους ἡ θεία του ὀργή.
Δαφνῶν μᾶς περιμένει θέρος.
Ἐμπρός! Ἡ ζῶμεν ἐλευθέρως,
ἢ πίπτομεν λαμπρῶς.
Τὰ ξίφη μας, κ' ἔμπρός!

ΠΑΝΤΟΙΑ

ΜΑΪΟΣ

Ὡ ἀνθοφόρε μάϊε, μετὰ παλμῶν σὲ προσφωνῶ.
Ἡ ὄψις σου, ἦν τοῦ παντός ἡ ἀρμονία ψάλλει,
εἶν' ἑορτὴ ἐπὶ τῆς γῆς, πανήγυρις ἐν οὐρανῷ,
κ' εἰς τὴν σκιάν σου ἡ ζωὴ μὲ τ' ἄνθη ἀναθάλλει.

Τὴν γῆν θωπεύει χλιαρὰ καὶ ζωοδότις ἡ ἀκτίς·
μυριανθῆς ποικίλλεται τῶν λόφων ὁ μανδύας.
Ὡς κατοπτρίζ' ἡ θάλασσα τὰ τερπνὰ κάλλη τῆς ἀκτῆς,
ἡ φύσις κατοπτρίζεται εἰς τὰς θερμὰς καρδίας.

Ὑπερχειλῆς τῶν μύρων σου κερνᾶται ἡ φιάλη.
Σκιρτᾷ ἡ ποιμνῆ, φλέγεται τὸ βλέμμα, ὁ ποιμὴν ἐρᾷ,
τὸ γλυκὺ ῥόδον, προκαλοῦν τὴν ἀηδόνα, θάλλει,
καὶ ζωὴ νέα πανταχοῦ, καὶ πανταχοῦ Θεοῦ χαρά.

Τί εἶπεν ὁ φιλόσοφος ἐκεῖνος ὁ μελαγχολῶν;
«Ἐπὶ τοῦ κόσμου, ἄνθρωπε, ἐρρίφθης ἵνα κλαύσης.»
Οἱ ὀφθαλμοί σου, σοφιστὰ, ἀμβλυωποῦσ' εἰς τὸ καλόν;
Καὶ ἡ ξηρὰ καρδία σου κωφεύ' εἰς ἀπολαύσεις;

Φαντασιῶν ἀπόστηθι κενῶν καὶ μεμψιμοίρων.
Ὡς θάλλ' ἡ φύσις πέριξ σου, ἀνάθαλε καὶ σὺ ἐντός.
Ἐλθὲ, καὶ εἰς τὸ πέλαγος μεθύσθητι τῶν μύρων,
καὶ τὴν ψυχὴν σου κόρεσον τῆς ἀρμονίας τοῦ παντός.

Ἴδὲ πῶς ὑπερήφανος κοσμεῖται ἡ ῥοδωνιά,
 πῶς τὴν φιλεῖ ὁ ζέφυρος, τ' ἀρώματά του φέρων.
 Ἐκεῖ ἐφάνη μεταξύ τῶν ῥόδων φωτεινὴ σκιά,
 κ' ἤστραψαν δύο ὀφθαλμοὶ λαμπρότεροι ἀστέρων.

Καὶ κόρη, ἄνθος ἔμψυχον, χεῖρα ἐξέτεινε λευκὴν
 νὰ δρέψῃ ῥόδον· πλὴν κραυγὴν ἀφῆκε κεντηθεῖσα.
 Τὴν ἀκάνθαν ἀπέσπασεν ἐκ τοῦ δακτύλου τὴν κακὴν,
 καὶ τοὺς ὡς ῥόδα ἐρυθροὺς δακτύλους τῆς ἐφύσα.

Εἰς τὰς ἀκάνθας ῥίπτομαι, καὶ ἀνθοδέσμην δρέπω,
 Τῇ τὴν προσφέρω εὐλαβῶς· ἀλλὰ διστάζει, δειλιᾷ.
 Τὴν ῥίπτω καὶ ἀπέρχομαι· μεταστραφεὶς πλὴν, βλέπω,
 τὴν ἔχει, κ' εἰς τὰ χεῖλη τῆς τὴν φέρει, καὶ τῇ μειδιᾷ.

ὦ! τοῦτο τὸ μειδιάμα! Μετὰ τῶν ἀηδόνων,
 τοῦ κελαδοῦντος ῥύακος, τῶν ἀρωμάτων, τῶν χροῖων,
 ἀκτῖνα τοῦ ἡλίου σου, ὦ μάτε, καὶ τόνον
 τῶν μαγικῶν ἀποτελεῖ ἑαρινῶν ἀρμονιῶν.

Καὶ αὖθις χαῖρε, μάτε, χαρὰ τῆς γῆς μεγάλη!
 Ἐκ κύλικος ὑπερχειλοῦς ὅταν ζωὴν οἰνοχοῆς,
 τρυφῶσα εἰς τὰ νέα σου, θεόπλαστά σου κάλλη,
 πτεροῦται ἡ καρδιά μου πρὸς τὸν δοτῆρα τῆς ζωῆς.

ΟΝΑΡ

Ἐξυπνῶ. Ἄλλὰ πῶς; Ἐκοιμώμην;
 Ὅναρ ἦτον ἐκεῖνο, ἢ τοῦτο;
 Τῆς αὐγῆς, ἢ ἐκείνης τὴν κόμην
 εἶδα, ὡς φωτοβόλως ἠπλοῦτο;

Τώρα, βλέπω, ῥοδόχρους ἢ πύλη
 διανοίγεται ἐκεῖ τῆς πρωΐας.
 Πρὸ μικροῦ τὰ ῥοδόπλαστα χεῖλη
 διαστέλλουσα σὺ ἐμειδίας.

Πρὶν αὐτῆς, εἰς τὰς ὄψεις μου ἄλλη
 φύσις ἔλαμψε, φύσις χαρίτων·
 καὶ ὁ νοῦς μου, θελχθεὶς, ἀμφιβάλλει
 ἂν σκιά, ἂν ἀλήθεια ἦτον.

Ἡ γῆ ἦτον σμαράγδινος τάπης·
 εἰς τὰ δένδρα, στιλπνῶν ἀδαμάντων
 ἦσαν ἄνθη· εἰς δὲ τὴν σκιάν των
 πτηνὰ ἔψαλλον ὕμνους ἀγάπης.

Φῶς βρευστὸν τὸ ῥυάκιον, πλήρες
 ἐκυμάτει μελῶν καὶ γελώτων,
 καὶ ἀνθίνους στεφάνους, ἐρώτων
 φιλοπαίγμονες ἔπλεκον χεῖρες.

Ὅπου ἔθετον μόνον τὸν πόδα,
 ὅπου μόνον τὸ βλέμμα προσήλουν,
 πανταχοῦ ἀνεφύοντο ῥόδα,
 καὶ μοὶ ἔνευον, ὡς ἂν ὠμίλουν.

Τὸ ἐν ἔχον ἀσύγκριτα κάλλη
 τὴν μικρὰν κεφαλὴν του ἐκίνει.
 Μοὶ ἐφαίνετο ὅτι μ' ἐκάλει.
 Ἐπλησίασα, κ' ἦτον ἐκείνη.

Ἡ καρδία σφοδρῶς μοὶ ἐκτύπα.
 Δισταγμὸς μὲ κατέλαβε ξένος.
 «Εἰπέ τέλος τί εἶσαι, τῇ εἶπα·
 »εἶσαι ῥόδον, ἢ εἶσαι παρθένος;

»Ἐὰν ῥόδον, πῶς τόσον μ' ἐλκύεις;
 »Ἄν παρθένος, ἀκάνθας πῶς τρέφεις;
 »Παραδείσου ἂν ἄνθος ἐφύης,
 »πῶς ὡς κόρ' εἰς τὴν γῆν ἐπιστρέφεις;

Μοὶ ἐξέτεινε τότε τὴν χειῖρα,
 τὴν λευκὴν ὡς τοῦ ὄρους χιόνα,
 κ' εἰς τὸν δάκτυλον, ὡς τὴν ἐπῆρα,
 μικρὰν αἵματος εἶδα σταγῶνα.

Ἡ σταγὼν δ' ὡς ἐστάλαξ', ἐβάφη
 ἐρυθρὰ ὄλ' ἡ γῆ, καὶ μ' ἐφάνη
 ὁ ὀρίζων ὡς ῥόδων στεφάνη,
 κ' ἦσαν ῥόδων λειμῶν τὰ ἐδάφη.

Εἰς τὴν τύρβην αὐτὴν τῶν ὀνείρων
 ἐξυπνῶ, κ' ἡ ψυχὴ ἀμφιβάλλει
 ἂν σὺ ἦσο ἐκπέμπουσα μῦρον,
 ἂν τὸ ῥόδον, ἐμπρέπον εἰς κάλλη.

Σκιᾶς εἶναι τὸ ὄναρ ἀπάτη,
 ἢ ψιθύρισμα εἶναι ἀγγέλων;
 Προφοιβάζει ἀγέννητον μέλλον,
 ἢ σβεσθὲν παρελθὸν ἀναπλάττει;

Δὲν ἤξεύρω· ἀλλ' ὡς εἰς τοὺς λίθους
 ἀνεξάλειπτα γλύφει ἡ σμίλη,
 μοὶ ἐχάραξεν ἔνδον τοῦ στήθους
 καὶ αὐτὸ τὴν εἰκόνα σου, φίλη.

Ε Α Ρ

Τὸ ἔαρ βλέπ' ὡς χθὲς καὶ πρῶην·
 βλέπω καὶ τ' ἄνθη καὶ τὴν χλόην
 καὶ τὸν ὠραῖον οὐρανόν.
 Πλὴν δὲν ἤξεύρω τί τοῖς λείπει.
 Τίς εἶναι ἡ ἐντός μου λύπη;
 Τί εἶναι τὸ ἐκτός κενόν;

Φέρει ἀδάμαντας ἡ φύσις,
 μανδύαν φέρει βασιλίσης
 καὶ στέμμα φέρει ἀνθηρόν.

Ἐγὼ, τῶν ἑορτῶν τῆς μύστης,
τῆς ἀθανάτου καλλονῆς τῆς
διατί ἔπαυσα ἔρῶν;

Περὶ ἀφράστων μυστηρίων
ἢ ἀηδῶν διὰ μυρίων
χθές ἔψαλλεν ἀρμονιῶν.
Τοῦ παραδείσου ἦτον μάντις.
Πῶς τὴν ποικίλην λαλιάν τῆς
ἔπαυσα τῶρα ἐννοῶν;

Πόθος ἀόριστος μὲ θλίβει,
ἐν ᾧ τοῦ ἔαρος ἡ Ἥβη
τὸ νέκταρ τῆς οἰνοχοεῖ.
Ζωῆς ἠχοῦσι περίξ μέλη·
ἀλλ' ἡ ψυχὴ μου δὲν τὰ θέλει,
καὶ τὸ τί θέλει ἀγνοεῖ.

ΑΦ' ΟΥ ΣΕ ΕΙΔΑ

Μελ.δ. Bethoven, (Adelaïde), Α, ἀρ. 22

Μαύρη κ' ἔρημος, καὶ τοῦ τάφου γείτων
ἢ νεότης μου πρὶν σ' ἰδῶ μοι ἦτον·
πλὴν ἐβλάστησεν ὡς λειμῶν χαρίτων
ἀφ' οὗ σέ εἶδα.

Ἐκ τοῦ σκότους ἀστὴρ ἐξανατέλλων,
μὲ μειδιάμα ἠνοιξες ἀγγέλων
νέον κόσμον ἐμπρὸς μου, νέον μέλλον,
ἀφ' οὗ σέ εἶδα.

Εἰς ἀγκάλας κοιμώμενος ζεφύρων,
ὑπὸ θέλγητρα μαγικῶν ὀνείρων,
εἰς τοῦ βίου μεθύσκομαι τὸ μῦρον
ἀφ' οὗ σέ εἶδα.

Δὲν φοβοῦμαι τοῦ τάφου τὴν σκοτίαν.
Θ' ἀποθάνω μ' ἐλπίζουσαν καρδίαν
ὄλος πίστις εἰς τὴν ἀθανασίαν,
ἀφ' οὗ σέ εἶδα.

ΘΥΣΙΑ

Μελ. φ.δ. Bianchi, (Vien' quâ, Dorina bella), Β, ἀρ. 5

Ὡς σ' εἶδα ὄλην χάριν καὶ ὄλην ἄρμονίαν,
 μ' ἠγέρθ' εἰς τὴν καρδίαν
 αἰφνήδιος παλμός.
 Σὲ ἤκουσα λαλοῦσαν, καὶ ἦτον ἡ φωνή σου
 ἠχὼ τοῦ παραδείσου,
 ἀγγελικὸς ψαλμός.
 Ὑπέσχετο τὸ βλέμμα ἐκστάσεις καὶ ὀδύνας,
 κ' ἐξέπεμπεν ἀκτῖνας
 ὁ μέλας ὀφθαλμός.

Ἐπὶ τὸ μέτωπόν σου φῶς εἶδα οὐρανίας
 νὰ λάμπη διανοίας
 ὡς στέμμα φωτεινόν.
 Ἐνέβλεψα καὶ εἶδα τὸ βάθος τῆς ψυχῆς σου,
 κλειστὸν ἐντὸς ἀβύσσου
 τὸν μέγαν οὐρανόν·
 κ' ἠσθάνθην ἀναζέον τὸ αἷμα εἰς τὰς φλέβας,
 καὶ ἔκλινα μὲ σέβας,
 κ' ἐλάτρευσα θρηνῶν.

Κ' ἐν ᾧ σὲ ἐθεώρουν, ἀνέβλεψας ἠρέμα.
 Τὸ συμπαθὲς σου βλέμμα
 δὲν ἦν ἀγριωπόν.

Ἦσθάνθη πλῆμμυροῦσαν ἐντός μου τὴν ἐλπίδα.
 Κ' εἰς ἄλλους πλὴν τὸ εἶδα
 νὰ λάμπη χαρωπὸν
 κ' εἶδα κοινὴν πῶς θέλεις τῶν καρδιῶν θυσίαν,
 καὶ ἔκτοτε λατρείαν
 προσφέρω σιωπῶν.

ΕΚΕΙΝΗ

Τῆς ζωῆς ἀπαυδῶν καὶ ψυχρὸς παροδίτης
 ἐφερόμην ἀσκόπως, ἀνάπαυσιν θέλων,
 ὅταν εἶδον ἐμπρὸς μου νὰ λάμπῃ ἡ μορφή της.
 Ἦτον ὄλη συμπάθεια, ὄλη γλυκύτης
 ἡ ὠραὶ ἀδελφὴ τῶν ἀγγέλων.

Ἐν ᾧ ἦν ἡ ὁδός μου κρημνῶν ἀνοδία,
 καὶ μακρὰν θυελλώδης ὀρίζων καὶ μέλας,
 ἐμειδίασε, κ' αἶφνης τὸ πᾶν ἐμειδία,
 κ' ἐξεβλάστησαν ἔαρος ἄνθη, κ' εὐδία
 διεσκέδασ' εὐθὺς τὰς θυέλλας.

Περιβλέπων τὸν κόσμον, σβεστὸν εἶχον βλέμμα,
 καὶ ἦν περίξ μου σκότος, ἀχλὺς ἦν ἐμπρὸς μου.
 Ἀλλὰ ἔνευσ' ἐκείνη καὶ μ' εἶδεν ἡρέμα,
 καὶ τὰς φλέβας μου νέον διέρρυσεν αἶμα,
 κ' ἐφωτίσθη ἡ ὄψις τοῦ κόσμου.

Ἦτον ἄχρουν τὸ πᾶν, καὶ σκιά ὀλεθρία
 ἐπεφέρετο ἄνωθεν μαύρων ἀβύσσων.
 Ὅταν ἔμωσ τὴν εἶδα, σεμνῶς ἠρυθρία,
 καὶ ἐβάφη ἡ δύσις, κ' ἐβάφη αἰθρία
 ἢ αὐγὴ εἰς χρυσὸν καὶ εἰς βύσσον.

Ἦτον ὅτε τὴν πλάσιν μελῶν κακοφώνων,
 κρωγμῶν μίσους καὶ ἔριδος ἤκουον πλήρη.
 Ὡς δ' ἐκείνη τὰ χεῖλη διέστελλε μόνον,
 μουσικῶν ἢ ψυχῆ μου ἐμέθυε τόνων,
 ἁρμονίας τὸ πᾶν ἐπλημμύρει.

Εἰς κωφὸν οὐρανὸν, κ' εἰς γῆν, τόπον δακρύων,
 ἀπογνώσεως βλέμμ' ἀδρανὲς περιάγων,
 γλυκὺ δάκρ' εἰς τὸ ὄμμα της εἶδ' ἀναβρύον.
 Ἦν ἀδάμας ἐλέους, κ' ἐστάλαξε, λύον
 τῆς νεκρᾶς μου καρδίας τὸν πάγον.

Ἦλθῃ, ἔλεγον, εἶναι τὸ πᾶν, ἦν ποικίλην
 σπεῖρει τύχη τυφλῇ, καὶ ὁ θάνατος δρέπει.
 Τοῦ μετώπου της ἔμωσ ἰδὼν τὴν καμπύλην,
 νέον κόσμον ἠσθάνθη, ἠσθάνθη τὴν ὕλην
 νοῦς ὑπέρτερος ὅτι διέπει.

Ποῦ μὲ φέρ' ἢ ὁδὸς τῆς ζωῆς ἢ μονήρης,
 ποῦ; ἠρώτων· κ' ὑψώθη τὸ λάμπον της βλέμμα.
 Οἱ βαθεῖς ὀφθαλμοί της φωτὸς ἦσαν πλήρεις,
 καὶ ἀκτίνων αὐτοῦ ἀπαυγάζουσα Ἴρις,
 τὸ οὐράνιον μ' ἔδειξε δῶμα.

Πανταχοῦ ἀνοιχτοὶ μὲ προσέχαινον τάφοι,
καὶ ἀθάνατον μόνον τὸν θάνατον εἶδον.
Εἶχον πένθος ἐντός μου, ὁπότεν ἐστράφη,
κ' εἰς τὸ φῶς τῶν λαμπρῶν ὀφθαλμῶν της ἐγράφη
οἰωνὸς ἀθανάτων ἐλπίδων.

Ζωῆς οὕτω πληροῦσα τὴν γῆν, τὸν αἰθέρα,
καὶ χαρᾶς τὸ παρὸν καὶ ἐλπίδος τὸ μέλλον,
ὡς ἀκτὶς φωτεινὴ τὴν ζωὴν μου ἐπέρα,
καὶ μοὶ ἦτον αὐτὴ τῆς ζωῆς γλυκυτέρα,
ἢ ὦραί' ἀδελφῆ τῶν ἀγγέλων.

ΛΑΤΡΕΙΑ

Μελοδ. Donizetti: Elisir d'Amore: Quanto è bello, B, ἀρ. 20

Ὅταν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μου συμπαθὲς σφηρίζης βλέμμα,
τὸ γλυκὺ μεϊδιάμά σου μοὶ ἀνοίγει οὐρανοὺς·
ὡς ἀγίαν σὲ λατρεύω, φέρουσαν ἀκτίνων στέμμα,
καὶ πρὸς σὲ ἀναπτεροῦται ἡ ψυχὴ μου καὶ ὁ νοῦς.

Ἡ ποθοῦσά μου καρδία θεῖον αἴσθημ' ἀποπνέει,
καθὼς σκεῦος ἐκ κεράμου πνέει μῦρα εὐγενῆ.
Εἶναι βάλσαμον τὸ δάκρυ, διὰ σὲ ὁσάκις κλαίη,
καὶ εἶν' ἔκστασις ὁ πόνος ὅταν διὰ σὲ πονῆ.

Πρὶν σ' ἰδῶ, γνωστὴ μοὶ ἦσο. Σ' ἔπλαττεν ἡ φαντασία,
καὶ σ' ἠγάπων ὡς ὠραῖον Μούσης ἔνθου προῖον,
καὶ θερμῶς σ' ἔπεκαλούμην, παραδείσου ὀπτασία,
νὰ κατέλθῃς εἰς τὴν γῆν μας πρὸς τρυφὴν τῶν καρδιῶν.

Καὶ κατήνευσας, ἀφεῖσα τὴν γνησίαν σου πατρίδα,
καὶ ἀπόδημος κατῆλθες καὶ διάγεις μεθ' ἡμῶν.
Πρὸς πᾶν μέγα ἡ ψυχὴ μου αἶρεται, ἀφ' οὗ σὲ εἶδα,
καὶ δειλῶς τῆς σῆς λατρείας πλησιάζει τὸν βωμόν.

Συνεχῶς εἰς τῆς ἐσπέρας τὴν μεγάλην ἡρεμίαν
ὅτι ἔπεσαν νομίζω μεταξύ μας οἱ φραγμοὶ,
καὶ αἰσθάνομ' αἱ ψυχαί μας πῶς συγχέονται εἰς μίαν,
ὡς ἐνοῦνται δύο φλόγες, ἢ ὡς δύο στεναγμοί.

Ἄλλ' οὐχί! Τὸ ἄνθος θάλλει τῶν ἐλπίδων εἰς τὸ μέλλον·
θὰ τὸ δρέψω μετὰ πόθου εἰς τῶν τάφων τὰς σκιάς.
Θ' ἀποθάνωμεν, κ' ἐν μέσῳ τῆς χορείας τῶν ἀγγέλων
θὰ σὲ βλέπω αἰωνίως, κ' ἰλαρῶς θὰ μειδιᾷς.

ΕΡΩΤΕΣ ΡΟΔΟΥ

Μελ. φ.δ. Gordigiani (La bianchina), Β, ἀρ. 19

Ῥόδα, τοῦ ἔαρος χαρά,
 τῆς αὐρας φίλα,
 τῆς καλλονῆς ὑμῶν ἐρᾶ
 ἢ φιλομήλα.

Ὅταν τὸ ἄνθος σας πνοῇ
 κινῆ ζεφύρων,
 ὁ κάλυξ σας οἰνοχοεῖ·
 ἠδὺ τὸ μῦρον.

Πλὴν δάκνεται ἡ ἀηδῶν
 πρὸς τας θωπέας,
 μεμψιμοιροῦσα δι' ὠδῶν
 ζηλοτυπίας.

Καὶ ἦτον τόσον θελκτικὴ
 ἡ μελωδία,
 ὥστε τὸ ῥόδον τὸ γλυκὺ
 ὑπερυθρία.

Κ' ἠνοίγετο μετὰ παλμῶν
 καὶ φιληδόνως,
 ὁσάκις ἤκουε ψαλμὸν
 τῆς ἀηδόνας.

Καὶ εἶχε μόνον δι' αὐτὴν
ἐπιφυλάττον
τὴν κύλικα τὴν ἐφετὴν
τῶν ἀρωμάτων.

—
Ὅταν τὸ ἄσμα ν' ἀντηχῆ
ἀκού' εἰς μύρτα,
τὸ ῥόδον σείεται, ταχὺ,
ὡς ἂν ἐσκίρτα.

—
Καὶ πρὸς τῶν μύρτων τὴν σκιάν
φθόνον ἠσθάνθη,
ἔπου ὁ ψάλτης φωλεᾶν
πλέκ' εἰς τὰ ἄνθη.

—
Ὅσάκις τὸ χρυσοῦν πτηνὸν
πλησίον ψάλλει,
μυρίπνουν, εὐχρουν, φωτεινὸν
τὸ ῥόδον θάλλει.

—
Ὅταν δ' ἐκεῖνο τὰ πτερὰ
πετῶν ἐκτείνῃ,
χρῶμα καὶ μῦρον καὶ χαρὰ
τοῦ ῥόδου σβύνει.

—
Καὶ κλίνει ἄχρο', ἀδρανῆ
τὰ πέταλά του,
καὶ ἡ καρδιά του πονεῖ
μέχρι θανάτου.

Τὸ ἄνθος του φυλλοῦροεῖ,
 τὸ τήκ' ἢ λύπη·
 ἀπὸ τῶν κλάδων του ζωῆ
 κ' ἰχμὰς ἐκλείπει.

Πλὴν τὸ ταχύπτερον πτηνὸν
 ἀπὸ τῶν κλάδων
 ἀποπετᾶ πρὸς οὐρανὸν,
 εὐθύμως ᾄδον.

ΠΛΟΥΣ

Μελωδ. Schubert, (Auf dem Wasser zu singen), A. αρ. 6

Πλέων τὸ ἄστατον ρεῦμα τοῦ βίου,
 φέρομαι ὡς ἡ φορὰ του μ' ὠθεῖ,
 ἐπὶ τοῦ πόντου ἐνίοτε λείου,
 ἄλλοτε πάλιν εἰς κῦμα βαθύ.
 Πότε λυσσῶσι δειναὶ καταιγίδες,
 πότε γαλήνη χρυσοῖ τὰ νερά,
 καὶ ἀντελαύνονται φόβοι κ' ἐλπίδες,
 δάκρυα τώρα, καὶ τώρα χαρά.

Εἶδα·πολλάκις ἀνθόσπαρτον ὄχθην,
καὶ πρὸς ἐκείνην ἐστράφην ποθῶν.
Θύελλα ἔπνευσε πλὴν, κ' ἐδιώχθην
ἔπου τὸν ἄχαριν εἶδα βυθόν.
Πρὸς τὰς ὑφάλους ὠθοῦσι τὸ πλοῖον
αὔραι πολλάκις, ἐν ᾧ τὸ φιλοῦν.
Οὔτω κ' ἐν ᾧ διαπλέω τὸν βίον,
κλαί' ἡ ψυχὴ καὶ τὰ χεῖλη γελοῦν.

Νήσους πολλὰς μειδιώσας μοι εἶδα,
πλὴν ἐπλησίασα, κ' εὔρον σκιάς.
Οὔριον πνῦμα λαβὼν τὴν ἐλπίδα,
εἶδα νεκρὰς καὶ αὐτῆς τὰς πνοάς.
Κάμνον εἰς λαίλαπος βίαν τὸ σκάφος,
θέλει νὰ φύγ' εἰς λιμέν' ἀσφαλῆ,
πλὴν τῷ προσχαίν' εἰς τὴν πρύμνην ὁ τάφος,
ἔπου εἰσπλέον ἀγκυροβολεῖ.

ΣΥΝΑΝΤΗΣΕΙΣ

Μελ.δ. Princesse Colchoubey, (Oh ! dites-lui), A, ἀρ. 25

Σ' εἶχον ἰδῆ εἰς τῆς ψυχῆς ἐκστάσεις,
 εἰς τοὺς φωστῆρας τοὺς νυκτερινούς,
 ὅταν ἐμέτρων τὰς γλαυκάς ἐκτάσεις,
 ὅταν ἀγγέλους ἐπλαττεν ὁ νοῦς.
 Εἶχον ἰδῆ τὸ κάλλος τῆς ψυχῆς σου,
 καὶ τὴν μορφήν σου τὴν θεοειδῆ.
 Στέμμα φωτὸς ἐφόρ' ἡ κεφαλή σου,
 καὶ μειδιῶσαν ἐκ τοῦ παραδείσου
 σ' εἶχον ἰδῆ, σ' εἶχον ἰδῆ.

Θενὰ σ' ἰδῶ καὶ πάλιν ὅταν κλείσω
 τὸ ἀμβλυόττον βλέμμα εἰς τὴν γῆν,
 κ' ἐγκαταλείψας τὴν σκιὰν ὀπίσω
 εἰς τοῦ καλοῦ ἀνέλθω τὴν πηγὴν.
 Εἰς τ' οὐρανοῦ τὸ φωτοβόλον μέρος
 θὰ σ' ἀπαντήσ' ὠραίαν ὡς ἐδώ.
 Θεῖος θὰ λάμπ' εἰς τὴν μορφήν σου ἔρωσ,
 καὶ μειδιῶσαν πρὸς με γλυκυτέρως
 θὰ σὲ ἰδῶ, θὰ σὲ ἰδῶ.

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΗΜΑ

Μελ. Florino, (Luisella), Β, ἀρ. 12

Ὄταν προσηγῆς, καὶ πλήρης μεγαλείου, ἐμειδίας,
καὶ ἀπηγύαζεν ἡ λάμψις καὶ ἡ χάρις ἀπὸ σοῦ,
ἐκθαμβούμενος ἡρώτων ἐὰν σ' ἐπλασε Φειδίας,
ἔξ ἐλέφαντος τὸ στήθος καὶ τὴν κόμην ἐκ χρυσοῦ.

Μιμητῆς ἂν τοῦ Ὀλύμπου ἡ σοφὴ γλυφίς του ἦτον
ὅτε σ' ἔδιδε τὴν ὄψιν τῆς παρθένου Ἀθηνᾶς·
ἦ καὶ ἂν ὁ Πραξιτέλης, ἂν ὁ μύστης τῶν χαρίτων
δὲν συνήρμοσεν εἰς μίαν τῶν τριῶν τὰς καλλονάς.

Ἄλλὰ φῶς τοῦ παραδείσου εἰς τοὺς ὀφθαλμούς σου θάλλει,
ὀμιλεῖ κλειστὸν τὸ χεῖλος, καὶ τὸ μέτωπον νοεῖ.
Εἰς τοῦ στήθους τὴν χιόνα φλογερά καρδιά πάλλει,
κ' εἰς τὰ θέλγητρά σου λάμπει ἐναρμόνιος ζωή.

Παρὰ σοὶ ἀποτελοῦσι πνεῦμα ἐνταυτῷ καὶ ὕλη
τὴν ὠραίαν ἀρμονίαν τῶν διπλῶν ἐντελειῶν.
Εἰς τεχνούργημα τοιοῦτο δὲν ἀρκεῖ γῆνῃ σμίλη.
Ἔχει πάνσοφον καὶ μέγαν καλλιτέχνην τὸν Θεόν.

ΚΟΙΜΟΥ

Μελωδ. Franz Abt, (Alle Abend bevor ich), A, ἀρ. 24

Ἴδου τοῦ ἀστέρος ἐκεῖ τοῦ χρυσοῦ
 τὸ φῶς ὠχριαῖ βαθμηδόν.
 Κοιμοῦ. Ἀγρυπνεῖ ὁ ἀστήρ ὑπὲρ σοῦ,
 κ' ἡ λάλος φρουρεῖ ἀηδῶν.
 Κ' ἐγὼ ὑπὲρ σοῦ ὄλην νύκτ' ἀγρυπνῶ·
 σὺ ὅμως ἡσύχως κοιμοῦ.
 Στενάζων ἐγὼ τὴν ἡχὴν ἐξυπνῶ,
 κ' οἱ δύο θρηνοῦμεν ὁμοῦ.
 Κοιμοῦ, κοιμοῦ. Γλυκὺ φῶς μου, κοιμοῦ.

Καθ' ὕπνου φοιτᾷ πρὸς σὲ ἴσως σκιά
 ἢ ἄλλοτε τόσον δειλή.
 Τ' ὠραῖόν σου στόμα γλυκὺ μειδιᾷ,
 ὡς ἄγγελος ἂν τὸ φιλή.
 Πᾶν ὅ,τι ἐγὼ δὲν τολμῶ νὰ εἰπῶ
 σοὶ λέγ' ἡ σκιά ἀντ' ἐμοῦ.
 Αὐτὴ θὰ σ' εἰπῇ ἂν θερμῶς σ' ἀγαπῶ.
 ὦ! μὴ τὴν διώξης. Κοιμοῦ.
 Κοιμοῦ, κοιμοῦ. Γλυκὺ φῶς μου κοιμοῦ.

ΥΠΝΟΣ

Μελωδ. Schumann, (Dors, bel ange)

Ἐσιώπα, κ' ἐκοιμᾶτο·
καὶ τὸ πᾶν ἦν μέλαν κάτω,
καὶ ἦν ἄν' ὁ οὐρανὸς
ἄφωνος καὶ σκοτεινός.

Ἄλλ' ἐκίνησε τὰ χεῖλη,
κ' εἰς τὸν ὕπνον μοι ὠμίλει,
κ' ἡ σκιρτῶσά μου ψυχὴ
ἔλη ἄσματ' ἀντηχεῖ.

Ἐξυπνᾶ, καὶ φωτοβόλος
λάμπει τ' οὐρανοῦ ὁ θόλος,
καὶ ἐντός μου κατοικεῖ
ἥλιος καὶ μουσική.

ΝΥΚΤΕΡΙΝΟΝ

Μελ. Schubert, (Ständchen), A, αρ. 8

Μὴ κοιμᾶσαι· κ' ἡ σελήνη
λάμπει ἀργυρᾶ,
καὶ τὴν κόμην της ἐκτείνει
εἰς στιλπνὰ νερά.

Ἔβγα νὰ ἰδῆς· εἰς φύλλα
εἰς τὸ φῶς χρυσᾶ
λαρυγγίς ἢ φιλομήλα
ἄσμα ὡς τὰ σά.

Ἄκουσον τί ψάλλ' ἡ γλῶσσα
ἢ μαγευτική.
Σὺ τὸ φῶς, καὶ σὺ ἡ ζῶσα
εἶσαι μουσική.

Τὸ πᾶν πλήρες ἀρμονίας
καὶ θερμῶν παλμῶν.
Ἐλθὲ, κ' ἔνθουν ἐκ καρδίας
ἔγειρε ψαλμόν.

Ἄνοιξον ὠραῖα χεῖλη,
νὰ σκιρτήσ' ἡ γῆ
καὶ ἐντός μου ν' ἀνατείλῃ
πάμφωτος αὐγή.

Αἱ ψυχαί μας δὲ, ὡς τόνος
 μέλους συμφωνῶν,
 ἄφες ν' ἀναβοῦν συγχρόνως
 εἰς τὸν οὐρανόν.

ΑΝΑΤΟΛΗ

(Ἐκ τοῦ διηγήματος «ἡ Λείλα»)

Μὴ κοιμᾶσαι· ἰδοῦ, ἀνατέλλει
 μειδιῶν ὁ χρυσοῦς ἑωσφόρος·
 ὡς ἀδάμας ἀστράπτ' εἰς τὸ ὄρος,
 καὶ τὴν νέαν αὐγὴν προαγγέλλει.

Τὸ πτηνὸν τὴν ἀσπάζεται ἄδον,
 μελωδίας τῇ πέμπει ἢ λύρα,
 καὶ τὰ ῥόδα τῇ πέμπουσι μῦρα,
 καὶ τὴν ψάλλ' ἢ ἤχῳ τῶν κοιλάδων.

Αἱ φωναὶ αἱ οὐράναι πᾶσαι
 κ' αἱ ἐπίγει' ὕμνοῦσι συνάμα
 τὴν αὐγὴν, γλυκὺ νεῦμα τοῦ Βράμα.
 Ἄνατέλλει, ἰδοῦ! Μὴ κοιμᾶσαι.

ΛΩΤΟΣ

(Ἐκ τοῦ αὐτοῦ διηγήματος)

Πᾶσαν νέαν αὐγὴν γλυκὺ ἄνθος λωτοῦ
 εἰς τοῦ Γάγγου τὸ κῦμ' ἀναθάλλει·
 εἰς τὸν ἥλιον στίλβουν τὰ πέταλ' αὐτοῦ,
 κ' εὐωδίας ὁ κάλυξ του χύνει παντοῦ,
 ὡς χρυσῆ μυροφόρος φιάλη.

Ἄλλ' ἐξαίφνης μὲ κρότους ὀρμῶν φοβεροῦς
 ἐξογκοῦται τοῦ Γάγγου τὸ κῦμα,
 καὶ τοὺς κλάδους συνθλά τοῦ λωτοῦ τοὺς χλωροῦς,
 καὶ τὸ ἄνθος ἀνάρπαστον σύρει ὁ ῥοῦς
 εἰς σκοπέλους κ' εἰς ἄγνωστον μνηῆμα.

Ἡ ζωὴ μου ἐπίσης μονήρης ἀνθεῖ
 εἰς τὸ ἄστατον κῦμα τοῦ κόσμου.
 Εἰς τὸ φῶς τῶν βλεμμάτων σου ἂν θερμανθῆ,
 ἄς σβεσθῆ μετὰ ταῦτα καὶ ἄς μαρανθῆ
 ὡς λωτὸς ὁ ὑγρὸς ὀφθαλμὸς μου.

ΑΠΗΛΘΕ

(Ἐκ τοῦ ΛΑΟΠΛΑΝΟΥ)

Μελωδ. Letzte Rose, B, αρ.

Μὲ τὰ χεῖλή σου ἀγάπην μ' ὑπεσχέθης αἰωνίαν,
 κ' ἔνμου βλέμμα σ' ἀπεκρίθη καὶ τὸ πᾶν σοὶ ὑπεσχέθη.
 Ὅλη, ὄλ' ἡ ὑπαρξίς μου συνεστάλ' εἰς τὴν καρδίαν,
 κ' ἦτον ἔκστασις ἀγγέλων τῆς καρδίας μου ἡ μέθη.

Ἄνεχώρησας, ὡς φεύγει ὁ ἀστήρ ἵπου μᾶς θερμαίνει,
 ὡς τὸ κάλλος, ἡ νεότης καὶ τοῦ ἔαρος ἡ αὔρα,
 καὶ ἀπέμεινα ἐν θρήνοις, καὶ ἀπέμεινα, ὡς μένει
 νύξ ἀσέληνος χειμῶνος εἰς τὰ σκότη κ' εἰς τὰ μαῦρα.

Ἐφυγες, πλὴν δὲν ἐσβέσθη κ' ἡ ἀκοίμητός μου πίστις.
 Λάμπει καὶ θὰ λάμπη πάντα καθὼς λύχνος δι' ἐρήμου.
 Καὶ μακρὰν τῶν ὀφθαλμῶν σου ἀνσερῆται τῆς τροφῆς της,
 καιομένη θὰ τὴν τρέφῃ ἡ ἐκπνέουσα ψυχὴ μου.

Ν' ἀντηχήσῃ ἀν ἀκούσης τοῦ θανάτου μου ὁ κώδων,
 ὦ! Ἐλθέ καὶ χύσ' ἐν δάκρυ εἰς τὸν τάφον μου τὸν κρῦον·
 καὶ ἡ γῆ ἐὰν σκιρτήσῃ καὶ βλαστήσῃ γλυκὺ ῥόδον,
 θὰ σοὶ μειδιᾷ κ' ἐκεῖνο ὡς ἐγὼ σοὶ ἐμειδίω.

ΑΠΟΥΣΙΑ

Μελωδ. Mendelson, Β, αρ. 6

Δέν σέ βλέπω, κ' ἡ ψυχὴ μου
 ξένη, ὄρφανή,
 ἐπὶ γῆς νεκρᾶς κ' ἐρήμου,
 διὰ σέ πονεῖ.

Ὅπου τὸ γλυκύ σου βλέμμα
 τώρα μειδιᾷ,
 θὰ σ' ἀκολουθῆ ἡρέμα,
 ὡς πιστὴ σκιά.

Ὅταν θὰ σοὶ φέρ' ἡ αὔρα
 σταλαγμοὺς βροχῆς,
 ἤξευρε πῶς εἶναι μαῦρα
 δάκρυα ψυχῆς.

Τῶν ἀνέμων ἂν στενάζη
 κλαυθμηρὰ φωνή,
 ἡ ψυχὴ μου θὰ σέ κράζη
 καὶ θενὰ θρηνηῖ.

Ἄν ποτὲ δ' ὑπ' ἀναιτίων
 συσχεθῆς παλμῶν,
 κ' ἰδῆς δάκρυ ἀναβρύον
 ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν,

Ἦξευρε πῶς ἡ ψυχὴ μου
 σ' ἀποχαιρετᾶ,
 κ' ἐκ τοῦ κόσμου τοῦ πενθίμου
 φεύγει καὶ πετᾶ.

ΕΥΤΥΧΙΑΣ ΣΚΙΑ

Μελωδ. Mozart: (Die kleine Spinnerin), Β, ὁρ. 35

Τῆς εὐτυχίας ἡ σκιά
 πολλάκις ἀπατᾶ·
 ὡς πλησιάσης, ὠχρεῖ,
 καὶ σβύνει, καὶ πετᾶ.

Τοῦ Κροίσου ὄλ' οἱ θησαυροὶ
 δὲν κάμνουν εὐτυχεῖς·
 καὶ τὴν γαλήνην ἀφαιρεῖ
 ὁ πλοῦτος, τῆς ψυχῆς.

Ἐδόθη εἰς τὴν καλλονὴν
 ἐφήμερος ζωὴ·
 τῆς φήμης πνίγει τὴν φωνὴν
 τοῦ φθόνου ἢ πνοῆς.

Ἡ τύχη ποῦ ἐκεῖ γελᾶ
 κ' ἐκεῖ μαυροφορεῖ,
 τώρα μᾶς δίδει τὰ καλὰ,
 καὶ τώρα τ' ἀφαιρεῖ.

Ἡ δόξα, κόρη τ' οὐρανοῦ
 ἦν ἡ ψυχὴ ποθεῖ,
 τὸν νοῦν μεθύει τοῦ κοινοῦ,
 πλὴν δὲν παραμυθεῖ.

Τὸ γλυκὺ ρόδον ἂν φυῆ,
 ἂν θάλλωσ' οἱ καρποὶ,
 τὸ ρόδον θεν' ἀπορρύη,
 τὸ μῆλον θὰ κοπῆ.

Τί βλέπομεν ἐπὶ τῆς γῆς;
 φθορὰν παντοτεινήν.
 Δύει τὸ ἄστρον τῆς αὐγῆς
 εἰς νύκτα σκοτεινήν.

* Ἄδυτον ἔμως τῆς ψυχῆς
 εἶν' ἡ παιδεία φῶς,
 καὶ ἀληθῶς εἶν' εὐτυχῆς
 ὁ ἀληθῶς σοφός.

ΣΙΩΠΗ

Μελοδ. Schumann: (Bey dir, bey dir), Β, ἀρ. 7

Τί ἂν ἡ κόμη σου λυτὴ
 ὡς χρυσοῦς ρύαξ κυματῆ;
 Τί ἂν τὴν γῆν οἰκῆς
 ὑπὸ μορφὴν θεᾶς;
 καὶ τί ἂν μειδιᾶς
 ὡς ἄγγελος γλυκύς;

Δέν θά σ' εἰπῶ
 πῶς σ' ἀγαπῶ,
 καί μόν' ἡ σιωπῆ
 ἄν πάσχω ἄς σ' εἰπῆ.

Ἄν, ὡς φανῆς, ἀνθοφορῆ
 ἡ φύσις, καί τὸ πᾶν πληροῖ
 ἀμύθητος χαρὰ,
 ἄν, ὡς ἀποσυρθῆς,
 ἐνύκτωσεν εὐθύς,
 κ' εἶν' ὄλα ζοφερά,
 δέν θά σ' εἰπῶ
 πῶς σ' ἀγαπῶ,
 καί μόν' ἡ σιωπῆ
 τί πάσχω θά σ' εἰπῆ.

Ὅταν, πρὸς ἄλλους συμπαθῆς,
 μ' ἐν βλέμμα σου μ' ἀπολιθῆς,
 μ' ἐν βλέμμα σου ψυχρὸν,
 ἐάν δέν ἐννοῆς
 τὴν φλόγα τῆς πνοῆς
 τὸ πρόσωπον τ' ὠχρὸν,
 δέν θά σ' εἰπῶ
 πῶς σ' ἀγαπῶ·
 θρηνοῦσα σιωπῆ
 θενά σοι τὸ εἰπῆ.

ΑΔΙΑΦΟΡΙΑ

Μελ. Offenbach : (Si vous croyez que je vais dire), Β, αρ. 25

Πῶς σ' ἀγαπῶ κάνεις ἂν λέγη,
σὲ ἀπατᾶ.

Ἐρως τὸ στῆθος μου δὲν φλέγει
οὐδὲ κεντᾶ.

Ἀρώματα καὶ φῶς σκορπίζεις
ἔπου φανῆς,
πλὴν τὴν ψυχὴν μου μὴ νομίζης
πῶς συγκινεῖς.

Τὰ χεῖλη σου σταλάζουν μέλι
ἔταν λαλοῦν.

Οἱ ὀφθαλμοί σου τί μοι μέλει
ἂν πυρπολοῦν;

Εἶν' ἡ φωνή σου μελωδία,
ψυχῶν τρυφή·
ἀλλ' ἡ λιθίνη μου καρδιά
μένει κωφή.

Θρηγῶ κρυφίως, ριγῶ, φλέγω,
καὶ σιωπῶ·

τὸν τάφον κράζω, πλὴν δὲν λέγω
πῶς σ' ἀγαπῶ.

ΧΑΡΙΣ

Μελ. φ.δ. Schumann : (Lass mich ihn am Busen), A, άρ. 21

Φθάν' ή τόση σου κακία.
 Τήν καρδίαν μή μ' όρύττης.
 Ή πραότης, ή γλυκύτης
 εΐναι αύτ' ή γυναικεία;
 Θνήσκω, αν σ' εύχαριστή·
 πλήν τά βάσανα πρòς τί;

Παύσε νά με θανατώνης·
 ή, αν ν' αποθάνω θέλης,
 τί τόν θάνατον δέν στέλλεις
 έκ μιᾶς πληγῆς και μόνης;
 Πᾶν σου βλέμμα και πληγή,
 εΐς τόν τάφον όδηγεΐ.

Χάριν δός μοι και αν σφάλλω.
 Μή όργίζεσαι. Δέν πταίω
 αν σε άγαπῶ, αν κλαίω,
 αν τόν έρωτά μου ψάλλω.
 Μία λέξις σου μ' άρκει,
 κ' εν μειδιάμα γλυκύ.

Ο ΡΥΑΞ

Μελ. φδ. Schubert: (Ich höert' ein Bächlein), A, αρ. 15

Εὐθύμως ἐκελάδει
 ὁ ρύαξ ποῦ περᾶ,
 κ' ἐχόρευον οἱ κλάδοι,
 φιλοῦντες τὰ νερά.

Ἄκτις διῆλθε μία
 τὰ κύματα χρυσῆ,
 κ' ἐντός των ἐμειδία
 εἷς ἄγγελος ὡς σύ.

Τὰ ἐπεκόσμ' ἡ Ἴρις
 χρωμάτων ἀνθηρῶν,
 καὶ ἦν ἀσμάτων πλήρης
 ὁ φλοῖσθος τῶν νερῶν.

Ὡς ἦλθε πλὴν ἐσπέρα,
 κ' ἐσβέσθη ἡ ἀκτις,
 ὁ χεῖμαρρος ἐπέρα
 διὰ νυκτὸς φρικτῆς.

Τὸ ὄραμα ἐλύθη,
 παρῆλθεν ἡ χαρά,
 κ' ἐστεῖρευσεν ἡ λήθη
 τὰ κλαίοντα νερά.

Κ' ἐκ τῆς νεκρᾶς ἐρήμου
 ἀντήχησε φωνή,
 πῶς εἶναι ἡ ζωὴ μου
 ὁ ρύαξ τοῦ θρηνεῖ.

ΑΝΘΟΣ ΜΑΪΟΥ

Μελ.δ. Schubert: (Das Röslein), A, σφ. 16

Θάλλ' εἰς ρύακος νερά
 ἄνθος τοῦ μαΐου,
 καὶ τὸ ἄνθος τρυφερὰ
 κλίνει καὶ φιλεῖ κ' ἐρά
 φεῦ! τοῦ ρυακίου,
 ἄνθος, ἄνθος ὀροσερόν
 ἄνθος τοῦ μαΐου.

— «Μεῖνε, ρύαξ, μετ' ἐμοῦ.»

— «Ἄνθος τοῦ μαΐου,
 ἴδιον τοῦ ποταμοῦ
 νὰ μὴ μένη οὐδαμοῦ
 καὶ ποτὲ τοῦ βίου.
 Χαῖρε, ἄνθος ὀρφανόν,
 ἄνθος τοῦ μαΐου.»

Κ' ἐμαράνθη τὸ χλωρόν
 ἄνθος τοῦ μαΐου,

καὶ τὸ ἄστατον νερὸν
 τὸ παρέσυρε περῶν
 πρὸς δυσμᾶς ἡλίου,
 ἄνθος, ἄνθος δυστυχές,
 ἄνθος τοῦ μαΐου.

ΑΜΦΙΒΟΛΙΑΙ

Μελωδ. Schubert: (Schæfers Klagelied), A, 47. 4

Ἐν ᾧ εἰς γλυκείας ἑσπέρας
 γαλήνην τὸ πᾶν σιωπᾶ,
 ἐγὼ ἐρωτῶ τοὺς ἀστέρας·
 «Εἰπέτε μοι ἂν μ' ἀγαπᾶ.»

Τὸ κάλλος σας μάτην ἀστράπτει
 καὶ λάμπ' εἰς τὰ ὕψη ἐκεῖ,
 ἀνίσως δι' ἄλλον ἀνάπτει
 τὸ βλέμμα ἐδῶ τὸ γλυκύ.

Τὰ δάση φαιδρύνεις εἰς μάτην
 καὶ σὺ, μουσικὴ ἀηδῶν.
 Εἰπέ τὴν πασῶν γλυκυτάτην,
 τὴν πρώτην εἰπέ τῶν ὠδῶν.

Εἰπέ πῶς συχνὰ διαστέλλει
 τὰ χεῖλ' εἰς κρυπτὸν στεναγμὸν,
 καὶ ὅτ' ἡ καρδία τοῖς στέλλει
 ἐν ὄνομα, ἐν, τὸ ἐμόν.

Ἄκτινων τὸ βλέμμα της γέμον,
 ὁσάκις φωτὸς μὲ πληροῖ,
 ὡς ἄγγελος εἶμαι εὐδαίμων,
 χαρᾶς ἢ ψυχὴ πλημμυρεῖ.

Ὅσάκις πλὴν στρέφεται κρύον,
 ὁσάκις σβεστὸν σιωπᾶ,
 τὸν τάφον φωνάζω δακρύων,
 τὸν τάφον, ἂν δὲν μ' ἀγαπᾶ.

ΦΘΙΝΟΠΩΡΟΝ

Μιλφδ. Schubert : (Wo ein treues Herze), A, ἀρ. 5

Τὸ θέρος παρῆλθεν· ὡς κόρη καλὴ
 μαραίνεται ἢ φύσις καὶ μελαγχολεῖ.
 Ἐν μέσῳ δακρύων ὠχρὰ μειδιᾶ·
 τὸ κάλλος της σβύνει συννέφων σκιά.
 Τί ἔχει καὶ φθίνει; Πῶς παύει ν' ἀνθῆ;
 Ὁ ἥλιος φεύγει, κ' ἡ φύσις πενθεῖ.

Πενθεῖ κ' ἡ καρδία ἐντός μου πικρῶς.
 Νεκρὰν τὴν ἀφήνει ὁ κόσμος νεκρός.
 Τὰ ἄνθη της θάπτει χιῶν τὰ χλωρὰ,
 καὶ τ' ἄσματα παύουν, καὶ φεύγ' ἡ χαρὰ,
 διότ' εἰς τὸν μαῦρον αὐτῆς οὐρανὸν
 ἀπῆλθε τὸ ἄστρον τὸ πρὶν φωτεινόν.

Ὁ ἥλιος πάλιν ὀπίσ' ὡς στραφῆ,
 ἢ φύσις μὲ τ' ἄνθη ὡς πρὶν θὰ στεφῆ.
 Ἐλθέ πάλιν, φίλη, καὶ σὺ μεθ' ἡμῶν,
 ν' ἀνθίς' ἢ καρδία ὡς θέρους λειμῶν.

ΧΩΡΙΣΜΟΣ

Μετ. φ.δ. Schubert: (Voici l'instant suprême), A, ἀρ. 7

Ἴδου χειμῶνος ὥρα·
 τὸ πᾶν φυλλοβροεῖ.
 Μ' ἀφήνουν ὅλα τώρα,
 κ' ἐλπίδες καὶ ζωή.

Ἀπῆλθες, καὶ τὸ φῶς μου
 ἐσβέσθ' εἰς οὐρανόν,
 τὸ σκότος εἶν' ἐντός μου,
 ἐκτός μου τὸ κενόν.

Τοῦ βίου μου τὰ ἄνθη
 κατέπεσαν νεκρά,
 ὁ γέλως ἐμαράνθη
 εἰς χεῖλη τὰ πικρά.

Τὸ δάκρυ μου δὲν ῥέει
 ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν,
 ἀλλ' ἢ καρδία κλαίει
 εἰς πάντα της παλμόν.

Ἐπὶ τῆς γῆς ἐρήμου
 πλανᾶται ὄρφανῆ
 ἡ ἐρημος ψυχῆ μου,
 καὶ ἀφανῶς θρηνεῖ.

Εἰπέ μοι ἂν ἐπάνω
 ἐλθὼν θὰ σέ ἰδῶ,
 ἀμέσως ν' ἀποθάνω,
 ἀφ' οὗ δὲν ζῶ ἐδώ.

ΠΕΡΙΣΤΕΡΑ

Μελ. φ. Schumann: (Sag an, o lieber Vogel mein), Α, σ. 18

Ποῦ μ' ἀπλωμένα τὰ πτερὰ
 πετᾶς, λευκὴ περιστερὰ,
 ὅτ' ἐφ' ἡμῶν
 βαρὺς χειμῶν
 τοὺς πάγους φέρῃ τοῦ βορρᾶ;

— «Ὅπου ἡ ἀνοιξίς γελά
 κ' αἱ αὔραι πνέουν ἀπαλά,
 ἐκεῖ πετῶ
 τὸ φῶς ζητῶ,
 ζητῶ τὰ ἄνθη τὰ καλά.»

— «Πτηνόν, μὴ φεύγῃς, δειλιῶν
 πῶς μᾶς κατέλαβε χιῶν.
 Θερμὸν, θερμὸν
 ἐντὸς ἡμῶν
 θάλπει τὸ πῦρ τῶν καρδιῶν.»

— «Θερμὴ καρδία φιλική
 πάλλει παντοῦ· δὲν μοὶ ἀρκεῖ,»
 μᾶς ἀπαντᾷ,
 γοργή πετᾷ,
 κ' εἰς ξένας στέγας κατοικεῖ.»

ΑΝΥΠΟΜΟΝΗΣΙΑ

Εἰς τοὺς παλμούς μου τὰς στιγμὰς μετρῶν
 καθ' ἃς νὰ μένης ὄρισται μακρὰν,
 εἰς νόσον, νόσον τήχομαι πικρὰν,
 καὶ δὲν εὐρίσκω, φεῦ! τὸν ἰατρόν!
 Τὸ πῦρ ἐντὸς μου δὲν πραῦνει δρόσος,
 καὶ τῆς ψυχῆς τὸ ἄνθος φθειρ' ἢ νόσος.

Ἦγάπων πρῶτῃν τὴν χρυσῆν αὐγὴν,
 τὰ μειδιῶντα φῶτα τῶν νυκτῶν.
 Τὸ φῶς δὲν μ' εἶναι πλέον ἀνεκτόν·
 ἐμίσησα καὶ οὐρανὸν καὶ γῆν.
 Ὁ ἥλιος ἢ δὴ ἢ ἀνατέλλει,
 τί πρὸς ἐμέ; Ὁρηνῶ καὶ δὲν μοὶ μέλει.

Τὸ κῦμα τὸ θαλάσσιον βοῶν,
 ἢ τοῦ βουνοῦ ἀγροτική ᾠδή,
 οἱ πτερωτοὶ τοῦ δάσους μελωδοί,
 μ' ἐπλήρουν τὴν ψυχὴν ἀρμονιῶν.
 Ἄλλ' εἰς τὴν φύσιν ἤδη ἀρμονία
 ἐν ὄνομα ὑπάρχει, λέξις μία.

Δὲν ἔχει τώρα ὁ καιρὸς πτερά.
 Πιέζων τὴν καρδίαν μου βαρὺ
 τὸ βῆμα τῆς ζωῆς βραδυπορεῖ,
 ἡμέρα πᾶσα ὡς αἰὼν περᾶ.
 Τὸν θάνατον ἢ σὲ ἀνυπομόνως
 ζητῶ θρηνῶν, ἀφ' ὅτου εἶμαι μόνος.

ΠΑΡΑΚΜΗ

Μελ. φ. Gounod : (Que fais-tu blanche Tourterelle?)

Παρῆλθεν ἡ παιδρὰ νεότης
 τριγύρω μου σιγή.
 Καὶ σὺ, καρδία μου ὑπνώττεις,
 ὡς νὰ σὲ φάγ' ἡ γῆ.
 Εἰς τῆς ἡμέρας μου τὸ τέλος
 δὲν πρέπει ἄσμα, οὐδὲ γέλως
 εἰς χεῖλη τὰ ὠχρά.
 Πᾶν βλέμμα ἀπ' ἐμοῦ ἐστράφη,
 καὶ ἡ καρδία μου ἐτάφη,
 καὶ κλείεται ψυχρά.

Πλὴν ἐκεῖ ποῦ κεῖται
καὶ ἀναισθητεῖ,
εἰς αὐτὴν κινεῖται
δὲν ἤξεύρω τί.

—
Πρὸς ἄλλους εὐγενῆ σὲ εἶδον
νὰ τοῖς προσμειδιᾶς,
κ' ἐπελαθόμην καὶ ρυτίδων
καὶ κόμης πολιᾶς.
Πρὸς σὲ φοβούμενος προέβην·
Σὺ μ' ἀνταπέδωκας πλὴν χλεύην
καὶ βλέμμα αὐστηρόν.
Ἄπῃλθες, καὶ μ' ἀφῆκες μόνον,
κ' ἔκτοτ' ἠσθάνθην ξένον πόνον
ἐντός μου καυστηρόν.
Λέγε μ' ἐλευθέρως,
καὶ σ' εὐγνωμονῶ,
μήπως καὶ εἶν' ἔρωσ
τοῦτ' ὅποῦ πονῶ ;

ΣΕ, ΣΕ

Μελ.δ. Du du liegst mir im Herzen, Β, ἀρ. 28

Σὲ, σὲ ὅπου πηγαίνω,
σὲ, σὲ ὅπου σταθῶ
σὲ, σὲ μόνην προσμένω,
μόνην ζητῶ καὶ ποθῶ.

Φῶς, φῶς εἶσαι ἡλίου
 φῶς, φῶς· πλὴν πυρπολεῖς·
 ἦ, ἦ ἄνθος μαίτου,
 ἦ πτερωτὴ χρυσαλλίς.

Σὺ, σὺ αὔρα γλυκεῖα,
 σὺ, σὺ χάρις χρυσῆ·
 πλὴν, πλὴν μ' αὔραν ὁμοία,
 αἴφνης ἐτράπησ' καὶ σύ.

Ποῦ, ποῦ ἄστατε κόρη,
 ποῦ, ποῦ τώρα πετᾶς;
 Κᾶν, κᾶν πτέρυγας φέρει,
 ὥστε νὰ μὴ ἀπατᾶς.

Μὴ, μὴ ὄρκοι σου τόσοι,
 μὴ, μὴ τόσοι σκοποὶ
 μὴ, μὴ θενὰ χαθῶσι
 ὡς τῆς στιγμῆς ἀστραπή;

Πρὶν, πρὶν ἤμην εὐδαίμων,
 ζῶν, ζῶν ὅλος εἰς σέ.
 Πλὴν, πλὴν τῶρ' ἄδω τρέμων.
 «Ποῦ εἶν' αἱ ὦρ' αἱ χρυσαῖ;»

ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ

Μελωδ. Λουκίας, τοῦ Δονιζέτι, Β, ἀρ. 14

~~~~~

1

Τοὺς στεναγμοὺς τοῦ στήθους μου
 θενὰ σοὶ φέρ' ἡ αὔρα,
 καὶ τὰ πικρά μου δάκρυα
 τὰ σύννεφα τὰ μαῦρα.

—

Μακρὰν σου θὰ μαραίνωμαι
 ὡς θύμος τῶν βουνῶν·
 θολὴν θὰ βλέπω τὴν ζωὴν,
 τὸν κόσμον σκοτεινόν.

2

Πηγαίνω ἔπου μὲ πλανοῦν
 αἰ μοῖρ' αἰ ἐχθρικάί μου,
 ἔπου τὸ φύλλον, παίγιον
 χειμερινοῦ ἀνέμου.

—

Πηγαίνω, τί μοι μέλει ποῦ;
 Ἄν δὲν θὰ σὲ ἰδῶ,
 ἢ γῆ σκιά εἶν' ἄμορφος
 ὁ κόσμος εἶν' ἐδῶ.

3

Ὅταν χρυσαῖ σὲ περεχοῦν
 ἀκτίνες τῆς σελήνης,

καὶ μ' ἐνθυμήσεις παλαιὰς
τὴν κεφαλὴν σου κλίνης,

—

Ἄν δάκρ' εἰς τῶν βλεφάρων σου
τὴν ἄκραν αἰσθανθῆς,
ὦ! δός μοι, δός ὑπόσχεσιν
πῶς θὰ μ' ἐνθυμηθῆς.

4

Ἄν ὅτι κλαίει σοὶ φανῆ
εἰς αὔραν ἢ μυρσίνη,
εἶν' ἢ ψυχὴ μου, ἤξευρε,
τὴν ὥραν ποῦ μ' ἀφήνει.

—

Πρὶν φεύγουσα τὰ βάσανα
πρὸς οὐρανὸν στραφῆ,
εἰς νέκταρ τῶν βλεμμάτων σου
θὰ ἔλθῃ νὰ τραφῆ.

Ο ΞΕΝΟΣ

Μιλφδ. Fesca: (Weit in der Ferne), B, 4p. 11

Εἰς ξένας ὄχθας ἐρριμένος,
ἀγρίας τύχης ναυαγός,
ἔπου γυρίση, παντοῦ ξένος.
Τίς θὰ τῷ γίνῃ ὁδηγός;

Περνοῦν νεφέλαι διωγμένοι,
ἀπὸ τὸ πνεῦμα τοῦ βορρᾶ,
καὶ λέγουν· εἰς τὴν γῆν σου, ξένε,
μας φέρουν τὰ ὑγρά πτερά.

Εἰς ξηρὸν κλάδον στηριγμένος,
τοῦ δάσους βλέπει τὴν σκιάν.
Τὸ δάσος λέγει· εἶσαι ξένος,
ἐδῶ δὲν ἔχεις φωλεάν.

Ἡ μήτηρ τέκνον τεθλιμμένον
θάλλει μ' ἐν φίλημα γλυκὺ,
πλὴν δὲν ἀνοίγετ' εἰς τὸν ξένον,
θερμὴ ἀγκάλῃ μητρικῇ.

Τοὺς νεανίας ὠπλισμένους
ἢ σάλπιγξ κράζει τῆς τιμῆς.
Εἰς τόπους ἄλλους, τόπους ξένους
δάφνας ἐδρέψαμεν κ' ἡμεῖς.

Γελῶν τὸ σμῆνος τῶν παρθένων
 εἰς τ' ἄνθη παίζει καὶ πετᾶ.
 Κᾶνὲν μειδιάμα τὸν ξένον,
 βλέμμα κᾶνὲν δὲν χαιρετᾶ.

Μορφαί, πενθίμως ἐσταλμένοι,
 νεκρὸν ἐκφέρουν κατηφεῖς.
 Ἄν ἀποθάνῃς ἐδῶ, ξένε,
 δὲν ἔχεις τόπον νὰ ταφῆς.

Παρήγορος τοῦ τεθαμμένου
 ἄγρυπνος θρῆνος ἀντηχεῖ.
 Ἢ πλάξ ἢ ἄχαρις τοῦ ξένου
 οὐδὲ μ' ἐν δάκρυ θὰ βραχῆ.

ΛΗΘΗ

Μελ. φ.δ. Schumann : (Mutter, Mutter), Α, ἀρ. 20

Ποῦ οἱ χρόν' οἱ ποθητοί;
 Ὅλα φροῦδα καὶ σκιά.
 Εἰς τὸν νοῦν σου ὠχριαῖ
 καὶ ἡ μνήμη μου αὐτή.

Τοὺς γλυκεῖς σου ὀφθαλμοὺς
 ἐθεώρουν εὐτυχῆς,
 κ' ἠκροᾶσο τοὺς ταχεῖς
 τῆς καρδίας μου παλμούς.

Φεῦ! Αἱ ὦραι αἱ χρυσαῖ
πῶς παρῆλθον πτερωταί!
Δὲν μ' ἀπήντησες ποτέ;
Εἶμαι ξένος διὰ σέ;

—
Μ' ἔβλεπες νὰ σιωπῶ,
κ' ἤξευρες πῶς ἔχω τί,
καὶ ἐνόεις διατί
δὲν τολμῶ νὰ τὸ εἰπῶ.

—
Ὅταν σὺ ὠμίλεις δέ,
ἔβλεπες μεθ' ἡδονῆς
πῶς ἐσκίρτων ἐμμανεῖς
τῆς ψυχῆς μου αἱ χορδαί.

—
Ἀποτρόπαιον παρὸν
μετὰ τοὺς γλυκεῖς καιροὺς!
Ποίους πνίγεις θησαυροὺς
εἰς τῆς Λήθης τὸ νερόν

ΜΟΝΟΣ

Μελ.δ. Campana (Amo), Β, σφ. 10

Μόνος, πλήν δὲν εἶμαι μόνος.
 Εἰς τὸ βάθος τῆς ψυχῆς
 σύντροφός μου εἶν' ὁ πόνος.
 ἄγρυπνος καὶ συνεχῆς.

Ὅταν ἐστεμμένος ῥόδα
 μάϊος μὲ χαιρετᾶ,
 βλέπω τὸν λεπτὸν σου πόδα
 εἰς τὰ ῥόδα νὰ πετᾶ.

Εἰς τοῦ ῥύακος τὸ ρεῦμα
 ἔταν χύνηται ψυχρὸν,
 λάμπει τὸ γλυκύ σου νεῦμα
 καὶ τὸ μέτωπον τ' ὠχρὸν.

Εἰς τὴν αὔραν ἥτις πνέει
 ὡς στενάζουσα ψυχὴ,
 εἰς τὸν φλοῖσθον ἔστις κλαίει
 ἡ φωνὴ σου ἀντηχεῖ.

Ὅταν ἔνδακρυ τὸ βλέμμα
 στρέφω πρὸς τὸν οὐρανόν,
 ἐκεῖ φαίνεσαι, καὶ στέμμα
 φέρεις ἄστρον φαεινῶν.

Όταν δέ, φυγὰς τοῦ κόσμου,
καταβῶ εἰς ἑμαυτὸν,
μένω ἄψυχος, ἐντός μου
σέ, σέ μόνην ἀπαντῶν.

—
Οὕτω τὴν ζωὴν ὡς τέλος
θενὰ φέρ' ὀδυνηράν,
ὡς ἡ ἔλαφος τὸ βέλος
περιφέρ' εἰς τὴν πλευράν.

ΘΡΗΝΟΣ

Μελ. Schubert : (Aufenthalt), Α, σ. 3

Ἄναχωρῶ, πλανῶ μακρὰν
τὴν ὑπαρξίν μου τὴν πικράν·
κ' ἔπου σταθῶ, κ' ἔπου γυρνῶ,
φεῦ! σ' ἐνθυμοῦμαι καὶ θρηνῶ.

—
Περνῶ πελάγη καὶ ξηράς,
εἰς πόλεις τρέχω ἠχηράς,
κ' εἰς τὰς ἐρήμους τῶν βουνῶν,
σέ κράζω, σέ ζητῶ θρηνῶν.

—
Εἰς ρίζας δένδρων σκιερῶν,
καὶ εἰς τὰς ὄχθας τῶν νερῶν,
ἔπου σέ εἶδα, ἐκφωνῶ
τὸ ἔνομά σου καὶ θρηνῶ.

Ἄπὸ τὸν θόλον τὸν στικτὸν,
 ἀπὸ τὸ σκότος τῶν νυκτῶν
 καὶ τὸν χρυσοῦν αὐγερινόν,
 μὲ πόθον σὲ ζητῶ θρηνῶν.

Κ' ὅταν γλυκεῖ' ἀνατολῇ
 εἰς ζωὴν νέαν προσκαλῆ,
 μ' ἐλπίδα πέριξ μου πλανῶ
 τὰ βλέμματά μου, καὶ θρηνῶ.

Φεῦ! οὔτ' ἐδῶ καὶ οὔτ' ἐκεῖ,
 εἰς τὴν ψυχὴν μου κατοικεῖ
 καὶ κατοικεῖ τὸν οὐρανόν,
 ἐκείνη ποῦ ζητῶ θρηνῶν.

Περίμεινε· μετὰ μικρὸν
 παύω τὸν δρόμου τὸν μακρὸν,
 καὶ πρὸς τὸν ἔσχατον κινῶ,
 ἔπου θὰ παύσω νὰ θρηνῶ.

ΑΣΜΑ ΠΑΡΑΦΡΟΝΟΣ

(Ἐκ τῆς «Ἐκδρομῆς εἰς Πόρον»)

Νέον ἄνθος ἔθαλλον.
 Ἄγγελος μ' ἐφίλησε
 φίλημα πικρόν.
 Μ' ἔδρεψε καὶ μ' ἔρριψε,
 κ' εἰς κρημνοὺς μ' ἐκύλισε
 χεῖμαρῶς, νεκρόν.

Κύκνος χιονόπτερος,
 ν' ἀναβῶ ἠθέλησα
 εἰς τὸν οὐρανόν,
 πλὴν χρυσῆ μ' ἐκέντησε
 κεχυρμμένη μέλισσα,
 κ' ἔπεσα θανών.

Φωτοβόλοι μ' ἔφεγγον
 ἔρωσ καὶ διάνοια,
 ἱερὰ δυάς.
 Φεῦ! Ἄγρια ἔσθεσε
 τ' ἄστρα τὰ οὐράνια
 λαίλαψ ποντιάς.

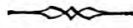

Χάρτης ὁ θεόγραπτος
 τῆς εὐρείας πλάσεως
 μ' ἦτον ἀνοιχτός.

Πλὴν μοὶ τὸν ἀφῆρεσεν
ἀπὸ τῆς ὀράσεως
κάλυμμα νυκτός.

Περιφέρω ἔκτοτε,
τὴν ψυχὴν ἀόμματος,
βλέμμα σκοτεινὸν
εἰς κενὴν τὴν ἔκτασιν
τ' οὐρανίου δώματος,
εἰς τὸ πᾶν κενόν.

Φύσις, ὡς ἐθήλασα,
νέος ὦν, τὸ γάλα σου,
πάλιν σὲ ποθῶ.
Νὰ μ' ἀνοίξης ἔρχομαι,
μητέρα, τὰς ἀγκάλας σου,
καὶ νὰ κοιμηθῶ.

ΣΑΠΦΙΚΑ**1****ΤΟ ΡΟΔΟΝ**

Ἦτον, ὅτ' ἐπλάσθη, λευκὸν τὸ ρόδον.
Πλὴν τὸ ἄσμ' ἀκούσαν τῆς ἀηδόνας,
τῆς αἰδοῦς τὸ χρῶμα περιεβλήθη,
ἐρυθριάσαν.

Ὅταν δ' εἰς τοὺς κλάδους τὴν φωλεάν του
ἔπλεξεν ὁ ἔρnis τῆς μελωδίας,
τότε ὑπ' εὐόσμων περιεχύθη
μύρων τὸ ρόδον.

Πλὴν χειμῶν ὡς ἦλθε, μακρὰν ὁ ψάλτης,
φῶς ζητῶν καὶ θέρμη, μακρὰν ἀπέπτῃ,
καὶ τὸ ρόδον ἔμεινε κ' ἐμαράνθη,
φυλλορρόησαν.

2

ΤΟ ΦΘΙΝΟΠΩΡΟΝ

Ὦρα φθινοπώρου ἦτον πενθίμη,
 κ' ἡ πικρὰ καρδία ἐβαρυθύμει,
 ἔταν οὐρανόθεν, παραμιθοῦσα,
 ἦλθεν ἡ Μοῦσα.

«Πίπτουσι, τῇ εἶπα, ξηρὰ τὰ φύλλα.
 Ποῦ τὰ χρώματά των τὰ πρὶν ποικίλα;
 Ὅπου βλέμμα στρέφω, φθορὰ καὶ φθίσις
 πᾶσα ἡ φύσις.»

— «Ναὶ, τῆς Μούσης εἶπαν τὰ θεῖα χεῖλη,
 φθείρονται μὲν τ' ἄνθη καὶ φθίν' ἡ ὕλη·
 ἀλλ' ἐκτὸς τῆς ὕλης, ἐπάνω, θάλλει
 βλάστησις ἄλλη.

» Ὅν ἂν ἀγιάσῃ ἐμοῦ τὸ μέλος,
 τοῦτον δὲν εὕρισκει θανάτου τέλος,
 καὶ τρυφᾷ εἰς δόξαν κ' εἰς αἰωνίαν
 ἀθανασίαν.»

3

ΕΙΣ ΗΛΙΟΝ

Ὄφθαλμὲ τοῦ κόσμου οὐρανοπόρε,
 εἰς τὰ πορφυρᾶ σου ὀχεῖσαι νέφη·
 σὲ περιορχοῦνται αἱ νέαι ὥραι·
 λάμπεις σὲ στέφει.

Εἰς ἀκτινοφόρα προβαίνεις κάλλη·
 σύμπασα ἢ φύσις ὀργᾶ σκιρτῶσα.
 Πᾶσά σε καρδία εὐγνώμων ψάλλει,
 πᾶσά σε γλῶσσα.

Ἄναξ ἢ πλάσις, τὸ πᾶν κινεῖται
 ἔπου τὰ χρυσᾶ σου ταννύεις τόξα.
 Ὅπου ἀνατέλλης, χαρὰ ἡγεῖται,
 ἔπεται δόξα.

Ἐρημον διάττεις τὸν γλαυκὸν θόλον,
 καὶ μετ' εὐλαβείας ἐμπρός σου σβύνει
 πᾶς φωστήρ, πᾶν ἄστρον ἀκτινοβόλον·
 σβύν' ἢ σελήνη.

Χώρ' εἰς τὰς ἐκτάσεις τῶν οὐρανίων.
 Πρὸς τὴν εὐκλειάν σου οὐδεῖς μοι φθόνος,
 ἂν νὰ διατρέχω ὡς σὺ τὸν βίον
 ὄφειλον μόνος.

4

ΕΙΣ ΣΕΛΗΝΗΝ

Νυκτοβάμων φίλη, ὠχρὰ σελήνη,
 ἦν δορυφοροῦσι χρυσοῖ πλανῆται,
 ὅταν σ' ἀτενίζει, εἶπέ μ', ἐκείνη
 δὲν μ' ἐνθυμεῖται;

Μοὶ ἐφάνη, ἔπε τὴν εἶδα πρῶτον,
 τρυφερὰ ὡς ἄνθος ὑγρὸν ἐκ δρόσου.
 Μάρτυς τῶν τρυφῶν μας καὶ τῶν ἐρώτων
 εἶναι τὸ φῶς σου.

Ἦτον δὲ τὸ φῶς σου καθὼς ἡμέρα·
 καὶ διὰ δικτύου πανευφροσύνου
 μᾶς περιεκύκλου ἢ ἀτμοσφαῖρα
 καὶ μᾶς συνήνου.

Ὁ λαμπρὸς σου δίσκος ἐγέλα πλήρης
 πρὸς ἡμῶν τὰς τέρψεις καὶ τὰς θωπείας.
 Πλὴν καὶ μετ' ὀλίγης τὰς παρετήρεις
 ζηλοτυπίας.

Ἐκτοτε παντοίας ὑπέστης φάσεις.
 Φαίνεσαι ὡς ἄλλη τῆς πρὶν σελήνη.
 Δὲν παρῆλθ' ἐσπέρα χωρὶς ν' ἀλλάσσης.
 Οὕτω κ' ἐκείνη.

Μάτην τὰ γλυκά σου προφαίνεις κάλλη,
 κ' ἡ ὁδὸς σου ἄστροις διακοσμεῖται.
 Ἡ ὁδὸς ἐκείνης εἶν' ἤδη ἄλλη.
 Δὲν μ' ἐνθυμεῖται.

5

ΕΙΣ ΣΑΠΦΩ

Πλέκουσα ὦδάς ἀκοιμήτου θρήνου,
 ἤγειρας τὰς Μούσας τὰς Λευκαδίας,
 κ' εἶχες εἰς τὰ βάλθη τῆς σῆς καρδίας
 φλόγας καμίνου.

Σ' ἔλεγον αἱ Μοῦσαι αὐτῶν δεκάτην.
 Ὅταν τὸν πικρὸν ἐκελάδεις πόνον,
 οἱ ψαλμοὶ σ' ἐφθόνουν τῶν ἀηδόνων.
 Οἴμοι πλήν, μάτην!

Μόνη σ' ἦτον μόνη ἐλπὶς τὸ μνημα,
 ἔπου νὰ σβεσθῶσι καὶ φλόξ καὶ πόνοι·
 καὶ καταφυγὴ σοι παρέστη μόνη
 βράζον τὸ κύμα.

Καὶ εἰς τὴν ὑγρὰν του ριφθεῖσ' ἀγκάλην,
 ὡς τὸ κλαῖον βρέφος ἀπεκοιμήθης,
 κ' ἤλπισας νὰ εὐρῆς σιγὴν τῆς λήθης.
 Μάτην δὲ πάλιν!

Πᾶν προσρέον κύμα, πᾶν ἀπορρέον
κλαῖον διηγεῖται τὰς συμφορὰς σου,
κ' ἐλεγεία ψάλλει, καὶ τ' ὄνομά σου
λέγει τ' ὠραῖον.

—
Θάλλεις εἰς ἐρώντων θνητῶν τὴν μνήμην,
εἰς τὰς ἀποστάσεις καὶ δι' αἰώνων.
Ἄν δὲ καὶ ἀπέθανες εἰς τὸν πόνον,
ζῆς εἰς τὴν φήμην.

ΡΟΔΟΝ ΜΑΡΑΝΘΕΝ

Μελωδ. Schubert: (Trockene Blume), A, αρ. 9

Ὡς πρὶν, ὦ ῥόδον, δὲν μειδιᾶς.
 Ποῦ σου τὸ κάλλος καὶ ἡ ὀσμὴ;
 Πῶς χρῶμα πλέον δὲν σὲ κοσμεῖ
 καθὼς ἐκείνης τὰς παρειάς;
 Μ' ἐδόθης θάλλον. Διὰ μιᾶς
 πῶς ἐμαράνθης καὶ ὠχριαῖς;

Ὅταν μ' ἐδόθης, ἀκτὶς ζωῆς
 βλέμμα σ' ἐθέρμανεν ἱλαρόν·
 ἀλλ' ἀπεστράφη μὲ τὸν καιρὸν,
 καὶ νεκρὸν ἤδη φυλλοῖροεῖς.
 Θὰ σὲ ποτίζω, ἄνθος ξηρὸν
 διὰ δακρῶν πικρᾶς ῥοῆς.

Ἄν εἰς τὸν τάφον μου, ῥόδον, τεθῆς,
 ἴσως μ' ἐν δάκρυ τῆς ὑγρανθῆς
 καὶ τότε πάλιν, γαρᾶς καὶ τρυφῆς!
 Λαμπρὸν καὶ θάλλον ὡς πρὶν θὰ βαφῆς.

Ο ΕΡΩΣ

Δεκατετράστιχον (Sonnet)

Ἴδὲ, ὦ φίλη μου, τὸ πᾶν διακοσμῶν ὁ πλάσας,
 τὴν γῆν μας κατεσκεύασεν ἀπὸ δακρύων ζύμην.
 Εἰς δάκρυα τὴν ἡδονὴν, εἰς δάκρυα τὴν φήμην,
 εἰς δάκρυα συνέμιξε τὰς ἀπολαύσεις πάσας.

Περνᾷ μ' ἀγῶνας ὁ θνητὸς ἠπειροῦς καὶ θαλάσσης·
 περνᾷ, καὶ δὲν κατέλιπεν οὐδ' ἔχνος οὐδὲ μνήμην.
 Δακρύων πρὸς τὴν ἀναυδὸν προστρέχει ἐπιστήμην,
 καὶ, πρὶν σπουδάσῃ τὴν ζωὴν, ἀπέθανε γηράσας.

Οἱ πόθοι τοῦ ἀμφίβολοι εἰς μαῦρον πλέουν χάος.
 Ἐλπίζει, κ' αἱ ἐλπίδες τοῦ μαραίνονται ἀκαίρως.
 Σκιὰς διώκει πτερωτὰς, πλὴν φεύγουν ἀεννάως.

Ἐνὸς δὲ μόνοῦ πρὸς αὐτὸν εἰρηνικοῦ ἀστέρος
 ἔρπει ἀκτὶς ἐλλάμπουσα διὰ τοῦ σκότους πρᾶως,
 ἐν μόνον τὸν παραμυθεῖ μειδίαμα, ὁ Ἔρως.

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ

("Ομοιον· Κατὰ Σχίλλερν)

«Θνητοὶ προσέλθετε!» Ὁ Ζεὺς ἐκάλει, διανέμων
 ἐκ τοῦ ὑψίστου θρόνου του τὰς ἀνθρωπίνας μοίρας·
 καὶ ἄπληστοι συνέβρεον ἐκτείνοντες τὰς χεῖρας,
 καὶ ἀπηλλάττοντο, καθεὶς δῶρων μεστός, κ' εὐδαίμων.

Τῷ μὲν ἐδόθη σύνεσις, καρπὸς ὠρίμου πείρας,
 τῷ ἄλλῳ βίου ἄνεσις καὶ ὄλβος πολυθρέμμων·
 ἄλλῳ ἀνδρεία ἔλαχε καὶ δάφνη τῶν πολέμων,
 καὶ ἄλλῳ κράτος, καὶ τιμαὶ καὶ θόξα τῆς πορφύρας.

Εἷς μόνος ἔμενε μακρὰν, βαρυαλγῶν καὶ ψάλλων,
 καὶ λησμονοῦντα ἑαυτὸν ὁ Ζεὺς τὸν ἐλησμόνει.
 Ἐστράφη τέλος, κ' ἔνδακρυν τὸν εἶδε, καὶ ἀσχάλλων,

«Τὸν κόσμον, εἶπεν, ἔδωκα· ἡ φαντασία μόνη
 μοὶ μένει. Ἐχε τὴν λαβὼν, καὶ πλάσον κόσμον ἄλλον.
 Κλαῖε κ' ἐκεῖ καθὼς ἐδῶ, πλὴν κλαίων εὐδαιμόνει.»

Ο ΑΔΑΜ

("Ομοιον)

Καὶ τί σοὶ ἔλειπεν, Ἀδάμ, ἐντὸς τοῦ παραδείσου ;
 Ἀνθῶν δὲν εἶχες τάπητα καὶ στέγην νεφελῶν χρυσῶν ;
 Εἰς ὄροσον μὴ δὲν σ' ἔλουεν ὁ γλυκὺς ζέφυρος φυσῶν,
 κ' ἡ ἀηδῶν δὲν σ' ἔψαλλεν· « Ἐγὼ φρουρῶ κοιμήσου ; »

Δὲν σ' ἤκουε προστάζοντα ἔρπων ὁ λέων τῶν δασῶν,
 ὁ ἀετὸς τῶν οὐρανῶν, ὁ δράκων τῆς ἀβύσσου ;
 Κ' ἐξαίφνης, στηριζόμενον εἰς σέ, οἱ ὀφθαλμοί σου
 βλέμμα δὲν εἶδαν, ἄβυσσον φωτὸς, καὶ ἦν τὸ βλέμμα σόν ;

Δὲν σ' ἔφθανε τοῦ βλέμματος τοῦ πανεράστου ἡ τρυφή,
 δὲν σ' ἤρκει νὰ σὲ προσκυνοῦν μονάρχην των τὰ ὄντα·
 τὴν ἀπληστόν σου ὄρεξιν ἄλλη ἐκέντησε τροφή.

Εἶδες πῶς μῆλον πάγκαλον μηλέα ἔφερε χρυσῆ,
 καὶ ἐπ' αὐτὸ ἐκίνησας τὸν λαίμαργον ὀδόντα.
 Ἄλλ' ἔξω τώρα τῶν πυλῶν ὀδύρεσαι, καὶ πταίεις σύ.

Η ΕΥΑ

(Ὅμοιον)

~~~~~

Πῶς ἔσπευσε παλίμβουλος ἀπόφασις τοῦ πλάστου
τὸν γήϊνον παράδεισον εἰς κόλασιν νὰ τρέψη;
Τὸν ἄνδρα ἔπλασε. Καλά. Τί ἤθελε νὰ κλέψη
τὴν σάρκ' ἀπὸ τὴν σάρκα του, ὅσοῦν ἐκ τῆς πλευρᾶς του;

Ἄδὰμ, ἐπὶ τοῦ πλάσματος αὐτοῦ τοῦ τρισεράστου
ἀπὸ τοῦ πρώτου ὕπνου σου μὴ εἶχες ἀναβλέψει!
Σ' ἠγάπησεν ὀλόκληρον ἡμέραν. Ποῦ νὰ στρέψη
τοὺς ἐρωτύλους ὀφθαλμοὺς ἀλλοῦ, τοὺς γόητάς του;

Ἄλλ' ὄφις τὴν ἐπαύριον ἐξῆλθεν ἀπὸ τ' ἄνθη.
Ἦτο τὸ δέριμα του στιλπνόν, τὸ χρῶμά του ποικίλον
καὶ ἦλθε, κ' εἰς τὸ βλέμμα της τὸ φλέγον ἐθερμάνθη.

Ἦτο καιρὸς τὸν χθεσινὸν νὰ λησμονήσῃ φίλον,
κ' ἐντὸς της κλίσιν γυναικὸς φιλάρεσκον ἠσθάνθη,
καὶ μειδιῶσα ἔκλινε, καὶ ἔλαβε τὸ μῆλον.

ΑΝΑΧΩΡΗΣΙΣ

Μελ.δ. Florino: (Il mio primo amore), Β, αρ. 22

Ἦ ὥρα τοῦ θανάτου μου, τὴν ἤκουσα, σημαίνει.

Πηγαίνεις, καὶ πηγαίνει
μαζῆ σου κ' ἡ ψυχὴ μου.

Τ' ἄσπρα πτερά του τ' ἀνοιξεν ὁ δράκος τῆς θαλάσσης.

Ποῦ πᾶς; Θὰ μᾶς ξεχάσης,
γλυκόστομο πουλί μου;

Μὴ σπρώχνης, ναύτη ἄπονε, τὸ μαῦρό μας περιγιάλι.

Τ' ἀγγελικά της κάλλη
νὰ ξαναδιῶ, ἄχ! στάσου.

Ἴδου, βογγᾶ ἡ ἄγκυρα, κι' ἀκούω τὸ γι α λ έ σ σ α,

κ' εἰς τὴν καρδιάν μου μέσα
ἀκούω τ' ὄνομά σου.

Πηγαίνεις, καὶ ὀπίσω σου σὰν ἴσκιον σου μ' ἀφίνεις,

σὰν ἴσκιον μὴ μὲ σβύνης
'ς τὴν τρυφερά ψυχὴ σου.

Θυμήσου τί οὐράνιαις στιγμαῖς μαζῆ σου ζοῦσα·

ἄχ! πῶς σὲ ἀγαποῦσα,
πῶς σ' ἀγαπῶ θυμήσου.

Ὅταν τὸ βράδυ ζέφυρος σὲ τρυφεροχαδεύη,

τὰ ἄχ! μου συνοδεύει,
τοὺς στεναγμούς μου σέρνει.

Ὄταν ψυχάλα ἔρχεται νὰ σὲ γλυκοδροσίση,
τῶν πόνων μου τὴν βρύσι,
τὰ δάκρυά μου φέρνει.

Ὄταν μαζῆ ἐβγαίνομεν ἔς τὸ λυκαυγὲς θυμήσου,
καὶ ἔκλαια μαζῆ σου,
καὶ ἔκλαιες μαζῆ μου.

Μονάχον ἀφ' οὗ μ' ἄφησες, θρηνολογῶ μονάχος,
καὶ μοναχὸς ὁ βράχος
μ' ἀκούει τῆς ἐρήμου.

Γιατί δὲν εἶμαι ἄνεμος νὰ πνέω ἔς τὰ πανιά σου,
νὰ παίζω ἔς τὰ μαλλιά σου
μαζῆ σου ν' ἀρμενίζω;

Γιατί δὲν εἶμαι θάλασσα τριγύρω σου νὰ πλέω,
ἔς τὸ πλάγι σου νὰ κλαίω,
νὰ νυκτομουρμουρίζω;

Ἴχνη λευκὰ τῆς σκάφης σου ἢ θάλασσα μὲ δείχνει.
Ἄφῃκα τάχα ἴχνη
κ' ἐγὼ εἰς τὴν ψυχὴν σου;

Τὰ ἴχνη καθὼς ἔσβυσαν ἔς τὰ κύματα ἐκείνης,
κ' ἐμένα μὴ μὲ σβύνης
εἰς τὴν ἐνθύμησίν σου.

ΠΙΚΡΗ ΚΑΡΔΙΑ

Μελωδ. Schöner Minka, B. 47. 27

Μαίε μου χρυσομάλλη,
 ἤλθες, καὶ τ' ἀηδόνι ψάλλει
 τὰ νεανικά σου κάλλη
 ἔς τὰ χλωρὰ κλαδιά.
 Μὲ χαρὰν σὲ ἀντικρύζει
 ἔλ' ἡ φύσις ποῦ ἀνθίζει·
 πλὴν ἔς τὸ στήθος μου γογγύζει
 ἡ πικρὴ καρδιά.

Δύω δύω τὰ πουλάκια
 ἔς τῆς μυσίνης τὰ κλαδάκια
 τῆς ἀγάπης τραγουδάκια
 τραγουδοῦν γλυκά.
 Πουλι ἔρημο καὶ ξένο,
 τί γυρεύω; ποῦ πηγαίνω;
 Εἰς λειβάδι χιονισμένο
 θάνατος βογγᾷ.

Ἄν ἡ νέα φύσις θάλλῃ,
 τὰ μαγευτικά της κάλλη
 ἄς τ' ἀπολαμβάνουν ἄλλοι.
 Ἄδιαφορῶ.
 Ταχυδρόμος διαβάτης,
 σαθροῦ ξύλου ἐπιβάτης,

καὶ τὴν γῆν καὶ τὰ καλά της
δὲν θενὰ χαρῶ.

—
Διὲ αὐτὸ κι' αὐτὸ τὸ κῦμα
πῶς πηγαίνουν μ' ἓνα βῆμα
ἔς τὸ ἀπέραντόν των μνηῖμα,
τὸν ὠκεανόν.

Σὰν αὐτὰ κ' ἐγὼ πηγαίνω·
δὲν ἐλπίζω, δὲν προσμένω,
παρὰ τάφον ἀνοιγμένο
κ' εἰς τοὺς δυὼ κοινόν.

—
Ὡς σκιά της, ὡς φωνή της
ἄς διέμενα μαζῆ της.
Ἦ ἄς ἤμουν ὁ πλανήτης,
καὶ εἰς τὰ κενά,
ἄς ἐστρέφετο μαζῆ μου!
Ἄλλ' ἡ ἔρημος ζωὴ μου
ὡς ὁ ῥύαξ τῆς ἐρήμου
κλαίει καὶ περνᾷ.

—
Ὡς τὸ ἄνθος μαραμμένη
ἡ νεότης μου χλωμαίνει·
ἡ χαρὰ μὲ εἶναι ξένη,
κ' ἡ ἐλπίς αὐτή.
Πλὴν μ' ἐλέησεν ἡ μοῖρα,
καὶ τοῦ τάφου μου τὴν θύρα
μὲ τὴν μελανὴν της χεῖρα
ἀνοικτὴν κρατεῖ.

Κ' ἐγὼ, φίλοι, εἶχα ζήσει·
 τώρα τ' ἄστρον μου θὰ δύση.
 ὦ! ἀφήτέ το νὰ σβύση
 εἰς τὸν οὐρανό.
 Μὴ λυπῆσθ' ἂν ἀποθνήσκω.
 Εἰς τὴν γῆν ποῦ δὲν τὴν βρίσκω
 ἕως πότε θενὰ μνήσκω
 Διὰ νὰ θρηγῶ;

ΑΤΟΛΜΙΑ

Μελωδ. Carolina, Β, ἀρ 23

Ἵς τὴν κιθάρα τραγουδοῦσαι
 σὰν ἀνοίξεως ἀηδόνι,
 Ἵς τὰ λουλούδια τριγυρνοῦσαι
 σὰν λουλοῦδι τρυφερή.
 Ἐλαμπ' ἡ γλυκειὰ μορφή σου
 καὶ τοῦ στήθους σου τὸ χιόνι,
 καὶ ἡ κόμη ἡ λυτή σου,
 κ' ἡ ματιὰ ἡ φλογερή.

Τριαντάφυλλα γελοῦσαν
 εἰς τ' ὠραῖον πρόσωπόν σου,
 τὰ μαλλιά σου κυματοῦσαν
 ὡσὰν ῥύακες χρυσοῖ.

Ἦτον χάρις κ' ἄρμονία
κάθε βῆμα τῶν ποδῶν σου,
καὶ ἡ φύσις ἐμειδία
ὅταν ἐμειδίας σύ.

Θέλησα νὰ πλησιάσω,
τὰ λουλούδια νὰ φιλήσω,
ἔς τὴν σκιάν σου νὰ πλαγιάσω,
νὰ ξεχάσω τὴν ζωὴν·
Θέλησα ἔς τ' ἀγγελικά σου
δύω χεῖλη, νὰ κολλήσω,
νὰ ροφήσω τὴν γλυκειά σου
μαγικὴν ἀναπνοήν.

Σὰν μαγνήτης μὲ τραβοῦσε
τὸ οὐράνιον σου βλέμμα,
γρηγορώτερα μετροῦσε
τὴν ζωὴν μου ὁ σφυγμός.
Μὲ τὸ σοβαρόν σου ἦθος
σὺ μ' ἐπάγωσες τὸ αἷμα·
μόλις τόλμησ' ἀπ' τὸ στῆθος
νὰ βγῆ ἕνας στεναγμός.

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ

Μελωδ. Reino de Chypre: (Tout n'est dans ce bas monde), Β, ἀρ. 31

Ὅσαι φοραῖς νὰ νεύης
 σὲ διῶ,
 τὰ μάτια μου μαγεύεις,
 τὰ δυῶ.

Ὅταν κινῆς τὸ σῶμα,
 ῥωτῶ
 ἂν εἰς τὴν γῆν ἀκόμα
 πατῶ.

Γελαῶ, καὶ μέλι χύνεις
 γλυκὸ,
 πλὴν καὶ φαρμάκι δίνεις
 κακὸ.

Κεντρώνεις μ' ἐν ἀγκάθι
 μικρὸ,
 κ' ἐμβαίνει ὡς τὰ βάρη,
 πικρὸ.

Φωτιά εἶν' ἡ ματιά σου,
 ὦ! ὦ!

Φοβοῦμαι μὴ κοντά σου
 καῶ.

Ἐν τῷ στῆθος ἔχω φλόγα
 κ' ἐγώ.

Φαρμακευμένη ῥῶγα
 τρυγῶ.

Θαῤῥοῦσα πῶς δροσίζει·
 κ' αὐτὴ
 τὰ σπλάγχνα μου φλογίζει
 καυτὴ.
 Ἄς καίη, ἂν μαζῆ σου
 συζῶ.
 Δὲν θέλω ἄλλως, πείσσυ,
 νὰ ζῶ.

ΕΥΤΥΧΙΑΣ ΔΙΑΜΟΝΗ

Τὴν εὐτυχίαν
 μ' ἐπιθυμίαν
 ζητῶ ἐδῶ κ' ἐκεῖ.
 Καλή μου κόρη,
 ἔς αὐτὰ τὰ ὄρη
 ὡς μ' εἶπαν κατοικεῖ.

Ξεύρεις ποῦ εἶναι;
 — «Κοντὰ μου μεῖνε,
 καὶ βλέπομεν μαζῆ.
 Ξεύρω πλησίον
 ἔς αὐλὰς πλουσίων
 σπανίως ὅτι ζῆ.

»Πέρα οἱ λοφίσκοι
 κ' οἱ παχεῖς ἴσκιοι
 τὴν βλέπουν τὴν αὐγή.
 Μὲ τὸ κοπάδι
 παίζει τὸ βράδυ
 ἔς τὴ δροσερὴ πηγὴ.

—

»Μέσα ἔς τ' ἀμπέλι
 νὰ στρώνῃ θέλει,
 κ' ἐκεῖ μὲ προσκαλεῖ,
 καὶ ἔς τὸ τραπέζι
 γελαῖ καὶ παίζει
 καὶ μὲ συχνοφιλεῖ.

—

»Δός με τὸ χέρι,
 καὶ πᾶμε ἄταϊρι,
 γυρεύοντες κ' οἱ δυὼ.
 Κ' ἂν κάπου μένη
 ἐδῶ κρυμμένη,
 ἢ πρώτη θὰ τὴ διῶ.»

—

Τὸ γέρει παίρνω,
 κοντὰ τὸ φέρνω·
 ἔς τὰ χεῖλη τὸ κρατῶ,
 κ' εὐθὺς μ' ἐφάνη
 πῶς καταφθάνει
 ἐκείνη ποῦ ζητῶ.

—

— «Τὴν ἡῦρα· στάσου.
 ἔς τὴν ἀγκαλιά σου
 ἐκρύφθ' ἢ πονηρή.
 Ἄλλοῦ δὲν τρέχω.
 Τώρα τὴν ἔχω.
 Ἄς φύγη ἂν ἴμπορῃ.

Η ΒΑΤΤΟΣ

Μελωδ. Schubert: (Die Forelle), A, 4p, 14

Ἐς τὴν ἀνθισμένη βάττο,
 ἔς τὴν πράσινη φραγή,
 λουλοῦδι μυρωδάτο
 ἐστόλιζε τὴν γῆ.

Πλησίασα, καὶ τόσο
 μ' ἐφάνη θαυμαστό,
 ποῦ θέλησα ν' ἀπλώσω
 καὶ νὰ τὸ μυριστῶ.

Μὲ εἶπ'· «Ἔχω ἀγκάθι,
 μόν' ἴπερνα ἔς τ' ἀνοιχτά.
 Κάποιος ἴμπορεῖ νὰ πάθῃ,
 καὶ θὰ πονῇ φρικτά.»

Τὸ ἔλεγε, κ' ἐγέλα,
 κ' ὡς εἶχε μὲ φανῆ,
 τὸ νεῦμα ἔλεγ' «Ἐλα»,
 καὶ «Φεῦγα» ἡ φωνή.

Τὸν δρόμον μου δὲν πῆρα,
 μόν' ἔρχομαι κοντά,
 καὶ διὰ κακὴ μου μοῖρα
 φαρμάκι μὲ κεντᾶ.

Ἄνθος κακό· 'ς τὰ βάθη
 τρυπᾶς τὰ σωθικά.
 Ἦ πέταξε τ' ἀγκάθι,
 ἢ μὴ γελᾶς γλυκά.

ΑΝΘΟΠΩΛΗΣ

Μελ. οἰδ. δημοτ.: (Schöne Mädchen, muntre Knaben)

Εὐμορφά μου κοπελούδια,
 θέλετε χλωρά λουλούδια;
 πάρετε πουλῶ.
 Σιγαλά, μὴ γίνουν λάθη.
 Μὲ τὸ χέρι 'ς τὸ καλάθι
 ὅποιαν βρῶ, φιλῶ.

Διέτ' ἐδὼ τί ὠραιότης!
 Αὐτὸ εἶν' ἡ ἀθωότης,
 τ' ἄσπρο γιασουμί.

Τ' αγοράζετε; Για πόσο;
Χάριν λέτε να τὸ δώσω;
Χάριν; Κ' ἄς να μὴ!

—
Ἐνα ῥόδον! Τῶν ἐρώτων
εἶν' ἐρύθημα τὸ πρῶτον.
Ἐχει δυὸ φιλιὰ.
Μιὰ μικρὴ μὲ τὸ ἀρπάζει,
μιὰ μικρὴ, ποῦ ἄσπρη μοιάζει
τριανταφυλλιὰ.

—
Τὸ γαρόφαλο ποῦ λέει
πῶς μιὰν κάποιαν καρδιὰν καίει
πάθος δυνατὸν,
ποιὰ τὸ θέλει; ποιὰ τὸ παίρνει;
Μιὰ πενήντα φιλιὰ φέρνει,
κ' ἄλλη ἑκατόν.

—
Ἐδὼ ἔχω ἄνθος βάττου.
Λέγουν πῶς ἡ ἔννοιά του
εἶν' ἡ ἡδονή.
Μὴ, προσέχετε, μὴ βία!
Ἐχ' ἀγκάθια, κ' εἶν' ἀχρεῖα,
κ' ἔπειτα πονεῖ.

—
Βλέπετ', ἄσπρη σὰν τὸ χιόνι
τὸν ἀέρα βαλσαμόνει
ἡ πορτοκαλλιὰ.

Ξεύρετε τί χάριν ἔχει,
καὶ ἡ νύμφη πῶς τὴν πλέχει
ἔς τὰ χρυσᾶ μαλλιά;

Ἄ! τὸ ξεύρετε! Μὴ τρέλλαις,
μὴ ξεσχίζεσθε κοπέλλαις.

Ἔχει ἀρκετόν.

Ἔχει γιὰ μικραῖς, μεγάλαις·
γι' ἄλλαις τρεῖς φοραῖς, καὶ γι' ἄλλαις
εἶναι περιττόν.

Κληματίδα ποία θέλει;

Αὐτὴ πίστιν παραγγέλλει.

Ὅλοι τὴν πωλοῦν.

Πῶς; δὲν τὴν ζητεῖ κάμμιά σας;

Τὴν χαρίζω. — Χάρισμά σας,
λέγουν, καὶ γελοῦν.

ΤΡΥΓΟΣ

Μελ. φ.δ. Ἰταλ. (Nivea lietto), Α, σφ. 26

Κόραις εὐμορφαῖς ἔς τ' ἀμπέλια
μὲ τραγούδια καὶ μὲ γέλοια
μιὰ τὴν ἄλλην κυνηγοῦν
καὶ χορεύουν καὶ τρυγοῦν.

«Κόραις, λέγω, 'ς τὴ ζωὴ σας
πάρτε με κ' ἐμὲ μαζῆ σας,
νὰ σᾶς δείξω πῶς κ' ἐγὼ
κάπως ξεύρω νὰ τρυγῶ.»

— «Ἐλα, σὰν σ' ἀρέση, τρύγα·
ἔμωσ, λέγουν, λόγια λίγα.»

— «Ἐγὼ; Ἔνοια σας· μιλιὰ!
Θὰ μὲ διῆτε 'ς τὴ δουλειά.»

» Μέσ' 'ς τὰ φύλλα τ' εἶν' ἐκεῖνο;
Κόραις, ἡῦρα ἕναν κρίνο!
Ἦτον χέρι ἀπαλό;
Μὲ συμπάθειο. Τὸ φιλῶ.

» Σ τὰ σταφύλια τρέχω. Νά τα,
ἡῦρα κόκκινα, μοσχάτα.
Δὲν τὰ τρώγω. Μιὰ στιγμή.
Μόνον ὡς γιὰ δοκιμή.

» Πῶς; Γελαῖτε; Ἦταν χεῖλια,
ἔχι κόκκινα σταφύλια;
Ὅπως θέλετε. Ἐγὼ
ἔτσ' ἤξεύρω νὰ τρυγῶ.»

Η ΖΗΛΕΙΑ

(Ἐκ τοῦ διηγήματος Ο ΣΥΜΒΟΛΑΙΟΓΡΑΦΟΣ)

Μιλφδ. Donizetti Mar. Faliero : (Or che in cielo), Β, ἀρ. 17

Τ' οὐρανοῦ οἱ ἀναρίθμητοι λύχνοι
 ὅλοι ἀνάφτουν καὶ λάμπουν μὲ χάρι,
 καὶ σεμνὸ προχωρεῖ τὸ φεγγάρι
 καὶ τὸ ὠραῖό του πρόσωπο δείχνει.

Διὲ τῆς φύσεως τὰ κάλλη τὰ χίλια·
 ἔβγα διέτα. Καθὼς σ' ἀντικρύσουν,
 ἕνα ἕνα τ' ἀστέρια θὰ σβύσουν,
 θὰ κρυφθῇ τὸ φεγγάρι ἀπὸ ζήλεια.

Τοῦ μαίτου ὁ ψάλτης, τὸ ἀηδόνι,
 εἰς τὸ δάσος γλυκὰ λαρυγγίζει,
 καὶ τὸ δάσος, ποῦ ἄγρια βοῖζει,
 μὲ τῆς νύκτας τὸ ἀγέρι μαλόνει.

Ἄμα ἀνοίξης τὰ ῥόδινα χεῖλια,
 μιὰ τὸ στόμα σου λέξι ὡς προφέρῃ,
 θενὰ πέση τῆς νύκτας τὸ ἀγέρι,
 θὰ σωπάσῃ τὸ ἀηδόνι ἀπὸ ζήλεια.

Τὰ τριφύλλια, τὰ ῥόδα καὶ οἱ κῆρινοι
 ὡς εἰς κἀνιστρο ἀνθοῦν μυροβόλον,
 καὶ ἡ γῆ εἰς τὸν οὐράνιον θόλον
 ἀρμονίαν καὶ ἀρώματα χύνει.

Ὡς πατήσης ἐσὺ τὰ τριφύλλια
 μ' ἐλαφρὸν ἀλαβάστρινον πόδα,
 μαραμένα θὰ πέσουν τὰ ῥόδα,
 θὰ σφαλήσουν οἱ κρῖνοι ἀπὸ ζήλεια.

ΔΙΚΤΥΑ

Μελῳδ. Gordigiani : (È lo mio amore), B. 42. 18

Κόρη εὐμορφη μὲ μαῦρα μάτια
 ψάρια ἔπιανε μὲ τὰ πλεμμάτια.
 Ἐκεῖ ἔτυχε ποῦ κολυμβῶ,
 ἔς τὰ πλεμμάτια τῆς τυφλά νὰ μῶ.

Τέτοιο ἔπιασε μεγάλο ψάρι!
 Σκύπτει εὐθυμη γιὰ νὰ τὸ πάρῃ.
 Πῶς μ' ἐπέτυχε χαμογελαῖ,
 καὶ τὰ δίκτυα τῆς δένει καλά.

«Κόρη, ἄφησε νὰ φύγω. Λύσε.»
 — «Ὁχι. Ἄριστα, μὲ λέγει, εἶσαι.»
 Ἄγωνίζομαι καὶ σπαρταρῶ,
 ὡς ποῦ τὰ κοψα κ' ἀναχωρῶ.

Ἄφ' οὐ ἔσχισα πλὴν τὰ πλεμμάτια,
 εἰς τὰ μαῦρά τῆς τὴν βλέπω μάτια·
 κ' ἐκεῖ πιάσθηκα, κ' ἂν προσπαθῶ,
 μ' εἶν' ἀδύνατο ν' ἀπολυθῶ.

ΑΝΟΙΞΙΣ

Μόψ. Rossini : (Orgia), B, όρ. 80

Τρεχᾶτε,
 γελᾶτε,
 πηδᾶτε, παιδιά.
 • Νὰ λειόνει
 τὸ χιόνι,
 κ' ἀνθοῦν τὰ κλαδιά.

Γοργότερο τρέχει τῶν νέων τὸ αἷμα.

Ἄνάπτει τὸ βλέμμα,
 κτυπᾶ ἡ καρδιά.

Προβάλλει
 μὲ κάλλη
 γλυκὰ ἢ βραδιά,
 μυρίζει ὁ θυμός, ἀνθίζ' ἡ ῥοδιά.

Καιρός!

Πηδᾶτε,
 γελᾶτε,
 τρεχᾶτε παιδιά.

Σταθῆτε.

Πιασθῆτε.

Τὰ χέρια πλεκτά.

Ἄς πάλλη

ἀγκάλη

᾿ς ἀγκάλην σφικτά.

Ἵς τὰ χόρτα τὸ βῆμα γλυστρᾶ μαλακά·
 κ' ἂν πέση κανέννας, θὰ πέση γλυκά.

Καιρός χαρῶν,
 καιρός χορῶν.
 Περνάτε·
 πετᾶτε·
 τὰ χέρια πλεκτά.

—
 Τ' ἀηδόνι
 ὑφόνει
 φωνὴν ἔς τὸ κλαδί·
 κ' ἢ βρύσις
 ἐπίσης
 γλυκὰ κελαῖδει.

Κοράσι' ἀπλῶστε μαλλιά χρυσαφένια.

Μακρὰν πᾶσα ἔνοια·
 τὸν βίον μαδεῖ.
 Μία ψάλλει,
 καὶ ἄλλη
 τὸ ἴσον βαστά,
 κ' ἢ ἄλλαις τὰ χέρια ἔς τὰ χέρια κλειστά.
 Καιρός!
 Πηδάτε,
 τρεχᾶτε,
 πετᾶτ' ἐμπροστά.

—
 Χαρῆτε
 καὶ ζῆτε.
 Περνᾶ ἢ χαρὰ,
 καὶ ἔχ' ἢ νεότης κ' ἐκείνη πτερὰ.

Ἡ ἀνοιξίς εἶναι αὐτὴ τῆς ψυχῆς,
 γελώτων
 κ' ἐρώτων
 καιρὸς εὐτυχῆς,
 καιρὸς χαρῶν
 καιρὸς χορῶν.
 Πηδᾶτε,
 πετᾶτε.
 Ὁ βίος βραχύς.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΒΡΥΣΙΝ

Μελ. φ.δ. Schubert: (Das Fischer-mädchen), A, ἀρ. 13

Μιά κόρ' εἶδα 'ς τὴ βρύσι
 μ' ἀνάστημα κομψό.
 Τὴν εἶπα νὰ μ' ἀφήσῃ
 νὰ πιῶ, διατί διψῶ.

Κοκκίνισεν ἐκείνη,
 κ' ὡς ἔκλινε σεμνή,
 τὰ χέρια της μ' ἀφήνει
 μαζῆ μὲ τὸ σταμνί.

«Εὐχαριστῶ, τὴν λέγω·
 πλὴν μ' ἔδωσες, θαρρῶ,

φωτιά νά πιῶ καί καίγω·
δέν μ' ἔδωσες νερό.»

Πῶς μέ θερίζουν πόνοι
λυπεῖται κ' ἀπορεῖ,
καί τήν σταμνιά φκαιρόνει,
καί παίρνει δροσερή.

Τοῦ λαῖνιοῦ τὸ στόμα
μ' ἐπρόσφερεν εὐθύς,
καί μ' εἶπε· «Πιές ἀκόμα,
καί θά ἰατρευθῆς.»

— «Ἄχ! ὄχι. Θέλεις, φίλη,
νά παύσῃ τὸ κακό;
Τὰ δυὼ σου δός με χεῖλη,
τὸ στόμα τὸ γλυκό.»

ΤΟ ΚΑΛΛΟΣ ΤΗΣ

Μιλῶδ. Gounot : (Ange adorable), B, ἀφ. 9

Τὸ ρόδον θάλλει
μ' ἀγνά τὰ κάλλη
τοῦ ἔαρος αὐγῆν·
κ' ἡ καλλονή σου,
ἀγνή ἐξ ἴσου,
χαροποιεῖ τὴν γῆν.

Τὸ κάλλος ἔμωσ
 αὐτοῦ συντόμως
 φθείρει χειμῶν τραχύς.
 Τὸ σὸν δὲ μένει.
 Οὐδὲν μαραίνει
 τὸ κάλλος τῆς ψυχῆς.

Ἄκτις ἀγία
 ἢ εὐφροσύνη
 ἀστράπτει ἀπὸ σοῦ,
 ὡς ἡ σελήνη
 τὰ φῶτα χύνει
 τοῦ δίσκου τοῦ χρυσοῦ.

Εἰς τὸν αἰθέρα
 δὲν εἶδ' ἀστέρα
 ὡς σὲ περικαλλῆ.
 Ἐκεῖνος δύνει
 πλὴν σὲ ἐνδύνει
 ἀείφωτος στολή.

ΚΑΘΩΣ ΦΑΝΗΣ

Μείψδ. (Jungferchorur Freyschütz) 105 Weber, B, ἀρ. 32

Καθὼς φανῆς τὸ πᾶν γελᾶ,
καὶ θάλλ' ἢ γῆ καὶ χαίρει.
Φυτρώνουν τ' ἄνθη τὰ πολλὰ,
μυρίζει καλοκαίρι.
Φῶς σκορπίζεις,
φῶς σκορπίζεις ὡς περνᾶς·
κ' ἢ καρδιά μου ποῦ σκιρτᾷ
εἰς τὰ χεῖλη σου πετᾷ.

Περνᾶς, κ' ἢ γῆ μύροβολεῖ
καὶ τὰ καλὰ λουλούδια.
Καθὼς σὲ βλέπει τὸ πουλί,
τονίζει τὰ τραγούδια.
Κ' ἢ καρδιά μου,
κ' ἢ καρδιά μου σὰν αὐτὰ
ὡς κοντά της σ' αἰσθανθῆ,
ψάλλει καὶ πετᾷ κ' ἀνθεῖ.

Εἶν' ἢ ματιὰ σου φωτεινῆ,
τὰ βλέμματα θαμβόνει.
Λαλεῖς, κ' ἢ αὔρα σὲ φθονεῖ,
καὶ σὲ φθονεῖ τ' ἀηδόνι.
Γύρνα διέ με,
γύρνα διέ με μιὰ φορά.
Δότε δότε με ζωὴν
μαῦρα μάτια φλογερά.

Ἄνισως ἐξουσίαζα
καὶ Βασιλέως θρόνον,
τὸν θρόνον ἐθυσίαζα
δι' ἓν σου βλέμμα μόνον.
Δὸς μ' ἓν βλέμμα,
δὸς μ' ἓν βλέμμα μόνον σὸν,
καὶ ἄς ἔχουν βασιλεῖς
θρόνους, στέμματα, χρυσόν.

—
Ἦ τὸ σκότος εἶς' ἀκτὶς φωτός·
'ς τὸν ὕπνον σέ φωνάζω·
ς' τὰ ὄνειρά μου ἕυπνητὸς
σέ μόνην σχεδιάζω.
Ὅπου στρέφω,
ἔπου στρέφω σ' ἀπαντῶ.
Καὶ εἰς γῆν κ' εἰς οὐρανὸν
σύ πληθύνεις τὸ κενόν.

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ

Μετφρ. J. Marras: (Sulla placida), B, αρ. 24

Μ' εἶπαν τ' ἄνθη τοῦ ματοῦ·
 «Φύγε βάσανα τοῦ βίου
 καὶ φροντίδων ἀφορμάς,
 κ' ἔλα νὰ στρωθῆς σ' ἐμᾶς.»

Μ' εἶπαν τὰ χλωρά μου δάση.
 «Πρὶν τὸ γῆρας νὰ σὲ φθάσῃ,
 ἄφες τύρβην καὶ βοῆν,
 κ' ἔλα νὰ χαρῆς ζωὴν.»

Μ' εἶπαν καὶ οἱ ὀφθαλμοί σου.
 «Τὰ βιβλία σου ἀρνήσου,
 κ' ἔλα νὰ γενῆς σοφὸς
 'ς τῶν βλεμμάτων μας τὸ φῶς.»

Κ' ἐγὼ ἔρριψα βιβλία,
 κ' ἡ φροντίς μου εἶναι μία·
 νὰ ζῶ, ἄγγελε χρυσέ,
 μὲ τὴν φύσιν καὶ μὲ σέ.

ΑΙ ΑΙΤΗΣΕΙΣ

Μελ. φδ. Πιζάνη, Α, ἀρ. 28

Εἰς χρυσᾶ μαλλιά ἐφόρει,
κόκκινο λουλοῦδ' ἡ κόρη.
—Δὸς, τὴν εἶπα, δὸς μ' αὐτό,
κ' ἄλλο πιά δὲν σὲ ζητῶ.

Ἐρυθρὰ μοὶ τὸ προσφέρει,
μ' ἄσπρ' ὡσάν τὸν κρῖνον χέρι.
—Δὸς τὸ χέρι, δὸς μ' αὐτό,
κ' ἄλλο, εἶπα, δὲν ζητῶ.

Μοὶ τὸ δίδει τὸ ἀφράτο,
καὶ τὰ μάτια ρίχνει κάτω.
—Δὸς, τὸ βλέμμα δὸς μ' αὐτό,
κ' ἄλλο, εἶπα, δὲν ζητῶ.

Μιὰ ματιὰ σὰν φῶς μὲ ρίχνει,
καὶ 'ς τὸ στόμα γέλοιο δείχνει.
—Δὸς φιλι' 'ς τὸ στόμ' αὐτό,
κ' ἄλλο, εἶπα, δὲν ζητῶ.

Χεῖλια μέλι μὲ προβάλλει,
καὶ τὸ ἄσπρο στῆθος πάλλει.
—Δὸς τὸ στῆθος, δὸς μ' αὐτό,
κ' ἄλλο, εἶπα, δὲν ζητῶ.

Σάν τὸ κυπαρίσσι σκύπτει,
καὶ ᾿ς τὴν ἀγκαλιά μου πίπτει.
—Τώρα σ' ἔχω, σὲ κρατῶ,
τίποτ' ἄλλο δὲν ζητῶ.

ΚΑΛΑ ΓΕΡΑΜΑΤΑ

Μελῳδ. Donizetti *Elisir d'amore*: (Io son ricco), Α, ἀρ. 28

Εἶσαι νέα κ' εἶμαι γέρος·
καὶ ἂν ἦμαι θὰ ἴτραπῶ ;
Ἐντροπή δὲν ἔχ' ὁ ἔρως·
νέος, γέρος, σ' ἀγαπῶ.

Φεύγουν χρόνια μετὰ χρόνια·
φεύγουν ὦρα τους καλή·
ἄς στιβάζωνται τὰ χιόνια
᾿ς τὴ λευκή μου κεφαλή.

Λευκή εἶναι ἄλλη ἔνοια !
Φθάν' ἢ αὔρα νὰ φυσᾷ
᾿ς τὰ μαλλιά μου τ' ἀσημένια
τὰ μαλλιά σου τὰ χρυσᾷ.

Τὸ πουλὶ τῆς Ἀφροδίτης
ἔχει ἄσπρο τὸ πτερό·
ἄσπρο εἶναι τὸ κλαδί της,
τὸ μυρσίνι τὸ χλωρό.

Καὶ σὺ ἄσπρη μὴ δὲν εἶσαι,
 ἀνθηρὴ πορτοκαλλιά;
 Μὴ λοιπὸν δυσαρεστεῖσαι
 διὰ τ' ἄσπρα μου μαλλιά.

Ὅλη χάρες ἂν ἡ νέα
 προχωρῇ ἀνατολή,
 καὶ τῆς δύσεως ὠραία
 εἶν' ἐπίσης ἡ στολή.

Μὴ νομίζης μὲ ρυτίδες
 πῶς τὸ πρόσωπο χαλᾶ;
 Καὶ ἡ θάλασσα δὲν εἶδες
 μὲ ρυτίδες πῶς γελᾶ;

Καὶ ἂν ἄρχισαν οἱ πάγοι
 νὰ μαραίνουν τὰ κλαδιά,
 τὸ ξερόκλαδο ἄς πάγη·
 ἔχω πράσινη καρδιά.

Ἵς τοὺς χοροὺς καὶ Ἵς τὰ παιγνίδια
 ρίχνω πέρα τὸ ραβδί,
 κ' ἡ καρδιά μου εἶν' ἡ ἴδια,
 δὲν γερνᾶ, δὲν ἀπαυδεῖ.

Ἔχω σῶμα γηραλέο,
 ἔμως αἰσθημα νωπὸ,
 κ' ὅσω ζῶ, λαλῶ καὶ πνέω,
 θὰ γελῶ καὶ θ' ἀγαπῶ.

ΑΥΡΑ

Μιλφδ. Mendelsohn : (Fleurs messagères), B, ἀρ. 7

Σ' ἓνα πράσινο κλαδί
κάθητ' ἔν ἀηδόνη,
καὶ ᾿ς τὴν αὔρα κελαῖδει,
καὶ μ' αὐτὴν μαλόνει.

—
«Αὔρα, λέγει, ποντιάς,
ποῦ τὴν νύκτα πνέεις,
πῶς δὲν παύεις νὰ βοᾷς,
νὰ βογγᾷς, νὰ κλαίης;

—
»Πρωτοφάλτης εἶμ' ἐγώ·
πάντα πλὴν δὲν ψάλλω.
Λέγω ἓνα, καὶ σιγῶ,
καὶ ἀρχίζω ἄλλο.»

—«Τ' εἶσαι σὺ ποῦ κελαῖδεῖς
δὲν μοὶ λέγεις πρῶτον;»

—«Εἶμαι ἄγγελος ἡδὺς
εὐτυχῶν ἐρώτων.»

—«Εἰς ἐμὲ πλὴν τῆς ψυχῆς
ἀντηχοῦν οἱ θρῆνοι
ἔσους ἔρωσ δυστυχῆς
ἀκοιμήτους χύνει.

»Εἶναι σοῦ ἡ ἡδονὴ
 κ' ἡ ὠδὴ βραχεῖα·
 ἀλλ' ἐμοῦ παντοτεινὴ
 εἶν' ἡ δυστυχία.»

ΦΙΛΑΡΕΣΚΕΙΑ

Μελ. Donizetti: (Don Pasquale), Β, σ. 15

Τὴν εἶπα· «Κόρη σ' ἀγαπῶ, καὶ θενὰ μ' ἔλθη τρέλλα»,
 κ' ἐκεῖν' εἰς ἄλλον ἔστρεψε τὸ βλέμμα τῆς κ' ἐγέλα.
 «Διὰ σέ, τὴν εἶπα, κλαίω,
 καὶ τήκομαι καὶ καίω»·
 καὶ τότε θύμωσε πολὺ,
 καὶ μ' ἄλλον ὁμιλεῖ.
 Πολὺ καλὰ· σὰν θέλει,
 ἄς ἦναι, δὲν μὲ μέλει·
 τὸν ἔρωτά τῆς παραιτῶ
 καὶ ἀλλαχοῦ πετῶ.
 Τὸ βλέπει, ἐπιστρέφει.
 Σχορπίσθησαν τὰ νέφη·
 μὲ χάριν μὲ γνέφει·
 γελαῖ καὶ μ' ὁμιλεῖ·
 κ' ἐνῶ τὴν φεύγω, ἡ καλὴ
 ὀπίσω μὲ καλεῖ.

Σάν τὸ φεγγάρι τ' οὐρανοῦ ποτὲ δὲν εἶν' ἡ ἴδια.

Μιά σκυθρωπή, μιὰ γελαστή, ἔχει πολλὰ παιγνίδια.

Μιά κρύα καὶ μιὰ καίει,
καὶ μιὰ γελά, μιὰ κλαίει,
καὶ ἔχει 'ς τὴ γοργὴ ματιὰ
μιὰ φῶς καὶ μιὰ φωτιά.
Τὸ βλέμμα της ὁ ἔρωσ
γυρίζ' εἰς κάθε μέρος,
καὶ στῆθος ποῦ δὲν ἀγαπᾶ
ὡς εὐρη, τὸ κτυπᾶ.
Σωροὺς θυμάτων θέλει,
καὶ ποῦ κτυποῦν τὰ βέλη
ὀλίγον τὴν μέλει·
κ' ἡ εὐστροφὸς γυνὴ
τοὺς αἰχμαλώτους λησμονεῖ,
τὰ ὄπλ' ἄλλοῦ κινεῖ.

ΕΛΕΥΘΕΡΟ ΠΟΥΛΙ

Μελῳδ. Gumbert : (Die Vogelem), B, 4p. 16

Χαρὰ 'ς τὸ ἐλεύθερο πουλί.
Ἄπλώνει τὰ γοργὰ πτερά,
περνᾶ ξηραῖς, περνᾶ νερά,
ἔπου ἡ καρδιά του τὸ καλεῖ.

*Αν τὸ κλαδί του μαραθῆ,
τὴν πρώτη του φωλεὰ χαλαῶ.
Γι' αὐτὸ ἡ ἀνοιξίς γελαῶ
ἔπου εἶν' ἐκείνη ποῦ ποθεῖ.
Ἐκεῖ πετᾶ κ' ἐκ νέου ζῆ.

Ἐγὼ 'ς τὸ ἔρημο κλουβί
τὸ εὐτυχισμένο τὸ φθονῶ.
Θέλω νὰ φύγω, καὶ θρηνῶ,
καὶ εἶν' οἱ θρηνοί μου βωβοί.

*Ἡ πικραμένα καὶ βαρεὰ
παράπονα ἂν κελαῖδῶ,
ποιὸς θὰ μὲ φέρῃ μέσα ἐδῶ
τὴν ἄχαρι παρηγοριά,
ὅταν δὲν ζῶ ἐκεῖ ποῦ ζῆ;

Νὰ ἔγω ζητῶ κάμμιά φορὰ
νὰ διῶ ἐκείνην π' ἀγαπῶ,
ὅμως 'ς τὰ σίδερα κτυπῶ·
νεκρὰ μὲ πέφτουν τὰ πτερά.

Μὲ χαμηλὴ τὴν κεφαλὴ,
κρυμμένη μέσα 'ς τὸ πτερὸ,
βλέπω τὴ γῆ παντοῦ θολή,
καὶ νὰ πεθάνω λακταρῶ,
παρὰ νὰ ζῶ ἔπου δὲν ζῆ.

ΤΑΧΥΔΡΟΜΟΣ

Μελωδ. Schubert : (Die Post), A, αρ. 10

Ὦ ταχυδρόμε, πτερωτή
 περιστέρα μου, διατί
 γοργή περνᾶς;
 Εἰπέ, εἰπέ ἂν ἀπ' ἐκεῖ
 ἔπου ἢ φίλη κατοικεῖ
 ἐδῶ γυρνᾶς.

Τί εἰς τὸ ράμφος σου κρατεῖς;
 Ἐπιστολὴν τῆς ποθητῆς;
 Χρυσὸ πουλί,
 ὦ! δός με την, νὰ σὲ χαρῶ,
 καὶ φέρε την τὸ τρυφερὸ
 αὐτὸ φιλί.

Ἄν σ' ἐρωτήση πλὴν κ' ἐγὼ
 τί κάμνω, 'πέ, πουλί γοργὸ,
 πῶς σὲ φθονῶ,
 γιατί πετᾶς νὰ τὴν ἰδῆς,
 κ' ἐν ᾧ κοντά της τραγουδεῖς,
 ἐγὼ θρηνῶ.

Μὴ 'ς τὴ φωλεά σου σταματᾶς,
 καὶ ἔπου 'ς τ' ἀψηλὰ πετᾶς,
 γοργὸ πουλί,

ἀψήφει βόλια καὶ φωτιά-
φοβήσου ἔμως μιὰ ματιά
ποῦ πυρπολεῖ.

ΕΥΧΗ

Μελ. φ. Offenbaeh : (Violon enckanté), B, αρ. 26

ὦ! ἄς γένουμουν πουλι,
νά πετάξω νὰ σὲ διῶ,
καὶ νὰ δώσω ἓνα φιλι
εἰς τὰ μάτια σου τὰ θυῶ.

Εἰς τὸν ὦμο τὸν λευκὸ
τὸ κεφάλι ν' ἀκουμῶ,
καὶ τὸ στόμα τὸ γλυκὸ
μὲ τὸ βράμφος νὰ τσιμπῶ.

ὦ! ἄς εἶχα θυῶ πτερά,
γῆ κ' αἴρα νὰ περνῶ,
κ' ἔταν ψάλλης λυγηρὰ
νά σὲ περατριγυρνῶ.

Νὰ σ' ἀκούω, νὰ μεθῶ
ἔς τὴν ἀγγελικὴ φωνή,
κ' εἰς χαρὰ κ' εἰς ἡδονή
βυθισμένος νὰ χαθῶ.

ΕΠΑΝΟΔΟΣ

Μιλφ. Β, αρ. 31

Γυρίζουν πάλαι τὰ πουλιά
ἔς τὴ μυρισμένη τους φωλεά.
Πουλί μου, ἔς τὴ φωλεά καὶ σὺ
γυρίζεις πάλαι τὴ χρυσῆ.
Τί θέλεις πράσινα κλαδιά;
Σὲ δέχεται θερμὴ καρδιά.
Τί θέλεις ἄνθη καὶ νερά;
Σὲ δέχετ' ὅλων ἡ χαρά.

Ἐφάνηκες, γλυκὸ πουλί,
κ' ὁ κόσμος ἀκτινοβολεῖ.
Τὰ χεῖλη ἀνοίγεις τ' ἀπαλά,
καὶ οὐρανὸς καὶ γῆ γελά.
Μὲ βλέπεις, καὶ μὲ μιὰ ματιὰ
ρίχνεις ἔς τὸ στῆθος μου φωτιά.
Ἦλθες κ' εἶν' ὅλα φωτερά,
κ' εἶν' ὅλαις ἡ καρδιαῖς χαρά.

ΧΡΥΣΟΠΤΕΡΟ ΠΟΥΛΙ

Χρυσόπτερο πουλί
 ἔς τὸ στόμα μὲ φιλεῖ,
 καὶ ἀνοιξα τὸ στόμα
 μιὰ λέξι νὰ τῷ πῶ,
 καὶ «φίλει, εἶπ', ἀκόμα·
 πουλί μου, σ' ἀγαπῶ.»

— «Μὴ μὲ ζητεῖς πολὺ·
 σ' ἀρκεῖ ἓνα φιλί.»
 Ὅμως ἐγὼ ἔς τὰ χεῖλη
 τὸ ἔσφιγγα κοντὰ,
 κ' αὐτὸ, ἐν ᾧ μ' ἐφίλει,
 τὰ χεῖλη μου κεντᾶ.

Καὶ τὸ χρυσὸ πουλί
 σὰν ἄνθρωπος λαλεῖ.
 «Νὰ μὴ παραπονῆσαι»,
 μὲ λέγει, καὶ γελαῖ.
 «Ἀχόρταγος ἂν ἦσαι
 τὴν ἔπαθες καλά.»

Τῷ λέγω· «Τὸ φιλὶ
 μὲ πόνεσε πολὺ.
 Καὶ τί εἶν' ὄλ' οἱ πόνοι
 ἂν ἔλθουν μὲ φιλιὰ;»
 Πλὴν τὰ πτερὰ ἀπλώνει,
 καὶ φεύγ' εἰς τὴ φωλεά.

ΜΟΝΑΞΙΑ

Μελωδ. Schubert: (Wasserfluth), A, αρ. 11

Δύω δύω τὰ πουλιά,
    μὲ τραγούδια καὶ χαραῖς,
κτίζου τὴν κοινὴ φωλεὰ
    εἰς μυρσίναις ἀνθηραῖς.

Κ' εἰς ξηρὸ, γυμνὸ κλαδί
    ἓνα ἔρημο πουλι
λυπημένον κελαῖδεῖ
    καὶ σὰν ἄνθρωπος λαλεῖ:

« Ἀφ' οὗ πέταξες, κ' ἐδῶ
    ἐγὼ μένω μοναχὸ,
μόνον θρήνους κελαῖδῶ,
    καὶ στενάζω 'ς τὴν ἠχώ.

» Εἶν' ἡ φύσις σκοτεινὴ,
    χόρτα κ' ἄνθ' εἶναι ξηρὰ,
καὶ φαρμάκ' εἶν' τὰ νερά,
    κ' ἡ καρδιά μου μὲ πονεῖ.

» Καλὰ μ' ἔλθουν ἢ κακὰ,
    ἂν χαρῶ, ἂν ἀγαπῶ,
ἂν λυποῦμαι μυστικὰ
    εἰς ποιὸν ἔχω νὰ τὸ πῶ;

» Ίξους βάλτε 'ς τὰ κλαδιά,
 ἢ κτυπάτε, κυνηγοί.
 Ἔχω μέσα 'ς τὴν καρδιά
 τὴν βαθύτερη πληγή.»

ΝΑΝΝΟΥΡΙΣΜΑ

Μετ' ὄφ. Weber : (Wiegenlied), B, ἀρ. 83

Ναννά, κοιμήσου, γλυκὸ πουλάκι μου.
 Κοιμοῦντ' οἱ ἄνεμ' εἰς τὰ βουνά.
 Ἵς τὰ δυὼ σου μάτια ὁ ὕπνος κάθησε,
 καὶ μ' ἓνα φίλημα τὰ σφαλνᾶ.

Θενὰ κατέβουν τὰ χρυσᾶ ὄνειρα
 νὰ σέ σηκώσουν μὲ τὰ πτερά,
 καὶ νὰ σέ φέρουν 'ς ταῖς κρύαις βρύσαις τους,
 καὶ 'ς τὰ λειβάδια τὰ δροσερά.

Νὰ διῆς τὰ λάφια πῶς τρέχουν γρήγορα,
 τ' ἀρνάκια εὐμορφα πῶς πηδοῦν,
 πῶς μουρμουρίζουν ν' ἀκοῦς τὰ ἔλατα,
 καὶ τ' ἀηδονάκια πῶς κελαῖδοῦν.

Θὰ σὲ πλαγιάσουν σὲ τριαντάφυλλα
καὶ σὲ μυρσίναις θὰ σὲ κυλοῦν.
Αἱ γλυκαῖς αὔραις θὰ παίζουν γύρω σου,
καὶ τὰ μαλλάκια σου θὰ φιλοῦν.

Καὶ ἔς τὰ λουλούδια ποῦ φέρν' ἡ ἀνοιξίς
μὲ πεταλούδαις θενὰ πετᾶς,
μὲ τῇ δροσιᾷ τους θενὰ ποτίζεσαι,
ἔς ταῖς εὐωδίαις τους θὰ βουτᾶς.

Καὶ μέσ' ἔς τὰ κρῖνα τὸ γλυκοφίλημα
ἐνὸς ἀγγέλου θὰ σὲ ξυπνᾷ.
Κοιμήσου τώρα. Ὁ ὕπνος τρέφει σε.
Κοιμοῦ, πουλί μου, ναννά, ναννά.

Η ΧΩΡΑ

Μελωδ. Wiener in Berlin, A, αρ. 19

Εἰς τὴν χώρα, λέει, ὅπου πᾶς, λέει,
 πᾶσα θύρα, λέει, μὴ κτυπᾶς, λέει,
 γιατί κόσμος, λέει, εἶν' ἐκεῖ, λέει,
 καὶ καλοὶ, λέει, καὶ κακοί.

—
 Ἐκεῖ μάθε, λέει, πῶς κάνεις, λέει,
 δὲν γεννᾶται, λέει, ἀγενής, λέει.
 Μὴ μυρίζης, λέει, τὸ χωριό, λέει,
 σὲ τὸ λέει, λέει, ἢ Μαριώ.

—
 Κύτταξ' ὅταν, λέει, ὀμιλῆς, λέει,
 νὰ προσέχης, λέει, πῶς λαλεῖς, λέει·
 πολλοὶ εἶναι, λέει, 'κεῖ μ' αὐτιά, λέει,
 καὶ μεγάλα, λέει, καὶ πλατυά.

—
 Ὅποιον βλέπης, λέει, μὲ χρυσᾶ, λέει,
 νὰ φουσκώνη, λέει, νὰ φουσᾶ, λέει,
 μὴ γυρεύης, λέει, ἄν πεινᾶ, λέει,
 βγάλ' τὸ φέσι, λέει, ταπεινά.

—
 Θ' ἀπαντήσης, λέει, βουλευτῆ, λέει,
 μὲ τὴν μύτη, λέει, σηκωτῆ, λέει.
 Κ' ἄν δὲν ξεύρη, λέει, γρὺ νὰ πῆ, λέει,
 εἶναι ῥήτωρ, λέει. Σιωπή!

Θενά βλέπης, λέει, λοχαγούς, λέει,
 ταγματάρχας, λέει, στρατηγούς, λέει,
 μ' έπωμίδες, λέει, κεντηταῖς, λέει,
 καὶ μὲ πτέρναις, λέει, τρυπηταῖς.

Τῆς Ἑλλάδος, λέει, μέγα φῶς, λέει,
 εἴν' ὁ κοῦρκος, λέει, ὁ σοφός, λέει,
 ποῦ κουνιέται λέει, σοβαρά, λέει.
 Μιὰ μετάνοια, λέει, μὲ οὐρά!

Θὰ διῆς ἴσως, λέει, καὶ πολλούς, λέει,
 πατριώτας, λέει, τοὺς καλοὺς, λέει,
 μισθοὺς ν' ἄχουν, λέει, δυὼ καὶ τρεῖς, λέει,
 νὰ παχαίνῃ, λέει, ἡ πατρίς.

Θ' ἀκοῦς ἄλλους, λέει, νὰ σὲ λέν', λέει,
 πῶς τὸν τόπον, λέει, αὐτὸν κλαῖν', λέει,
 πῶς ὁ κόσμος, λέει, θὰ πνιγῆ, λέει,
 ἂν δὲν γίνουν, λέει, ὑπουργοί.

Νὰ φερθῆς πλήν, λέει, μὲ πολλή, λέει,
 μὲ μεγάλη, λέει, συστολή, λέει,
 'ς τῆς Ἑλλάδος, λέει, τοὺς γαμπροὺς, λέει,
 τοὺς ἐνδόξους, λέει, καὶ λαμπροὺς.

Ὅταν βλέπης, λέει, μιὰ κυρὰ, λέει,
 μὲ καπέλλα, λέει, μὲ πτερὰ, λέει,
 ποῦ τὰ ἡῦρε, λέει, δὲν ῥωτᾶς, λέει,
 καὶ μὲ σέβας, λέει, χαιρετᾶς.

Ἄν δὲν ξεύρης, λέει, Γαλλικά, λέει,
 εἶσαι ζῶον, λέει, παστρικά, λέει·
 κ' ἂν τὸ χέρι, λέει, στρογγυλά, λέει,
 δὲν τὴν δώσης, λέει, σὲ γελᾷ.

Ἄν σὲ πάρη, λέει, ἔς τὸν χορὸ, λέει,
 νὰ μὴν κάμης, λέει, σὰν μωρὸ, λέει·
 ἔταν παίζη, λέει, ὁ ζουρνᾶς, λέει,
 σὰν ἀνέμη, λέει, νὰ γυρνᾶς.

Ἦς τὴν μαζούρκα, λέει, πετακτὸς, λέει,
 καὶ ἔς τὴν πόλκα, λέει, πηδηκτὸς, λέει,
 μὴ γλυστρίσης, λέει, προσοχή, λέει,
 καὶ γελάση, λέει, μιὰ ψυχὴ.

Κ' ἂν χορτάσης, λέει, ἀρχοντιαῖς, λέει,
 καὶ κλωτζιαῖς, λέει, καὶ δοντιαῖς, λέει,
 ἔλα ἴπισω, λέει, ἔς τὸ χωριὸ, λέει,
 ἔς τὴν πιστὴ σου, λέει, τὴν Μαριώ.

Ο ΨΑΛΤΗΣ

Μονάχος ὁ ψάλτης πηγαίνει, γυρνᾷ,
 μονάχος ἔς τὸν κόσμον, μονάχος.
 Στενάζει, φωνάζει λακαῖς καὶ βουνά,
 βουβά ἀποκρίνεται ὁ βράχος.
 Παντοῦ ὁποῦ ἴαγη εὕρισκει δεινά,
 παντοῦ ἡ καρδία του πάλλει.
 Βουβά τὸν ἀέρα ταραττ᾽ ἡ χορδή.
 Τοὺς τάφους τρομάζει ἡ μαύρη ὠδή.
 Ὁ ψάλτης τὸν ἔρωτα ψάλλει.

Ἡ νύκτα σκεπάζει μὲ σκότη τὴ γῆ,
 κ' ἡ φύσις τὸ σκότος φοβᾶται.
 Ἐς τοὺς μαύρους του κόλπους κοιμᾶτ' ἡ αὐγή,
 κ' ὁ ἔρωτας μόν' δὲν κοιμᾶται.
 Στοιχιά τριγυρίζουν κοντὰ ἔς τὴν πηγὴ,
 καὶ κάμνουν τρομάρα μεγάλη.
 Μονάχος ὁ ψάλτης στοιχιά δὲν ῥωτᾷ.
 Ἄλλου, μακρὰ του ὁ νοῦς του πετᾷ.
 Ὁ ψάλτης τὸν ἔρωτα ψάλλει.

Ὁ ψάλτης δὲν θέλει ἔς τὴ γῆ πιά νὰ ζῆ,
 καὶ νὰ, στρατιῶται προβαίνουν.
 Ὁ ψάλτης τοὺς βλέπει, πηγαίνει μαζῆ,
 καὶ σπάθαν ἔς τὴν μέσην του δένουν.
 Αὐτοὶ μ' εὐθυμίαν χορεύουν, πηδοῦν,
 ἐκεῖ τρωγοπίνουν οἱ ἄλλοι,

κ' οἱ ἄλλοι παιᾶνας νικῶν τραγουδοῦν·
 κ' ἐν ᾧ τὴν ζωὴν ἄνθος ἄνθος μαδοῦν,
 ὁ ψάλτης τὸν ἔρωτα ψάλλει.

Ἡ σάλπιγξ φωνάζει, βροντὴ ἀντηχεῖ.
 Τὰ στήθη κτυποῦν ἀπὸ θάρρος.
 Ἐμπρὸς ἀναμμένη πετᾶ ἡ ψυχὴ,
 τὰ νύχι' ἀκονίζει ὁ Χάρος.
 Νὰ τώρα, κανόνι' ἀντηχοῦν καὶ βροντοῦν.
 Νὰ τώρα, νὰ τρόμος καὶ ζάλη.
 Κ' ἐν ᾧ σὰν χαλάζει τὰ βόλια πετοῦν,
 κ' ἐν ᾧ εἰς ταῖς φλόγες τουφέκια κροτοῦν,
 ὁ ψάλτης τὸν ἔρωτα ψάλλει.

Τὸ χέρι του σφάζει, 'ς τὸ πλῆθος κτυπᾶ.
 Πολὺς 'ς τοὺς ἐχθροὺς εἶν' ὁ θρῆνος.
 Πλὴν διέ! μαῦρο βόλι τὸν ψάλτην τρυπᾶ.
 Ὁ ψάλτης χλωμαίνει σὰν κρῖνος.
 «Ποιὰ ἔπαυσαν, λέγει, λοιπὸν τὰ δεινὰ,
 καὶ ποιὰ ἡ καρδιὰ δὲν θὰ πάλλη;
 Κ' αὐτὸ τὸ φιλί μου 'ς ἐκείνην, πτηνά!»
 Τὸ λέγει, καὶ ὅταν τὸ στόμα σφαλνᾶ,
 ἀκόμη τὸν ἔρωτα ψάλλει.

ΕΝ ΤΗ ΕΡΗΜΩ

Ἡ σελήνη χρυσοβάφει τὸν ὀρίζοντά μας μόλις,
 κ' ἐγὼ φεύγων τοὺς ἀνθρώπους καὶ τὰς πολυχρότους πόλεις,
 ὡς τὸν κόρακα τοῦ σκότους τὰς ἐρήμους περιτρέχω,
 τὸ θεόγραφτον βιβλίον τῆς δημιουργίας ὅλης

ἀνοικτὸν ἐμπρὸς μου ἔχω,

καὶ μὲ πάλλουσαν καρδίαν, καὶ μὲ πόθους ἐνδομύχους
 τὴν γῆν βλέπω ἠρεμοῦσαν καὶ τοὺς οὐρανοὺς ἠσύχους.

ᾠ! ἡ φύσις τὸ ἐσπέρας φιληδόνως ἔταν ῥίπτῃ
 ἀπὸ τοῦ σεμνοῦ τῆς κάλλους τὸν καλύπτοντα μανδύαν,
 ποίαν εἰς τοὺς ἔραστὰς τῆς μαγικὴν ἀποκαλύπτει

καὶ ὠραίαν ἀρμονίαν!

Πῶς αἰσθάνετ' ἡ ψυχὴ μου εἰς τὸν θόλον τῶν αἰθέρων
 τὴν προσάλληλον ἀγάπην καὶ τὴν ἔλξιν τῶν ἀστέρων,
 καὶ πῶς βλέπ' εἰς τὰς κρυφίας καὶ θρησκευτικὰς ἐκστάσεις
 τὰς νεφέλας κοιμωμένας εἰς τοὺς κόλπους τῆς θαλάσσης!
 Ναί! τὴν πλάσιν πρὸς τὸν πλάσῃν δεσμὸς ἄρρητος συνδέει
 καὶ τὸ δάσος τῆς κοιλάδος, καὶ ἡ κυματοῦσα λίμνη,
 καὶ ὁ ῥυαξ ὁ ἀφρίζων, καὶ ἡ αὔρα ὅταν πνέῃ,
 τῆς μεγάλης ἀρμονίας συμφωνοῦντες εἰσὶν ὕμνοι.

Ἄλλ' ἐγὼ, κακοφωνία εἰς τὸ μέγα τοῦτο μέλος,
 εἰς τῆς πλάσεως τὸ ἄσμα ρυθμὸς ἄχρηστος καὶ χαίνων,
 τῆς δημιουργίας εἶμαι ἀποκεκομμένον μέλος,
 μόνον κ' ἐρημον ἐντὸς τῆς, καὶ εἰς τὸν σκοπὸν τῆς ξένον.

Εἶμαι οἶος εἶν' ἐκεῖνος ὁ καθρέπτῃς τῶν ὑδάτων,
 ὅστις στίλβων εἰκονίζει ὑπὸ χρώματα ποικίλα
 καὶ τ' ἀεροπόρα νέφη, καὶ τοῦ ἔαρος τὰ φύλλα,
 ἀλλ' ὁ ἴδιος στερεῖται ποικιλίας καὶ χρωμάτων.

Κάμινος κᾶν ἄς μὴν ἦτον αἰσθημάτων ἢ ψυχὴ μου!
 Ὡς τοὺς βράχους ὅπου τρέχω ξηρὸς βράχος κᾶν ἄς ἤμην!
 Ἦσυχος, μὴ ἔχων πόθον, οὐδ' ἐλπίδα, οὐδὲ μνήμην,
 ὡς ἐκεῖνοι θὰ ἐκείμην
 εἰς τὰ βάθη τῆς ἐρήμου.

Σὺ ποῦ μ' ἔλκεις καὶ μὲ φλέγεις, σὺ ὁ πύρινος μαγνήτης,
 εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ βίου σὲ ἀπήνησα, ὦ νέα!
 Τρυφερὰ ὡς ἄνθος ἦσο καὶ ὡς ἄγγελος ὠραία,
 κ' ἐμειδία τοῦ Ὀλύμπου εἰς τὸ στόμα σου γλυκύτης.
 Ἦσαν θέλγητρα χαρίτων τῶν θελγήτρων σου τὰ πλήθη
 ἢ φωνὴ σου ἐμιμεῖτο ἀηδόνας μελωδίαν·
 εἶχες τράχηλον χιόνα καὶ χιόνα εἶχες στήθη,
 πλὴν χιόνα καὶ καρδίαν.

Ὡς σὲ εἶδα, πῦρ καχλάζον εἰς τὰς φλέβας μου ἐχύθη,
 καὶ ἐστράφην ὡς πλανήτης
 περὶ σὲ τὸν ἥλιόν μου.

Πλὴν μ' ἀντέκρουσ' ἐν σου βλέμμα, καὶ πυρίφλεκτος κομήτης
 πρὸς ἀγνώστους ἐρημίας ἔστρεψα τὸ στάδιόν μου.

Ὅταν σ' εἶδα κατὰ πρῶτον
 καὶ ὡς ἄγγελος ἀγάπης καὶ εἰρήνης ἐμειδίας,
 εἰς τερπνάς ἐλπίδας πλέων καὶ εἰς ὄνειρα ἐρώτων,
 εἰς τὰ κύματ', ἀλκυόνος ἐκελάδουν μελωδίας,
 καὶ τὸ ρεῦμα τῆς ζωῆς μου ποῦ μὲ φέρει δὲν ἠρώτων.
 Ἄλλ' ἀφ' ὅτου αὐστηρότης εἰς τὸ βλέμμα σου ἐφάνη,
 εἶναι μαύρη καὶ ἀγρία ἢ ἐπίγειός μου πλάνη·
 ἢ γῆ σβύνετ' ἀπ' ἐμπρός μου καὶ ὁ κόσμος εἶναι μέλας,
 καὶ ὡς φύλλον ποῦ χειμῶνες εἶχον πάρωρα μαράνει
 φέρομαι εἰς τὰς θυέλλας.

Εἰς τὸ ἔαρ τῆς ζωῆς μου μ' ἀπεξήρανε ἢ λύπη·
 ἢ νεότης μου ἐσβέσθη καθὼς ἶχνος ἐπὶ ἄμμου,

καὶ ἐσβέσθησαν συγχρόνως τὰ ὠραῖα ὄνειρά μου.

Ὡς τὸν τάφον τί μοὶ λείπει;

Τί μοὶ λείπει ὡς τὸν τάφον; Λείπει τῆς ψυχῆς εἰρήνη,
τῆς καρδίας ἡσυχία,

ὅ,τι λείπει εἰς τὸ σκάφος ὀποῦ δέρν' ἢ τρικυμία,
πρὶν τὸ φέρ' εἰς τὸν λιμένα ἢ θαλάσσιος γαλήνη.

Ἄφετέ με εἰς ἔρημους ὅπου κλαίων ἀποθνήσκω,
τὰ παράπονα νὰ θάψω τῆς πασχούσης μου ψυχῆς.

Εἰς τὸν κόσμον παντοῦ θλίψεις, παντοῦ δάκρυα εὐρίσκω
δυστυχῆς εἰμὶ κοντά σου, καὶ μακρὰν σου δυστυχῆς.

Ὅταν ἔρχωμαι κοντά σου

διατί ριγῶ καὶ καίω,

κ' εἰς ἐλπίδας, καὶ εἰς φόβους, κ' εἰς ἐπιθυμίας πλέω;

Ὅταν φεύγω μακρὰ σου

διατί ὡς βρέφος κλαίω,

διατί ἀναστενάζω πρῶτὴ βράδυ τ' ὄνομά σου;

Εἶσαι ἄγγελος χαρίεις,

ὡς ἀκτὶς τοῦ παραδείσου

εἰς τὴν γῆν μας καταβάς;

Εἶσαι πνεῦμα τῆς ἀβύσσου,

κ' εἰς τὴν ἀβυσσον μ' ἐλκύεις,

κ' εἰς τὰς φλόγας μὲ τραβᾶς;

Τῶν βλεμμάτων σου τὰς φλόγας, ὦ σκληρὰ παρθένε, κρύψε,

καὶ εἰς τὸν ἄφρον τῶν στήθους τοῦ νεανικοῦ σου ρίψε

τοὺς χρυσοῦς αὐτοὺς πλοκάμους.

ὦ! νὰ βλέπω μὴ μ' ἀφήνης τῶν θελγῆτρων σου τὸ πλῆθος.

Βασανίζ' ἢ στέρησίς των τὸ νεανικόν μου στῆθος.

Ἄφες, ἄφες τεθαμμένος

εἰς τὰς ἀπατήτους ἄμμους,

ἄγνωστος, λησμονημένος,
 τῶν θνητῶν νὰ γίνω μῦθος,
 καὶ μακρὰν τῶν τὴν φιάλην τῶν δακρύων μου νὰ πίνω.
 Ἦ, διάταττε, ἂν θέλῃς, ποῦ νὰ φύγω, ποῦ νὰ μείνω;
 Εἰς τὰ δάση ἂν πλανῶμαι, εἰς πελάγη τῆς θαλάσσης,
 εἰς τὸν τάφον ἂν κατέλθω τὸν θυμόν σου θὰ χορτάσης;
 Λέγε μοι, καὶ ὑπακούω·
 πλὴν μὲ δάκρυ' ἂν σὲ λούω
 καὶ παράπον' ἂν σ' εἰπῶ,
 μὴ θυμόνης· τί σοὶ πταίω;
 Εἶναι σφάλμα μου πῶς κλαίω,
 σφάλμα μου πῶς σ' ἀγαπῶ;
 Σφάλμα εἶναι τοῦ μαγνήτου ἂν ἡ φύσις τὸν ὠθῆ
 πρὸς τὸν σίδηρον νὰ 'πάγη;
 Ἦ ἐπίσης εἶναι σφάλμα τῆς φλογὸς ἥτις ποθεῖ
 τὰ αἰθέρια πελάγη;
 Ἀγαπᾷ ὁ λευκὸς κύκνος εἰς τὸν ῥύακα νὰ πλέῃ,
 ὁ ποιμὴν τῆς ποιμενίδος νὰ ὑμνῆ τὰ γλυκᾶ κάλλη,
 καὶ ἡ ἀηδὼν τὰς τέρψεις τῆς ἀνοιξέως νὰ ψάλλῃ,
 κ' ἡ καρδία μου νὰ κλαίῃ.
 Σὲ φωνάζω, καὶ ὁ ῥύαξ τῶν δακρύων μου μὲ λούει.
 Ἐὰν κλαίω, τίς μὲ βλέπει;
 Ἄν στενάζω, τίς μ' ἀκούει;
 Μάρτυρές μου εἶν' οἱ βράχοι καὶ τῶν οὐρανῶν ἡ σκέπη.
 ὦ! μὲ ὄμματα ὡς πότε θ' ἀτενίζῃς θαμβωμένα
 τὴν ψευδῆ σκιὰν τοῦ κόσμου;
 Τὰ φαντάσματά του λάμπουν εἰς τὸ φῶς του χρυσομένα·
 ψεύδη εἶν' ἀπὸ τὸ πρίσμα τῶν παθῶν χρωματισμένα,
 εἰς τὴν κρίσιν τοῦ νοός μου.

Ἡ ψυχὴ πρὶν τὰ γνωρίση εὐτυχεῖς χιμαίρας πλάττει
πλὴν παρέρχεται τὸ ὄναρ, γυμνὴ φαίνεται ἡ ἀπάτη,
καὶ μακρὸν παράγει κόρον ἢ βραχεῖα ἡδονή.

Εὐτυχίαν μὴ πιστεύης ἦν ὁ κόσμος σ' ἐπαινεῖ.

Εἶναι ὡς τὴν φυσσαλίδα, ἥτις, μόλις τὴν ἐγγίζεις,
κ' ἐξαλείφεται ἔσβεσμένη.

Εἶναι ὡς σκιά ὠραία, ἥτις, μόλις τὴν φωτίζεις
φεύγει, καὶ σκιά δὲν μένει.

ὦ! τοῦ φυσικοῦ θεάτρου ἔλθε, θαύμασον τὰ κάλλη.

Τῶν ὀρέων ἰδὲ τούτων τὰς ζωγραφικὰς καμπύλας,
τὰς μορφὰς ἰδὲ τῶν λόφων καὶ τῶν κόλπων τὰς ποικίλας,
καὶ τοὺς βράχους, πῶς ὑψοῦνται ὡς ἂν γίγαντες μεγάλοι,
καὶ τὴν λίμνην· ἡ γλαυκὴ τῆς πεδιάς δὲν σὲ μαγεύει;
Καὶ τὸν ἥλιον· εἰς ῥόδα καὶ εἰς φλόγας ἀνατείλας,
εἰς πορφύραν βασιλεύει.

Ἰδὲ λάμποντα τὸν πόντον, καὶ τὴν γῆν ἰδὲ πῶς θάλλει,
καὶ καρδίαν ἔαν ἔχης, ἡ καρδία σου θὰ πάλλη.

ὦ! τοῦ κόσμου ἕως πότε ἡ λαμπρὰ κακοφωνία
τὴν ψυχὴν σου προσηλώνει;

Ἔχει θέλγοντας τοὺς τόνους, ὅμως εἶναι ψευδεῖς τόνοι.
Σειρὴν εἶναι, ἀποπνίγει ἐν ᾧ θέλγ' ἡ κολακεία.

Εἰς τὴν φύσιν ἔλθε μόνη·

ἄκουσον ὅποια πλήρης εἰς τὴν πλάσιν ἀρμονία!

ἄκουσον εἰς τὰς μυρσίνας τὴν φωνὴν τῆς ἀηδόνος,
καὶ τὸν ἄδοντα ποιμένα,

καὶ τὸ δάσος πῶς μυκᾶται εἰς τοὺς κόλπους τοῦ λειμῶνος,
καὶ τὰ κύματα τοῦ πόντου πῶς βρυχῶνται ἀφρισμένα,
καὶ τὴν νέαν ποιμενίδα πῶς τοὺς ἔρωτάς τῆς ψάλλει,
καὶ καρδίαν ἔαν ἔχης, ἡ καρδία σου θὰ πάλλη.

Ὅταν βλέπ' ὀλόγυρά μου, καὶ ὡς νύμφη στολισμένη
εἰς τ' ἀρώματα κοιμᾶται τῆς ἀνοίξεως ἢ φύσις,
ὦ! ἂν ἤθελες, φωνάζω, καὶ τὸν κόσμον ἀρνούμενη
καὶ τ' ἀπατηλὰ καλὰ του,
εἰς τὸ σκάφος μου τὴν λίμνην τῆς ζωῆς μας ν' ἀρμενίσῃς,
καὶ ν' ἀράξωμεν συνάμα εἰς τὴν ὄχθην τοῦ θανάτου!

ὦ! ἂν ἤθελες μαζή μου

ἀνθηράν τινα γωνίαν νὰ ἐκλέξῃς τῆς ἐρήμου,
ἀβεβήλωτον ἀκόμη ὑπὸ πόδα διαβάτου!

Ἡ τερπνὴ μας κατοικία ἐκεῖ σπήλαιον βαθύ,
ἢ τοῦ δένδρου θενὰ ἦναι ἢ ἀπλόχωρος κουφάλα.
Ἐκεῖ νέα ῥοδοδάφνη εἰς τοὺς πόδας σου θ' ἀνθῆ,
ἄλλα ἄνθη οὐρανόν σου, κοίτην σου θὰ ἔχῃς ἄλλα,
καὶ τὸν βίον θ' ἀπολαύσῃς, πρὶν ὡς ἄνθος μαρανθῆ.
Ἐκεῖ γάλα θὰ σοὶ δίδω, καὶ τοῦ Ὑμηττοῦ τὸ μέλι,
καὶ τὰ δῶρα τῆς ἀμπέλου.

εἰς τὸν ῥύακα θὰ λούῃς τ' ἀπαλόλευκά σου μέλη,
κ' εἰς τὸν οὐρανὸν θὰ σρέφῃς ὀφθαλμοὺς ἀγνοῦ ἀγγέλου.
Τότ' ἐν ᾧ μᾶς καθηδύνει ἡ φωνὴ τῆς ἀηδόνας,
θὰ καθήμεθα τὴν νύκτα εἰς τὰ χόρτα τοῦ λειμῶνος,
γλυκὺν ὕπνον θενὰ χύνη ὁ λεπτός τῶν φύλλων ἤχος,
καὶ ἡ αὔρα καὶ ὁ φλοῖσθος τοῦ πλησίον ποταμοῦ,
καὶ κοιμοῦ, θενὰ σοὶ λέγω, εἰς τὸ στῆθός μου κοιμοῦ,
κλίν' ἐπάνω μου ἡσύχως·

ἄφες με εἰς μελωδίας τρυφεράς νὰ σὲ κοιμίζω,
καὶ λατρεύων ν' ἀτενίζω τοὺς κλειστοὺς σου ὀφθαλμοὺς,
νὰ μετρῶ τοὺς ἀταράχους τῆς καρδίας σου παλμοὺς,
μὲ τὰ χεῖλη μου τὰ χεῖλη τὰ γλυκᾶ σου νὰ ἐγγίζω,

τὴν πνοὴν των ἴ' ἀναπνέω, καὶ τὸ κάθε κίνημά των
 μὲ στοργὴν παραφυλάττων,
 ὄλην νύκτα ἴ' ἀγρυπνῶ·

καὶ κινοῦμέν' ἂν νομίσω πῶς προφέρουν τ' ὄνομά μου,
 εἰς τοὺς πόδας σου νὰ πίπτω, καὶ μὲ τὰ φιλήματά μου
 τὰ θερμὰ νὰ σ' ἔξυπνῶ.

ᾠ! ἰδὲ, θενὰ σοὶ λέγω, τὴν σελήνην πῶς προβαίνει
 ἔχουσαν χρυσὴν τὴν κόμην, στέμμα ἔχουσαν ἀστέρων.
 Αὐτὴ μόνη σύντροφός μας ὑπεράνω τῶν αἰθέρων,
 αὐτὴ μάρτυς τῶν ἐρώτων καὶ τῶν ἡδονῶν μας μένει.

ᾠ γλυκεῖα ἐρωμένη!

Εἰς τὴν λάμψιν της τοῦ κόσμου τὴν σιλπνότητα λησμόνει,
 καὶ τὰς χαμπερεῖς του δόξας καὶ τοὺς πλάνους του ἐπαίνους.
 Τῶν ἐρώτων μας τὰς φλόγας ἄς γνωρίζῃ αὐτὴ μόνη,
 αὐτὴ μόνη ἄς μᾶς βλέπῃ εὐτυχεῖς καὶ ἡνωμένους.

Ἄν δ' ἰδοῦσα μετὰ λύπης τὰς ἀκτῖνας ὄσας χύνει,
 δὲν θὰ σβύσῃ; μ' ἐρωτήσης,

«Ναί, θ' ἀποκριθῶ, θὰ σβύσῃ· καὶ ἐν ᾧ ἡ μαύρη δύσις
 εἰς τὰ σύννεφα ὀπίσω σκοτεινὴν τὴν καταπίνει,
 χλωμὸν ἴσως κ' ἐσβεσμένον θενὰ μὲ ἰδῆς ἐπίσης.

Ἐλαφρὰ ἡ κεφαλὴ μου θενὰ κλίνει πρὸς τὴν γῆν,
 καὶ τὰ χεῖλη μου θὰ κλείσουν εἰς τῶν τάφων τὴν σιγὴν.

Τότε σκύψε, φίλησέ με,

εἰς τοῦ ῥύακος τὴν ὄχθην ρίψε ἄμμον, κάλυψέ με·
 καὶ τὸ μνήμα τῆς ἐρήμου

οὔτε στέμματ' ἄς στολίσουν οὔτε πέτρα νεκρικὴ.

Ἄγνωστος ἄς ᾔν' ὁ τάφος, καθὼς ἦτον ἡ ζωὴ μου.

Μία μόνη

ἀνεμώνη

κ' ἐν σου δάκρυ μοὶ ἀρκεῖ.

Ἄλλ' ἐδῶ συχνάκις ἔρχου τὰς ἑαρινὰς ἑσπέρας,
καὶ τὴν λάμπουσαν σελήνην ἀκολούθ' εἰς τοὺς αἰθέρας,
εἴτ' ἐβγαίνῃ, εἴτε δύῃ.

Ἡ ψυχὴ μου τὰ πτερά της ἴσως ἀπ' ἐκεῖ θὰ σείῃ·
ἐκεῖ ὅταν μ' ἐνθυμῆσαι ἴσως θενὰ εἴμ' εὐδαίμων·
ἴσως εἰς τὸ μέτωπόν σου ὡς ἀκτὶς θὰ καταβαίνω,
ἢ τὴν κόμην σου ὡς δρόσος ἑσπερία θὰ ὑγραίνω,
ἢ τριγύρω σου θὰ πνέω εἰς τὸ πνεῦμα τῶν ἀνέμων.
Ἐκεῖ ἴσως εἰς λειμῶνας ποθουμένου παραδείσου
θὰ προσμένω νὰ φανῆς,
καὶ εἰς κύματ' ἀρωμάτων ἀτμοσφαίρας φωτεινῆς
θενὰ κολυμβῶ μαζῆ σου.»

Διηγοῦνται εἰς τὰ ὄρη τῆς ἐρήμου Ἀραβίας
πῶς ὁ Φοῖνιξ τὴν ἡμέραν τῆς θανῆς του προνοεῖ,
καὶ καμίνους ἀρωμάτων εἰς θαλλούσας ἀκρωρείας
ἐτοιμάζει νὰ καῆ.

Ὡς ἐκεῖνος τοῦ θανάτου τὴν πληγὴν καταλαμβάνω,
καὶ τὰς ἀπαρχὰς συνάγων τῶν θερμῶν μας αἰσθημάτων,
πόθους, ὄνειρα κ' ἐλπίδας, ὡς πυρὰν ἐξ ἀρωμάτων,
εἰς τὸν τάφον μου στιβάζω, κἂν μαζῆ των ν' ἀποθάνω.
Εἰς τὴν ἔρημον στενάζω ὡς ὁ κόραξ τῆς ἐρήμου,
καὶ ὁ χεῖμαρρος τὸν γόον τῆς καρδίας μου μιμεῖται·
κλίνουσα ἢ κεφαλὴ μου εἰς τὴν χεῖρά μου κρατεῖται,
κ' αἱ πικραὶ μου ἐνθυμήσεις εἰσὶ μόνῃ ἡδονῇ μου.

ΤΑ ΜΝΗΜΑΤΑ

Death is in the world.

BYRON, Caïn.

Εἰς παραπέτασμα θολὸν ἐκρύβη ἡ σελήνη.
Ὁ νυκτικόραξ, τῶν κρημνῶν τὴν φωλεὰν ἀφήνει
    μὲ θλιβερὰ κροάσματα.

Ἀποθανόντες φίλοι μου τριγύρω μου κοιμῶνται,
κ' εἰς τὴν ὀμίχλην τοῦ βουνοῦ ἀμφίβολα πλανῶνται
    ἀτμόπλαστα φαντάσματα.

Ναὶ, θέλω εἰς τὰ σκότη σου, ὦ νύξ ἡγριωμένη,
ἡ ὑπαρξίς μου ἄγνωστος νὰ κεῖται τεθαμμένη
    εἰς λήθην αἰωνίαν.

Καὶ ὡς ἠχήση δι' ἐμέ τοῦ κώδωνος ὁ κρότος,
νὰ πέσω καθὼς ἔζησα εἰς τῆς νυκτὸς τὸ σκότος
    καὶ εἰς τὴν ἐρημίαν.

Ἀφ' ὅτου πλέω τῆς ζωῆς τ' ἀγνώριστα πελάγη,
τὴν πρόραν μου ἀντέκρουσαν καὶ σκόπελοι καὶ πάγοι,
    καὶ ἀφρισμένα κύματα·
πλὴν τ' ἄρμενά μου ἔδεσα τ' ἀνεμοξεσχισμένα,
ν' ἀράξω ἐπεθύμησα εἰς ἤσυχον λιμένα,
    καὶ ἤραξα εἰς μνήματα.

Εἰς μνήματα! ὦ! καὶ τὸ πᾶν δὲν εἶναι μέγα μνήμα;
Εἰς τῆς νυκτὸς τὴν σιωπὴν ἡ γῆ ὑπὸ τὸ βῆμα
    γογγύζει τοῦ θανάτου.

Ἄχόρταγος τὰ τέχνα του ὁ χρόνος καταπίνει,
 κ' εἰς τὸν αἰῶνα ὁ αἰὼν ἐνθύμημα ἀφήνει
 τὰ νεκροσάβανά του.

Ἐθαύμαζον τὸν πλάτανον εἰς τῶν βουνῶν τὰ ὕψη.
 Τοὺς λόφους θέλων πέριξ του ἐφαίνετο νὰ κρύψη
 εἰς τὸ παχύ του φύλλωμα.

Πλὴν σκώληξ τὴν καρδίαν του αἰῶνας εἶχε φθείρει,
 καὶ ἤδη σκέλεθρον γυμνὸν ὁ θάνατος τὸν σύρει
 εἰς τῶν κρημνῶν τὸ κοίλωμα.

Ῥοφοῦν ξηρὰν μετὰ ξηρὰν τ' ἀχόρταγα πελάγη.
 Τὴν Σιβηρίαν ἐπιξάν γιγαντιαῖοι πάγοι,
 τὴν Ἀραβίαν ἄμμοι.
 Τὸ στάδιον τῆς κτίσεως εἰς τάφον εὐρὺν λήγει.
 Πᾶν πλάσμα εἶναι κτῆμά του, ἀφ' ὅπου καὶ ἂν φύγη,
 καὶ ὅπου ἂν προσδράμη.

Περιηγήθην εἰς τὴν γῆν, καὶ ἐρωτῶν ποῦ εἶναι
 ἢ οὐρανόκτιστος Τρωάς, αἱ ἔνδοξοι Ἀθηναί,
 ἀπήντησα συντρίμματα.
 Μετὰ τὴν γῆν, τὸν οὐρανὸν ἠτένισα μ' ἐλπίδα·
 τὰ ἄστρα ἐμελέτησα· κ' αὐτὰ νὰ σβύνουν εἶδα
 εἰς μαῦρα διαστήματα.

Σὺ ἔς δι' αὐλακος φλογὸς ὀργώνεις τὸν αἰθέρα,
 φωστήρ! Ἡ φύσις σὲ ὕμνεϊ αἰώνιον πατέρα,
 πηγῆν τῶν οἱ αἰῶνες.

Καθὼς φανοῦν αἱ γόνιμοι ἀκτῖνες τοῦ φωτός σου,
τ' ἀκάθαρτα φαντάσματα σοβοῦνται ἀπ' ἐμπρός σου,
καὶ φεύγουσ' οἱ χειμῶνες.

Εἰς ῥύακας διαφανεῖς οἱ πάγοι ἀναλύουν,
τὴν γῆν πορφύραι κεντηταὶ καὶ τάπητες ἐνδύουν
κ' ἀνθέων διαδήματα:

Ἄπὸ τοῦ θάλπους σου ζωὴν ποτίζεται ἡ φύσις.
Τὸν ἐρχομόν σου εὐλογοῦν ποιμενικαὶ ὄρχήσεις
κ' ἐρωτικά φιλήματα.

Σὲ, τὸν δοτῆρα τῆς ζωῆς, τὸν πρὸ αἰώνων ζῶντα,
Σὲ μόνον ὡς ἐνέχυρον παρίστων εἰς τὰ ὄντα
πῶς εἶν' ἀθανασία.

Ἄλλὰ καὶ εἰς τὸν δίσκον σου τὸν φλογισμένον εἶδα
πῶς ἔθεσεν ὁ θάνατος τὴν μαύρην του σφραγίδα,
καὶ εἶπ' «ἀπελπισία!»

Εἰς σκελετοὺς κατάκειται ὁ γίγας τοῦ θανάτου.
Τὰ ἄδενδρα Οὐράλια καὶ τ' Ἄλπ' εἶναι πλευρά του,
ἢ Αἶτνα εἶναι στόμα του.

Τὴν γῆν συντρίβουσ' οἱ συχνοὶ σπασμωδικοὶ του κλόνοι·
εἰς λάβαν, εἰς πυρκαϊάν κ' εἰς ἀσφαλτον ἀπλόνει
τὸ φλογισμένον στρώμα του.

Ἐπὶ τὸ πρόσωπον τῆς γῆς καταστροφὴν σαλπίζει.
Φυσᾷ διχόνοιαν, λαοὺς κατὰ λαῶν ὀπλίζει
μὲ ξίφος μαιοφόνον.

Πετᾶ ὡς βόμβα φλογερά εἰς τάγματα νεκρά των
 κ' εἰς φλογισμένας πόλεις των· καὶ εἰς τὰ πτώματά των
 τυράννου στήνει θρόνον.

Ναί, φρίττων τῆς μητρός μου γῆς πατῶ τὸ νεκρὸν χῶμα.
 Αἱμάτων εἶναι ζύμωμα, πτωμάτων εἶναι στρῶμα
 ἡ μαύρη κατοικία μας.

Πολλοὶ παρῆλθον πρὸ ἐμοῦ, πολλοὶ περνοῦν ἐμπρός μου,
 θενὰ περάσω μὲ πολλοὺς ὡς ἔλθη ὁ καιρὸς μου.
 Ἴδου ἡ ἱστορία μας.

Ὡς ὑπομίσθους τὰς σειρὰς ἂν εἶχες τῶν αἰώνων,
 ὦ ὁδοιπὸρ' ἐφήμερε, ἐγείρεις μετ' ἀγώνων,
 λαμπρὰς ἀεροπόλεις.

Ἄλλ' εἰς τοῦ νέου κόσμου σου τὴν ὠγκωμένην πλάσιν,
 ἀπρόβλεπτε δημιουργέ, ὡς μόνην ἔχεις βάσιν
 τὸ Ἄν, καὶ τοῦτο μόλις.

ὦ ματαιότης τῆς ζωῆς! — Γνωρίζετε τὸν μόνον
 ὅστις εἰς τρίμματα πατεῖ βασιλειῶν καὶ θρόνων;
 Τὸν γίγαντα γνωρίζετε;

Ἴδέτ' ἡ γῆ γονυπετῆς τὸ νεῦμά του προσμένει.
 Πατεῖ, κ' ὁ κόσμος σείεται. Περνᾶ, κ' ἡ οἰκουμένη
 ἐπάνω του ζυγίζεται.

Πρὸς τὰ στοιχεῖ' ἀτρόμητος ἠλείφθη νὰ παλαίση.
 Μετρᾶ τοῦ κόσμου τὰς φυλάς ὁποῦ θ' ἀλυσοδέση,
 καὶ τὰς φρονεῖ ὀλίγας.

Ἐκεῖ — ὁ θάνατος περνᾷ! — Εἰς τὴν ἀκτὴν ἐν μνήμα,
πέτρα ἦν βρέχ' ἢ καταιγίς, πρὸς ἣν θρηνεῖ τὸ κύμα·
ἐδῶ κοιμᾷτ' ὁ γίγας.

Ἔως ἐδῶ· κ' ἐπέκεινα ἡ δόξα καὶ ἡ φήμη
ἐσβέσθησαν, καὶ μοναχὴ ἡ τεθλιμμένη μνήμη
φρουρεῖ τὸ κοιμητήριον.

Ἵπῆκοος καὶ ἡγεμῶν ἐδῶ κοιμῶνται ἴσοι.
Εἰς ἐν χωνεύει τῶν θνητῶν τὰ πάθη καὶ τὰ μίση
τὸ μέγα χωνευτήριον.

Ὡς ἄνθος ἀρτιγέννητον σ' ἐγνώρισα, ᾧ κόρη!
Ἦσουν ὡς ἄγγελος σεμνὴ· λαμπρὸν ἐπανωφόρι
σ' ἐκάλυπτε χαρίτων.

Ὁ νοῦς μου, ὅταν σ' ἔβλεπον, τερπνῶς ὠνειροπόλει.
Σ' ἐλάτρευον σιωπηλῶς. Ἡ ὑπαρξίς μου ὄλη
νὰ σέ λατρεύω ἦτον.

Σὲ εἶδα, κόρη, ὡς ὠχρὰν, μὲ μειδιῶντα χεῖλη,
σὲ ἔφερον δακρύνοντες, πενηθοροῦντες φίλοι
εἰς μαῦρον νεκροκράββατον.

Ἐτάφην ἔκτοτε μὲ σέ, κ' ἐλπίζω νὰ σὲ πείσω
διὰ κλαυθμῶν νυκτερινῶν, νὰ διαβῆς ὀπίσω
τὴν δίοδον τὴν ἄβατον.

ὦ! διατί ὁ θάνατος τὴν θύραν μου δὲν κρούει;
Τέρπεται ἴσως στεναγμούς κατόπιν του ν' ἀκούῃ
καὶ δάκρυα νὰ βλέπη;

Ἄν εἶχε σβύσει ἀντὶ σοῦ τὸν ἔρημόν μου βίον,
ποτέ δὲν ἤθελε βραχῆ ὑπὸ σπονδῆς δακρύων
τοῦ τάφου μου ἢ σκέπη.

Εἰς χειροπεριποίητον εὐθυγραμμίαν κλάδων,
εἰς κῆπον δὲ ὑπὸ στοῶν καὶ θόλων ἐξ ἀράδων
πρασίνων καλλωπίζεται,
ἕκαστος κλάδος συνεργεῖ εἰς κόσμον ἀρμονίας,
καὶ ἂν ἐν δένδρον ἀρπαγῆ ὑπὸ τῆς τρικυμίας,
ἢ συμμετρία σχίζεται.

Ἄλλ' ἐγὼ, θρέμμα τῶν κρημνῶν βλαστῆσαν εἰς χειμῶνα,
ποτέ μου δὲν κατώρθωσα τὸν ἀφυλλόν μου κλῶνα
μετ' ἄλλου νὰ συνδέσω.

Ποτέ δὲν μὲ ἠύλόγησεν εὐγνώμων διαβάτης,
καὶ ἂν πλημμύρα τῶν βουνῶν μὲ σύρ' εἰς τὰ νερά της,
ἀγνώριστος θὰ πέσω.

Ἐν ᾧ τὸν κόσμον ἔβλεπον εἰς τὴν λαμπρότητά του,
ὡς λαίλαψ ἐπεφύσησε τὸ πνεῦμα τοῦ θανάτου,
καὶ γενεὰς ἠλώνισε.

Ἐμπρός μου ἔσκαψ' ἔρημον βαθὺ νεκροταφεῖον,
καὶ ἔμψυχον ἐρείπιον ἐν μέσῳ ἐρειπίων
μονήρη μ' ἔλησμόνησε.

Περὶ τὸν κόσμον ὡς σκιά πλανῶμαι καὶ στενάζω,
σπουδάζω τοὺς κατοίκους του, τὰ πάθη των θαυμάζω,
τὴν τύχην των λυποῦμαι.

Ὅσακις βλέπω εἰς τὴν γῆν χωρὶς φροντίδων ὄντα
καὶ ἀδακρύτους ὀφθαλμούς καὶ χεῖλη μειδιῶντα,
τὸν τάφον ἐνθυμοῦμαι.

Θνητοὶ, πατεῖτ' ἀμέριμνοι τὴν γῆν ποῦ σᾶς προσμένει.
Σταθῆτε, κ' ἐξετάσατε ὁ χρόνος ποῦ πηγαίνει
τοῦ κόσμου τὰ συντρίμματα.
Τὴν βακτηρίαν πρὸς καιρὸν τοῦ δρόμου σας ἀφήτε,
καὶ ἀπὸ τὸν αἰώνιον φθορέα διδαχθῆτε
αἰώνια μαθήματα.

Λεπτοῦ γεννήματ' ἀσθενῆ, πρὶν ἔλθετε περνᾶτε!
Εἰς πότε οἱ ἀπέραντοι σκοποὶ οὐς μελετᾶτε;
Ἡ ὥρα σας σημαίνει.
Τὴν γῆν κατεποντίσατε εἰς ποταμούς αἱμάτων,
τὸν κόσμον κατεκτήσατε μ' ἀγέλας στρατευμάτων.—
Ποῦ κείσθε τεθαμμένοι;

Τί θησαυρίζεις ὁ γυμνὸς τοῦ κόσμου διαβάτης;
Τί βασανίζετε τὴν γῆν, καὶ τὰ ἐντόσθιά της
ζητεῖτε ν' ἀνασκάψητε;
Ἡ γῆ ὀπίσω εἰς τὴν γῆν θὰ μεταπέση πάλιν.
Ἄγῶνας δὲν χρειάζεσθε, οὐδ' ἕκτασιν μεγάλην
τὸ πτώμά σας νὰ θάψητε.

Ἀπόνοια! — Εἰς τῆς ζωῆς τὸν σιδηροῦν κρατῆρα
κιρνᾷ μὲ χεῖρα φειδωλὴν ἢ φθονερά μας μοῖρα
σπανίας τὰς βανίδας.

καὶ ἔμῳ ἐξοδεύομεν τὰς μαύρας μας ἡμέρας,
τὰς μὲν, εἰς πάλην πρὸς σκιάς, τὰς δὲ περισσοτέρας
εἰς ὄνειρα κ' ἐλπίδας.

Νέος κ' ἐγὼ ἀνέπνευσα τοῦ ἔρωτος τὴν φλόγα·
εἰς τῆς ζωῆς τὴν ἄμπελον κ' ἐγὼ τὴν τερπνὴν ῥῶγα
τῆς ἡδονῆς ἐτρύγησα.

Τὸ ξύλον ἐδοκίμασα κ' ἐγὼ τῆς ἐπιστήμης·
κ' ἐγὼ, ἐν ζέσει νεαρᾷ, τῆς δόξης καὶ τῆς φήμης
τὴν λάμψιν ἐκυνήγησα.

Ἡ δόξα πλὴν ἦτο σκιά κ' ἐχάθ' εἰς τοὺς αἰθέρας,
κ' ἡ φήμη, μάταιος ἀήρ χυθεὶς εἰς τοὺς ἀέρας,
ἀπέπτῃ μετὰ βίας.

Ἄνυπαρκτοὶ θεότητες νοῶν εὐαπατήτων!
Τῆς ἐπιστήμης τὸν καρπὸν ἐμάσησα, καὶ ἦτον
καρπὸς χωρὶς οὐσίας.

Πολὺ πρῶτ' ἀπηύδησα εἰς τὴν ὁδοιπορίαν.
Τοῦ δρόμου τὴν τραχύτητα καὶ τὴν ταλαιπωρίαν
πολὺ πρῶτ' ἐγνώρισα.

Ἐκάθησα ν' ἀναπαυθῶ εἰς ξενοδόχον μνημα,
καὶ ἀπὸ τῶν συντρόφων μου τὸ φοβισμένον βῆμα
τὸ βῆμά μου ἐχώρισα.

Ἐδῶ ποῦ σβύν' ἡ ὑπαρξίς τὰ ὄνειρά μου σβύνω·
τὸ φόρτωμα τῶν πόνων μου ἐπὶ τῆς γῆς ἀφήνω,
τὰ πάθη ἀπαρνοῦμαι,

εἰς ἄλλα κλίματα τροφήν ὑπάγω νὰ ζητήσω,
καὶ μόνον ἐκ τῶν ἀγαθῶν ὅσ' ἂν ἀφήν' ὀπίσω
τὸν ἔρωτα λυποῦμαι.

Ἐδῶ κρεμῶ τὴν λύραν μου εἰς κυπαρίσσους μαύρας·
ἄς κλαίῃ ὅταν πνέηται ἀπὸ μελλούσας αὔρας.

Παρὰ τῶν ἀπογόνων μου
δὲν περιμένει ἔπαινον ἢ δάφνην Ἑλικῶνος.
Ἦτο πιστὴ μου σύντροφος· ὅταν ἐθρήνουν μόνος,
ἐγλύχαινε τὸν πόνον μου.

Τὸ πλοῖον ἂν τὴν ἄγκυραν προώρως ἀνελκύσῃ,
εἰς τὰ λυτά του ἄρμενα ἢ αὔρα νὰ φυσήσῃ
προσμένει ἀραγμένον.

Ἔχω κ' ἐγὼ τὴν ἄγκυραν καὶ τ' ἄρμενα λυμένα·
ἀπὸ τῆς γῆς εἶμ' ἕτοιμος νὰ ἔβγω τὸν λιμένα,
τὴν αὔραν περιμένων.

ΑΘΑΝΑΣΙΑ

Τίς δ' οἶδεν εἰ ζῆν τοῦθ', ὃ κέκληται θανεῖν,
Τὸ ζῆν δὲ θνήσκειν ἐστί;

ΕΥΡΠΠ· ΦΡΙΞΟΣ

Δι' ἄλλους μορμολύκειον ἐπίφοβον ἂν ἦσαι,
μετάδασις, ἐξόντωσις, ἢ ὅπως ἂν καλῆσαι,
Σ' ἐπικαλοῦμαι, χαῖρε!
οὐδὲ τρομάζω, θάνατε, τὴν ἄχαρῖν σου θέαν.
Τὸ μελανόν σου κάλυμμα μὲ χεῖρα θαρραλέαν
νὰ διασχίσω φέρε.

—
ὦ πλάστα, ἔταν μ' ἔδωσες παλμούς καρδίας ζώσης,
τὴν εὐτυχίαν ἔπρεπε συγχρόνως νὰ μοὶ δώσης
τροφὴν τῆς ἐπιούσιον.

Ἄφ' οὗ δὲν μοὶ τὴν ἔφερεν ὁ κόσμος πρὶν τὸν φύγω,
παρὰ τῶν τάφων τὴν ζητῶ, κ' ἐλπίζων διανοίγω
τὸν κόλπον των τὸν πλούσιον.

—
Εἰς τοῦτον τὸν ἀπέραντον καὶ ἀφλοισβον λιμένα,
ἔπου ὃ ναύτης ἔρχεται, τ' ἀνεμοξεσχισμένα
ἰστία περιστέλλων,
καὶ παύ' ἢ πολυκύμαντος τοῦ βίου ναυτιλία,
πυθμὴν ὑπάρχει σταθερὸς, ὑπάρχει παραλία,
ὑπάρχει ἄλλο μέλλον;

Σπουδάζων τὸ ἐφήμερον φαινόμενον τοῦ βίου,
εἶδα τὸν μέγαν θεριστὴν ὡς στάχεις τοῦ πεδίου
τὰς γενεὰς θερίζοντα,
καὶ εἶδα τάφους χαίνοντας ἔπου πατῶ τὸν πόδα,
καὶ εἶδα τῆς νεότητος, τῆς καλλονῆς τὰ ῥόδα
πρωίμως ἀπανθίζοντα.

Καὶ εἶπα: Πάντα πρόσκαιρα, παντοῦ ἀβεβαιότης
ἢ γῆ παρόδου σκηνώμα, ὁ κόσμος ματαιότης,
καὶ ὄνειρον ὁ βίος!
Πλὴν τὴν τροφήν των τὴν νεκρὰν χωνεύσαντες οἱ τάφοι
ἐκλείσθησαν; ἠρώτησα, καὶ ἐπ' αὐτῶν ἐγράφη
τὸ μαῦρον αἰωνίως;

Τ' ὁμολογῶ! Τοῦ τέλους μου ἡ ζοφερὰ ἰδέα,
καὶ τῆς ζωῆς μου ὁ σκοπὸς, καὶ τῆς φθορᾶς ἡ θεὰ
τὸ πνεῦμά μου ἀπέλπιδε.
Πλὴν τῆς καρδίας ἡ φωνή, ἡ φιλαλήθης μοῦσα,
ἡ μάντις ἢ θεόπνευστος, αὐτὴ παραμυθοῦσα,
αὐτὴ μοι λέγει: «Ἐλπιδε!»

Ζητοῦντος τὸ δυσεύρετον τῆς ἀληθείας ἔχνος,
εἰς τὴν σκοτίαν τῆς νυκτὸς τῆς πίστεως ὁ λύχνος
τὸ βῆμά μου φωτίζει,
κ' ἡ γλῶσσά μου πιστεύουσα εἰς πρόρρησιν βεβαίαν,
εἰς τοὺς ἐλπίζοντας θνητοὺς ἀνάστασιν, καὶ νέαν
ζωὴν εὐαγγελίζει.

Ὅπότεν εἶδον κατ' ἀρχὰς οἱ ἄνθρωπ' εἰς τὴν δύσιν
τὸν ἥλιον κρυπτόμενον, τὴν σκοτισθεῖσαν φύσιν
ὡς νήπια ἐθρήνησαν.

Ἄλλὰ ἰδόντες τὸν λαμπρὸν εἰς τῆς αὐγῆς τὰς πύλας
νὰ πυρπολῆ τοὺς οὐρανοὺς ἐκ νέου ἀνατείλας,
πρηγεῖς τὸν προσεκύνησαν.

Ἡ μὴ ἐχάθ' εἰς τὸ μηδὲν ὁ πύρινος κομήτης
ἀφοῦ ἐξέπληξε τὴν γῆν, διότ' οἱ κάτοικοί της
τὴν λάμψιν του δὲν βλέπουν;

Ἄν ἐπλανήθ' εἰς τὸ κενὸν τὴν τροχιάν του χάσας,
θὰ ἔλθῃ, καὶ τὰ ἔχνη του ἐκ νέου καὶ θαλάσσας
καὶ ὄρη θ' ἀνατρέπουν.

Ἡ πλάσις στίλβει καθαρά ἐμπρός μας ὡς ἀδάμας,
οὐδ' εἰς ὁμίχλην κρύπτεται, καὶ εἰς τὰ βλέμματά μας
ἀνοίγει τὸ βιβλίον της.

Ἀμβλυωπεῖ τὸ ὄμμα μας κ' ἡ ἀμυδρά μας κρίσις·
ἀλλ' ἂν ζητήσωμεν τὸ φῶς, ἐμπρός μας κεῖται λύσις
σαφῆς τῶν μυστηρίων της.

Ἦτον ἐσπέρα κατηφῆς, ἐσπέρα φθινοπώρου,
ὅταν εἰς βράχον ἔρημον κοιλάδος δενδροφόρου
ὠνειροπόλουν μόνος,
καὶ ἔβλεπον πῶς ἔσυρε τὰ φύλλ' ἀπὸ τῶν κλάδων,
κ' ἐμάραινε τὴν ἀνθηρὰν στολὴν τῶν πεδιάδων
τὸ πνεῦμα τοῦ χειμῶνος.

Καὶ παρετήρουν τὰς χλωμὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου,
καὶ ἤκουον μαστίζοντας τὰ δένδρα τοῦ πεδίου
τὸν ὄμβρον καὶ τὴν χάλαζαν·
κ' ἐν ᾧ ἡ φύσις ἐκλαιεν, ἀπὸ τὰ βλέφαρά μου,
βεβαρυμμένα ὡς αὐτὴν, θερμὰ ἐπὶ τῆς ἄμμου
τὰ δάκρυα ἐστάλαζαν.

Ἐκεῖ ἀπὸ τὰς σκέψεις μου ὡς μαγικὸς μαγνήτης
ἐξαίφνης ἀποσπῶσά με ἡ μουσικὴ φωνὴ τῆς
μ' ἐρώτησε τί κλαίω.

— «Τὴν φύσιν βλέπω θνήσκουσιν ὡς κόρην ἐρασμίαν,
κ' εἰς τὸ νεκρὸν τῆς λείψανον χοῆν ἐπικηδεῖαν
δακρύων ἐπιχέω.»

Καὶ δεῖξας τὰ συρόμενα εἰς τοὺς χειμάρρους φύλλα,
«Ποῦ, εἶπα, αἱ τερπναὶ σκιαὶ καὶ τ' ἄνθη τὰ ποικίλα;
Πῶς ἔχνος των δὲν φαίνεται;
Ἡ καλλονὴ τῆς φύσεως, ἰδέ τὴν ἐμαράνθη,
καὶ τ' ἄνθη ἐμαράνθησαν. ὦ φίλη μου! ὡς τ' ἄνθη
καὶ ἡ ζωὴ μαραίνεται!»

— «Τῆς γῆς, μοὶ εἶπε, πίστευσον, δὲν βλέπεις τὴν κηδεῖαν.
Κοιμᾶται ἀπαυδήσασα, καὶ τὴν κρατεῖ δεσμίαν
ὁ χιονώδης γέρων.
Ἐν καλλονῇ θὰ τὴν ἰδῆς ν' ἀναστηθῆ χαρίτων.
Τὸ ἔαρ πάλιν θὰ προβῆ στολὴν θεοποιήτων
διαδημάτων φέρον.

Φθοράν ποῦ εἶδες ; Ὁ χειμῶν τὸ ῥόδον ἂν μαράνη,
ρίπτει τὸν σπόρον κατὰ γῆς, καὶ ἀπ' αὐτοῦ βλαστάνει
τὸ ῥόδον τὸν ἀπρίλιον.

Ὁ σκώληξ εἰς μεταξωτὸν ἐὰν ἐτάφη μνημα,
θα τὸ ἀνοίξ' ὑπὸ χρυσοῦν ὠραίας νύμφης σχῆμα,
πετώσης πρὸς τὸν ἥλιον.»—

Τὸ εἶπε, καὶ μετ' οὐ πολὺ ἡ οὐρανία νέα
πρὸς τοὺς αἰθέρας βλέπουσα, ἀπέθανεν ὠραία,
ὡς ἡ σελήνη δύει.

Ἐτάφ' εἰς ἀκρωτήριοι τῆς παραλίας ἄμμου,
καὶ εἰς τὴν ἄμμον ποτισθὲν ἀπὸ τὰ δάκρυά μου
ἐν ἄνθος ἀνεφύη.

Ναί ! δέχομαι τὸν οἰωνόν ! Ὡς ἄνθος ἀνακύπτεις
ὑπὲρ τὸν τάφον θάλλουσα, καὶ εἰς τὸν τάφον ρίπτεις
τὸ κάλυμμα τὸ δάνειον.

Ὅποταν ἔλθω μετὰ σέ, ἡ καθαρὰ ψυχὴ σου
θενὰ κοσμῆ τοὺς οὐρανοὺς ἐντὸς τοῦ παραδείσου,
ὡς ἄνθος ἐπουράνιον.

Συκοφαντοῦν τὸν θάνατον· μὲ φονικὸν ὀδόντα
δὲν πνίγει ὅ,τι ζωντανόν, οὐδὲ ῥοφᾷ τὰ ὄντα
οὐδὲ τὴν ὕλην φθείρει.

Ἐπὶ τὴν φύσιν ἀπαιτεῖ τὸν τακτικὸν τῆς φόρον·
δρέπει τοὺς στάχεις τοὺς ξηροὺς καὶ ἀπ' αὐτῶν τὸν σπόρον
πρὸς νέον θέρος σπείρει.

Τὸ φύσημά του τῆς ζωῆς τὰ ὕδατα ταραττει·
τὴν φύσιν σπρώχν' εἰς τὰ ἔμπρὸς, καὶ τὴν ὀδόντης φράττει
ὀπίσω ῥίπτων μνήματα.

Συλλέγει μετ' ἐπιμονῆς τὰ ῥάκη τῶν αἰώνων,
καὶ ὕλην δίδει πρόχειρον εἰς τὸν τεχνίτην χρόνον
πρὸς νέα τεχνουργήματα.

—
Ἄλλὰ πρὸς τ' αὔλα πετοῦν οἱ αὔλοι σπινθῆρες.
Τοὺς σέβονται θρησκευτικῶς αἱ βάναυσοί του χεῖρες
κ' ἐγγίζουσι μόνον χῶμα·
διότι αὔλος ψυχὴ τὰ σώματα συνδέει,
διότ' εἰς τὸ ναυάγιον τῶν ὄντων ἐπιπλέει
αὐτὴ μετὰ τὸ σῶμα.

—
Εἰς τὸ ψυχρὸν σου μάρμαρον, ὦ νέα, τί μ' ἐλκύει,
ἂν ἐπ' αὐτοῦ πλανώμενον τὰς πτέρυγας δὲν σείη
τὸ πνεῦμά σου ἀθάνατον;

Ἡ ποῖον ἔχει δι' ἐμὲ τὸ θέλγητρον ἢ κάλπη,
μετὰ τῆς τέφρας μέρος σου, ὦ φίλη, ἂν δὲν θάλπη
περιφρονοῦν τὸν θάνατον;

—
Καὶ ἂν δὲν περιφέρεσαι τὰς οὐρανίους σφαίρας,
καὶ ἂν, ὡς ψάλλω πεπορθῶς, εἰς τοὺς χρυσοῦς ἀστέρας
δὲν ἔχῃς κατοικίαν,
οὐχ ἤττον ζῆς εἰς ἱερά καὶ εὐλαβῆ τεμένη,
διότι ζῆς δεσπόζουσα καὶ ζῆς λατρευομένη
εἰς ταύτην τὴν καρδίαν.

Τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος περίβλεπτοι κοιμῆται,
 ὅσοι τὸ φῶς ἐχύσατε εἰς τοὺς ἀνθρώπους, ζῆτε,
 διότι μᾶς ἐμπνέετε·

διότι σῶμα καὶ ψυχὴν οἱ τάφοι σας ἂν θάπτουν,
 πῶς ἔτι αἱ ἰδέαι σας πυρκαϊᾶς ἀνάπτουν;
 καὶ πῶς σβεσθέντες καίετε;

—
 Ὁ διαβάς τὰ ὄρη μας τὴν νύκτα ὄδοιπόρος,
 πολλάκις ἤκουσε φωνὰς κρυφίας εἰς τὸ ὄρος
 καὶ ἀποκρίσεις ξένας,
 κ' ἤσθάνθ' εἰς τὴν καρδίαν του τὸ αἷμά του παγόνον,
 καὶ εἶδε φρίττων μεταξὺ τῶν βράχων καὶ τῶν κλώνων
 σκιάς κατερχομένας.

—
 Καὶ βλέπων λάκκους καὶ σωροὺς ὀστέων καὶ κρανίων,
 ἐγνώρισεν ὅτι μαχῶν ἐπέρασε πεδίον,
 κ' ἐκεῖνοι ὅτι τάφοι μας·
 καὶ πῦρ ἐχύθη καυστικὸν εἰς τὰς ψυχράς του φλέβας,
 κ' ἐστάθη μὲ θρησκευτικὸν νὰ προσκυνήσῃ σέβας
 τὰ ἱερὰ ἐδάφη μας.

—
 Σεῖς εἴσθε τῶν προμάχων μας σκιαί! συχνὰ σᾶς εἶδα.
 Ἐπαμεινώνδα, Βότσαρη, Ἥλία, Λεωνίδα,
 ἀθάνατοι, σεῖς εἴσθε!

Ζωὴν εἰς τῆς πατρίδος σας τὸ πτώμα ἐμφυσᾶτε,
 πρὸς νέα κατορθώματα, πρὸς μάχας μᾶς κεντᾶτε,
 καὶ χαίροντες ἡγεῖσθε.

—

Εἰς τοὺς ἐχθροὺς ἐρρίπτεσθε ὡς στρόβυλος ἀνέμων,
καὶ ὑπὸ τὴν ἀνδρείαν σας ἢ πλάστιγξ τῶν πολέμων
ἢ σιδηρᾶ ἐλύγισεν.
Ἄλλ' ὅταν ἦλθε διὰ σᾶς τὸ πλήρωμα τῶν χρόνων,
τὰς ἀθανάτους σας ψυχὰς εἰς σκῆνωμα δαφνῶνων
ὁ θάνατος ὠδήγησεν.

Ἐρώτησον τὸν πάσχοντα καὶ τὸν ἀγωνιῶντα·
ὁ θάνατος κατέρχεται μὲ χεῖλη μειδιῶντα
καὶ ὑπ' ἀγγέλου σχῆμα,
καὶ κάθηται παραμυθῶν εἰς τῶν κλαυθμῶν τὴν κλίνην,
καὶ ἡ θρησκεία μετ' αὐτοῦ κρατοῦσα τὴν εἰρήνην,
διακοσμεῖ τὸ μνήμα.

Ὁ χειμασθεὶς ἐπὶ πολὺ ὡς ξύλον ναυαγίου
εἰς τρικυμίας, εἰς δεινοὺς περισπασμοὺς τοῦ βίου,
εἰς ἔρωτα ἐπίγειον,
εἰς θυελλώδη ὄνειρα, εἰς ψυχοφθόρα πάθη,
τὸ βλέμμα στρέφει πρὸς αὐτὸν, κ' εἰς τ' ἄσυλά του βάθη
εὐρίσκει καταφύγιον.

Εἰς τὴν σκοτίαν τῆς εἰρκτῆς πολλάκις παρεισδύει,
καὶ τοὺς τυράννους ἀπατῶν, τοὺς κρίκους διαλύει
τῶν δουλικῶν σιδηρῶν.
Ἐσχατος σύμμαχος ψυχῶν μεγάλων κ' ἐλευθέρων,
εἰς τὰ μεγάλα θύματα κατέρχεται, προσφέρων
τὸ στέμμα τῶν μαρτύρων.

Κ' ἐγὼ ἀφ' ἔτου εἰς τῆς γῆς τὴν φυλακὴν ἐκλείσθην,
εἰς λύπας περιφέρομαι, εἰς σκότη ἐδυθίσθην
τὸ πνεῦμά μου φοβίζοντα.

Καθ' ἔσον ζῶ μοι φαίνεται ἡ νύξ ζοφερωτέρα,
ἀνακαλύπτω δὲ μακρὰν ὡς ἄγνωστον ἀστέρα
εἰς ἄγνωστον ὀρίζοντα.

Εἰς σέ, ἀστὴρ γλυκύφωτε, μὲ ὀδηγεῖ ὁ τάφος·
εἰς τοῦ θανάτου ἐπιβάς τὸ ταχυπόρον σκάφος
εἰς νήνεμον ἐσπέραν,
ἐλπίζω τὰ αἰθέρια πελάγη διασχίσας,
σκαῖ τῶν προπατόρων μου, νὰ εὐρεθῶ μαζῆ σας
εἰς γῆν ἐντελεστέραν.

Ἐκεῖ, ὦ φίλοι, μεθ' ὑμῶν καὶ μετὰ τῶν ἀγγέλων,
πραύνας τὴν καρδίαν μου, ἀδάκρυτον τὸ μέλλον
θα ζήσω τὸ αἰώνιον.

Ἐκεῖ αἱ δύο μας ψυχαὶ ὑπὸ σκιάς ἀνθῶνων
θα ἵπτανται, ὦ φίλη μου, πρὸς τοῦ Θεοῦ τὸν θρόνον
ὡς μέλλος ἐναρμόνιον.

Ὅταν χειμῶνος ἄνεμος εἰς τὰ βουνὰ συρίζῃ,
τὴν παλαιὰν τῆς φωλεᾶν ἢ χελιδῶν κρημνίζει,
καὶ μὲ πτερ' ἀνοιγμένα,
ἐλπίζουσα πῶς ἀλλαχοῦ θεν' ἀπαντήσῃ θέρος,
πλανᾶται, μετὰ τῆς πνοῆς πετῶσα τοῦ ἀέρος
εἰς ἄγνωστα καὶ ξένα.

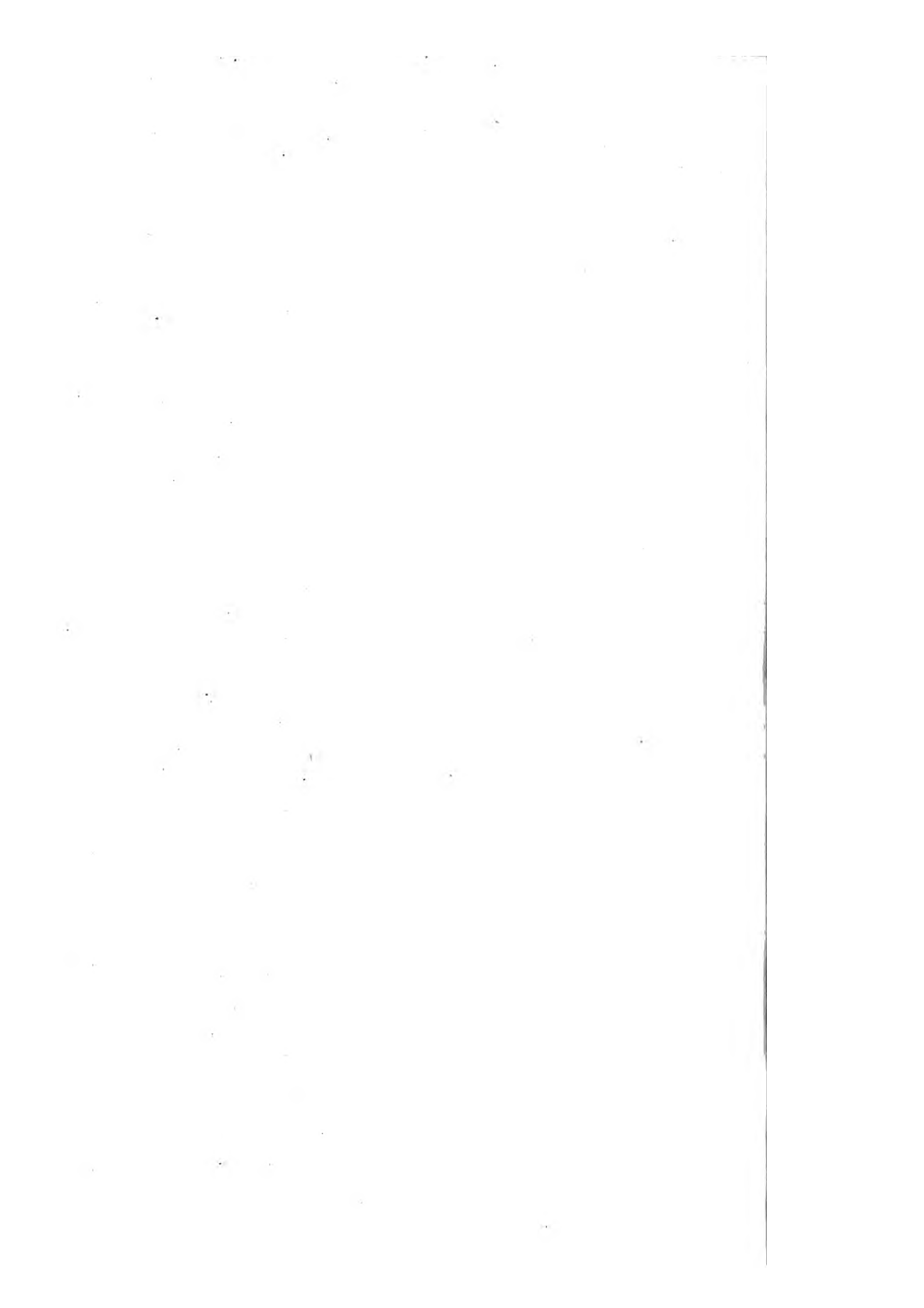
Κ' ἐγὼ, ἀφ' οὗ ἐμάρανον χειμῶνες τὴν χαρὰν μου,
ὡς χελιδῶν ἐκρήμνισα τὴν πρώτην φωλεάν μου,
τὴν γῆν ἀπεχαιρέτησα,
τοῦ μέλλοντος διέτρεξα τ' ἀπάτητα ἐδάφη·
ριγῶσα ἢ καρδία μου πρὸς οὐρανοὺς ἐστράφη·
τοὺς τάφους ἐμελέτησα.

MYOOI

Ο ΖΙΖΙΚΑΣ

Καλοκαῖρι κ' ἀνοιξι,
ἔταν ἦταν τὰ λουλούδια,
ὁ τρελλὸς ὁ ζίζικας
τὴν περνοῦσε μὲ τραγούδια.

Τὰ λουλούδια πέρασαν
ἦλθαν χιόνια, ἦλθαν πάγοι,
καὶ πεινᾷ ὁ ζίζικας,
καὶ δὲν ἔχει τί νὰ φάγη.

Ἔρχετ' εἰς τὸν γείτονα,
τὸ προβλεπτικὸ μυρμῆχι,
καὶ ζητεῖ βοήθειαν,
ἓνα σπόρο ἢ σκουλήχι.

Τὸ μυρμῆχι ἔκθαμβον
ἔρωτᾷ.—Καλέ μου γείτων,
δὲν μὲ λές τί ἔκαμνες
καλοκαῖρι ὅσω ἦτον;

—Τραγουδοῦσα, φίλε μου,
ὅσω ἦτο καλὴ ὥρα.
—Τραγουδοῦσες; Εὐγέ σου!
Χοροπήδα λοιπὸν τώρα.

Τί ὁ μῦθος ἐννοεῖ,
 κ' ὁ τυφλὸς αὐτὸς τὸ βλέπει.
 Μάζων' ὅταν ἠμπορῆς,
 γιὰ νὰ ἔχῃς ὅταν πρέπη.

ΚΟΡΑΞ ΚΑΙ ΑΛΩΠΗΞ

Κόραξ εἰς ἄκραν ὑψηλὴν
 κλάδου ἐκάθητο ἐλαίας.
 Μέλαιναν εἶχε τὴν στολὴν,
 καὶ εἰς τὸ βράμφορ εἶχε κρέας.

Εἰς τὰ χαμῶκλαδα κοντὰ
 ἀλώπηξ ἴστατο δολία.
 Αὐτῆς τοὺς βῶθωνας κεντᾶ
 τοῦ κρέατος ἢ εὐωδία.

Τρέχει, προφθάνει· περιττὸς
 ὁ κόπος, μάτην ἢ σπουδὴ της!
 Τί ὕψος! κ' εἶναι πτερωτὸς
 ὁ εὐτυχῆς ἰδιοκτῆτης.

Κατ' ἄλλον τρόπον μελετᾶ
 εἰς τὰ νερά της νὰ τὸν φέρη.
 Βλέπει ἐπάνω, χαιρετᾶ,
 καὶ ταῦτα εὐγενῶς προφέρει.

«Καλῶς μᾶς ὤρισες ἐδῶ,
 ἀέρα, φίλτατε, νὰ πάρης.
 Τρελλαίνομαι ὅταν σ' ἰδῶ.
 Πόση κομψότης! πόση χάρις!

»Τίς ἔχει τόσην καλλονήν,
 τίς πτέρυγας ποικιλοτέρας;
 τί κρίμ'! Ἄν εἶχες καὶ φωνήν
 θὰ ἤσουν τῶν πτηνῶν τὸ τέρας!»

— «Φωνήν δὲν ἔχω! Νὰ χαθῆς!»
 ἐντός του εἶπε· «Θὰ σὲ δεῖξω.
 Περίμενε νὰ τρελλαθῆς
 ἀφ' οὗ τὸ στόμα μου ἀνοιῖξω.»

Καὶ πλατὺς φάρυγξ ἀνοιγείς
 δύο τραχέα κρὰ ἐβγάζει,
 καὶ πάφ! τὸ κρέας κατὰ γῆς,
 καὶ χάπ! ἡ πονηρὰ τ' ἀρπάζει.

Ἄκόμη τρέχ' εἰς τὸ βουνόν·
 καὶ ἀφ' οὗ ἔκρυψε τὸ κρέας,
 γελῶσα λέγ' εἰς τὸ πτηνόν
 τὰς λέξεις ταύτας τελευταίας·

«Μάθε, ὦ φίλτατον πουλί,
 μάθε, ὦ ἄνθος τῶν κοράκων,
 πῶς τῶν εὐπίστων ἡ φυλὴ
 τρέφει τὸ γένος τῶν κολάκων.»

Ο ΠΗΧΥΣ

Εἷς μωρὸς ἐκ τῶν ἀρχαίων (λέγεται πῶς κ' οἱ ἀρχαῖοι
εἶχον κάποτε μωρίας, καὶ πῶς εἶχον οὐκ ὀλίγας)
ἐφαντάζετο πῶς ἦσαν ὅλοι πρὸς αὐτὸν πυγμαῖοι,
καὶ αὐτὸς πρὸς ὅλους γίγας.

Εἶχε δὲ καὶ τοῦ τοιοῦτου τὴν ἀπόδειξιν ἀρίστην.
Ἦ ἡμέρα ὡς ἐχρύσου τῆς ἀνατολῆς τὰς θύρας,
κατεμέτρει τὴν σκιάν του ἔχων πῆχυν εἰς τὰς χεῖρας,
καὶ τὴν εὔρισκε μεγίστην.

Κ' ἐξερχόμενος κατόπιν, ὅτε μέσ' ἦν ἡ ἡμέρα,
εἰς στοὰς καὶ λεωφόρους ὃν ἀπήντα κατὰ τύχην,
τούτου τὴν σκιάν ἐμέτρει πρὸς τὸν ἰδίον του πῆχυν
κ' ἦτον ὅλων μικρότερα.

Δι' ἀκρίβειαν δὲ πλείστην καὶ δι' εὐσυνειδησίαν,
ὅταν ὁ φωστῆρ πρὸς δύσιν ἔτρεπε τὴν τροχίαν του,
πάλιν ἀκριβῶς ἐμέτρει ὁ γεννάδας τὴν σκιάν του,
κ' ἦτον ὅση τὴν πρωΐαν.

Τοῦτον φρόνιμος ἰδὼν τις, τῷ λαλεῖ ὑπερηφάνως·
«Τὸ σκιάριόν σου μέτρει ὡς καὶ ὅτε τὰ τῶν ἄλλων,
» ἂν νὰ διακρίνης θέλῃς τοὺς μικροὺς ἐκ τῶν μεγάλων,
» τίς ὁ γίγας, τίς ὁ νάννος.»

ΟΙ ΒΑΤΡΑΧΟΙ

Οἱ βάτραχοι ἀπηύδησαν νὰ ᾔναι δημοκράται,
καὶ πατρικὴν ἐπόθησαν ἐδραΐαν βασιλείαν.
«Δὲν θέλομεν τὴν φλύαρον, ἐβόων, ἀναρχίαν.
»Διὰ κοᾶξ καὶ βρεκκεκῆξ λαὸς δὲν κυβερνᾶται.»

Καὶ εἰς τὸν Δία ταπεινάς ἀπέτειναν δεήσεις·
«Ζεῦ πάτερ, εὐεργέτησον τὸ γένος τῶν βατράχων.
»Δὸς βασιλέα εἰς ἡμᾶς, καὶ δὸς κορμὸν ἢ βράχον.
»Εἰς τοὺς ἐχθροὺς τοῦ γένους μας αἱ αὐτοκυβερνήσεις!

»Σαπρὰ τὰ πάντα παρ' ἡμῖν, ἀνάπλεα ἐρίδων.
»Νυχθημερὸν κραυγάζοντες, σηπόμεθα εἰς ἔλη.
»Δημαγωγοὶ διὰ κενῶν μᾶς βόσκουσιν ἐλπίδων.
»Ὅλοι κοάζουσιν ἀρχὰς, πλὴν ἀφορῶσ' εἰς τέλη.»

Κ' ὑπεμειδίασεν ὁ Ζεὺς, καὶ ἔφριξεν ἡ λίμνη,
κ' εἰς τὰ νερά της κόπανος κατέπεσ' ἐστεμμένος.
Χαρὰ καὶ ἀγαλλίασις εἰς τὸ κοάζον γένος!
Γῆν καὶ ἀέρας πλήττουσι ζητωκραυγαὶ καὶ ὕμνοι.

Καὶ ἐκ τελμάτων καὶ λιμνῶν καὶ ποταμῶν καὶ λάκκων
μὲ προθυμίαν ἔτρεχον καὶ μὲ σπουδὴν μεγίστην
τῶν αὐλοδούλων αἱ φυλαὶ καὶ τῶν αὐλοκολάκων,
κ' ἐπώλουν ἀφοσίωσιν, καὶ μετεπώλουν πίστιν.

«Τί βασιλεύς! Ὁ εὐτυχῆς λαὸς ἐκοινολόγει.
 » Ἄν ἦσαν ὅλοι τῶν ἔθνῶν τοιοῦτ' οἱ κυβερνῆται!
 » Δέν θέλει πολυτέλειαν, δέν δαπανᾷ, δέν τρώγει,
 » δέν ἀδικεῖ, δέν τυραννεῖ, καὶ οὐδὲ κἄν κινεῖται.»

— «Ναί, δέν κινεῖται, ἤρχισεν ὁ φθόνος τονθορίζων.
 » Τὸ βλέπομεν. Παννύχιος δέν πρέπει νὰ κοιμᾶται,
 » ἀκόμη καὶ πανήμερος ὁ τοὺς λαοὺς ὀρίζων.
 » Νὰ ἦναι πρέπει ἄγρυπνοι οἱ τῶν λαῶν προστάται.»

» Τὸν βασιλέα θέλομεν τῆς πολιτείας στύλον,
 » ἀλλ' ὄχι στύλον ξύλινον· νὰ σείηται, νὰ πράττη,
 » ν' ἀμείβῃ καὶ νὰ τιμωρῇ, νὰ κυβερνᾷ κατὰ τι,
 » νὰ ἐννοῶμεν ὅτι ζῆ. Αὐτὸς εἶν' ὅλος ξύλον.»

Καὶ, ὡς συνήθως, ἡ μικρὰ φωνή των εἰς μεγάλην
 ἐκορυφώθη βαθμηδόν, καὶ οἱ λιμνοπολιῖται
 ἐπὶ τὰς πύλας τοῦ Διὸς προσέφυγον καὶ πάλιν,
 ἄλλον μονάρχην θέλοντες, μονάρχην νὰ κινῆται.

«Μὴ τοῦτον τὸν ἀναίσθητον, μὴ τοῦτον τὸν γελοῖον!
 » Δός μας μονάρχην κραταιὸν, ὦ Ζεῦ μεγαλοδότα!
 — «Μ' ἐξεκωφάνατε, καλοὶ,» ὁ Ζεὺς τοῖς εἶπε, κλείων
 διὰ τῶν δύο του χειρῶν τ' ἀμβρόσιά του ὦτα.

«Μονάρχην σᾶς ἐχάρισα· ἐκεῖνος δέν σᾶς φθάνει;
 » σᾶς δίδω ἄλλον. Ἔχετε υἱεῖαν. Καὶ τοῦ χρόνου.»
 Καὶ πελαργὸς καλλίπτερος ἐξ οὐρανοῦ ἐφάνη,
 καὶ ἐπιστήμως ἔλαβε τὴν κατοχὴν τοῦ θρόνου.

Τί εὐτυχία! Ἔλαβον, λοιπόν, ὡς ἐποθεῖτο,
 ἔχοντα πόδας καὶ πτερὰ καὶ ῥάμφος βασιλέα.
 «Ὁ ἄλλος ἦτον τύραννος, κακὸς», ἡ νεολαία
 ἐκραύγαζε: Καὶ τ' ὄνομα αὐτοῦ ἀπωλεσθήτω.»

—
 Αὐτὸν δὲ εἰς τὰ κύματα ὡς εἶδαν καταδύντα,
 «Σὺ, σὺ ἐπλάσθης, ἐκραζον, σὺ μόνος ἵνα ἄρχῃς.
 »Εἶσαι τοῦ ἔθνους ὁ σωτὴρ, τῶν μοναρχῶν μονάρχης.»
 —«Καλόν· πλὴν μὴ φωνάζετε», ὁ πελαργὸς ἀπήντα.

—
 Νὰ μὴ φωνάζουν ἔλεγε καὶ ταῦτα πρὸς βατράχους!
 Τὸν ἔπαινόν του ἔφαλλον δεκαπλασιασθέντα
 ἐν ὄσῳ ἔλεγεν. Ἄλλὰ κ' ἐκεῖνος μετὰ τάχους
 διὰ τοῦ ῥάμφους κυνηγῶν τοὺς ἀπειθεῖς ἐκέντα.

—
 Αὐτὸ τοὺς δυσηρέστησεν. Ἄλλ' ἂν ἐμμεψιμοῖρουν,
 ὁ βασιλεύς των ἔβλεπε δριμύ, καὶ ἐπελέκα.
 Οἱ δὲ παραχωδέστεροι ἂν στάσεις ἐπεχείρουν,
 περιοδεύων, ἔτρωγεν ἐκείνους δέκα δέκα.

—
 Τρόμος καὶ φόβος τὸν ὑγρὸν κατεῖχε τώρα τόπον.
 Οἱ πελαργοὶ δὲν παίζουσιν οὐδὲ πολυκοιμῶνται.
 Οἱ βάτραχοι ἐστέναζον κρυφίως, κ' ἐσιώπων,
 καὶ ἤρχισαν τὸν κόπανον νὰ συχνοενθυμῶνται.

—
 Καὶ πρὸς τὸν Δί' ἀνέκραξαν· «ὦ Ζεῦ κεραυνοπλήκτα,
 »δὲν θέλομεν τὸν πελαργόν. Πάρα πολὺ κινεῖται.»
 Ἄλλὰ χασμῶμενος ὁ Ζεὺς τοῖς εἶπε: «Καλὴν νύκτα!
 »Ἄλλοτε πρῶτον σκέπτεσθε, καὶ ἔπειτα ζητεῖτε.»

Η ΑΡΚΤΟΣ

Τῆς φυλῆς τῶν τετραπόδων ἐβασίλευεν ὁ λέων,
δικαιώματι κ' ἐλέω τῶν ὀνύχων καὶ ὀδόντων.
Ἦτον ἄριστος μονάρχης, ἦτο τύπος βασιλέων,
καὶ νομίμως ἐκυβέρνα μὲ τὸν νόμον τῶν λεόντων.

Πρὸς τὴν ἰδιοκτησίαν σέβας ἔτρεφε τῶν ζώων,
κ' ἐξ αὐτῆς λαμβάνων τρία, ἄφην' ἐν καὶ εἰς ἐκεῖνα.
Ἦτον ἔνθερμος προστάτης τῆς ζωῆς τῶν ὑπήκων,
οὐδὲ ἔτρωγε τινὰς τῶν, ἐκτὸς μόνον ἂν ἐπέινα.

Εἶχε δύναμιν καὶ πλοῦτον, καὶ ἀφθόνους ὁ εὐδαίμων
εἶχεν ὑπουργοὺς, συμβούλους, στρατηγοὺς κ' ὑποστράτηγους.
Ἐπειδὴ δὲ πρᾶος ἦτο, καὶ ἀμέτοχος πολέμων,
στρατηγοὺς πολλοὺς μὲν εἶχε, στρατιώτας δὲ ὀλίγους.

Ἄν τινὲς τῶν μεμψιμοίρων εὐσεβάστως ἀπετόλμων
ἢ μικρὰς παρατηρήσεις, ἢ παράπονα ὀλίγα,
ὡς ἐγύμνου ἀγριαίνων τῶν ὀδόντων τοῦ τὸν ὄλμον
καὶ τὴν χαίτην τοῦ ἀνώρθου, τὸ ὑπήκοον ἐσίγα.

Δὲν ἐσίγα πλὴν ἢ Ἄρκτος, ἢ σφυγνὴ τοῦ πόλου κόρη,
ἀλλ' εἰς τοὺς βαρεῖς τῆς πόδας κ' εἰς τὸ ρύγχος πεποιθυῖα,
ὅπου ἴστατο, καὶ ὅπου ἐκινεῖτο, κατηγόρει,
καὶ διέβαλλε βλασφῆμως ὑπουργοὺς καὶ ὑπουργεῖα.

Εἰς τὸν λέοντα μὲν ἦλθεν ἡ ἰδέα νὰ τὴν φάγη,
ἀλλὰ εἶδε πῶς τὸ πρᾶγμα τινὰς εἶχε δυσκολίας,
καὶ πρὸς τρόπους γλυκυτέρους διακειόμενος, συνάγει
τοὺς ὑπόπτους ὑπουργούς του, νὰ κριθοῦν ἐπ' ἐκκλησίας.

Κλοπὰς ἄλλους ὠφελούσας μισῶν, ἤθελε νὰ μάθῃ
ἂν τοὺς ὑπουργοὺς δικαίως ἔφεγον ἢ ἀνυπάρκτως.
Ἄφ' οὗ ἦλθον, καὶ καθεὶς των εἰς τὸν τόπον του ἐστάθη,
εἶπεν· «Ἄρκτη, τώρα λέγε!»—καὶ ὠμίλησεν ἡ Ἄρκτης.

—Βασιλεῦ, τῶν ὑπουργῶν σου καταγγέλλω σοὶ τὴν πίσιν.
Ὁ καλὸς σου πίθηξ οὗτος, χειρονόμει, χοροπήδα,
βασιλεῦ, τὸ κράτος κλέπτει μὲ ἀναίδειαν μεγίστην,
καὶ τὰς χεῖρας νὰ γεμίῃ καὶ τὰς γνάθους του τὸν εἶδα.

Τὰς πολλὰς του καταχρήσεις παραιτοῦμαι νὰ ἐκθέσω.
Ἐσωτερικῶν τὸν ἔχεις, ὄρκον δύναμαι νὰ λάβω,
ἔσωτερικά του εἶναι τοῦ στομάχου του τὰ ἔσω.—
Καὶ ὁ λέων ἀπεκρίθη ἡγεμονικῶς· «Τὸν παύω!»

—Ὁ τῶν στρατιωτικῶν σου, λαγῶδες ὁ τροπαιοῦχος,
χλωρὸν φύλλον δὲν ἀφήνει. Εἰς τὸ κράτος πόση βλάβη!
Ὁ τῶν ναυτικῶν, τῶν ἵππων καὶ τῶν ὄνων ὁ εὐνοῦχος,
τρώγει μόνον καὶ κοιμᾶται.—«Καὶ αὐτὸς κ' ἐκεῖνος παύει.»

—Καὶ ἡ τίγρις, τοῦ δικαίου, τῶν φονέων καὶ κακούργων
εἶναι τρὶς φονικωτέρα· κάμνει τοῦ λαοῦ σου θραῦσιν.
Ὁ τῶν οικονομικῶν σου!... Κλέπτῃν ὡς αὐτὴν πανοῦργον
τὴν ἀλώπεκα δὲν ἔχει ἡ φυλὴ τῶν ζώων.—«Παῦσιν!»

Ἴδου, ἔπαυσα, ὦ ἄρκτη, ὑπουργοὺς τοὺς δημοβόρους.
 Σὺ ἀντικατάστησόντους, καὶ καλῶς, πισῶς κυβέρνα.» —
 «Δέχομαι μετ' εὐπειθείας καὶ τὸ βάρος καὶ τοὺς ἔρους.
 Μὴ φοβεῖσαι. Τῶν ποδῶν μου φθάνει νὰ μεθρέψῃ ἡ πτέρνα.»

Καὶ ἰδου, ἡ ἄρκτης μέγας ὑπουργὸς ἰσχύων τῶρα,
 καὶ δι' ἐν μειδιάματι τοῦ μικροὶ τρέχουν καὶ μεγάλοι,
 καὶ τίς πρῶτος νὰ τῷ φέρῃ κολακείας, καὶ τίς δῶρα,
 καὶ τῆς μὲν ῥοφᾶ τὴν κνίσσαν, καὶ τὰ δὲ δὲν ἀποβάλλει.

Ἄλλ' ἡ πονηρὰ ἀλώπηξ, τὸ μνησίκακον θηρίον,
 εἶπε πρὸς τὸν βασιλέα· — «Ἡ ἰσχύς σου ἀπατᾶται.
 Θ' ἀποδείξω ὅτι ἔχεις κλέπτῃν ὑπουργὸν κ' ἀχρεῖον,
 ἂν νὰ πράξω μετ' ἀφήσης.» Καὶ ὁ λέων εἶπε· «Πράττε.»

Τότε σχίζει κορμὸν δένδρου, πονηρὰ μηχανωμένη,
 καὶ τοῦ κράτους τὸ ταμεῖον, σάρκας, κόκκαλα καὶ κῶλα,
 ἄλλοτε διεσπαρμένα καὶ ἀνέλεγκτα, τὰ δένει,
 τὰ μετρᾶ, καὶ εἰς τὸ κοῖλον τοῦ κορμοῦ τὰ κλείει ἔλα.

Ἴδου ἔρχεται ἡ ἄρκτης, μακρὰς ὥρας ἐργασθεῖσα,
 πεινασμένη, ὡς ἐδόθη εἰς τὰς ἄρκτους νὰ πεινῶσι.
 Πλησιάζει τὸ ταμεῖον. Τί γλυκεῖα ὄζει κνίσσα!
 Τί θαυμάσι' εὐωδίαί τοὺς μυκτῆράς της κεντῶσι!

Περιβλέπεται, μὴ ξένος ὀφθαλμὸς ἐπιτηρήσῃ,
 καὶ τὸ σχίσμα τοῦ ταμεῖου ἐρευνᾷ ἐκ τοῦ πλησίον,
 καὶ τὸ ῥύγχος παρενεῖρει, λέγουσα ἐν πεποιθήσει
 ὅτι ζῆ ἐκ τοῦ ταμεῖου ὁ δουλεύων τὸ ταμεῖον.

Αἴφνης κλείεται τὸ σχίσμα, καὶ τὸ ῥύγχος ἐντὸς μένει.
Μάτην στρέφεται ἡ ἄρκτος, καὶ φρυάττει, καὶ μυκᾶται.
Συνελήφθη! Κ' ἡ ἀλώπηξ ἰδοῦ φθάνει ὄρχουμένη,
καὶ φωνάζει· «Κλέπται, κλέπται! Χωροφύλακες, ἐλᾶτε.»

Αἱ κραυγαὶ τῆς συναθροίζουσαν ὄλον στρατεύματα ποιμένων.
Τρέχουσαν ἔκθαμβοι, κρατοῦντες ἄλλος λίθον, ἄλλος ξύλον,
καὶ τὸν ὑπουργὸν ὡς βλέπουσαν εἰς παγίδα δεσμευμένον,
ὄλοι τὸν περικυκλώνουσαν, καὶ ξυλοκοποῦσαν τὸν φίλον.

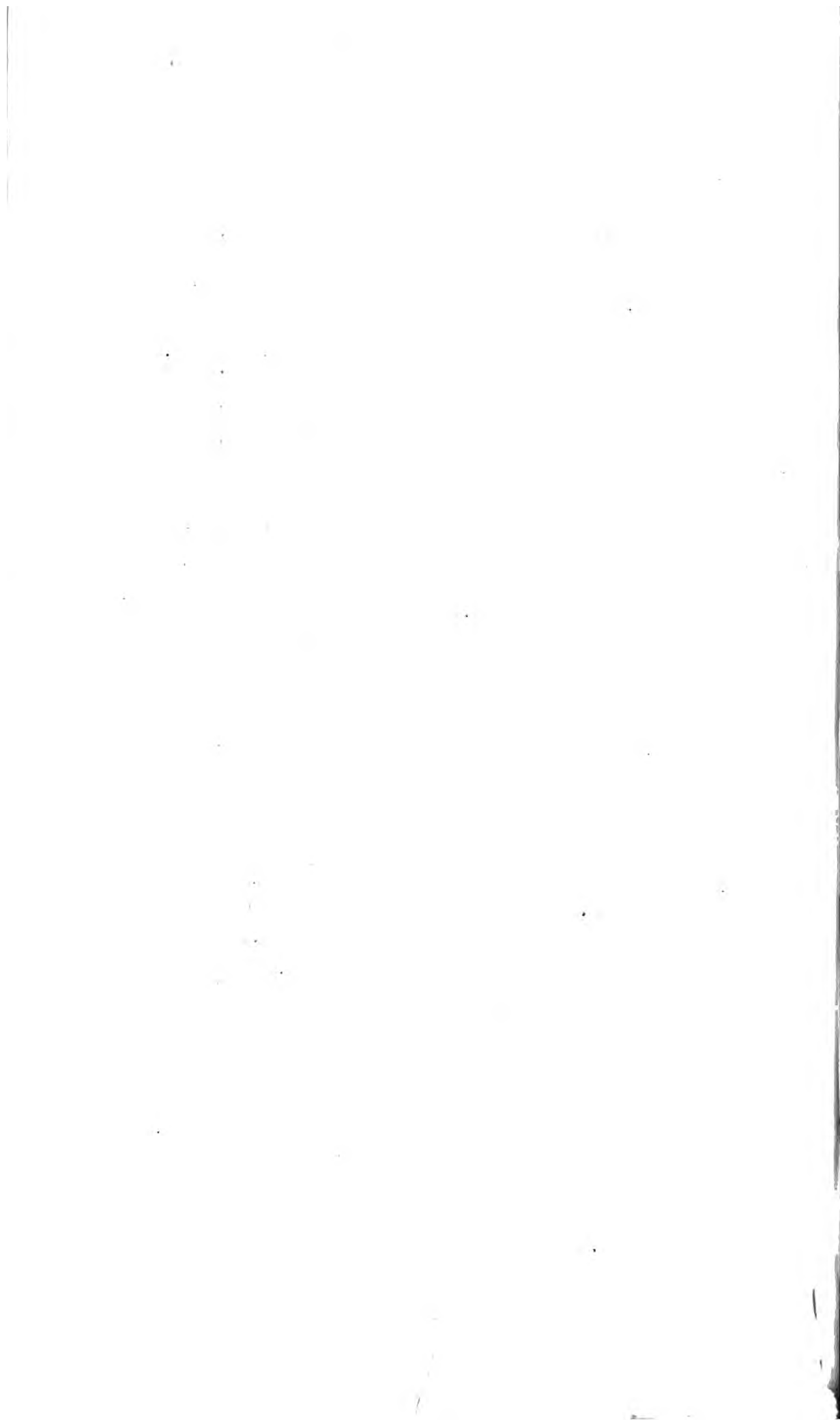
Ἐκεῖ φθάνει καὶ ὁ λέων, πνέων πῦρ ἐκ τῶν μυκτῆρων.
— «Δοῦλε ἄπιστε, τῇ λέγει, σ' ἐπιστεύθην. Τί μωρία!
Σὺ τοὺς ἄλλους κατηγόρει, καὶ τῶν ἄλλων εἶσαι χεῖρων.
Πήγαινε, σὲ περιμένει ἡ ἐσχάτη τιμωρία.»—

Τὸ συμβάν ἠκούσθη. Τρέχουσαν μικρὰ ζῶα καὶ μεγάλα
ἐν χορδαῖς καὶ ἐν τυμπάνοις καὶ μετὰ χαρᾶς μεγίστης.
Ἄλλα δράμους ἢ πηδῶσιν, ἔρπους ἢ πετῶσιν ἄλλα,
καὶ μετὰ τῶν ἄλλων ἦλθον ὡς καὶ ἄρκτοι συγγενεῖς τῆς.

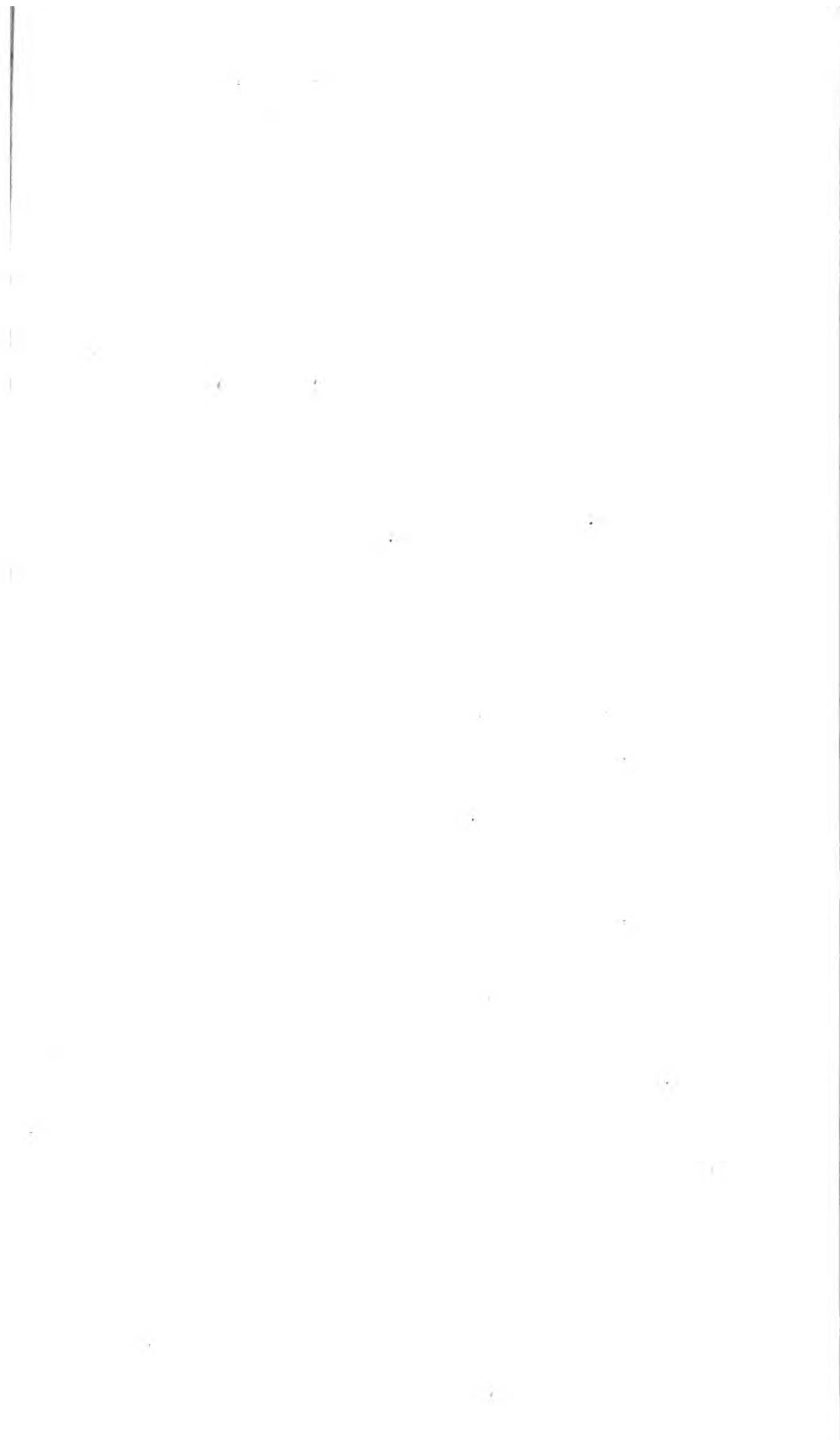
Καὶ ἀναλαβὼν ὁ λέων τὸν βασιλικὸν τοῦ τρόπου,
εἰς τὴν πλήθουσαν ἐκείνην τῶν ἀλόγων ἐκκλησίαν
νὰ τῷ φέρουσαν διατάττει τὴν αὐθάδη κρεωκλόπον,
καὶ εἰς ὑψηλὴν ἀγχόνην τὴν κρεμᾶ μακρὰν πλατεῖαν.

Κ' ἐπαιδεύθ' ἡ συκοφάντις, κ' ἐπεκρότησε τὸ πλῆθος,
κ' ἡ ἀλώπηξ νὰ τὸ λέγει τρέχει καὶ ἀκόμη τρέχει.
Τί δηλοῦσι ταῦτα ὅλα; Ὅλα ταῦτα εἶναι μῦθος.
Καὶ τὸ ἐπιμύθιον τοῦ; Ἐπιμύθιον δὲν ἔχει.

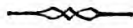

BOYKOLIKA

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ Α΄

ΟΙ ΠΡΟΣΦΥΓΕΣ

ΑΜΥΝΤΑΣ ΚΑΙ ΜΕΛΙΚΕΡΤΗΣ

ΑΜΥΝΤΑΣ

Εἰς ἡμᾶς ὦ! πόσον εἶσαι, ποιμὴν φίλε, φθονητός!
Κληῖρος εἶναι πατρικός σου ὁ παράδεισος αὐτός.
Εἰς τὴν χλόην τὴν παχεῖαν τῶν ἀρχαίων σου δασῶν,
εἰς τοῦ ῥύακος τὴν ὄχθην τὴν φλογέραν σου φυσῶν,
βλέπεις σίτου πεδιάδες νὰ κυμαίνωνται χρυσαῖ,
βλέπεις ἄμπελοι τοὺς λόφους νὰ κοσμῶσι περὶ σέ.
Εἰς φιλήματα ζεφύρων κυματοῦσι τὰ σπαρτὰ,
ὅπου ἡ ἀμνάς σου βόσκει καὶ ὁ τράγος σου σκιρτᾷ,
καὶ ὁ ταῦρος προηγεῖται τῆς ἀγέλης σοβαρός.
Τὰς στιλπνὰς πινακωτάς σου πληροῖ γάλα καὶ τυρός.
Λευκὴ λάμπ' εἰς τοὺς ταλάρους ἢ μιζίθρα ἢ νωπή,
κ' εἰς καλάθους καλλιπλόκους γλυκεῖς βρίθουσι καρποί.
Μ' ἄνθη τῶν ἀγρῶν σὲ στέφει ἢ καλὴ Ἀμαρυλλίς,
καὶ τὸ βλέμμα της σ' εὐφραίνει, καὶ τὰ χεῖλη της φιλεῖς.
Ἄλλ' ἐγὼ καθὼς τὸ φύλλον ποῦ ἐμάρανε χειμῶν,
ἐρημοπλανῆς στενάζω, ξένος μεταξὺ ὑμῶν.
Μοὶ ἀφῆρεσεν ἡ μοῖρα καὶ τὴν μάνδραν καὶ τὰς βοῦς·
μ' ἄφησε γυμνοὺς τοὺς βράχους, καὶ τοὺς ῥύακας βωβούς.
Δὲν μοὶ μένει οὐδὲ βρύσις ἢ ἀμνάς νὰ ποτισθῇ,
οὐδ' ἀμνάς μοὶ μένει πλέον εἰς τὴν βρύσιν νὰ λουσθῇ.
Ποῦ αἰ λιπαραὶ βοσκαὶ μου, ποῦ τὰ δάση τὰ καλὰ;
Ποῦ ἢ χλό' ὑπὸ τοὺς πόδας τῆς Εὐάνθης νὰ γελᾷ;

Στείραι εἶν' αἱ πεδιάδες, ἔρημίαι τὰ βουνά·
 ὁ ποιμὴν φυγὰς εἰς ξένα περιφέρεται, πεινᾷ·
 οὐδ' ἡ ποιμενὶς ἀκούει τὸν αὐλὸν τοῦ δυστυχοῦς,
 νὰ ἐγείρ' εἰς τὰς κοιλάδας ἀποκρίσεις τῆς ἡχοῦς.
 Ἡ ἀλγοῦσά του καρδία τρώγεται ὑπὸ γυπῶν,
 καὶ τὰ χεῖλη του πικραίνουν τὸν γλυκύτερον καρπὸν.

ΜΕΛΙΚΕΡΤΗΣ

Ἡ βαρεῖα συμφορὰ σου, ὦ πολὺπλαγκτε ποιμὴν,
 συμπονοῦσαν εὐσπλαγχνίαν διεγείρει παρ' ἡμῖν.
 Στερηθεῖς τῶν σῶν κοιλάδων, τῶν ποιμνίων, τῆς νομῆς,
 βλέπεις καὶ φθονεῖς δικαίως ὅσα ἔχομεν ἡμεῖς.
 Πικρὸν θῦμα δυστυχίας εὐτυχεῖς ἂν ἀπαντᾷ,
 διπλάσιως ἢ χαρὰ των τὴν καρδίαν του κεντᾷ.
 Ἄλλὰ τίς τῆς συμφορᾶς σου ὁ παραίτιος αὐτῆς;
 Ὁ τὸ ποίμνιον πατάξας, τὸν ποιμένα τρώσας τίς;
 Ἴσως λύκος νυκτοβάμων, ἴσως λέων τῶν δρυμῶν;.....

ΑΜΥΝΤΑΣ

Ἦν θηρίον ὑπὲρ λύκους, ὑπὲρ λέοντας ὦμόν.
 Σπλάγχνα ἔχουσιν οἱ λύκοι, καὶ οἱ λέοντες στοργήν,
 ἐν ᾧ τούτου ἡ σκληρότης φέρει φρίκην εἰς τὴν γῆν.
 Ἄντηχεῖ εἰς τὰς ἀβύσσους τῆς φωνῆς του ἡ βροντή·
 φλόξ ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν του εἰς τὰ σκότῃ κυματεῖ,
 εἰς αἱμάτων ἐμβατεύει ἀποτρόπαιον ῥοήν,
 κ' ἡ πνοή του ἀποσβέει τὴν χαρὰν καὶ τὴν ζωήν.
 Κορεσθὲν αἱμάτων, ῥέγχει ἀδρανές, καὶ κατοικεῖ
 τόπον ὅστις νὰ καλῆται πόλις ἤκουσα ἐκεῖ.
 Πάντες ἔλεγον πῶς εἶναι καταικία ἡδονῆς,
 πλὴν δὲν ἔλεγε, νομίζω, τὴν ἀλήθειαν κἀνεὶς.

Τί κατήφεια, τί σκότος εἰς τοὺς δρόμους τοὺς στενοὺς,
 ὅπου θλίβεται τὸ στῆθος καὶ πιέζεται ὁ νοῦς!
 Ὕπουλος ὁ δόλος ἔρπει, ψεῦδος κατοικεῖ ἐκεῖ,
 καὶ μ' ἀφήρει τὴν πνοήν μου ἢ χρυσῆ τῶν φυλακῆ.
 Πόσον εἰς τῶν ἐλευθέρων λόφων μου τὰς κορυφὰς
 πόσον εἶχον ἀγνοτέρας, γλυκυτέρας τὰς τρυφάς!
 Εἰς τὴν χλόην κατεκείμεν εἰς σκιάν τῶν φυλλιῶν,
 καὶ ὠδήγει ὁ αὐλός μου τῶν νυμφῶν μας τὸν χορὸν,
 καὶ ἡ θέα τῶν ποιμνίων, τῶν βοῶν μου, τῶν αἰγῶν
 ἀπεκοίμιζε τὸν πόνον τῶν ἀρχαίων μου πληγῶν,
 ὅτ' ἐκ τῶν δασῶν θηρία, τοῦ θηρίου ὑπουργοί,
 μετὰ μυκηθμῶν ἐπῆλθον, κ' αἶμ' ἀνέβλυσεν ἡ γῆ.
 Ὡς ἐφάνησαν, ὁ ταῦρος, πρωτοστάτης τῶν βοῶν,
 τόσον μέγα καὶ ἀγρίως ἐμυκήσατο βοῶν,
 ὥστε ἔσεισε τοὺς λόφους ἢ φωνὴ ἢ φοβερά,
 καὶ τις προμηνυομένη μᾶς ἐφάνη συμφορά·
 καὶ ὁ ταῦρος, ὃν σοβοῦντα παντοῦ εἶχον ὀπαδὸν,
 πρὸς τοὺς βράχους, τρέμων ὄλος, ἔφυγεν ἀποπηδῶν·
 καὶ τῆς παχυσκίου γραίας, τῆς χιλιετοῦς δρυός,
 ἀπεκλάσθη εἰς τῶν κλάδων, καὶ ἐρράγη ὁ φλοιός.
 Ἐφθασαν φυσῶντες φλόγας, κ' ἡ τερπνὴ μου πεδιάς
 λίμνη ἔγινεν αἱμάτων καὶ βορὰ πυρκαϊᾶς.
 Ἡ παμφάγος μάχαιρά των, ὁ ἀνόσιος δαυλὸς
 χαρᾶς πάσης κ' εὐτυχίας μ' ἀπεγύμνωσ' ἐντελῶς.
 Πρὶν, τῶν προβειῶν ἀφήνων τὴν στρωμνὴν τὴν ἀπαλὴν,
 δι' ἀσμάτων ἐχαιρέτων τὴν χρυσῆν ἀνατολὴν,
 κ' ἡ τὰς αἶγας τὰς σκιρτώσας ἔφερον εἰς τὸ βουνόν,
 ἢ τὸ ἄροτρον ὠδήγουν, ἄδων τὸ ἐωθινόν·
 τὸ δ' ἐσπέρας, ὅτ' ἤρχόμεν εἰς τὸν οἶκον κεκμηκῶς,
 πηδῶν, σείων τὴν οὐράν του μ' ὑπεδέχετ' ὁ Λευκός.

Τράπεζα ξεστῆς σανίδος παρετίθετο λευκή,
 ἔπου ἔρρεε τὸ γάλα καὶ τὸ μέλι τὸ γλυκὺ,
 ἔπου σύκων πυραμίδες, σμαραγδίνων σταφυλῶν,
 καὶ λοιπῶν τοῦ φθινοπώρου προϊόντων τῶν πολλῶν.
 Ἦτον τάπης μου ἡ χλόη, ἦτον στέγη μου καλὴ
 ἡ πετελέα, ἦν ἀκόμη ἡ καρδία μου φιλεῖ,
 κ' εἰς ἦν εἶχον ἐγχαράζει ἐν περιπλοκῇ μιᾷ
 τοῦ Εὐάδνη καὶ Ἀμύντας τὸ Εὐμόνον καὶ τὸ Α.
 Ἦ δὲ φλόξ ἡ ἀδδηφάγος τῶν φοικτῶν πυρκαϊῶν,
 τοῦ δεσμοῦ ἐφείσθη τούτου τῶν πιστῶν μας καρδιῶν
 τὰς λαμπρὰς φαγοῦσα χώρας, τὰ πεδία τὰ χρυσᾶ,
 ἔπαυσεν, εἰς τὴν πετελέαν ἀφιχθεῖσα, νὰ φυσᾷ.
 Μόνος ἤδη θησαυρός μου μὲν ἡ ῥάβδος μου αὐτῆ,
 ἦν μοι εἶχε πρὶν δωρήσει ἡ Εὐάδν' ἡ ποθητῆ.
 Ἔλαβ' ἐπὶ τούτῳ κλάδον τῆς πετελέας στερεόν,
 καὶ διέπλεξε τὴν ἄκραν δι' αὐτῶν τῶν ταινιῶν.
 Μοὶ τὴν ἔδωκε καὶ εἶπεν· «Ὡς δὲν λύονται αὐταί,
 κ' οἱ δεσμοὶ ἅς μὴ λυθῶσι τῆς καρδίας μας ποτέ.»
 Ποῦ πλανᾷτ' ἐκείνη τώρα; Γυμνητεύει καὶ πεινᾷ;
 Ἐπὶ ἐπέκλωσεν ἡ μοῖρα ἔσα κ' εἰς ἡμᾶς δεινά;
 Περιφέρεται κ' ἐκείνη εἰς τὴν ξένην ὡς ἡμεῖς,
 καὶ ὁμοίως καταψύχει καὶ αὐτὴν χειμῶν δριμύς;
 Ὅπαδὸν καὶ σύντροφόν της πάντοτ' ἔχει τὸν κριὸν
 ὃν τῆ εἶχον ποτὲ δώσει παχὺν, μέγαν, κεραδόν,
 οὗ τὰ κέρατα, εἰς σχῆμα τῶν σαλπίγγων τῶν κυρτῶν;
 μ' ἄνθη ἔστεφε, κ' ἐχρύσου τὴν αὐγὴν τῶν ἑορτῶν;
 Ὅταν τὸν αὐλὸν λαμβάνῃς εἰς τὰς χεῖρας τὰς χρυσᾶς,
 κ' εἰς τὰ χεῖλη σου τὸν φέρῃς καὶ μελωδικῶς φυσᾷς,
 τότε ἄρα μνημονεύεις, φίλη ποιμενίς, κ' ἐμοῦ,
 ὅστις εἶχον τὸν τρυπήσει εἰς καλὰμην ποταμοῦ;

Ὦ τοῦ παρελθόντος βίου!

ΜΕΛΙΚΕΡΤΗΣ

Ὦ ποιμήν μου, μὴ λυποῦ.

Μεθ' ἡμῶν, ἔλθε, συσκήνει καὶ συσσίτει τοῦ λοιποῦ.
 Τὰς μεγάλας συμφορὰς σας τώρα ἐννοῶ σαφῶς.
 Γέρων ἦλθ' ἐπιδημήσας ἐκ τῆς χώρας σας σοφός.
 Τὸ μαρτυρολόγιόν σας οὗτος διηγήθη πᾶν,
 οὐ ἄς προφυλάττη πάντα φίλον του βοσκὸν ὁ Πᾶν!
 Καὶ μᾶς εἶπεν ἔτι ὅτι διὰ ξύλων καὶ δοκῶν
 μετ' ἀνδρείας τὸ θηρίον προσβαλόντες τὸ κακόν,
 εἰς τὰς σάρκας του καιρίας κατεφέρατε πληγὰς,
 δι' ἃς σὺ μετριοφρόνως, εὐτολμε ποιμήν, σιγᾶς.
 Μὴ νομίσης ὅμως μόνον ὅτι χύνει ἐφ' ὑμῶν
 ἡ ἀγρία εἰμαρμένη τὸν πυρώδη της θυμὸν,
 οὔτε διακρίν' ἡ μοῖρα μεταξύ μικροῦ καὶ μή·
 ὡς ὁ ξυλουργὸς τὴν θάμνον καὶ τὴν δρῦν ὑλοτομεῖ.
 Εἶχον ἀπαλὸν ἀρνίον μὲ λευκὴν τὴν προβειάν.
 Διὰ τὴν Ἀμαρυλλίδα τὸ ἐτήρουν δωρεάν.
 Μ' ἔθελγε διὰ τῶν δύο νοημόνων ὀφθαλμῶν,
 κ' ἤχουον τὸ βέλασμα του προσφιλέσ-μοι ὡς ψαλμόν.
 Μόνος ἔκοπτον τὸ χόρτον δι' αὐτὸ τὸ τρυφερὸν,
 καὶ τῷ ἔδιδον νὰ πίνη ἐκ τοῦ κοίλου τῶν χειρῶν.
 Πλὴν χθὲς λύκος ἐκ τοῦ δάσους τοῦ ἀπέναντι πηδῶν,
 κατεσπάρᾳξ' ἐν τῷ ἅμα τὸ ἀρνίον μεληδόν.
 Καὶ ταχέως μὲν τὸ τέρας εὔρε θάνατον πικρὸν,
 πλὴν τί τ' ὄφελος; Δὲν ἦτο τὸ ἀρνίον μου νεκρόν;
 Τοὺς ὠραίους ὀφθαλμούς του ὑγροὺς εἶδα τοὺς γλυκεῖς·
 κ' ἐγὼ ἔκλαυσα. Τὸ εἶχον ἄθλον λάβει μουσικῆς,
 ὅτ' εὐτύχησα εἰς πάλην νὰ νικήσω τραγωδῶν
 τὸν Μελάμποδα, τὸν μέγαν τῶν ποιμένων ἀοιδόν.

Αὐτὸν ἔπρεπε ν' ἀκούσης, καὶ πῶς ψάλλει νὰ ἰδῆς.

ΑΜΥΝΤΑΣ

Λοιπὸν ψάλλεις, Μελικέρτα ;

ΜΕΛΙΚΕΡΤΗΣ

Σὺ, Ἀμύντα, τραγωδεῖς;

Ἐγὼ ψάλλω.

ΑΜΥΝΤΑΣ

Κ' ἐγὼ ψάλλω.

ΜΕΛΙΚΕΡΤΗΣ

Ἐλθὲ τότε μετ' ἐμοῦ·

ἄς καθήσωμεν εἰς χεῖλος τοῦ φλυάρου ποταμοῦ,
 ὅστις ὑπὸ τὰς ἀκτῖνας ῥέει ὡς χυτὸς χρυσὸς
 ὅπου παρὰ τὴν πετέαν περιπτύσσεται κισσός·
 εἰς τὸ σπήλαιον πλησίον ἄς καθήσωμεν ἐκεῖ,
 ὅπου ἡ σκιά παχεῖα, καὶ ἡ δρόσος κατοικεῖ.
 Ἐκεῖ ἄγωμεν. Εἰς χόρτον θὰ στρωθῶμεν ἀπαλόν,
 κ' ὑπὸ βρίθουσαν σκιάδα ἐκ γενναίων σταφυλῶν,
 θὰ ρυθμίσωμεν τὰ μέλη πρὸς τῆς λύρας τὰς χορδὰς·
 κ' ἐγὼ μὲν αὐτὰς θὰ πλήττω, σὺ δὲ ψάλλε τὰς ᾠδὰς.

ΑΜΥΝΤΑΣ

Ἄς καθήσωμεν. Πολλάκις διὰ τῶν μελωδιῶν
 κατευνάζονται οἱ πόνοι οἱ πικροὶ τῶν καρδιῶν.
 Λάβε τὴν καλὴν σου λύραν· Συμφωνία φιλικὴ
 τῶν ψυχῶν εἶν' ἰατρεῖον καὶ πανάκιον γλυκύ.

«Κλαίετε, ὦ φίλαι Μοῦσαι,

καὶ σεῖς Χάριτες ὁμοῦ.

Εἰς ἓν ὄλαι συνελθοῦσαι,

καὶ τὴν τύχην μου ἰδοῦσαι,

συνθρηγεῖτε μετ' ἐμοῦ.

Τίς ὁ μέλας οὔτος λόφος,
 κ' ἡ ἀγρία πεδιάς;
 Πέριξ μου τὰ πάντα ζόφος,
 καὶ ὁ ῥύαξ ὑποκώφως
 θρηγῶν φεύγ' εἰς τὰς σκιάς.
 ὦ τῶν πρώην μου κοιλάδων,
 τῶν πεδίων τῶν τερπνῶν,
 ὅπου μεθ' Ἀμαδρυάδων
 ἔπλεκον χοροὺς, προσάδων,
 καὶ τὰς Μούσας ἐξυπνῶν!

—
 Κλαίετε, ὦ φίλαι Μοῦσαι,
 καὶ σεῖς Χάριτες ὁμοῦ.
 Εἰς ἓν ὄλαι συνελθοῦσαι,
 καὶ τὴν τύχην μου ἰδοῦσαι,
 συνθρηγεῖτε μετ' ἐμοῦ.

—
 ῥύαξ ὅστις κελαρίζει
 εἰς τοὺς χάλικας ἠδύς,
 καὶ ἄν χλόην διασχίζη
 ὅμως ξένην γῆν ποτίζη,
 δι' ἐμὲ εἶν' ἀηδής.
 Ἐν ᾧ χεῖμαρρος ἄν τρέχη
 καὶ εἰς βάθος ἀχανές,
 τὸν ἀγρόν μου ὅταν βρέχη,
 φαίνεται μοι ὅτι ἔχει
 μέγα τι καὶ εὐγενές.

—
 Κλαίετε, ὦ φίλαι Μοῦσαι,
 καὶ σεῖς Χάριτες ὁμοῦ.

Εἰς ἐν ὄλαι συνελθοῦσαι,
καὶ τὴν τύχην μου ἰδοῦσαι,
συνθρηνεῖτε μετ' ἐμοῦ.

Τὸ καλύβιον, ἀχύρων
ἔχον στέγασμα λιτὸν,
οἴκων ἀργυροπορφύρων
δὲν μοι ἦτον οὐδὲ χειρὸν
οὐδὲ ἦττον ποθητόν.

Δός μοι πάλιν τοὺς ναρκίστους
τῆς αὐλῆς μου, τὸν κισσὸν,
κ' ἔχε σὺ τοὺς παραδείσους,
τὰς στοὰς τὰς πολυχρύσους
τῶν πλουσίων αἰθουσῶν.

Κλαίετε, ὦ φίλαι Μοῦσαι,
καὶ σεῖς Χάριτες ὁμοῦ.
Εἰς ἐν ὄλαι συνελθοῦσαι,
καὶ τὴν τύχην μου ἰδοῦσαι,
συνθρηνεῖτε μετ' ἐμοῦ.

Πῶς ἐδὼ ἡ αὔρα πνέει
ὡς στενάζουσα ψυχῆ;
Διατί ὁ ῥύαξ ῥέει
ἄγριος, καὶ ὡς ἄν κλαίῃ,
καὶ ὡς ἄχ ἄν ἀντηχῆ;
Διατί τῆς ἀηδόνος
ἡ μελίρρυτος φωνή,

ἤδη, ὅταν κλαίω μόνος,
κόπτεται, καθὼς ὁ στόνος
τῆς καρδίας ποῦ πονῆ;

Κλαίετε, ὦ φίλοι Μοῦσαι,
καὶ σεῖς Χάριτες ὁμοῦ.
Εἰς ἓν ὄλαι συνελθοῦσαι,
καὶ τὴν τύχην μου ἰδοῦσαι,
συνθρηνεῖτε μετ' ἐμοῦ.

Λάλε χεληδῶν, δὲν κτίζεις
ἔπου πρὶν τὴν φωλεάν.
Τὰ πτερὰ κτυπᾶς καὶ τρύζεις,
ἔτ' εἰς τῆς γνωστῆς σου ρίζης
δὲν μ' εὐρίσκεις τὴν σκιάν.
Ἄνεσπασθ' ἡ ρίζα τώρα,
κ' ἐγὼ φεύγω πλανηθεῖς.
Φλογὸς κύματα παμβόρα
ἐξεχύθησαν, κ' ἡ χώρα
σποδὸς ἔγινεν εὐθύς.

Κλαίετε, ὦ φίλοι Μοῦσαι,
καὶ σεῖς Χάριτες ὁμοῦ.
Εἰς ἓν ὄλαι συνελθοῦσαι,
καὶ τὴν τύχην μου ἰδοῦσαι,
συνθρηνεῖτε μετ' ἐμοῦ.

Πάντα περίξ ἐρημία.
Φίλος, σύντροφος κἀνεῖς.

Δέν ὑπάρχει γνωριμία,
 οὐδὲ χαιρετᾶ κάμμία
 τὸν ποιμένα ποιμενίς.
 Δέν βελάζει τὸ ἀρνίον
 καὶ ἡ αἶξ ἔταν φανῶ·
 οὐδ' ἀναπηδᾶ ὁ κύων
 ἐὰν ἔρχωμαι πλησίον,
 ἢ ἐὰν τὸν προσφωνῶ.

—
 Κλαίετε, ὦ φίλαι Μοῦσαι,
 καὶ σεῖς Χάριτες ἑμοῦ.
 Εἰς ἐν ὄλαι συνελθοῦσαι,
 καὶ τὴν τύχην μου ἰδοῦσαι,
 συνθρηνεῖτε μετ' ἑμοῦ.

—
 Κλαύσατε, καλαὶ Δρυάδες,
 μαυροφόρησον, ὦ Πᾶν.
 Ἔρημ' εἶν' αἰ πεδιάδες,
 αὐχμηραὶ εἶν' αἰ κοιλάδες,
 ἄχρουν καὶ νεκρὸν τὸ πᾶν.
 Ὅπου ἄνθη, ἤδη βάττοι·
 βάλτος εἶν' ἡ πεδιάς.
 Γυμνὴ ἴστατ' ἡ ἐλάτη
 ἥτις, παχυφυλλοτάτη,
 πρὶν ἐσχόρπιζε σκιάς.

—
 Κλαίετε, ὦ φίλαι Μοῦσαι,
 καὶ σεῖς Χάριτες ἑμοῦ.

Εἰς ἐν ἔλαι συνελθοῦσαι,
καὶ τὴν τύχην μου ἰδοῦσαι,
συνθρηνεῖτε μετ' ἐμοῦ.

Φεῦ! Φωνὴ τὸ οὖς μου μέλλει
νὰ προσβάλη ξενικὴ,
καὶ οὐχὶ τὰ γνωστὰ μέλη,
ρέοντα καθὼς τὸ μέλι
εἰς τὸ σίμβλον τὸ γλυκύ.
Τ' ὄμμα τὸ θολὸν θὰ κύφη
πρὸς τὴν γῆν τοῦ δυστυχοῦς,
λησμονῆσαν φῶς καὶ ὕψη,
μέχρις ὅτου τὸν καλύψη
ξένος καὶ ὀλίγος χοῦς.

Κλαίετε, ὦ φίλαι Μοῦσαι,
καὶ σεῖς Χάριτες ὁμοῦ.
Εἰς ἐν ἔλαι συνελθοῦσαι,
καὶ τὴν τύχην μου ἰδοῦσαι,
συνθρηνεῖτε μετ' ἐμοῦ.

Κἄν ἰτέα, κεκομμένη
ἐκ τοῦ κήπου μου ἐκεῖ,
εἰς τὸν τάφον μου ἄς μένη,
νὰ ριζώσῃ, καὶ νὰ ραίνῃ
δάκρυ ἐπ' αὐτὸν γλυκύ.
Ἄς φωλεύσ' εἰς τὴν ἰτέαν
καὶ ἡ ψάλτις ἡ πτηνὴ.

κ' εἰς τοῦ τάφου μου τὴν θέαν
κατὰ πᾶσαν αὐγὴν νέαν
γνωστὸν μέλος ἄς θρηνηῖ.

Μοῦσαι φίλαι μου, θρηνεῖτε,
καὶ σεῖς Χάριτες, πικρῶς.
Βλέπουσαί με νὰ εἰπῆτε·
«Εἰς τὴν ξένην ἐδῶ κεῖται
ὁ πρὶν λάτρης μας νεκρός.»

ΜΕΛΙΚΕΡΤΗΣ

Εὐγε, φίλτατε Ἀμύντα. Εἶσαι ὄντως ἰκανὸς
πρὸς τὴν σύριγγ', ἂν θελήσης, νὰ ἐρίσης τοῦ Πανός·
ἔχι ἔπως ἦν αὐθάδης ὁ βουκόλος τῶν δασῶν.
ὁ τὸν Φοῖβον προκαλέσας εἰς τὴν πάλην τῶν Μουσῶν.
Τὸν ἐξέδειρεν ἐκεῖνος, κ' ἡ ποιηὴ του νοθετεῖ
πάντα πεφουσιωμένον νὰ ἤξεύρη τί ζητεῖ.
Ἦ Οὐχὶ οὕτω. Σὲ αἱ Μοῦσαι, φίλτατόν των ὀπαδόν,
φέρουσ' εἰς τοῦ Ἑλικῶνος τὴν δαφνόσπαρτον ὁδόν.
Ἐκεῖ στέφανον ταῖς πλέκεις ἐκ τῶν ἱερῶν θαλλῶν,
καὶ σὲ στέφουσι κ' ἐκεῖναι, ψάλτην εὐγενῶν μελῶν.
Δέχθητι τὴν σύριγγά μου.

ΑΜΥΝΤΑΣ

Ἄν τὴν λύραν μου δεχθῆς.

ΜΕΛΙΚΕΡΤΗΣ

Εἶδες, ἔμεινα θαυμάζων ἄφωνος ὡς ὁ ἰχθύς.
Ἄφ' οὗ ἤκουσα ἐκεῖναι ν' ἀντηχῶσιν αἱ χορδαί,
μὴ ἐλπίσης πῶς ἐμπρός σου θενὰ ψάλω, αἰοιδέ.
Πλὴν τὴν δέχομαι. Ὅσακις κρούεται, θὰ μοὶ φανῆ
εἰς αὐτὴν ὅτι προσάδει ἡ γλυκεῖά σου φωνή.

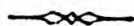
Ἐκεῖ βλέπεις τὰς ἐκτάσεις τῶν ἀνθοσκεπῶν γαιῶν,
 ὅπου κρέμανται οἱ κλάδοι λυσικόμων ἰτεῶν;
 Πλήρη κατοχὴν σοὶ δίδω τῆς παχείας ταύτης γῆς,
 νὰ τὴν ἔχῃς, νὰ τὴν σπεύρῃς καὶ νὰ τὴν καλλιεργῆς.
 Καὶ τὴν ἄμπελον σοὶ δίδω. Ἄν δὲν λάμπῃ ὡς αἱ σαῖ,
 εἰς τὸν ἥλιον αἱ βότρυς καὶ αὐτῆς εἰσὶ χρυσαῖ.
 Ἐδὼ φέρε τοὺς ἀρχαίους τῆς λατρείας σου Θεοῦς·
 ἴδρυσον βωμοὺς εὐξόους, οἰκοδόμει τοῖς ναοὺς,
 κ' ἐπιδήμει καθὼς φίλος ἀδελφὸς ἐν ἀδελφοῖς,
 τῆς ζωῆς ἡμῶν μετέχων καὶ μετέχων τῆς ταφῆς.
 Ἄλλὰ βλέπω, ἀνατέλλει ἡ σελήνη ἀπ' ἐκεῖ,
 κ' εἶναι τῆς νυκτὸς ἡ δρόσος τὸ φθινόπωρον κακὴ.
 Ὁ Μενάλκας ἐκ τοῦ λόφου καὶ αὐτὸς ἀναχωρεῖ,
 καὶ τὸ ποίμνιόν μου μόνον πρὸς τὴν μάνδραν προχωρεῖ.
 Ἄγωμεν κ' ἡμεῖς.

ΑΜΥΝΤΑΣ

ὦ! πόσῃν ἔχω σοὶ τὴν ὀφειλήν!
 Βάλσαμον εἰς τῆς καρδίας ἐπιπάσσεις τὴν οὐλήν.
 Ἀπὸ πάντων τῶν ὀρίμων, γλυκυτέρων μου καρπῶν,
 τῶν νεογενῶν ἀρνίων, τῶν τυρῶν μου τῶν νωπῶν,
 εἰς ἐκάστου μηνὸς τέλος κ' εἰς ἐκάστου τὴν ἀρχὴν
 τῆς εὐγνώμονος φιλίας θὰ σοὶ φέρω ἀπαρχήν.
 Ἄλλ' ὑπάγωμεν! Τῶν ἄστρον τὸ χρυσοῦν ἄσφραπτει φῶς,
 καὶ ὁ ἥλιος κατῆλθεν εἰς τὴν Ῥόδον κεκυφώς.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ Β΄

Ο ΔΥΣΕΡΩΣ

ΡΟΔΟΠΙΣ

Ἐδὼ ἀνθόσπαρτος εἶν' ὁ λόφος,
 καὶ θερμὸς ζέφυρος τὸν φιλεῖ.
 Εὐθυμα βόσκετε, πρόβατά μου·
 τὸ νέον χόρτον σᾶς προσκαλεῖ.
 Τῷ παραρρέει ὁ ψυχρὸς ρύαξ,
 τὰ ὕδατά του δὲ τ' ἀργυρᾶ
 τὴν προσφιλῆ του βρέχουσι χλόην,
 ἣτις αὐξάνεται τρυφερά.
 Παρὰ τὰς ὄχθας του δροσισθῆτε
 κ' εἰς τοῦ σπηλαιίου του τοὺς μυχοὺς,
 καὶ τὸν ποιμένα ἀφῆτε μόνον
 θρηνοῦντα σύντροφον τῆς ἡχοῦς.
 Ἄς ἤμην λίθος, κορμὸς ἄς ἤμην,
 ἄς ἤμην βράχος καθ' ἣν στιγμὴν
 τὸ πόμα ἔπια τῆς πικρίας
 ὁ κακοδαίμων ἐγὼ ποιμὴν!
 Χθὲς τὸ ἐσπέρας, εἰς τὴν σελήνην
 ἐν ᾧ συνέπαιζεν ἡ Γοργῶ
 μετὰ τῆς Δάφνης καὶ τῆς Δωρίδος,
 λαθραίως βαίνων φθάνω κ' ἐγώ.
 Εἰς τὰς μυρσίνας ἐκρύβην· ῥίπτω
 ἐν ῥόδον, ἄνθος ἐρωτικόν,

καί, ἐπιτήδειος σκοποβόλος,
     κτυπῶ τὸ στήθος τῆς τὸ λευκόν.
 Ἔπειτα φαίνομαι. Ἄλλ' ἐκείνη....
     Θὰ τὸ πιστεύσητε, ποταμοί;
 Οἱ στεναγμοί μου εἰς τὰ νερά σας
     ποσάκις ἔσβυσαν οἱ θερμοί!
 Θὰ τὸ πιστεύσητε καὶ σεῖς δάση,
     καὶ σεῖς κοιλάδες καὶ κορυφαί;
 Ποσάκις μάρτυρας δὲν σᾶς εἶχον
     αἱ ὑποσχέσεις τῆς αἱ κρυφαί!
 Χθὲς λοιπὸν, μόλις ἀνακαλύπτει
     ὅτι τὸ ῥόδον ἦτον ἐμοῦ,
 ἀπὸ τοῦ στήθους τῆς τὸ λαμβάνει
     καὶ τὸ τινάσσει μετὰ θυμοῦ,
 κ' εἰς τὰς συντρόφους τῆς ποιμενίδας,
     μεταστραφεῖσα, λέγει· «Καιρὸς
 ν' ἀναχωρήσωμεν. Εἶν' ἐξώρας.
     Ὁ ποιμὴν οὗτος εἶν' ὀχληρὸς.
 Στιγμὴν τὰ ἴχνη μου δὲν ἀφήνει
     καθὼς ὁ κύων καὶ ἡ σκιά.»
 Καὶ πρὸς τὴν Δάφνην διευθυνθεῖσα,
     τῇ ψιθυρίζει καὶ μειδιᾷ·
 «Ὅπισω ἔφερε τὴν ἀγέλην
     ὁ ἀδελφός σου ὁ Τελαμῶν,
 καὶ θενά ἦναι εἰς τὴν καλύβην,
     ἂν ἐπιστρέψωμεν, μεθ' ἡμῶν;»
 ὦ ἄλλοπρόσαλλε Γοργῶ, ποῖον;
     τὸν Τελαμῶνα μοῦ προτιμᾶς;
 οὐδ' ἐνθυμεῖσαι τῆς εὐτυχίας
     καὶ τῶν ἐρώτων μας τὰς στιγμάς;

Μὴ, φίλε ῥύαξ, ἡσύχως ῥέῃς,
     ὡς πρὶν φιλόγελως καὶ ἠδῶς,
 μὴ σκιρτᾶς εὐθυμος εἰς τοὺς θύμους,
     καὶ εἰς τὴν χλόην μὴ κελαδῆς·
 ἀλλ' ἀφρῶν πλήσθητι καὶ πατάγων,
     χείμαρρος γίνε ἀγανακτῶν,
 βροντῶν τὸ ὄνομα τῆς ἀπίστου
     καὶ τὰ δεινά μου διὰ νυκτῶν.
 Καὶ σεῖς, ὦ ζέφυροι, τὴν πνοήν σας
     μὴ σπαταλᾶτε τὴν ἀπαλὴν
 περιπετῶντες ὡς εἰς τὰ ῥόδα
     εἰς τὴν ὠραίαν τῆς κεφαλῆν·
 ὑποχωρήσατε εἰς λυσσῶντα
     καὶ εἰς ἀκάθεκτον τὸν βορρᾶν,
 ὅπως βοῖζῃ εἰς τὰς ἐρήμους
     τὴν προδοσίαν τὴν στυγεράν.
 Ποίμναι, ἀγέλαι, βοσκοὶ, βουκόλοι,
     ἂν ποτε ἔψαλλεν ἀφελῶς
 καὶ σᾶς συνήθροιζεν εἰς τὸν λόφον
     ὁ θλιβερός μου αὐτὸς αὐλός,
 ἀφῆτε τ' ἄλση τὰ σκιερά σας,
     ἀφῆτε ἄσματα καὶ χοροὺς,
 κ' ἔλθετε ὅπου τὸν ῥοῦν τῆς κρήνης
     θερμῶν δακρύων αὐξάνει ῥοῦς·
 ἔλθετε, ἴδατε τὸν ποιμένα
     ὃν ἐγνωρίζετε εὐτυχῆ.
 Ὡς νυκτικόρακος κοπτομένου
     ὁ πικρὸς θρηῆνός του ἀντηχεῖ.
 Εἰς τὰς ἀκάνθας τὸν στέφανόν μου,
     τὴν κυρτὴν ῥάβδον καὶ τὸν ἀσκόν!

Μακράν μου πᾶσαι αἰ κεναὶ τέρψεις
     καὶ τὰ ἐμβλήματα τῶν βοσκῶν!
 Ἐδῶ ἀκίνητος θενὰ μείνω,
     ἢ, ἀφ' οὗ θέλεις, κακὴ Γοργῶ,
 ἰδοὺ ὁ ρύαξ· βλέπεις τί βάθος;
     Ἐκεῖ θὰ πέσω καὶ θὰ πιγιῶ.
 Τότε ἤξεύρω ὅτι θὰ ἔλθῃς
     καὶ θενὰ κλαύσης ἂν μὲ ἰδῆς,
 καὶ τὸν Ῥοδόπιν θενὰ φωνάζῃς,
     ἐν ᾧ τὰς τρίχας σου θὰ μαδῆς.
 Καὶ τί ἂν κλαύσης; Δὲν θὰ σὲ βλάβῃ.
     Μήπως δὲν κλαίω κ' ἐγὼ, σκληρά;
 Σπονδὴ θὰ μ' εἶναι τὰ δάκρυά σου,
     καὶ τελευταία μου καὶν χαρά.
 Ἄλλὰ τί σ' ἔκαμα, καὶ πῶς τάχα
     παρεκινήθῃς νὰ μὲ μισῆς;
 Παρὰ τοῦ πάππου μου εἶχον μάθει
     πῶς ἄστατ' εἶσθε αἱ νύμφαι σεῖς.
 Ποία ἢ χάρις τοῦ Τελαμῶνος
     ᾧστε ὠραῖος νὰ σοὶ φανῇ;
 Ἐπρεπε τόσον νὰ σὲ μαγεύσῃ
     αὐτοῦ ἢ κόμη ἢ μελανή;
 Ξανθὴ δὲν βλέπεις ἢ ἐδική μου
     πῶς εἰς τοὺς ὤμους μου κυματεῖ;
 Τοιαύτην λέγουσιν ὅτι εἶχεν
     ὁ καλὸς Ἄδωνις, ὡς αὐτή.
 Τοιαύτη εἶναι ἢ τῆς σελήνης
     ἔταν τὴν λίμνην ἐπιχρυσοῖ,
 τοιαύτην ἔχει ἢ Ἀφροδίτη,
     τέλος τοιαύτην ἔχεις καὶ σύ.

Τὸ ποίμνιόν του μήπως εὐρίσχεις
 τόσον ἐξάϊσιον καὶ καλόν;
 Ἴδὲ ὀλίγον τὰ πρόβατά μου·
 ἔχουν παχύτερον τὸν μαλλόν.
 Ποῦ τὰ ἐρίφια τὰ λευκά μου,
 ποῦ τῶν αἰγῶν μου ἡ καλλονή;
 Ἄν τινα αἶγα κ' ἐκεῖνος ἔχη,
 εἶναι κλοπή του νυκτερινή.
 Διὰ σὲ μόνην ἔτρεφον πέντε
 τῶν καλητέρων αὐτῶν αἰγῶν,
 καὶ βοῦν πλατύνωτον, κερασφόρον,
 μὴ δοκιμάσαντα τὸν ζυγόν.
 Πρόσμενε τώρα νὰ σοὶ τὰ δώσω.
 Τρία κυδῶνια διὰ σὲ
 εἶχον φυλάξει. Θενὰ τὰ ρίψω.
 Οὐδ' αἱ πλεξίδες σου αἱ χρυσαῖ
 θενὰ φορέσωσι τοὺς στεφάνους
 οὓς σοὶ διέπλεκον εὐπρεπῶς.
 Ἄλλ' ἐνθυμήθητ' ἡμῶν ἡ σχέσις
 ποῦ συνεδέθη, πότε καὶ πῶς.
 Ἡ μελανόφθαλμος Λευκοθέα,
 ἥτις νομίζεις εἶναι Δρυάς,
 μ' ἐκράτει δέσμιον, ὡς ἂν εἶχεν
 ἰχθὺν εἰς ἄγκιστρον ὀρμιᾶς·
 καὶ οἱ ποιμένες μ' ἐφρόνουν πάντες
 αὐτῆς εὐδαίμονα ἐραστήν.
 Καρδίαν ὅμως εἰς αὐτὴν εὔρον
 οὐχὶ ἀκλόνητον καὶ πιστήν.
 Ὅποιαν βλέπεις τὴν χρυσαλλίδα
 ἄνθος δι' ἄνθος νὰ παραιτῆ,

ἐὰν δὲν ἔβλεπον εἰς τοὺς θεῖους
 τοὺς ἀθανάτους σου ὀφθαλμοὺς
 ἐξ εὐσπλαγχνίας ἀναδυθέντας
 δύο νὰ λάμπωσι σταλαγμούς.

Τότε κατόπιν σου ἐδεσμεύθην,
 τὸ πῶς καὶ μόνος μου ἀπορῶν.

Ἡ Ἀφροδίτη ὁπότεν ἦλθε
 μετὰ τῶν δώδεκα τῶν Ὠρῶν,

κ' εἶδε, κυπάρισσον ἐστεμμένη,
 τὸν Ἄδωνιν τῆς ἐπὶ τῆς γῆς,
 λευκὸν ὡς κρῖνον ἐν μέσῳ ῥόδων
 ἐπὶ τοῦ αἵματος τῆς πληγῆς,

κ' εἰς τὴν ἀμβρόσιον παρειάν τῆς
 δάκρυα ἔρρευσαν ἀργυρᾶ,
 ὑπὲρ σέ, κλαίουσα, δὲν ἐφάνη
 οὐδὲ ὠραία οὐδ' ἰλαρά.

Οὐδὲ ὁπότεν ἦ Ἡὼ κλαίῃ
 τὸν γέροντά τῆς τὸν Τιθωνόν,
 τόσον τὸ κάλλος τῆς δὲν ἐκπλήττει
 γοητευθέντα τὸν οὐρανόν.

Ἄλλ' ἕως πότε ματαίως κράζων
 ἀτελευτήτως πολυλογῶ;

Τὴν ἀρνακίδα μου θενὰ ρίψω,
 καὶ θενὰ πέσω καὶ θὰ πνιγῶ.

Τοῦτο σ' ἐφάνη γλυκὺ ὡς μέλι.

Ἄλλὰ τοῦ ῥύακος ὁ Θεός
 θὰ μὲ κυλίση, καὶ θὰ μὲ λάβῃ
 εἰς τὰ νερά του ὁ Πηνειός,
 κ' ἐκεῖνος πάλιν θενὰ μὲ φέρῃ
 εἰς τῆς καλύβης σου τὴν φλιάν,

ἔταν εὐδαίμονες σὺ κ' ἐκεῖνος
     θὰ εὐθυμῆτε εἰς τὴν σκιάν.
Τὰ Τέμπη ὄλα θὰ ὀλολύσουν·
     χορὸς Δρυάδων θὰ μὲ ἰδῆ,
 κ' εἰς τὰς ἰτέας θενὰ καθήση
     καὶ τὸν βοσκόν των θὰ θρηνωδῆ.
Φαῦνοι καὶ **Σάτυροι** συστραφέντες
     θεν' ἀναπέμπουν βρυχμοὺς ὀξεῖς.
Τίς θὰ τοῖς ψάλλη ἂν ἀποθάνω,
     θὰ ἐρωτῶσιν, εἰς τὸ ἐξῆς.
Ὅμιχλης πέπλος εἰς τὰ πεδία
     καὶ εἰς τοὺς λόφους θεν' ἀπλωθῆ·
 θὰ κλαί' ἡ φύσις πενθηφοροῦσα
     ἔτι ὁ ψάλτης της θὰ χαθῆ.
Ἄλλ' ἰδοὺ πίπτω· καὶ τὴν μὲν ῥάβδον
     ὁ ῥοῦς ἄς λάβῃ τοῦ ποταμοῦ,
 ὁ δὲ ἀσκός μου κενὸς ἄς κεῖται
     εἰς μαύρην φάραγκα τοῦ δρυμοῦ.
Τὸν δ' αὐλὸν, φίλον παρήγορόν μου,
     ἱερὸν γράφω τῇ Ἀθηνᾷ.
Καθὼς περὶ τινος τῶν βουκόλων
     μοὶ διηγοῦντο εἰς τὰ βουνά
 πῶς αὐλὸν εὔρε ψάλλοντα μόνον
     ἄνευ χειλέων καὶ συνδρομῆς,
 ἄς ψάλλη οὗτος ἐκ ταῦτομάτου
     ἔσα ὑπέστημεν καὶ ἡμεῖς.
Ἄν ποτ' ἐντεῦθεν, Γοργῶ, διέλθης,
     λάβε εἰς χειρᾶς σου τὸν αὐλόν.
Τὴν ἀπιστίαν σου θὰ σ' ἐλέγξῃ
     διὰ πενθίμων αὐτὸς μελῶν.

Τὸ ἀνοδήγητον ποίμνιόν μου
 ἔστω ἀνάθημα τῷ Πανί.
 Κἄν τὸ ἀθῶον μικρὸν ἀρνίον
 ἂν εἰς συμπάθειαν σὲ κινῆ,
 ὅπότεν ἔλθῃ καὶ σοὶ ζητήσῃ
 νὰ τὸ ποιμάνῃς, μὴ θυμωθῆς.
 Περίθαλφόν το, καὶ ἂν δὲν θέλῃς,
 μὴ τὸν Ῥοδόπιν ἐνθυμηθῆς.
 Ἄλλ' ἰδοὺ πίπτω. Λοιπὸν ὑγείαν
 νὰ σοὶ ἀφήσω καὶ νὰ πνιγῶ,
 πρὸς τὸν ψυχάρπαγα Ἑρμῆν πέμπων
 ἐσχάτην δέησιν, ὦ Γοργῶ,
 καὶ παραγγέλλων τὰ Τέμπη ἄνθη
 ν' ἀναβλαστήσωσι τρυφερά,
 ὅπου ἰδῶσι τὸ ποίμνιόν σου
 ἐπὶ τὰ ἴχνη σου νὰ περᾶ;
 Θέλεις νὰ πέσω; Δὲν μοὶ τὸ λέγεις;
 Ἄς ἐρωτήσω κἄν τὴν Ἥχώ.
 Πιστὴ μου σύμβουλος εἶν' ἡ νύμφη
 ὅταν στενάζω καὶ δυστυχῶ.
 Ἥχῶ νὰ πέσω; Εἰπέ. Τὸ βάθος
 τοῦ Πηνειοῦ μας δὲν μ' ἐκφοβεῖ.
 Ἡ Γοργῶ ἄρα τὸ θέλει, νύμφη;
 Ἄλλὰ καὶ αὕτη μένει βωθή.
 Αἴγες, ἀρνία μου συναχθῆτε.
 Ἡ αὔρα ἔπνευσε δροσερά,
 κ' ἡ νυκτροβάτις χρυσῆ σελήνη
 τρέμ' εἰς τὰ φύλλα κ' εἰς τὰ νερά.

Τώρα υπάγωμεν εἰς τὴν μάνδραν
 νὰ σᾶς κοιμήσω, νὰ κοιμηθῶ.
 Βλέπομεν αὐριον νὰ πνιγῶμεν,
 ἂν ἕως τότε ἐνθυμηθῶ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ Γ'

ΘΥΣΙΑ ΕΙΣ ΣΕΙΛΗΝΟΝ

ΔΑΦΝΙΣ, ΑΙΠΟΛΟΣ

ΔΑΦΝΙΣ

Εἰς πέτραν, ὡς τὴν ἔριφον, γυμνὴν μεμονωμένον,
 εἰς τοῦ βαθέως Πηνειοῦ τὴν ὄχθην ἐβριμένον
 ὁ Δάφνις προσερχόμενος πῶς βλέπει τὸν Αἰπόλον;
 Πῶς, τῶν πεδίων μας μακρὰν καὶ τῶν ποιμένων ὄλων,
 ἔχεις κυρτὴν τὴν κεφαλὴν, καὶ τεθλιμμένον ὄμμα
 εἰς τὸ θολὸν πλανᾶς νερὸν κ' εἰς αὐχμηρὸν τὸ χῶμα;
 Τί ἔγινεν ἡ ράβδος σου καὶ τί τὸ ποίμνιόν σου;
 Τὴν σύριγγα ποῦ ἄφησες, τὸν κρεμαστὸν ἀσκόν σου;
 Συνήθως, ὅταν ἡ αὐγὴ τὰς κορυφὰς ἐχρύσου,
 ἐπέρας, καὶ κατόπιν σου οἱ λιπαροὶ κριοί σου
 σὲ ἠκολούθουν σοβαροὶ, κ' αἱ αἰγες κατ' ἀράδα,
 κ' εἰσῆρχεσθε εἰς τὴν στενὴν κατάρρυτον κοιλάδα,
 ὅπου κοσμοῦσι τὴν πηγὴν αἱ κλαίουσαι ἰτέαι,
 ὅπου οἱ νέοι σφένδαμνοι, ὅπου αἱ δρυὲς αἱ γραῖαι,
 καὶ ὅπου ἔρπει κελαδῶν ὁ ρύαξ ἐλευθέρως,
 θερμὸς τὴν ὥραν τὴν ψυχρὰν καὶ δροσερὸς τὸ θέρος.

Πρῶτον αὐλοῦντα ἤλπισα ἐκεῖ νὰ σ' ἀπαντήσω.
 Πλὴν μάτην ἔτρεξα κ' ἐκεῖ κ' εἰς τὰ βουνὰ ὀπίσω.
 Ἐλθέ λοιπόν. Τὰς αἰγὰς σου ποῦ ἔχεις λησμονήσει.
 Ὁ Εὐανθὺς δὲν εἶν' ἐδῶ. Τίς θέλει τὰς φροντίσει;
 Ἀνάστα. Τί ἐπιθυμεῖς εἰπέ, νὰ σοὶ τὸ δώσω.
 Ἐκ τῆς χειρὸς λαμβάνων σε, ἰδοῦ, θὰ σὲ σηκώσω.
 Αἶ! τί βαρὺς!

ΑἰΠΟΛΟΣ

ὦ! ἄφες με.

ΔΑΦΝΙΣ

Πῶς λέγεις νὰ σ' ἀφήσω;

Ἦλθα ἐπίτηδες ἐδῶ διὰ νὰ σὲ ζητήσω.
 Σήμερον τὸν παχὺν κριὸν τοῦ εὐτυχοῦς Τιττύρου
 ὁμοῦ μετὰ τοῦ τράγου του καὶ τοῦ ἔμοῦ τοῦ χοίρου
 θυσίαν εἰς τὸν Σειληνὸν θὰ φέρωμεν, ἡξεύρεις.
 Πάντας ἐκεῖ ἀνθοστεφεῖς, κωμάζοντας θὰ εὔρης.
 Ἐλθέ! Τὸν ἕνα τρέχοντα θὰ βλέπῃς μετὰ βίας,
 καὶ οὐλοχύτας φέροντα καὶ σκεύη τῆς θυσίας,
 τὸν ἄλλον σπεύδοντα βωμὸν ἐκ πόης ν' ἀνεγείρῃ,
 ἄλλον ξηρόκλαδα νὰ θλᾶ καὶ φρύγανα ν' ἀγείρῃ,
 καὶ ἕτερον τοῦ Σειληνοῦ τὸ ἄγαλμα νὰ στέφῃ.
 Ὅλοι πηδῶσι, κρᾶζουσι, καὶ χαίρουσιν ὡς βρέφη.
 Τὰς ποιμενίδας θὰ ἰδῆς ἐξ ἄλλου λυσικόμους,
 νὰ φέρωσι τραγήματα, ὑδρίας εἰς τοὺς ὤμους,
 κ' ἔχουσαι στέμματα θαλλῶν καὶ ἠνθισμένων κλάδων,
 νὰ ὁμοιάζωσι Νυμφῶν χορείας καὶ Δρυάδων.
 Ἡ φύσις ἐορτάσιμα φορεῖ καὶ χαρὰν πνέει.
 Εἰς τ' ἄλσῃ λέγεις ἔπαυσε καὶ ἡ τρυγῶν νὰ κλαίῃ.
 Ὅρχήσεις ἐτοιμάζονται καὶ ὀρχησθαὶ ζητοῦνται.
 Τὰς ἀηδόνας οἱ αὐλοὶ κ' αἱ σύριγγες μιμοῦνται.

Σὺ μεταξὺ τῶν ὄρχηστῶν, Αἰπόλε, εἶσαι πρῶτος,
 κ' ἐνώπιον τοῦ σοῦ αὐλοῦ πάντες σιγῶσ' εἰκότως.
 Σὲ τῶν ποιμένων ὁ χορὸς ἐπικαλεῖται ὄλος,
 κ' ἐρωτᾷ πᾶσα ποιμενίς, ποῦ εἶναι ὁ Αἰπόλος;
 Ἐορτὴν πίστευσ' ἐορτὴν ὡς τώρα πῶς δὲν εἶδες.

ΛΙΠΟΛΟΣ

Τί ἐορταί, τί πρὸς ἐμὲ χοροὶ καὶ ποιμενίδες;
 Φεύγω τὸν θόρυβον. Μισῶ αὐτὸ τὸ ποίμνιόν μου.
 Ἄπώλεσα τὴν σύριγγα, δὲν ἔχω τὸν αὐλόν μου.

ΔΑΦΝΙΣ

Πλὴν τί σημαίνει; Πρὸς αὐτὰ πόθεν τὸ νέον μῖσος;
 Μὴ ἀσθενεῖς; Μὴ σὲ πονεῖ ἡ κεφαλὴ σου ἴσως;
 ἢ μήπως ἡ βασιλικὴ συκῆ σου ἐξηράνθη;

ΛΙΠΟΛΟΣ

Δάφν', ἡ καρδιά σου ποτὲ τὸν ἔρωτα ἠσθάνθη;
 Συνέβη σοι νὰ ἐρασθῆς, ἀλλ' ὄχι ν' ἀντερᾶσαι;
 ἢ ὅτι εἶσαι ἄγευστος τοῦ ἔρωτος καυχᾶσαι;
 Ποτὲ δὲν σ' ἐτραυμάτισε τὸ βέλος τοῦ τοῦ θεῖου;

ΔΑΦΝΙΣ

Καυχῶμαι ὅτι τὸ μικρὸν ἢ βρέφος ἢ θηρίον,
 εἰς ὃ πολλοὶ γονυκλιτεῖς προσφέρουσι θυσίας,
 εὐώδη ἄνθη καὶ στρουθῶν συμπλέκοντες καρδίας,
 καὶ ὃ νὰ φεύγω ἔμαθον, τοὺς γέροντας ἀκούων,
 πάντοτε τὸ ἐστύγησα, τὸ μόλυσμ' ἀποκρούων.

ΛΙΠΟΛΟΣ

Αὐτὸ μοὶ κατεκέντησε τὸ στῆθος ἀνιάτως.

ΔΑΦΝΙΣ

Αἰπόλε, τὸ βρεφύλλιον σ' ἐπλήγωσεν! Ἐσχάτως;

ΑΙΠΟΛΟΣ

Πρὸ δεκαπέντε ἡμερῶν.

ΔΑΦΝΙΣ

Καὶ τίνος ἐρᾶς τώρα;

ΑΙΠΟΛΟΣ

Τῆς Ἰριδος, εἰς ἣν προχθὲς προσέφερα τὰ δῶρα.

ΔΑΦΝΙΣ

Ὁραίαν τὴν ὁμολογεῖ πᾶς ὅστις τὴν γνωρίζει.

Ἄλλ' ἀντερᾶσαι;

ΑΙΠΟΛΟΣ

Παντελῶς. Αὐτὸ μὲ βασανίζει.

ΔΑΦΝΙΣ

Κ' ἔχεις ἐλπίδα προσεχῆ πῶς θὰ σ' ἀνταγαπήσῃ;

ΑΙΠΟΛΟΣ

Ποτέ μ' οὐδὲ τὸ ἤλπισα ἢ θέλω τὸ ἐλπίσει.

ΔΑΦΝΙΣ

Μὴ ἀγαπώμενος λοιπὸν, μὴ ἔχων καὶ ἐλπίδα,
 συντρόφους, φίλους λησμονεῖς διὰ τὴν ποιμενίδα!
 Λυποῦμ', Αἰπόλε μου, πολύ. Ἄν μὲ ἠρώτας πρῶτον,
 ἰδέας μελαγχολικῶν θ' ἀπέκρουες ἐρώτων.

Ἔρωτας ἔστω, δέχομαι φαιδροῦς, γελῶντας μόνον,
 ὄχι πικροῦς καὶ κλαυθμηροῦς καὶ πλήρεις παραπόνων.
 Ἀνάλαβε τὴν ῥάβδον σου, τὰ σκεύη τὰ γλυπτὰ σου,
 προσκάλει καὶ τὸν Λάμπουρον ἐδὼ τὸν φύλακά σου,
 καὶ τὰς σκιρτώσας αἰγᾶς σου ὡς πρῶτην διευθύνων,
 κατάβα πάλιν τραγωδῶν τὴν στενωπὸν τῶν σχοίνων
 μὴ λησμονήσης τ' ἄσματα, τὴν σύριγγα μὴ ρίψῃς,
 κ' εἰς λήθην πνίξον δάκρυα καὶ ἔρωτας καὶ θλίψεις,
 καὶ ἄφες τὸν ξηρότοπον αὐτὸν, ὅπου, στενάζων,
 ἀνέβης καὶ μ' ἐκάθησας ὡς αἰετὸς κλαγκάζων.

ΑΙΠΟΛΟΣ

Ὦ Δάφνι, μ' εἶναι προσφιλῆς αὐτὸς ὁ βράχος τώρα.
 Ὅποτε εἰς τὴν Ἴριδα προσέφερα τὰ δῶρα,
 ἓνα κριὸν καλλίκερων καὶ πέντε λευκὰς αἶγας
 καὶ ἓνα τράγον (τί καλὸς, καὶ πόσον ἦτο μέγας!),
 ἀετῶν δὴ φωλεὰς μετὰ τῶν ἀετῶν των
 καὶ τῶν ἀετιδέων των καὶ ὄλων τῶν αὐγῶν των,
 κ' ἐκείνη δὲν τὰ ἔλαβεν, ὀργῆς δὲ οὔσα πλήρης,
 «Ποίμνιον ἔχομεν κ' ἡμεῖς», μοὶ ἀπεκρίθ' ἡ Ἴρις,
 τότ' ἐπιστρέφων ἄπελπις καὶ τεθνατωμένος,
 ἐπὶ τοῦ βράχου τοῦ γυμνοῦ εὐρέθην ἐρῶμένος,
 καὶ ἀπ' αὐτοῦ τὸν χεῖμαρρον ἀκούων τῶν κοιλάδων,
 ἀπέκλαιον τὸ πάθος μου, αὐτοσχεδίως ἄδων
 τὰς λέξεις ἅς ἡ μνήμη μου μοὶ λέγει μίαν μίαν.

ΔΑΦΝΙΣ

Θὰ μ' εἴπῃς ἀδιάκριτον, ἐὰν ἐπιθυμίαν
 τὰς λέξεις ταύτας παρὰ σοῦ ν' ἀκούσω σοὶ προβάλλω;

ΑΙΠΟΛΟΣ

Τὴν αὐτοσχεδίον ὠδὴν ἐπιθυμεῖς νὰ ψάλλω;

ΔΑΦΝΙΣ

Δικαίως θενὰ φθονηθῶ, Αἰπόλε, ὑπὸ πάντων
 τῶν εἰς τῆς πανηγύρεως τὸν τόπον συρρέουσάντων,
 ἂν μάθωσι πῶς σ' ἤκουσα μόνος ἐγὼ νὰ ψάλλῃς·
 κ' εὐγνωμοσύνης ἄξιον τὸν ἔρωτα μεγάλης
 θενὰ κηρύξω τοῦ λοιποῦ, ἂν ἄσματα σ' ἐμπνέη,
 καὶ ὅταν κλαίῃς, μετὰ σοῦ ἡ μοῦσά σου ἂν κλαίῃ.
 Πλὴν τὰ μελίρρυτ' ἄρχισον καὶ ἔρρυθμά σου μέλη.

ΑΙΠΟΛΟΣ

Ἀρχίζω τὴν πικρὰν ὠδὴν. Ὁ Δάφνις μου τὸ θέλει.

«Δρυμοί, κοιλάδες καὶ βουνά, λοφίσκοι, πεδιάδες,
ἀκούσατε, καὶ κάμψατε τὴν σιδηρᾶν τῆς φρένα,
ἢ καὶ παρηγορήσατε τὸν κλαίοντα ποιμένα,
ὦ Νύμφαι, Φαῦνοι, Σάτυροι, καὶ ἀπαλαὶ Δρυάδες.

» Ἐρῶ, ἐρῶ καὶ τήχομαι· πλήν ποῖος μὲ ἀκούει;
Τοὺς φλογερούς μου στεναγμούς ὁ ποταμός μας σβύνει·
ἢ ἄμμος ἢ ἐρημικὴ τὰ δάκρυστά μου πίνει,
καὶ ἡ θρηνοῦσά μου φωνὴ εἰς τοὺς κρημνοὺς προσκρούει.

» Εἰς σκληρὰν πέτραν καὶ γυμνήν, εἰς ποταμίαν ὄχθην,
μεμακρυσμένος τῶν λοιπῶν βοσκῶν καὶ τῶν αἰπόλων,
καὶ ἀρνηθεὶς τὰς χάριτας τῶν ποιμενίδων ὄλων,
ἐκ τῶν ἀγρῶν μου μόνος μου ἐνταῦθα ἐδιώχθην.

» Καθὼς ἡ αἰξὶς δὲν ἀγαπᾷ τὰ λιπαρὰ πεδία,
ἀλλ' εἰς τραχεῖς σκιρτᾷ κρημνοὺς καὶ εἰς βράχους ἀναβαίνει,
οὕτω καὶ ἐμὲ ἡ πέτρ' αὐτὴ ἡ ἀπορρώξ' εὐφραίνει,
καὶ μ' εἶναι τέρψις οἱ κρημνοὶ, χαρὰ ἡ ἐρημία.

» Ἐδῶ ἀκούω τὸν βαρὺν τοῦ καταρράκτου κρότον·
ἐδῶ μακρόθεν ἔρχεται ὁ γόος τῶν τρυγῶνων·
καὶ ἐγὼ ρυθμίζων πρὸς αὐτοὺς τοῦ μέλους μου τὸν τόνον,
ψάλλω τραχὺ καὶ γοερὸν τὸ ᾄσμα τῶν ἐρώτων.

» ὦ Ἴρις! πῶς ἐφάμιλλον δὲν ἔχ' ἡ καλλονὴ σου
οὐδ' εἰς αὐτὸν τὸν Ὀλυμπον κοινὴ ὑπάρχει γνώμη.
Ἐπὶ τοὺς ὤμους χύνεται ἡ κόμη σου, καὶ οἱ ὤμοι
μοὶ φαίνοντ' ἐξ ἐλέφαντος πλασθέντες ἐπιχρύσου.

» Νεογεννοῦς ἀρνίου σὺ ἀπαλωτέρα εἶσαι·
 τοῦ μέλιτος τοῦ Ὑμηττοῦ σὺ εἶσαι γλυκυτέρα·
 ἀλλ' ἔμωσ εἶσαι τῆς αἰγὸς ὑπερηφανωτέρα,
 κ' ἐγκαύχημα τὸ θεωρεῖς σκληρὰ νὰ ἐπαινῆσαι.

» Δὲν ἦν Θεὰ ἡ Ἄρτεμις, ποιμὴν δ' ὁ Ἐνδυμίων;
 Ποιμὴν δὲν ἦν ὁ Ἄδωνις, θεὰ δ' ἡ Ἀφροδίτη;
 Ἄλλ' οὐδετέρα ἀπ' αὐτῶν νὰ φύγη δὲν ἐζήτει,
 καὶ σὺ μὲ φεύγεις, ἄσπλαγγνε, ὡς ὄδηγὸν ποιμνίων.

» ὦ Πᾶν, ἐὰν τὴν Σύριγγα εἰσέτι ἐνθυμῆσαι,
 ἂν τὴν Ἥχῳ ἢ μνήμη σου εἰσέτι δὲν ἠρνήθη,
 ὦ! μάλαξον τ' ἀδάμαστα τῆς ποιμενίδος στήθη.
 Σὺ τοῦτο δύνασαι, ὦ Πᾶν, διότι Θεὸς εἶσαι.

» Ἀλλὰ πρὸς τί τὰ δάκρυα, πρὸς τί κ' οἱ κοπετοί μου;
 Τί ἡ καρδιά μου ζητεῖ; Ὀρηνοῦσα τί ἐλπίζει;
 Ὁ ἄνεμος, ὅστις περᾶ τὰς νάπας, ὀλολύζει,
 καὶ μόνος εἶναι μάρτυς μου ἢ λαίλαψ τῆς ἐρήμου.

» Μακρόθεν νυκτικόρακα ἀκούω εἰς τὰ δάση.
 Τῆς δυστυχίας ὄρνεον τί ἄρα μοὶ ἀγγέλλεις;
 Ἦ μήπως τὰς βασάνους μου νὰ τελειώσης θέλεις;
 Ἰδοῦ. Τὰ μαῦρά του πτερὰ ἐπάνω μου τινάσσει.

» Πετᾶ, καὶ φαίνεται ζητῶν νὰ τὸν ἀκολουθήσω.
 Ὑπάγω, εἰς τὸν Κωκυτὸν ἀνίσως καὶ μὲ φέρη,
 εἰς τῶν νεκρῶν τ' ἀφώτιστα, τ' ἀπηλπισμένα μέρη,
 κ' εἰς τῆς Στυγὸς τὰ κύματα τὸν ἔρωτα νὰ σβύσω.

» Χαίρετε, ὦρ' εὐδαίμονες καὶ ὄλβιαι ἡμέραι·
 χαῖρε, αὐλὲ, ὅστις πολλὰς πικρίας παρηγόρεις·
 χαίρετε, βλέμματ' αὐστηρὰ τῆς ἀμειλίχτου κόρης,
 καὶ σὺ γλυκεῖα τύραννε, καὶ σὺ ὦ Ἴρι, χαῖρε.

» Δρυμοὶ, κοιλάδες καὶ βουνά, λοφίσκοι, πεδιάδες,
 ἀκούσατε, καὶ κάμψατε τὴν σιδηρᾶν τῆς φρένα,
 ἢ καὶ παρηγορήσατε τὸν κλαίοντα ποιμένα,
 ὦ Νύμφαι, Φαῦνοι, Σάτυροι, καὶ ἀπαλαὶ Δρυάδες.»

ΔΑΦΝΙΣ

Αἰπόλε, μὲ καθήδυνε τὸ ἄσμα σου ὡς μέλι.
 Ἄλλ' ἄλλα εἰσὶ πρέποντα εἰς τοὺς ποιμένας μέλη.
 Τὸν Πᾶν' ἀρμόζ' οἱ εὐσεβεῖς αὐλοὶ μας νὰ ὑμνῶσι.
 Ἄκουσ' ἐν ἄσμα ὃ προχθὲς ὁ Θύρσις μ' εἶχε δώσει.

« ὦ Πᾶν, ἰδοὺ ἀνέτειλε τοῦ θερισμοῦ ἡ ὥρα.
 Οἱ χρυσοὶ στάχεις τὰς μεστὰς ὑψοῦσι κεφαλὰς των.
 Ἦ δ' ἐξύτομόν μας δρέπανον προσμένουν μόνον τώρα.
 Ἐλθέ, ὦ Πᾶν, εὐλόγησον καὶ σὺ τοὺς θεριστάς των.

» Ἄν ψάλλ' ἡ γλαυξ δυσοίωνος μαντεύματ' ἀπευκταῖα,
 ἢ ἀηδῶν τοὺς ἔρωτας καὶ τὰ τερπνὰ δεινὰ των,
 ἢ χελιδῶν τὴν γλῶσσάν της καὶ τὸν σκληρὸν Τυρέα,
 ψάλλω τὸν Πᾶνά μας ἐγώ, πατέρα τῶν προβάτων.

» Μόλις χαράζει, ὁ ποιμὴν κατέλιπε τὸν οἶκον,
 τ' ἀρνία φέρων εἰς βοσκὰς καὶ εἰς τὰς κρύας βρύσεις.
 ὦ Πᾶν, προφύλαττε αὐτὰ καὶ σῶζε ἀπὸ λύκων,
 καὶ τὸν ποιμὴν ἀπ' ὀφθαλμῶν βασκάνων σῶζ' ἐπίσης.

»Πάχυνον, Πᾶν, τὰς αἰγᾶς μου καὶ τρέφε τοὺς ἀρνούς μου.
 Πλήρου καρποῦ τοὺς στάχεις μου, ὧ σεβαστῇ Δημήτηρ.
 Ἡ αὐλαξ ἄς χαράττηται χρυσῇ ὑπὸ τὰς βοῦς μου.
 Τοῦ πλούτου εἶναι τοῦ χρηστοῦ ἡ ἐργασία μήτηρ.

»Ἀρκεῖ ὁ ὕπνος θερισταί· ποιμένες ἐγερθῆτε.
 Γοργῶ τῷ βήματ' ἡ αὐγὴ ῥοδοστεφῆς προβαίνει.
 Τὰ δρέπανά σας λάβετε, τὰ ποίμνια καλεῖτε.
 Τοὺς ὄκνηροὺς ὁ ἥλιος, ἐργάται, δὲν προσμένει.

»Τοὺς στάχεις δέσατε καλῶς, ἄς γίν' ἡθημωνία,
 κ' ἐξαιρεθῆτω ἐξ αὐτῆς ἡ τῶν Θεῶν δεκάτη,
 καὶ εἰς τὸν Πᾶν' ἀμόλυντα ἄς θύσωμεν ἀρνία,
 ἀπὸ θηρίων καὶ κλεπτῶν τὰς μάνδρας νὰ φυλάττη.»

Ἴδου ὁποῖα ἄσματα ἀρμόζουσ' εἰς ποιμένα.

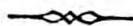
Αἴθιολος

Εὐδαίμων, ἐὰν ἔθελγον αὐτὰ κ' ἐμοῦ τὴν φρένα!

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ Δ΄

ΛΕΥΚΟΠΙΣ

ΜΕΝΑΛΚΑΣ, ΘΥΡΣΙΣ, ΛΥΚΙΑΔΑΣ

Ἡμέρα ἦτον ἔαρος, τῆς φύσεως ἡ ἕβη.
 Ἦδ' ἡ σελήν' εἰς τῶν Τεμπῶν τὰς κορυφὰς ἐκρύβη,
 καὶ τοῦ ἡλίου πορφυροῦς ἀνέτελλεν ὁ δίσκος.
 Τὴν χλόην ὁ φιλόγελως ἐφίλει ζεφυρίσκος,
 καὶ τ' ἄνθη ἀνακύπτοντα εἰς τὴν κλιτὺν τῶν λόφων,
 μῦρα ἐξέπεμπον ἀντὶ τῆς δρόσου ἦν ἐρρόφων.
 Τὰ δένδρ' ἀνθέων ἔφερον στολὴν ἑορτασίμως,
 κ' εἰς τάπητας ἐπλέκοντο ὁ λάδανος καὶ θύμος.
 Ἡ ἀηδῶν ἐφώναζε τὸν Ἴτυν εἰς τὰ φύλλα,
 καὶ εἰς ἀπόκρισιν αὐτῆς ἐθρήν' ἡ Φιλομήλα.
 Ἦδη ἐχώρουν ποίμνια ἐκ πάντων τῶν σημείων,
 κ' ἐχύνοντο ἀπλούμενα εἰς τὸ πλατὺ πεδίον·
 οἱ λόφοι ἀπεκρίνοντο εἰς τὰ βελάσματά των,
 κ' οἱ κύνες ἔβαινον βραδεῖς κατόπιν τῶν προβάτων.
 Ἴδου, μακρόθεν φαίνεται μετ' ἄλλων συμπροβαῖνον
 ἐν ποίμνιον παχύμαλλον, καλὸν καὶ τεθραμμένον·
 εἰς προὔπορεύετο ποιμὴν ῥοδόχρους, ξανθοκόμης,
 καὶ τύπον μᾶλλον χάριτος ἐμφαίνων παρὰ ῥώμης.
 Τὴν σύριγγα κηρόχριστον εἰς χεῖράς του ἐκράτει,
 καὶ τῶν ἀρνῶν ἠγούμενος σεμνῶς περιεπάτει.
 Ἦν ὁ Μενάλκας. εἰς κριοὺς καὶ εἰς ἀρνοὺς ἠϋπόρει,
 καὶ ἀδιστάκτως πᾶς ποιμὴν εἰς τοῦτον ὑπεχώρει,

πλὴν ἐνὸς μόνου, ὅστις ἦν Λυκίδας ὁ βουκόλος.
 Τίς ὁ πρωτεύων ἐξ αὐτῶν θὰ ἔλεγες δυσκόλως.
 Ἡ Λεύκοπις ἦν καὶ αὐτοῦ κ' ἐκείνου ἐρωμένη,
 κ' εἰς αἰωνίαν ἔριδα ἐφαίνοντ' ὠρισμένοι.
 Ἄλλ' ἐκ τοῦ ἄλλου προχωρεῖ πολύκερως ἀγέλη,
 ὡς μόνη της ἂν τὰς νομάς νὰ κατακλύση θέλη.
 Ἦν τοῦ Λυκίδα τοῦ καλοῦ, οὗ μέλαινα ἡ κόμη
 ἐπὶ τοὺς ὠμούς ἐπιπτε, κ' ἦσαν εὐρεῖς οἱ ὦμοι.
 Αὐτὸς δ' εἰς χεῖράς του κρατῶν τὸν τρυπητὸν αὐλὸν του,
 ἐσειέτο περιπατῶν πλησίον τῶν βοῶν του.
 Ὡς δ' ὁ Μενάλκας οὐ μακρὰν διέκρινεν ἐκεῖνον,
 ἤρχισε λέξεις δηκτικὰς τοιαύτας ἀποτείνων.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ

Ὡ βόες, εἴσθε δυστυχεῖς. Τόσον μεγάλη ζῶα,
 εἰς ζῶον ὑποτάσσεσθε τόσον μικρὸν ἄθροα!

ΛΥΚΙΔΑΣ

Πῶς μένεις τόσον ἄφοβον, ὦ ποιμνιον ἄθῶον;
 Τόσον μικρὰ, ὑπόκεισθε εἰς τόσον μέγα ζῶον!

ΜΕΝΑΛΚΑΣ

Τὸ σκῶμμα ἔχεις πρόχειρον, ὦ φίλε μου Λυκίδα.

ΛΥΚΙΔΑΣ

Μενάλκα, ὑπερήφανον σὲ βλέπω παρ' ἐλπίδα.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ

Νὰ εἶμαι ὑπερήφανος νομίζω πῶς μοι πρέπει,
 ἂν ὑπὲρ πάντας εὐμενῶς ἡ Λεύκοπις μὲ βλέπη.

ΛΥΚΙΔΑΣ

Ἄν διδ' ὑπερηφάνειαν ἢ ἐπ' ἐκείνης νίκη,
 εἰς τὸν Λυκίδαν πρὸ παντὸς τὸν νικητὴν ἀνήκει.

ΜΕΝΑΑΚΑΣ

Ὅστις τῆς νίκης ἄξιος, αὐτὸς τὴν νίκην δρέπει.

ΛΥΚΙΑΔΑΣ

Περὶ ἀξίας νὰ λαλῆς εἰς σὲ ὀλίγον πρέπει.

ΜΕΝΑΑΚΑΣ

Ὅποτε ψάλλης, φίλτατε, θαρρῶ λαλεῖ κορώνη·
ἐμὲ δὲ, ὅταν ἔψαλλον, ἡ ἀηδῶν ἐφθάνει.

ΛΥΚΙΑΔΑΣ

Περὶ ἀσμάτων ὁμιλεῖς, κ' ἐπιθυμεῖς συγκρίσεις;
Τίς ἡ κορώνη ἐξ ἡμῶν προχειροτάτ' ἢ λύσις.
Ἴδου ὁ Θύρσις, τῶν Μουσῶν ὁ πολὺς θεράπων.
Οἱ ψάλλται τὸν φημίζουσι πατέρα των καὶ πάππον.
Εἰς τοῦτον ἄς ἀνενεχθῆ ἡ μεταξὺ μας δίκη,
καὶ ὃν ὁ γέρων ἂν εἰπῆ, ἐκείνω ἔστω νίκη.
Εἰς τὸν νικῶντα στέφανος δοθήτω ἀμαράντων,
καὶ πρῶτος ἄς φημίζεται αἶψα καὶ ὑπὸ πάντων.
Προσέτι καὶ τὸν στέφανον ἄς λάβῃ τῶν στεφάνων,
τὸ δῶρον τὸ ὑπέρτατον, τὴν Λεύκοπιν λαμβάνων.

ΜΕΝΑΑΚΑΣ

Ἄ! προκαλεῖς τὴν σύγκρισιν; Τὴν δέχομαι ἔγω χαίρων.
Καὶ τ' ἄθλα δέχομαι. Ποῦ δὲ εἶν' ὁ κριτῆς ὁ γέρων;

ΛΥΚΙΑΔΑΣ

Ἐκεῖ πλησίον τῶν δαφνῶν καθήμενον τὸν εἶδα.
Αἶ σύ! Αἶ Θύρσι! Αἶ ποιμήν!

ΘΥΡΣΙΣ

Τί θέλεις, ὦ Λυκίδα;

ΛΥΚΙΑΔΑΣ

ὦ γέρων, ἄκρος δικαστῆς σὺ εἶσαι τῶν ἀσμάτων.
Σὺ ὁ ποτὲ μὴ νικηθεὶς εἰς τ' ἀγωνίσματα των,

ἔλθε νὰ κρίνης καὶ ἡμᾶς. Θὰ ψάλλωμεν ἐμπρός σου,
καὶ ὁ νικῶν θ' ἀναδειχθῆ δι' ἀποφάσεώς σου·
ἔξ ἀμαράντων παρὰ σοῦ τὸν στέφανον θὰ λάβῃ,
διηνεκοῦς εἰς τ' ἄσματα πρωτείου θ' ἀπολαύῃ,
καὶ τῆς Λευκόπιδος μνηστήρ θὰ κηρυχθῆ πῶς εἶναι.

ΜΕΝΑΑΚΑΣ

Τὴν δίκην ταύτην, ὦ ποιμὴν, δεόμεθά σου, κρῖνε.
Εὐδαιίμων ὅστις διὰ σοῦ τὸ ἄθλον κατακτήσῃ!
Νικώμενον καὶ νικητὴν ἢ κρίσις σου θὰ πείσῃ.

ΘΥΡΣΙΣ

Ἵπῆρξεν ἄλλοτ' ἐποχὴ καθ' ἣν αὐλῶν ἢ ἄδων,
συνῆγον περὶ ἑμαυτὸν τὰς νύμφας τῶν κοιλάδων.
Ἐάν ποτ' ἔτρεχε Δρυᾶς τὴν ἔλαφον νὰ φθάσῃ,
καὶ μὲ ἀπῆντα ψάλλοντα ἐσπέρας εἰς τὰ δάση,
ἐδέσμευον τὸ βῆμά της οἱ μουσικοὶ μου τόνοι,
καὶ ἴστατο, κ' ἐκστατικὴ τὸ ζῶον ἐλησμόνει.
Πλὴν φεῦ! Ἡ δρυς ἢ ἄλλοτε ὑπὸ πρασίνοισι θόλους
αἰπόλια στεγαζούσα, ποιμένας καὶ βουκόλους,
ἤδη ξηρὸν ἐγείρεται εἰς τὴν κοιλάδα ξύλον,
γυμνὸς καὶ μέλας σκελετὸς, ἄνευ σκιᾶς καὶ φύλλων.
Ὁ Μολοσσὸς, πρὸ πέντ' ἐτῶν τὸ φόβητρον τῶν λύκων,
μόλις κινεῖται σήμερον, γηράσκων εἰς τὸν οἶκον.
Οὕτω κ' ἐμὲ μ' ἠρνήθησαν αἱ Μοῦσαι, ὁ Ἀπόλλων,
καὶ μάτην θέλω ἄσματα νὰ ψάλλω τῶν αἰπόλων.
Ἄντὶ τὸ πνεῦμα ἐμμελὲς ἐκ τοῦ αὐλοῦ νὰ ἔβγῃ,
ἀρρῦθμῶς διὰ τῶν ὀπῶν σκορπίζεται καὶ φεύγει.
Πλὴν καίτ' ὑπὸ τὴν πολιὰν κλειστὰ καὶ κεκυφότα,
ἂν ὄλωσ δὲν παρήκμασαν τὰ γηραιά μου ὦτα,
ἂν ἔτι διακρίνωσι καὶ ἄσματα καὶ μέλη,
καὶ εἰς αὐτὰ ἐκάτερος νὰ πιστευθῆ ἂν θέλῃ,

εἰλικρινῆ τὴν γνώμην μου θὰ σᾶς εἰπῶ ἀσμένως.
Ἄρχισατε.

ΛΥΚΙΔΑΣ

Σὺ ἄρχισον, υἱὲ καλοῦ ποιμένος.

ΜΕΝΑΑΚΑΣ

«Ἡ δρυς εἶν' ὑπερήφανος ὁπότεν ὑπερέχη
ἔλων τῶν δένδρων τοῦ δρυμοῦ, κ' εἰς τὸν βορρᾶν ἀντέχη·
ὁ τράγος ὁ μακρόκερως μεθ' ὑπερηφανείας
τοὺς βράχους καὶ τὰς φάραγκας πηδᾷ τῆς Θεσσαλίας·
ὑπερηφάνως τὴν αὐγὴν ὁ Φοῖβος ἀνατέλλει,
στέλλων παντοῦ τὰς φλόγας του καὶ τὰ χρυσᾶ του βέλη·
ἀλλ' εἰς ὑπερηφάνειαν τὰ πάντα ὑπερβαίνει
ὁσάκις βλέπ' ἡ Λεύκοπις ἐμὲ ὀργιζομένη.

ΛΥΚΙΔΑΣ

«Εἰσὶν ὠραῖα τῆς δρυὸς τὰ σκιοφόρα φύλλα·
ὠραῖα ὠριμάζουσι τοῦ κήπου μου τὰ μῆλα·
ὠραιότερα ἢ αὐγὴ τὴν κόμην τῆς ἀπλόνει,
κ' εἰς τοῦ ἡλίου τὴν ὁδὸν χρυσᾶ τὰ ῥόδα στρώνει·
ὠραιοτάτη τ' οὐρανοῦ τὸν θόλον διανύει
ἢ Ἴρις, ποικιλόχρουν τῆς τὸ τόξον ὡς ταννύει·
πλὴν τίς πρὸς τῆς Λευκόπιδος τὸ κάλλος ἀντερίζει,
ὁπότεν μοὶ προσμειδιᾷ γλυκὺ, καὶ μ' ἀτενίζῃ;

ΜΕΝΑΑΚΑΣ

«Προχθὲς εἰς τὰ πεδία μας ἡ χλόη ἐξηράνθη·
ἀπὸ τῶν δένδρων ἔπεσαν τὰ φύλλα των καὶ τ' ἄνθη·
ἀγρίως ὠρυόμενος ὁ ῥύαξ ἐκυμάτει·
εἰς δάση, κήπους καὶ ἀγροὺς ἡ λαίλαψ ἐπεκράτει·
τὸ ποίμνιον ἀπέφευγε τὴν λιπαρὰν βοσκήν του,
καὶ ἀδρανῆς κατέκειτο στενάζων ὁ ποιμὴν του.

Τούτων δὲ πάντων τῶν κακῶν τίς ἦτον ἡ αἰτία ;
Ἦ Λεύκοπις μου ἔλειπε, τὸ πᾶν ἦν ἐρημία.

ΛΥΚΙΑΣ

« Ἀντιπροχθὲς ἐπάχυνεν ἡ ἄσπρη μου ἀγέλη·
ἡ αὔρα ἐφιθύριζεν ὡς τῶν ἐρώτων μέλη·
ἡ ἀτμοσφαῖρα, λάμπουσα, ἦν ὄλη εὐωδία·
τὰ δένδρα ἀντησπάζοντο, τὸ δάσος ἐμειδία·
οἱ λάλοι ρύακες ἐντὸς ἐσκίρτων τοῦ λειμῶνος·
οἱ Φαῦνοι καὶ οἱ Σάτυροι ἐχόρευον συμφώνως,
κ' οἱ ζέφυροι τὰς κεφαλὰς ἐφίλουν τῶν ἀνθέων·
καὶ διατί ; Ἦ Λεύκοπις μ' ὠνόμασεν ὠραῖον.

ΜΕΝΑΚΑΣ

« Δὲν ἐπεθύμουν τὰ πτερὰ νὰ ἔχω τοῦ ἀνέμου,
οὐδὲ τὴν δόξαν ἤθελον τῶν ὅπλων τοῦ πολέμου.
Δὲν εὐχομαι, ὑποτελεῖς οἱ Βασιλεῖς τοῦ κόσμου,
τὸ ἄρμα τοῦ θριαμβοῦ μου νὰ σύρῳσιν ἐμπρὸς μου.
Ἄν μόνον ἔρια λευκὰ μοι δίδωσι τ' ἀρνία,
ἂν σῖτον φέρωσι πολὺν τὰ εὐφορα πεδία,
ἂν, Λεύκοπι, θαυμάζων σε εἰμι ἀπέναντί σου,
δὲν θέλω δόξαν ἤρωος καὶ θησαυροὺς τοῦ Κροίσου.

ΛΥΚΙΑΣ

« Ὡς τὸν Ἀλκείδην δὲν προῦ νὰ εἶμαι ῥωμαλέος·
τὸ μέγα δὲν ἐπιζητῶ τοῦ Τριπτολέμου κλέος·
δὲν θέλω ὡς ὁ ἀετὸς, ὁ ἄρχων τῶν ὀρνέων,
ἢ ὡς ὁ ἄρχων τῶν δασῶν, ὁ αἰμοπότης λέων,
τὴν φρίκην ἢ τὸν κεραυνὸν εἰς τοὺς θνητοὺς νὰ φέρω.
Ἄλλ' ὅταν τῆς Λευκόπιδος τὸν ἔπαινον προφέρω,
ὅταν τὴν ἔχω εἰς αὐτὰ τὰ γόνατα ἐπάνω,
εἰς ἀκμὴν δόξης κ' εἰς ἀκμὴν εὐδαιμονίας φθάνω. »

Ἐνταῦθα ἐτελείωσε τὸ ἄσμα τῶν ποιμένων,
 κ' ἐσίγησεν ἑκάτερος, τὴν κρίσιν περιμένων.
 Ἐπὶ βραχείας δὲ στιγμᾶς ὁ Θύρσις σιωπήσας,
 εἶπε·

ΘΥΡΣΙΣ

Μικρὰν διαφορὰν εὐρίσκω μεταξύ σας.
 Ποιμὴν, Μενάλκα μουσικέ, τὰ ἔρρυθμά σου μέλη
 μὲ ἤδυναν ὡς στάζοντα τοῦ Ὑμητοῦ τὸ μέλι.
 Τὸ ἄσμα σου ἀντήχησε γλυκὺ, Ἀμύντα φίλε,
 ὡς αἱ ζεφύριαι πνοαί, αἱ τοῖς ἀνθρώποις φίλαι.
 Ἄλλ' ἐὰν κρίσις παρ' ἐμοῦ προσμένητε νὰ γίνη,
 καὶ πρέπη ἀδιαίρετος ὁ στέφανος νὰ μείνη,
 εἰς τοῦ Μενάλκα ἤθελον τὸ μέτωπον τὸν βάλει,
 ἂν τὸν Λυκίδα μετ' αὐτὸν δὲν ἤκουον νὰ ψάλλῃ.
 Ἴδου, Λυκίδα, παρ' ἐμοῦ τὸ φθονητὸν βραβεῖον.
 Οὐχὶ θριαμβοῦ εὐχεροῦς θεώρει το σημεῖον.
 Σὺ δὲ, Μενάλκα, σύγγνωθι, καὶ γνῶθι πεποιθότως,
 ὅτι ἂν τούτου δεύτερος, τῶν ἄλλων εἶσαι πρῶτος.

Οὕτω τὸ ἄθλον ἔλαβε τῆς νίκης ὁ Λυκίδας,
 καὶ τοῦτο ἠὲ χαρίστησε πολὺ τὰς ποιμενίδας·
 κ' ἐκάστη αὐτῶν σπεύδουσα θερμῶς νὰ τὸν συγχαίρῃ,
 τίς ῥόδον, τίς ὑάκινθον προσήρχετο νὰ φέρῃ.
 Ἄλλ' ὅτε καὶ ἡ Λεύκοπις εἰς νύμφην τῷ ἐδόθη,
 πρὸς τὸν Μενάλκαν τῶν λοιπῶν ἐστράφησαν οἱ πόθοι.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ Ε΄

ΘΗΡΑ Ἰ ΑΛΚΜΑΙΩΝ

ΚΟΡΥΔΩΝ, ΤΙΤΤΥΡΟΣ

ΚΟΡΥΔΩΝ

ὦ Τίττυρε !

ΤΙΤΤΥΡΟΣ

ὦ Κορυδών !

ΚΟΡΥΔΩΝ

Πῶς εἰς αὐτὰ τὰ δάση ;

ΤΙΤΤΥΡΟΣ

Καὶ σὺ πῶς ἤλθες ; Διατί καὶ πότε εἶχες φθάσει ;

ΚΟΡΥΔΩΝ

Εὖγε ! Φαρέτρα κρέμαται εἰς τοὺς εὐρεῖς σου ὤμους !
 Λοιπὸν εἰς τῆς Ἀρτέμιδος περιπατεῖς τοὺς δρόμους ;
 Παιδίον μόλις, καὶ ζητεῖς θηρία νὰ δαμάζῃς !
 Ἠξεύρεις ποῖον, ὡς κρατεῖς τὸ τόξον, ὁμοιάζεις ;
 Ἐκεῖνον τὸν περίφημον ποιμένα τῆς Φρυγίας,
 ὅστις ἀφ' οὗ ἐπότιζε τὰ ποίμνια τῆς Τροίας,
 τὸν θώρακα περιζωσθεῖς, βέλη λαβῶν καὶ τόξα,
 ἀπέκρουε τοὺς Ἑλληνας, ὧν εἶναι τόσ' ἡ δόξα.

ΤΙΤΤΥΡΟΣ

Σὲ βλέπω πρῶτον σήμερον κ' ἐγὼ νὰ ἔχῃς βέλη,
 ἄξεστον δέρμα νὰ φορῇς εἰς ὅλα σου τὰ μέλη.
 Πῶς σοὶ ἐμπρέπ' ἡ ἀνδρική αὐτὴ ἐνδυμασία !
 Θὰ παρεφρόνει νὰ σ' ἰδῇ ἡ νέα Θηρασία.

Φαίνεσαι ἀπαράλλακτος καθὼς ὁ Ἐνδυμίων,
 ὁ κυνηγῶν τὴν ἔλαφον εἰς τὸ γραπτὸν μνημεῖον.
 ὦ! τόσον ἐπεθύμησα κ' ἐγὼ νὰ τὴν φορέσω!
 Πρὸς τὴν μητέρα ἔτρεξα νὰ τὴν παρακαλέσω.
 Προχθὲς ὅμως μ' ἐπέπληξε πῶς ἔσφαλα ν' ἀφήσω
 νὰ κοιμηθῇ τὸ ποιμνιον χωρὶς νὰ τὸ μετρήσω·
 καὶ μάλιστ' ἀπωλέσαμεν καὶ νεογνὸν ἀρνίον,
 διότι εἶχον ἀλλαχοῦ τὸν νοῦν, τὴν μάνδραν κλείων.
 Χθὲς λοιπὸν, ὅτ' ἐκ τῆς βοσκῆς ἐπέστρεψα ὀπίσω,
 ἔπραξα πᾶν τὸ ἐπ' ἐμοὶ νὰ τὴν εὐχαριστήσω.
 Τῆς μάνδρας μας τὰ πρόβατα τὸν δρόμον ὡς ἐπῆραν,
 ἐν ἐν τὰ κατεμέτρησα, καθήσας εἰς τὴν θύραν·
 τὰς ἀγελάδας ἤρμεξα καὶ ἔκρυψα τὸ γάλα.
 Εἶχε γεννήσει πρὸ μικροῦ ἡ μαύρη μας βουβάλα·
 κ' ἐγὼ τὸ νεογέννητον λαβὼν εἰς τὴν ἀγκάλην,
 κ' εἰς τὴν μητέρα εἰσελθὼν, τὴν παρεκάλουν πάλιν.
 Τὴν παρεκάλεσα πολὺ. Δὲν ἤθελεν ἐκείνη.
 Δὲν ἐπεθύμει, ἔλεγε, χωρὶς υἱοῦ νὰ μείνη,
 καὶ νὰ μὲ φάγωσιν ἐμὲ τὰ ἄγρια θηρία.
 Ὡς τέλους μοὶ ἐπέτρεψεν, ἂν κ' ἔτι ἐδειλία,
 ν' ἀπέλθω· καὶ τὰ πρόβατα ὁ Μῶψος ἔχει μείνας.
 Τὸν Κέρβερον καὶ Μολοττὸν μοὶ ἔδωκε, τοὺς κύνας,
 καὶ μ' εἶπε μόνον λαγωὺς ἂν εὔρω νὰ προσβάλλω,
 καὶ ὄχι ἀγριόχοιρον, ἢ λύκον, ἢ τι ἄλλο.
 Αὐτά μου τὰ δερμάτινα ὡς εἶδ' ἡ Λευκοθέα,
 πρῶτον τὴν κατετρόμαξεν ἡ ἀσυνήθης θεά·
 ἐρυθριῶσα ἔπειτα, μοὶ εἶπε μετὰ λύπης·
 «Αἴ! μᾶς ἀφήνεις, Τίττυρε. Πολὺν κχιρὸν θὰ λείπης;»

ΚΟΡΥΔΩΝ

Καὶ πῶς σ' ἐφάνησαν λοιπὸν τὰ δάση καὶ οἱ βράχοι;
Θηρί' ἀπήντησας πολλά; Συνεκροτήθη μάχη;

ΤΙΤΥΡΟΣ

Ὦς εἶδα δάση καὶ βουνά, τὴν φύσιν τὴν εὐρεΐαν,
ἤσθάνθην ὡς ἂν μ' ἔδιδον πτερὰ εἰς τὴν καρδίαν.
Ὦς ἄφετος ἢ ἔριφος, καθὼς ἰδῆ τὰ ὕψη,
σχιρτᾶ εἰς βράχους ἑαυτὴν καὶ εἰς κρημνοὺς νὰ ρίψῃ,
κ' ἐγὼ ὁμοίως τοὺς δρυμοὺς, τὰ ὄρη καθὼς εἶδον,
ἔτρεχον ὡς παράφορος, ἀκάθεκτος ἐπήδων.
Ἐν τούτοις, βλέπ', ὁ Κέρβερος χαμαιβατεῖ, μυρίζει,
κ' εἰς λόχμην σύμφυτον σταθεῖς, νὰ ὑλακτῆ ἀρχίζει.
Τρεῖς αἰφνηδίως λαγωοὶ τινάσσονται καὶ φεύγουν.
Ὦ δυστυχία! Ἦργησαν τὰ βέλη μου νὰ ἔβγουν,
κ' ἐκτυπήθη μὲν ὁ εἷς, ἀλλ' ἔφυγον οἱ ἄλλοι.
Ἐδῶ τὸν ἔχω. Τί λαμπρός! Κ' ἐκεῖν' ἦσαν μεγάλοι.
Ὦ Κορυδῶν, τί θρίαμβος! Τί τρόπαιον ὠραῖον!
Δεκάκις τὸν ἐφίλησα πηδῶν, καὶ σχεδὸν κλαίων.
Στιγμαὶ ὀλίγ' ἐπέρασαν, καὶ εἰς τὸν βράχον κάτω
βλέπω καὶ λύκος προχωρεῖ. Ἐγὼ, κρυβεῖς, φυλάττω.
Ὁ Μολοττός μου χύνεται. Ἐκεῖνος ἐπιστρέφει·
ὄρμα τὸν φάρυγκ' ἀνοικτὸν, κ' ἐντός του φλόγα τρέφει.
Ἐγὼ παρασκευάζομαι, τὸ δόρυ μου σταθμίζω,
κ' εἰς τοῦ μετώπου του εὐθὺ τὸ μέσον ἀκοντίζω.
Βάφει τὸ αἷμά του τὴν γῆν εἰς ἐρυθρὰς ταινίας.
Τοὺς ὀφθαλμοὺς αἱματηροὺς αὐτὸς μετὰ μανίας
κατ' ἐμοῦ ρίπτεται· ἀλλὰ συγχρόνως τὸν προσβάλλω
ἐγὼ κατὰ τὸ ἐν πλευρὸν, κ' οἱ κύνες εἰς τὸ ἄλλο.
Τότε εἰς λόχμην ἔφυγεν ὁ ἀνανδρὸς δασεΐαν.
Ἄλλως, ὅποιον λάφυρον διὰ τὴν Θηρασίαν!

Ἄς λέγ' ἡ μήτηρ! Ἔμαθα νὰ μὴ φοβῶμαι πλέον
 ἂν ὄχι λύκος ἀπειλῇ τὴν μάνδραν, ἀλλὰ λέων.
 Σὺ δὲ, καλέ μου Κορυδῶν, τί ἔχεις κτυπημένα;

ΚΟΡΥΔΩΝ

Τέσσαρας ἔχω λαγῶους καὶ λύκον ἔχω ἓνα,
 κ' ἐλάφους τρεῖς. Τὰ δέρματα δὲν βλέπεις τὰ ποικίλα
 ἐκεῖ ὅπου ἐσώρευσα τὴν ἄγραν εἰς τὰ φύλλα;
 Τὸ μέρος τὸ δασύδενδρον ἐπάνω ἐκεῖ ὄρα
 κατὰ τὴν ἄκραν. Εἶν' ἐκεῖ πολύθηρος ἡ χώρα.

ΤΙΤΤΥΡΟΣ

Ἔρχεσαι, ἀναβαίνομεν αὐτὰς τὰς ἀκρωρείας;

ΚΟΡΥΔΩΝ

Ὁ ἥλιος μεσουρανεῖ, κ' εἶν' ὥρα μεσημβρίας.
 Τώρα τοῦ Πίνδου καὶ ὁ Πᾶν κατέλιπε τὰ δάση,
 κ' ἠπλώθ' ὑπὸ ῥοδοδαφνῶν σκιάν νὰ ἡσυχάσῃ.
 Εἶναι ὀξύς Θεὸς ὁ Πᾶν· ὀργίζεται εὐκόλως.
 Βουκόλος τὸν ἠρέθισεν; Ἀπώλετ' ὁ βουκόλος.
 Ἰλεων πάντοτ' ἔχε τον, καὶ φεῦγε τὴν ὀργὴν του.
 Εἰσέτι κλαίουσ' οἱ ἄγροὶ τὴν τύχην τοῦ Ἀμύντου.
 Ἐπῆλθεν εἰς τ' ἄρνία του καὶ εἰς τὰς βοῦς του ψόφος,
 καὶ τοῦ θανάτου καὶ αὐτὸν κατέλαβεν ὁ ζόφος.
 Φοβοῦ τὸν Πᾶνα. Ἡ δεινὴ φωνὴ του ὡς ἠχήσῃ,
 τὰ πάντα τρόμος καὶ φυγὴ, ἡ φύσις πᾶσα φρίσσει.

ΤΙΤΤΥΡΟΣ

Φοβοῦμαι, ναί, καὶ σέβομαι τὸν ὄρεινόν θεόν μας,
 Πλὴν τώρα νὰ περάσωμεν πῶς θέλεις τὸν καιρόν μας;

ΚΟΡΥΔΩΝ

Ὁ ἥλιος γυμνὸν ἐδῶ τὸν βράχον τοῦτον καίει,
 καὶ πνεῦμα θερεινῆς φλογὸς ἡ φύσις ἀναπνέει.

Τοῦ ῥυακίου θερμανθὲν τὸ ὕδωρ, λέγεις, βράζει.
 Αὐτ' ἢ χαράδρα στόμιον κλιβάνου ὁμοιάζει.
 Ὁ καύσων ὁ μεσημβρινὸς τὰ δένδρα κιτρινίζει,
 πᾶσαν ἰκμάδ' ἀποβροφᾶ, καὶ τὸν φλοιὸν τῶν σχίζει.
 Ὑπάγωμεν εἰς τὴν σκιάν, τοῦ ῥυακος πλησίον,
 ὅπου λεπτὸν ἀνέμιον τὰς λεύκας γλυκοσεῖον,
 διὰ τῶν ῥιπιδίων του ὀλίγην φέρει δρόσον.
 Ἐγὼ τὴν πλώσκαν ἔφερα καὶ σὺ τὸ γεῦμα στρώσον.
 Ἐκεῖ εἰς ἀναπαύσεως ῥιπτόμενοι ἀγκάλην,
 τῆς θήρας περιμένομεν νὰ ἔλθ' ἢ ὦρα πάλιν.
 Λάτραι κ' οἱ δύο τῶν Μουσῶν καὶ ὄπαδοι πιστοῖ των,
 καὶ στίχους ἂν ἐψάλλομεν ἴσως κακὸν δὲν ἦτον.

ΤΙΤΥΡΟΣ

Πέραν ἐκεῖ τῆς κορυφῆς τοῦ λόφου τοῦ πρασίνου,
 ὀπίσω, κατὰ τὴν πηγὴν τοῦ ποταμοῦ ἐκείνου,
 μικρὸν γνωρίζω σπήλαιον. Ἡ μήτηρ μ' εἶχε φέρει
 ἐκεῖ, θυσίαν θέλουσα ταῖς Νύμφαις νὰ προσφέρῃ,
 ὅταν ἀνέλαβα νοσῶν. Ἀνθόστρωτον εἶν' ὄλον,
 καὶ ἔχει κατακρύσταλλον καὶ στίλβοντα τὸν θόλον.
 Τὴν εἴσοδόν του κρύπτουσιν ἀγρίας δράνης φύλλα.
 Τὸ σκότος εἶν' αἰώνιον εἰς τ' ἄδυτα τὰ κοῖλα,
 ἐξ ὧν καταλειβόμενος ὁ ποταμὸς σταλάζει,
 κ' εἰς λίμνην συνχόμενος, ἦν πλάτανος στεγάζει,
 ἐπὶ πετρῶν μετέπειτα καὶ διὰ θάμνων ῥέει,
 ὅπου αἱ δρυὲς αἱ ὑψηλαὶ κ' οἱ σφένδαμν' οἱ ὠραῖαι,
 ὅπου συμπλέκονται εἰς ἓν ἢ κληματὶς κ' οἱ κλάδοι,
 καὶ ὅπου κτίζει φωλεὰν ἢ ἀηδῶν καὶ ἄδει.
 Τὸ φλογερὸν οὐδέποτε ἐκεῖ τοῦ θέρους στόμα
 ἢ τ' ἀνθη ἀπεξήρανεν ἢ ἔκαυσε τὸ χῶμα.

Εἰς τοῦτο τὸ ἀπόκεντρον μυστηριῶδες μέρος
τὴν νύκτα, λέγουν, παίζουνσιν αἱ Νύμφαι καὶ ὁ Ἔρως.
Ἄν νὰ στρωθῶμεν ἤθελες ἐκεῖ ἐπὶ τῆς χλόης
καὶ εἰς τὰς πτέρας, πιστεῦσον πῶς δὲν θὰ μετενόεις.

ΚΟΡΥΔΩΝ

Βεβαίως ὄχι. Ποταμοὶ, δένδρα, σκιά, τὰ τρία
ποῦ ἀγαπῶ, διηνεκῆς τῶν πόθων μου λατρεία.
Ὁ ἥλιος, κ' αἱ προβῆται ἅς φέρω εἰς τὰ νῶτα
τὰ μέλη μου εἰς ῥέοντα κατέβρεξαν ἰδρωῶτα.
Ἄλλ' ἰδοῦ, δράνα εἶν' ἐδῶ, καὶ ῥύαξ παραρρέων.
Εἶναι τὸ σπήλαιον αὐτό;

ΤΙΤΤΥΡΟΣ

Ναί, εἶναι.

ΚΟΡΥΔΩΝ

Τί ώραῖον!

ᾠ! πῶς τὸ φῶς πραύνεται! Τὸ σπήλαιον ὦ πόσον
εἰς ἡσυχίαν προσκαλεῖ καὶ πόσῃν φέρει δρόσον!
Ἡ λίμν' εἰς ἣν βαπτίζονται στεφάναι κυρτῶν κλάδων,
στιλπνὴ λεκάνη φαίνεται, λουτρὸν τῶν Ναϊάδων·
τοῦ δὲ σπηλαίου ὁ μυχὸς αὐτοῦ τοῦ ὑπογείου,
πρέπει νὰ ἦναι τοῦ Θεοῦ κοιτῶν τοῦ ποταμίου.
Ἐτοίμασον τὴν σύριγγα καὶ κάθησον πλησίον,
μετὰ τῆς μελωδίας μου τοὺς τόνους τῆς μιγνύων.
Ὅταν σιγήσω δὲ, καὶ σὺ τὸ ᾄσμα σου ἀρχίσῃς,
διὰ τῆς σύριγγος ἐγὼ σὲ βοηθῶ ἐπίσης.

ΤΙΤΤΥΡΟΣ

Νὰ σὲ ἀκούσω, μετὰ σοῦ νὰ ψάλλω, τί μεγάλοι
εὐχαριστήσεις! Μὴ ἀργῆς, ἀλλ' ἄρχισον καὶ ψάλε.
Ἀκόμη ἔχω ἔναυλα τινὰ τῶν σῶν ᾄσμάτων,
καὶ τὰ μιμοῦμαι, κατ'αὐτὰ τοὺς στίχους μου χαράττων.

Εἰπέ ἐκεῖν' ὃ ἔψαλλες προχθές ἐπὶ τῆς ρίζης·
 «Γαλάτεια, Γαλάτεια, καὶ σὺ δὲν μὲ γνωρίζεις..!»
 ἢ ἂν τὸ ἄλλο προτιμᾶς.—Πόσον ὠραῖον εἶναι!—
 «Ἀρχίζει νὰ λευκαίνεται ἡ κόμη σου Φιλῖνε....»
 Ἐκ τούτων τῶν μελωδιῶν ὦ! ψάλεμοι τὴν μίαν.

ΚΟΡΥΔΩΝ

Ἔχομεν ἤδη ἀφορμὰς δι' ἄλλην θρηνωδίαν.
 Τὰς μάνδρας τοῦ Ἀλκμαίωνος ἐλύπησεν ἡ τύχη,
 καὶ εἰς αὐτὸν ὀφείλονται τῶν ἀοιδῶν οἱ στίχοι.

ΤΙΤΤΥΡΟΣ

Ναί, εἰς τὸν Γόργον ἔλεγεν ὁ Λύκας τὸν υἱὸν του
 πῶς ψάλλεις τὸν Ἀλκμαίωνα. Εἰπέ τὸν θάνατόν του.
 Φίλε ποιμῆν, ἐπιθυμῶ τὰ εὐσεβῆ σου μέλη
 ὑπὲρ τὸ γάλα τῶν αἰγῶν, τῶν μελισσῶν τὸ μέλι.

ΚΟΡΥΔΩΝ

Ἀκόμη ὄλος, Τίττυρε, ἀσθμαίνω ἐκ τῆς θήρας.
 Ἄλλ' ἄρχομαι. Καλῶς καὶ σὺ τὴν σύριγγα ἐπῆρας.

«Βουνά μου, τί γογγύζετε; Κοιλάδες, τί θρηνεῖτε;
 Πρὸς τί, ὦ φύσις, κατηφῆς, ὡς πένθιμος κηδεῖα;
 Πρὶν πέσωσι χιόνες, πῶς, δρυμοὶ, φυλλορῥοεῖτε;
 Πρὸς τί ἀνθέων καὶ χροιάς στεροῦνται τὰ πεδία;

»Ἀπέθανε. Τὸ ἄνθος μας ἠρπάγη τὸ ὠραῖον.
 Εἰς τοὺς δρυμοὺς οἱ ζέφυροι, εἰς τὰς πηγὰς αἱ βρύσεις
 πενθίμως ψιθυρίζουσιν· «Ἀπέθανες, Ἀλκμαίων!»
 καὶ ἡ αὐγὴ δακρυῖται, δακρυῖται καὶ ἡ δύσις.

» Ἡ πτωχὴ μήτηρ τοῦ ζητεῖ τῶν σπλάγχων τῆς τὸν γόνου.
ὡς ὄρνις κόπτεται, κτυπᾷ τὰ γηραιά της μέλη,
καὶ τ' ὄνομά του κράζουσα μετὰ κλαυθμῶν καὶ πόνων,
ἀπὸ τῶν ἄστρον τὸν ζητεῖ, ἀπὸ τῆς γῆς τὸν θέλει.

» Ἡθέλησεν ἡ Ἀθηνᾶ, ἠθέλησεν ὁ Ἄρης,
μικρὸν ν' ἀναχαιτίσωσι τῆς Ἀτροποῦ τὴν χεῖρα,
κ' εἰς τὸν πιστὸν ποιμένα των ζωῆς νὰ γίνῃ χάρις.
Ἄλλὰ ζωὴν ἦν ἀφαιρεῖ δὲν ἀποδίδ' ἡ μοῖρα.

» Αὐτὸς τὰς βοῦς ἠνάγκαζε νὰ σχίζωσι τὰς βώλους·
εἰς τὸν βουκόλον ἔδωκε τὴν ἄνεσιν νὰ ψάλλῃ·
τὰ δένδρα διεκόσμησεν εἰς χειροτμήτους θόλους,
καὶ τῆς εἰρήνης τὸ φυτὸν ἐκήπευσε νὰ θάλλῃ.

» Ἀφ' ἔτου σὺ ἀπέθανες, βόες, κριοὶ καὶ τράγοι,
ἀρνοῦνται τὸ ψυχρὸν νερόν· τὸ χόρτον δὲν τοὺς τρέφει·
τὰς λίμνας καὶ τοὺς ποταμοὺς δεσμεύουσιν οἱ πάγοι,
κ' ἡ χάλαζα τοῦ γεωργοῦ τὸν κῆπον καταστρέφει.

» Τὰ πάντα πῶς ἠγρίευσαν μετὰ τὸν θάνατόν του!
Βορὰ τῆς κάμπης ἔγινεν ὁ κῆπος ὁ καλὸς μου·
μένει θρηνῶν ὁ γεωργὸς παρὰ τὸ ἄροτρόν του,
κ' ἡ γῆ παράγει φρύγανα ἀντὶ τοῦ ἠδυσμοῦ.

» Χοροὺς ζητοῦσ' εἰς τὰς σκιάς αἱ νύμφαι τῶν Τεμπέων,
καὶ τὸν διακοσμήσοντα τὰ κοῦφα βήματά των.
Ματαίια των ἡ ζήτησις! Ποῦ εἶναι ὁ Ἀλκμαίων,
ὁ πάντα πάντοτε κοσμῶν καὶ πάντα διατάττων;

» Ἐκεῖνος ἤδη τὰς μονὰς οἰκῶν τὰς διαστέρους,
 ὅπου ἀστράπτ' ἡ ἀρετὴ, ἀσύντριπτος ἀδάμας
 τοὺς θρήνους δέχεται εὐμενῶς ἐκεῖ τοὺς ἡμετέρους,
 κ' εὐχὰς του πέμπει εἰς ἡμᾶς καὶ εἰς τὰ ποιμένα μας.

» Ἡ εὐλογία του πληροῖ τὰς πεδιάδας σίτου,
 καὶ τὰς ὑδρίας γάλακτος, καὶ τοὺς ληνοὺς μας οἴνου.
 Δίδ' εἰς τοὺς γέροντας πυκνὴν τὴν φρένα ἢ εὐχὴ του,
 καὶ εἰς τοὺς νέους τὴν αἰδῶ ἢ συμβουλὴ ἐκείνου.

» Ἐπάνω ἤδη ἐντρυφᾶ ἐντὸς τῶν Ἡλυσίων,
 ὅπου βοσκαὶ ἀμάραντοι καὶ ρύακες ἀργύρου.
 Ἐδῶ, βουκόλοι καὶ βοσκοὶ, προσέλθετε πλησίον·
 πλεκτοὺς στεφάνους φέρετε, κεράμους πλήρεις μύρου.

» Χλόης ἰδρύσατε βωμόν εὐρὺν καὶ μέγαν μάλα,
 καὶ εἰς τὰς τέσσαρας πλευρὰς ἀρτήσατε στεφάνους,
 καὶ ἐπιχέοντες σπονδὴν, ἐξ ἀμφορέων γάλα,
 πενθίμως πάντες ἄσατε τοὺς νεκρικοὺς παιᾶνας.

» Σὺ δ' Αἰγῶν, εἰς δὴ ἔδωκε τ' ἀρνία, τὸν αὐλόν του,
 ἔλθε, τὰς ἄκρας τῶν πτερῶν εἰς μέλαν κρᾶμα βάφε,
 κ' ἐπὶ γῆς κλίνων εὐσεβὲς τὸ γόν' εἰς τὸν βωμόν του,
 εἰς λίθου πλάκα λαξευτὴν τὰς λέξεις ταύτας γράφε·

« Ἐνταῦθα κεῖται ἄσυλος ὁ πρῶτος τῶν βουκόλων.

» Τῷ ἐτοξεύθη δυσμενῶς ἡ σφαῖρα τοῦ θανάτου.

» Ἄν καὶ ἀπέθανε, πλὴν ζῆ εἰς τὴν ἀγάπην ὄλων,

» καὶ κλέους ἄνω ἔτυχε καὶ μοίρας ἀθανάτου.»

ΤΙΤΤΥΡΟΣ

Ἐκ νέφους σκιεροῦ ποτὲ ψεκὰς κατερχομένη
 τὸ θέρος τὴν αὐχμῶσαν γῆν τοσοῦτον δὲν εὐφραίνει,
 οὐδὲ ἡ χλό' ἢ τρυφερά τὰ κεκμηκότα μέλη,
 ὅπόσον μ' ἐγοήτευσαν τὰ εὐγενῆ σου μέλη.
 Ἐμπρόςσου τοῦ λοιποῦ τολμῶ, σοφὲ ποιμὴν, νὰ ψάλλω;
 Ἄλλο τὸ βλέμμα λαγωῦ καὶ τῆς γλαυκὸς εἶν' ἄλλο,
 κ' εἰς τ' ἄσματ' ἄλλ' ἢ ἀηδῶν καὶ ἡ κορώνη ἄλλη.
 Καθ' ὅσον τὴν ὀρίγανον τὸ ῥόδον ὑπερβάλλει,
 καὶ ὑπερέχ' εἰς καλλονὴν ἢ δρυὸς τοῦ ἡδυόσμου,
 τὸ ἄσμα σου ἀνώτερον ἐστὶ τοῦ ἄσματός μου.

ΚΟΡΥΔΩΝ

Πολλή σου αὐτῆ, Τίττυρε, ἡ μετριοφροσύνη.
 Θὰ μὲ ἡδύνῃς, ὡς καὶ πρὶν μὲ εἶχες καθηδύνει.
 Προχθὲς παρὰ τὸν Πηνεῖον ἔπου ἀκτὴ χλωώδης,
 ἐστάθην καὶ σὲ ἤκουσα. Ὠραῖα ἐτραγῶδεις,
 κ' εἶδα νὰ χύνη ἀφανῶς ἐν δάκρυ τὴν Φυλλίδα,
 καὶ ὑπὸ φθόνου κίτρινον τὸν Λευκωπέα εἶδα.

ΤΙΤΤΥΡΟΣ

Μικρὸν μοὶ μέλει, καὶ γελῶ διὰ τὸν Λευκωπέα.
 Περὶ Ἀλκμαίωνος κ' ἐγὼ θὰ ψάλλω τινὰ νέα.
 Σὺ δὲ, ὑποστηρίζων με, τὴν λύραν θέλεις κρούσει.

ΚΟΡΥΔΩΝ

Θὰ ἐξυπνήσω τὴν Ἥχῶ νὰ εἴθῃ νὰ σ' ἀκούσῃ.

ΤΙΤΤΥΡΟΣ

«Ἴδου νεκρὸς, ἴδου νεκρὸς, ὦ Αἴγων, ὁ Ἀλκμαίων.
 Ὁ γέρον Ὀλυμπος θρηνεῖ, κ' ἡ Ὅσσ' ἀναστενάζει.
 Ἐμαύρισεν ὁ Πηνεῖος, τὴν Στύγα ὁμοιάζει.
 Ἐκεῖνος δ' ὡς ἐξέπνεε ζητεῖ τὸν Μελίβαϊον.

« Ἄκουσον, λέγει, ἀγαπῶ τὰς βοῦς μου καὶ τὰς αἴγας.
 » Τὰς πλείστας ἄθλα τέχνης μου καὶ πείρας τὰς ἐπῆρα·
 » καὶ ἤδη, ὅτε πρόωρος μὲ ἀναρπάξ᾽ ἡ μοῖρα,
 » ὁ πόθος μου νὰ τύχῃσι προστάτου, εἶναι μέγας.

—
 » Οὐδεὶς βουκόλος ὅσον σὺ γνωρίζεις, Μελιβαῖε,
 » πῶς, εἰς σοφὰ διδάγματα τῶν παλαιῶν ὑπείκων,
 » τὰς βοῦς νὰ σώζῃ νυκτικῶν ἐπιδρομῶν τῶν λύκων,
 » καὶ προῦ αἰ λιπαραὶ βοσκαὶ κ' αἰ νάπαι αἰ ὠραῖαι.

—
 » Σοὶ καταλείπω τὰ ἐμά. Εἰς τὰς νομάς τῆς Ὀσσης
 » σὺ φύλαττε τὰ ποίμνια καὶ φέρε τὰς ἀγέλας.
 » Ὁ δ' Ὀλυμπὸς ἂν ἀπειλῇ καὶ συννεφῶται μέλας
 » κ' ἡ θύελλα ἐπέρχηται, σὸν ἔργον νὰ τὰ σώσῃς.»

—
 « Ὁ Μελιβαῖος δ' ἴστατο πλησίον του κ' ἐσίγα,
 τὰ ψυχοβόρα δάκρυα ἀφώνως καταπίνων.
 Τοίχους καὶ στέγην ἔβλεπε, νὰ μὴ ἰδῇ ἐκεῖνον,
 καὶ εἶπεν ἐν ὀλοφυρμοῖς μετὰ λεπτὰ ὀλίγα·

—
 « Μὴ λέγε ταῦτα τὰ σκληρὰ, Ἀλχμαίων. Θέλεις ζήσει.
 » Ποία μας πράξις τῶν θεῶν ἐξήγειρε τὸν κότον,
 » ὥστ' ἐξ ἡμῶν ἀνηλεῶς ν' ἀρπάσωσι τὸν πρῶτον,
 » καὶ ἡ ψαλλίς τῆς Ἀτροποῦ νὰ μᾶς ἀπορφανίσῃ;

—
 » Τίς, ὅταν ἤλθεν ἀνοιξίς πολυανθῆς, κ' αἰ ποῖμναι
 » ἀφῆκαν τὰ λειβάδια καὶ τὰ βουνὰ ἐπῆραν,
 » εἰς τὸν ἀγένειον βοσκὸν νὰ δείξῃ ἔχει πείραν
 » προῦ αἰ παχύτεραι νομαὶ κ' αἰ κρυσταλλώδεις λίμναι;

» Σὺ μόνος ἔταν ἥλιος τοῦ θέρουσ φλέγων λάμπη,
 » πρόβατα σώζεισ καὶ βοσκούς, τὰς νόσουσ θεραπεύων,
 » καὶ μετὰ τοῦ Πανὸσ ὁμοῦ τὴν Δήμητραν λατρεύων,
 » σὺ προλαμβάνεισ τὴν φθορὰν ἣν φέρ' ἡ βορὸσ κάμπη.

» Καὶ ἔταν λύκοσ νύκτιοσ ἐπέλθη, τὸ σὸν θάρροσ
 » τὸν τρέπει, σῶζον συμφορῶν τὰ ποιμένα μεγαλών.
 » Δὲν θέλεισ σὺ διάδοχον· ἀλλ' ἐὰν θέλησ, ἄλλον
 » ἐκλεξον. Δὲν θ' ἀναδεχθῶ ὃ καταθέτεισ βάροσ.»

« Καὶ οὔτοσ μὲν ἠρνήσατο σεμνὰ τοιαῦτα λέγων.
 Ἄμεωσ δὲ τὸν Αἴγωνα καλέσασ ὁ Ἄλκμαίων,
 τὴν βάρδον τὴν ποιμενικὴν τῷ ἔδωκεν ἐκπνέων,
 καὶ μετ' αὐτῆσ τὰ ποιμένα· κ' ἐδέξατο ὁ Αἴγων.

» ὦ Αἴγων, εἶσαι ἀνηθοσ κ' ἔργον ἐδέχθησ μέγα.
 Ἐπὶ σοὶ ἔσται ἡ φροντίσ καὶ ἐπὶ σοὶ ἡ τάξισ.
 Ῥυθμίζων τὴν πορείαν των σὺ ἔχεισ νὰ πατάξησ
 τὸ πρόβατον τὸ ἀδρανὲσ, τὴν ὑλοβάτιν αἴγα.

« Σὺ σῶζον τοὺσ ποιμένασ μασ ἀπὸ χειρῶν ἀδίκων.
 Τοὺσ κύνασ εἰσ τὰσ θέσεισ των τὰσ ἐπικαίρουσ τάττων,
 καθῆκον ἔχεισ νὰ φρουρῆσ τὰσ μάνδρασ τῶν προβάτων
 κατὰ κλεπτῶν νυκτερινῶν, καὶ κατ' ἀρπάγων λύκων.

» Ὑπάρχει λύκοσ ἄγριοσ περιπολῶν τὰσ μάνδρασ,
 εἰσ μέλαν σπήλαιον λοχῶν κ' ἐκεῖθεν ἐπιπίπτων,
 ἐνίοτε τοὺσ ὄνυχασ καὶ τοὺσ ὀδόντασ κρύπτων,
 ἀλλ' ἐπιβουλεύομενοσ καὶ ποιμένα καὶ ἀνδρασ.

»Σὺ χρεωστεῖς νὰ ὀπλισθῆς καὶ νὰ μᾶς προστατεύσης.
Φαρέτραν περιδύθητι καὶ λάβε τὴν σφενδόνην,
καὶ φόρεσον τὴν μάχαιραν τῆς θήρας εἰς τὴν ζώνην,
καὶ μὴ νομίσης ἀσφαλεῖς ἡμᾶς πρὶν τὸν φονεύσης.

»Καὶ ταῦτ' ἀνιδιοτελῶς τοὺς ἄλλους ὑπηρετεῖ,
καὶ ἔσται σ' ἡ τῶν εὐτυχῶν βοσκῶν εὐγνωμοσύνη,
ψυχῶν μεγάλων ἄξιος μισθός, ἀρκεῖ ἐκεῖνη.
Τὰς μάνδρας ὅσας ἔσωσας μὴ κτήμᾳ σου ἀπαίτει.

»Ἄν θέλῃς ἴν' ἀντάξιός δειχθῆς τοῦ τεθνεώτος,
εἰς τὰ πεδία, τὰς νομάς, τὰς θήρας καὶ τὰ δάση,
εἰς τοὺς ἀγῶνας, τοὺς χοροὺς, καὶ πανταχοῦ κ' ἐν πᾶσι
ἔτοιμος ἔσο πάντοτε, καὶ πάντοτ' ἔσο πρῶτος.

»Ἄλλ' ἢδ' εἰς σχῆμα κωνικόν, ἡ τύμβου χειροχώστου
τὸ μέλαν χῶμα ζυμωθὲν εἰς δάκρυά μας, ρίψον,
καὶ λίθον ἐπὶ κορυφῆς εἰς ἀνδριάντα γλύψον,
φέροντ' **ΑΛΚΜΑΙΩΝ** χαρακτὸν ἐπὶ τῆς βάσειώς του.

»Κ' ἐνταῦθα, ὅτε ἄρχεται ἡ ὥρα τῶν ἀνθέων,
καὶ ὅτε λήγει τῶν καρπῶν ἡ πλουτοδότις ὥρα,
φέρε τὰ φίλα τοῖς νεκροῖς κτερίσματα καὶ δῶρα,
καὶ ζῆτει ὅπως εὐμενῆς μᾶς μένη ὁ Ἄλκμαίων.»

ΚΟΡΥΔΩΝ

Ποία φωνή, ὦ Τίττυρε! Πόσον γλυκὺς ὁ τόνος!
Ἡ εὐστροφία τῆς νικᾶ καὶ τὴν τῆς ἀηδόνος.
Τὴν τέρψιν ἧς ἀπήλαυσα ὀφείλω εἰς τὴν θήραν.
Κοῖλον γελῶνιον καλὸν ἐνέτεινα εἰς λύραν.

Αὐτὴν προφρόνως δέχθητι μικρὸν ἐνθύμημά μου.

ΤΙΤΤΥΡΟΣ

Ἐκ ψυχῆς τὴν δέχομαι. Θὰ ᾔην ἐγκαύχημά μου.
 Καὶ σὺ τὰ δύο δέχθητι ἐκπώματα ἐκ ξύλου.
 Ἄμφότερα τορρέύματα εἰσὶ τεχνίτου φίλου.
 Τὸ ξύλον τῶν μοσχοβολεῖ. Περιπλοκάς ποικίλη
 φέρουσα βότρυς σταφυλῆς περικυκλοῖ τὰ χεῖλη.
 Παρίστατ' ἐπὶ τοῦ ἐνὸς ὁ Ἄδωνις εἰς δάση,
 καὶ κάπρος ἐπερχόμενος καὶ σπεύδων νὰ τὸν φθάσῃ.
 Ἐπὶ τοῦ ἄλλου Ἄρτεμις προβαίνει τοξοφόρος,
 τὸν ἐραστὴν κοιμώμενον ζητοῦσα εἰς τὸ ὄρος.

ΚΟΡΥΔΩΝ

Ἐκ ψυχῆς σ' εὐχαριστῶ. Ὅποια λαμπρὰ δῶρα!
 Πλὴν δὲν νομίζεις ἢ θερμὴ ὅτι παρῆλθεν ὥρα;
 Διὰ τὴν ἄγραν πρόσφορος καὶ δροσερὰ ἢ δαίτη.
 Ἐφ' οὗ ἀκολουθήσωμεν τοῦ ποταμοῦ τὰ χεῖλη,
 ἄς ἀναβῶμεν ἔπειτα ὄρου πολλὴ ἢ θήρα.

ΤΙΤΤΥΡΟΣ

Πλησίον σου, ὦ Κορυδῶν, μ' ἔφερον εὐνοὺς μοῖρα.

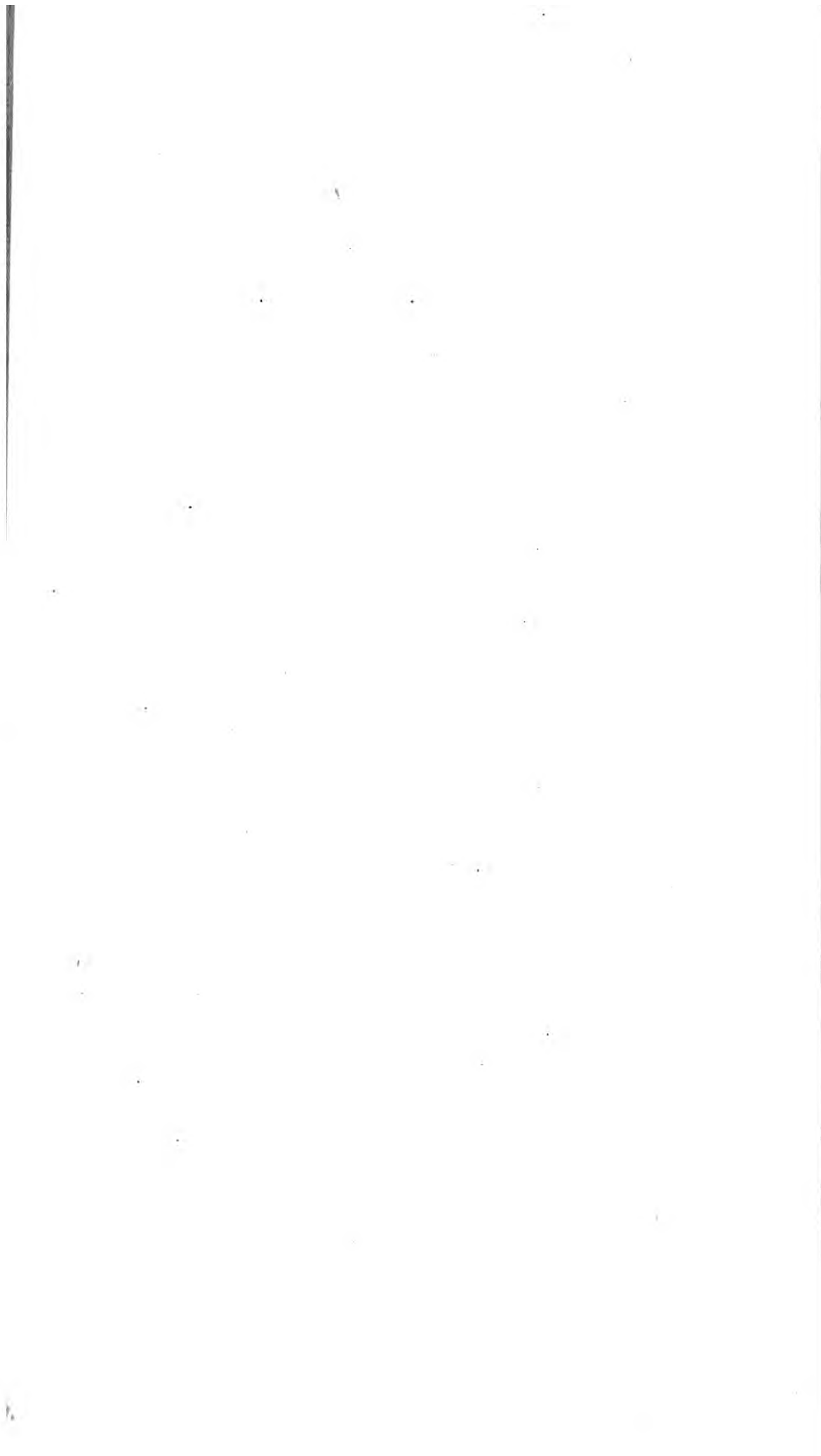

ΔΙΑΝΟΜΕΙΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΩΝ

[ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΡΑΓΚΑΒΗ — Τόμ. Α]

21

Ο ΔΙΑΝΟΜΕΥΣ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ

Ο ΣΩΤΗΡ¹

Τὴν 1 Ἰανουαρίου 1837

Κύριοί μου, διανέμων τὰς εὐχὰς τοῦ νέου ἔτους,
καὶ νὰ τὰς ὑποδεχθῆτε εὐμενῶς παρακαλῶν,
εὐχομαὶ τοὺς ὑπουργοὺς μας πατριώτας ἐναρέτους,
κ' ἐνεργοῦντας νὰ ἰδῶμεν τὸ δημόσιον καλόν.

Εὐχομ' εἰς τὸν Ταχυδρόμον ὕλην, ἔννοιαν καὶ πάχος².
τὴν γερόντισσάν μας Στάελ νὰ μὴ λείψῃ ἢ φωνήτης³.
τὴν Ἐλπίδα, τὴν ὁδὸν τῆς νὰ προβαίνει ἀταράχως⁴,
καὶ τὴν Ἀθηναῖν νὰ μένη λαμπροῦ μέλλοντος προφήτις⁵.

¹ Ἐφημερίς ἐκδομένη ὑπὸ Νικ. Σκούφου.

² Κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν ἡ ἔφημερίς «Ταχυδρόμος» ἐφθίσια. Ἐπαιάνιζε μόνον τὸν ἰσχυρὸν τῆς ἡμέρας. Ἄλλοι καιροί, ἄλλα ἦθη.

³ Ἡ «Ἀναγεννηθεῖσα», ἔφημερίς ἀποκαλέσασα αὐτὴ ἑαυτὴν Στάελ, καὶ δικαιούσα τὴν ἐπίκλησιν ταύτην δι' ὕφους εὐφραδοῦς καὶ οὐχὶ ἀναξίου τῆς ποιητρίας ἐκείνης τοῦ πεζοῦ λόγου. Ἡ «Ἀναγεννηθεῖσα» ἦτον ἔφημερίς τῆς φιλελευθέρου μερίδος, ἀλλ' ἐντὸς ὀλίγου ἐξέλειπεν ἡ φωνή τῆς.

⁴ Ἡ «Ἐλπίς», ἐκτοξεύουσα φλογερὰ βέλη κατὰ τοῦ τότε δυνατοῦ τῆς ἡμέρας, ἀταράχως δὲν ἐτελείωσε τὸ θορυβῶδες τῆς στάδιον, καὶ γνωστὸν εἶναι ὅτι ὁ συντάκτης αὐτῆς προσεβλήθη ἰδιωτικῶς ὑπὸ ἰδιωτῶν διὰ τὰ δημοσίως γραφόμενά του.

⁵ Ἡ «Ἀθηναῖ», ἡ σεβασμιωτέρα τῶν ἐφημερίδων μας, ὡς ἀρχαία καὶ σταθερὰ εἰς τὴν ὁδὸν τῆς, συνομήλικος τῆς συνταγματικῆς ἐλευθερίας μας, ἔμεινε πάντοτε αὐτῆς ἐνθερμος κήρυξ, καὶ ἀφιλοπρόσωπος μέχρις ἀδικίας πολλάκις.

Εὐχομαι καὶ εἰς τὸ ἔθνος τοῦ Ἰώβ ὑπομονήν',
πατριωτισμὸν καὶ στῆθος τοῦ καλοῦ μας Κουντουριώτου²,
ἀφοσίωσιν καὶ τόλμην καὶ στεντόριον φωνήν
εἰς τὰ στήθη καθεκάστου εὐ φρονούντος πατριώτου.

Εὐχομαι καὶ νῦν ὡς πρόην νὰ μὴ λέγηται φιλέλλην
ὁ φιλῶν δραχμὰς Ἑλλήνων, ἀλλ' ὁ Ἑλληνας φιλῶν
κ' εἰς ἀρπάγων τινῶν ξένων τὴν ἀχόρταγον ἀγέλην³
καὶ εἰς δύο τρεῖς βοσκούς της κατευόδιον καλόν.

Εὐχομαι... πλὴν αἱ εὐχαί μου ἰδοὺ ἤδη ἐκπληροῦνται.
Ὁ ἀγαπητός μας Ἄναξ, ἡ ὠραία Βασιλὶς μας,
εἰς τὴν γῆν, ἣτις σκιρτῶσα τοὺς προσμένει, εὐοδοῦνται,
φέροντές μας τὰ βραβεῖα τῆς μακρᾶς ὑπομονῆς μας⁴.

Ναί, μᾶς φέρουν τῆς Ἑλλάδος τὴν ἀπρόσβλητον αἰγίδα·
ναί, τὸ μάννα τῶν Ἑλλήνων, ναί, τὸ Σύνταγμα μᾶς φέρουν
περιβάλλον τὴν Ἑλλάδα εἰς ἀρχαϊκὴν χλαμύδα,
καὶ τὴν βλέπουν ἐλευθέραν καὶ εὐδαίμονα καὶ χαίρουν.

¹ Ἄνυπομότως περιεμένετο τότε ὁ βασιλεὺς ἐκ Γερμανίας διὰ νὰ ἐπιφέρῃ μεταβολὴν εἰς τὴν πολιτικὴν μας κατάστασιν.

² Ὁ πατριωτισμὸς τούτου δὲν ἀπαιτεῖ σχόλιον. Ἡ ἱστορία τῆς ἐπαναστάσεως εἶναι τὸ λαμπρότατον σχόλιόν του. Ὅτι δὲ καὶ στῆθος, τὴν μεγάλην τῶν πολιτευομένων ἀρετὴν, εἶχε, μαρτυροῦσι διάφοροι δυσχερεῖς περιστάσεις, καθ' ἃς δὲν ἐπτόθη νὰ εἰπῆ τὴν ἀλήθειαν, ἂν καὶ πικρὰν, ὅταν τὸν ἐκίνει τὸ ὄφελος τῆς πατρίδος.

³ Μεταξὺ πολλῶν οὐς ἀληθῆς ἀγάπη τῆς Ἑλλάδος ὠδήγησεν εἰς τὴν πατρίδα μας, ἦλθον καὶ τινες ἀφορῶντες μόνον καὶ μόνον εἰς τὸ ν' ἀφαιρέσωσι τὸν ἄρτον ἀπὸ τοῦ στόματος τοῦ πτωχοῦ καὶ τοῦ θυσιασθέντος, διότι εἰς τὴν πατρίδα των ἐλιμοκτόνουν οἱ ἀνίκανοι. Πρὸς τούτους οὐδ' οἱ Ἕλληνες ἠσθάνοντο φιλόξενον συμπάθειαν, καὶ οἱ ἴδιοι συμπατριῶται των τοὺς ἀπεκήρυττον.

⁴ Μετ' οὐ πολὺ εἶδον κατὰ πρῶτον μετ' ἀγαλλιᾶσεως οἱ Ἕλληνες τὴν Βασιλίδα των ἀναδυομένην ἀπὸ τοῦ Αἰγαίου κύματος καὶ προσμειδίωσαν τὴν γῆν των.

Τί νὰ εὐχρηθῶ ἀκόμη καὶ εἰς σᾶς μὲ τὰς πλατείας,
τὰς διπλᾶς, τὰς τετραπλᾶς σας κ' εὐκινήτους συνειδήσεις,
ποῦ ἀρμόζονται εἰς πάσας περιστάσεις καὶ φατρίας,
ἔπου χύνονται ἐκ νέου μὲ τὰς νέας κυβερνήσεις;

Σᾶς ἐπεύχομαι, ὅποταν θενὰ στρέψητε τὰ νῶτα,
εἰς τὸν ἥλιον ὃς δῦει,
καὶ στραφῆτε πρὸς τὸν νέον μὲ αὐχένα κεκυφῶτα,
ἢ ἑωθινὴ ἀκτίς τοῦ ἀνοιξίν ἂν σᾶς μηνύη,
νὰ ὑμνήσητε ἀξίως καὶ αὐτοῦ τὰ νέα φῶτα,
ἕως καὶ αὐτὸς νὰ δύσῃ, καὶ ὁμοίως εἰς τὸ μέλλον,
ψάλλοντας νὰ σᾶς εὐρίσκη κάθε ἄστρον ἀνατέλλον.

Ἄφοῦ ὅμως σᾶς ηὐχρήθην τὸν μὲν τοῦτο, τὸν δ' ἐκεῖνο,
ὡς νομίζω εἰς καθένα τὰ κατὰ θυμὸν εὐρίσκων,
καὶ ὑπὲρ ἐμοῦ εἶν' ὥρα τὰς εὐχὰς μου ν' ἀποτείνω,
εἰς τὰς προαιρέσεις τείνων τὸν ὀλιγαρκῆ μου δίσκον.

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ

ΤΗΣ

ΑΘΗΝΑΣ¹

Ο ΔΙΑΝΟΜΕΥΣ ΑΥΤΗΣ

Τὴν 1 Ἰανουαρίου 1838

Ἐπεθύμουν, Κύριοί μου, εἰς τοῦ ἔτους τὴν ἀρχὴν
νὰ μοιράσω ἀνὰ μίαν εἰς καθένα σας εὐχὴν.

Εἰς τὸν ἕνα θὰ ἠύχόμην τρίπτυχον καὶ χρυσοῦν πῖλον,
εἰς τὸν ἄλλον κοκκαλάκι, νὰ ῥοφᾷ μισθὸν παχύν
εἰς τοὺς ὑπουργοὺς Ἑλλήνων εἰλικρίνειαν καὶ ζῆλον,
καὶ εἰς τὸ Συμβούλιόν μας θὰ ἠύχόμην.... Ὅχι ὅμως!
σιωπῆ, καὶ μᾶς ἀκούει ὁ περὶ τοῦ τύπου νόμος².

Εἰς τοὺς νέους τυχοθήρας τύχας εὐχομαι καλὰς
κ' εἰς τὰ ἔθνη θὰ ἠύχόμην καλοὺς νόμους καὶ βουλὰς,
καὶ ὀλιγωτέραν λάσπην εἰς τοὺς δρόμους τῆς καθέδρας,
κ' εἰς τοὺς κράτους τοὺς συμβούλους καλητέρας συμβουλὰς,
κ' εἰς τὰ δικαστήριά μας δυσκίνητοτέρας ἔδρας³,
καὶ εἰς τὴν δικαιοσύνην ἀχρυσώτους χεῖρας.... Ὅμως
σιωπῆ, καὶ μᾶς ἀκούει ὁ περὶ τοῦ τύπου νόμος.

¹ Ἡ γνωστὴ ὑπὸ Ἑμμ. Ἀντωνιάδου ἐκδιδομένη ἐφημερίς.

² Κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν ἐξεδόθησαν ἄρθρα τινὰ νόμου περὶ
τύπου, περιορίζοντα ἔτι μᾶλλον τὰς κατὰ τὰ 1834 περὶ τοῦ αὐτοῦ
ἀντικειμένου προεκδομένας διατάξεις.

³ Κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν εἶχον ἐνεργηθῆ μεταθέσεις δικαστῶν.

Θὰ ἡχόμην εἰς τοὺς ξένους ὅσοι ζοῦν ἀπὸ ἡμᾶς
 νὰ μᾶς ἀποχαιρετήσουν μὲ σταυροὺς καὶ μὲ τιμᾶς,
 κ' εἰς τὸ γενικὸν ταμεῖον, ὅπου ποντικοὶ χορεύουν,
 ὅσας ἡ Οἰκονομία μᾶς ὑπέσχετο δραχμᾶς¹,
 καὶ εἰς τοὺς συγχωνευτάς μας ποῦ τὸ κόκκαλον χωνεύουν
 μὲ στρουθοκαμήλου πείναν², θὰ ἡχόμην ἴσως.... Ὅμως
 σιωπῇ, καὶ μᾶς ἀκούει ὁ περὶ τοῦ τύπου νόμος.

Μ' αὐστηρότητα ὁ νόμος ἂν δὲν ἦτον ἐνεργὸς,
 θὰ ἡχόμην ἄρπαξ ἄρχων, τυποκτόνος ὑπουργὸς,
 ἄνθρωποι ποῦ μεταβάλλουν μορφᾶς δέκα κατ' ἀράδα,
 ἀνακτόβουλος³, δασάρχης καὶ ὑπάλληλος ἀργὸς,
 ὄντα ἄγνωστα νὰ ἦναι καὶ μυθῶδ' εἰς τὴν Ἑλλάδα.
 Τοῦτο νὰ μ' ἐνθυμηθῆτε δὲν σᾶς ἐμποδίζει ὅμως·
 περὶ τούτου δὲν προβλέπει ὁ περὶ τοῦ τύπου νόμος.

¹ Ἐπὶ τῆς πρωθυπουργίας τοῦ Κόμητος Ἀρμανσπέργου εἶχεν ἐκδοθῆ ὑπόμνημα τῆς Γραμματείας (ὡς ἐλέγοντο τότε τὰ ὑπουργεῖα) τῆς Οἰκονομίας, ἀποδεικνύον ὅτι ἡ Ἑλλάς οὐ μόνον εἶχεν ἰσοσταθμίσει τὰ ἔσοδα πρὸς τὰ ἔξοδά της, ἀλλ' ὅτι καὶ τὰ χρέη της ἐδύνατο νὰ πληρώσῃ, καὶ ἀποθεματικᾶς νὰ καταθέσῃ ποσότητος.

² Κατὰ τοὺς χρόνους ἐκείνους ἐσχηματίσθη τὸ σύστημα τῶν συγχωνευτῶν. Πεπτωκὸς τι κόμμα ἀνεφάνη κηρόττον λήθην τῶν παρελθόντων καὶ ἴσην διανομὴν τῶν ὠφελημάτων, καὶ ἐσχηματίζετο μεγαλοψύχως πως ὡς ἂν ἐπρόσφερε θυσίας, ἐν ᾧ πραγματικῶς θυσίας ἐζήτει. Τὸ εὔηχον τῆς λέξεως παρέσυρέ τινας, καὶ ὅτε τὸ πεπτωκὸς κόμμα ἀνηγέρθη βοήθεια αὐτῶν, τότε συνεπὲς πρὸς ἑαυτὸ, ἐνήργησε τῷ ὄντι λήθην τῶν παρελθόντων, δηλαδὴ ἐλησμόνησε τὰς ὑποσχέσεις του καὶ τὰς ἀρχὰς ἃς ἐπρέσβευσ.

³ Ὁ τότε πρωθυπουργὸς εἶχεν ὀργανίσει τὸ ἀνακτοβούλιον ἀρχὴν ἐν τῇ ἀρχῇ, ὑπουργεῖον ἐπὶ τοῦ ὑπουργείου. Ἐπειτα τὸ Ἀνακτοβούλιον ἔμεινεν ἀπλοῦν μόνον γραφεῖον τοῦ Βασιλέως.

Ο ΔΙΑΝΟΜΕΥΣ
ΤΟΥ
ΤΑΧΥΔΡΟΜΟΥ

Τῆν 1 Ἰανουαρίου 1838

Ἀκατάπαυστα γυρίζων εἰς τῶν Ἀθηνῶν τοὺς δρόμους,
φέρω νέα καὶ εἰδήσεις καὶ μοιράζω Ταχυδρόμους.
Ταχυδρόμους, ἀπλᾶ φύλλα κ' εὐτελῆ! Σκεφθῆτε ἔμως.
Ταχυδρόμ' εἴμεθα ὅλοι· καὶ τὸ ἔτος ὅπου λήγει,
κ' ἡ ἡμέρα ποῦ τὰς θύρας νέου ἔτους μᾶς ἀνοίγει,
καὶ ὁ κόσμος ὅλος εἶναι διαβάτης ταχυδρόμος.

Παρακμάζει ἡ νεότης, πρὶν ἀνθήσῃ ἐμαράνθη.
Εἰς τοῦ βίου σας τὸ ἔαρ δρέπετε τοῦ βίου τ' ἄνθη.
Χαίρεσθε ἐν ὄσω ζῆτε. Δὲν θὰ ζήσεται αἰωνίως·
καὶ ροφᾶτε γλυκὺ νέκταρ, ὅσον ἔχετε ἀκόμη.
Εἰς τὸ πέλαγος τὸ μέγα ὅπου χύνεται ὁ βίος,
εἶν' οἱ χρόνοι τῆς ζωῆς μας διαβάται ταχυδρόμοι.

Εἰς σπουδαρχικὰς φροντίδας τὴν ζωὴν μὴ περισπᾶτε,
κ' αἱ τιμαὶ κ' αἱ δόξαι εἶναι ταχυδρόμοι διαβάται.
Καθ' ἡμέραν δὲν ἀλλάζουν διοργανισμοὶ καὶ νόμοι;
Διαδέχοντ' αὐτοὶ τούτους, κ' οἱ διοικηταὶ νομάρχαι,¹
οἱ πεινῶντες τοὺς χορτάτους, οἱ σπουδάρχει τοὺς σπουδάρχεις
καὶ οἱ ὑπουργοὶ μας εἶναι διαβάται ταχυδρόμοι.

¹ Κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν νεωτερίζοντες οἱ νεωστὶ ἐγκαθιδρυθέντες εἰς τὰ δημόσια πράγματα, κατήργησαν τὴν εἰς δέκα Νομοὺς διαίρεσιν τοῦ κράτους, καὶ ἀντικατέστησαν τὴν εἰς τριάκοντα διοικήσεις.

Διὰ θησαυρούς, τοῦ βίου μὴ τὰς ἡδονὰς στερεῖσθε.
 Δουλοῖσας ἂν ἦν' ἐκεῖνοι καὶ σεῖς δουλοῖ των μὴ εἴσθε.
 Θὰ τοὺς λάβετε εἰς τὸν τάφον ἂν τοὺς κρύψετε ὡς τότε,
 ἢ θὰ ἔχετε σεῖς κέρδος ἂν τρυφῶσ' οἱ κληρονόμοι;
 Ὅχι, διὰ τοῦτο δότε, κ' εἰς ἐμὲ δραχμάς σας δότε,
 ἐπειδὴ κ' αἱ δραχμαὶ εἶναι διαβάται ταχυδρόμοι.

Ο ΔΙΑΝΟΜΕΥΣ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ

ο

ΑΙΩΝ¹

Τὴν 1 Ἰανουαρίου 1840

Λοιπὸν ἦλθε τὸ σαράντα ποῦ ἀνήγγελλον χρησμοί.
 Ὅμως μήτε διατρέχουν τὰ οὐράνια κομῆται,
 μήτε θαλασσῶν πλημμύραι, μήτε τῆς ξηρᾶς σεισμοί,
 μήτε αἱματοχυσίαι, μήτε φόνοι, μήτε μήτε....
 Γενναιότης, Κύριοί μου! μὴ φοβεῖσθε τὸ σαράντα!
 Καθὼς πάντα θεν' ἀρχίσῃ, θὰ περάσῃ καθὼς πάντα².

Μ' ἐπανάστασιν τῶ ὄντι ἦτον ἔγκυον τὸ ἔτος·
 πλὴν τοῦ θρόνου εἶναι φίλος ὁ ἐλεύθερος λαός.
 Τὴν Ἑλλάδα ζητεῖ μάτην ν' ἀνατρέψῃ ὁ Τζωρτζέτος,
 τὴν Ἑλλάδα προστατεύει ἐκ τοῦ ὕψους ὁ Θεός.

¹ Ἡ γνωστὴ ἀρχαία καὶ σπουδαία ἐφημερίς τοῦ Κ. Φιλήμονος πατρὸς, καὶ ἔπειτα υἱοῦ.

² Ἡ πρόληψις ὅτι μεγάλα συμβάντα, καταστροφαι καὶ ἴσως καὶ ἡ τοῦ κόσμου, θέλουσι συμβῆ κατὰ τὸ ἔτος 1840, ἦτο πρὸ πολλοῦ κοινὴ οὐχὶ μόνον εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἀλλὰ καὶ καθ' ὅλην τὴν Εὐρώπην. Οἱ Γάλλοι ἔλεγον ἐν παροιμίᾳ: Je m'en moque comme de l'an quarante. Ἡ κατάστασις τοῦ πολιτικοῦ ὀρίζοντος ὅτε ἐγράφη τὸ παρὸν ποιημάτιον ἐφαίνετο ἐπικυροῦσα τὴν πρόληψιν.

Γενναιότης, Κύριοί μου! μὴ φοβεῖσθε τὸ σαράντα!
Ἄφροσύνη σκευωροῦσα θ' ἀποτύχη καθὼς πάντα¹.

Ἄλλὰ μέγαν Γραμματέα ρίπτει μόλις ἀνατέλλον,
εἰς τῆς δόξης του τὸ ὕψος, εἰς τὴν μέθην τῆς ἰσχύος.
Ναί, διότι ἀνεκάλει ὁ πολιτικός του βίος
τὰς ἡμέρας τῶν Ἴόνων καὶ τοὺς νόμους τῶν φραγκέλλων.
Γενναιότης, Κύριοί μου! μὴ φοβεῖσθε τὸ σαράντα!
Ἵπουργοὶ κακοδοξοῦντες θενὰ πίπτουν καθὼς πάντα².

Ἄλλ' ἡ Τράπεζα δὲν ἤλθε!—Θενὰ ἔλθη. Ἐνα ἕνα.
Τάλαντα θενὰ σὰς φέρη ἀντὶ κάθε ὄβολοῦ³.
Κύριοί μου καὶ προστάται! τοῦ χρυσοῦ τῆς Πακτωλοῦ
μίαν σήμερον ρανίδα δὲν θὰ δώσητε κ' ἐμένα;
Γενναιότης, Κύριοί μου, κ' εἰς τὸ ἔτος τὸ σαράντα!
Μεγαλόδωροι φανεῖτε κ' εὐεργέται καθὼς πάντα.

¹ Ὁ Κ. Τζωρτζέτος Καποδίστριας κατηγορήθη, ὡς γνωστὸν, ὡς μελετήσας ἀνατροπὴν τῶν καθεστώτων εἰς τὴν Ἑλλάδα. Τὰ Ἑλληνικά δικαστήρια ἀπεφάνθησαν περὶ τῆς ὑποθέσεως ταύτης, εἰ καὶ εἰς ἡμᾶς τὸ πρᾶγμα ἐφαίνετο ἀσύμφωνον πρὸς τὸν γνωστὸν τοῦ ἀνδρὸς χαρακτήρα.

² Ὁ Κ. Γ. γραμματεῦν καθ' ὃν καιρὸν ὁ Κυβερνήτης Καποδίστριας δι' ἀτυχῶν κυβερνητικῶν μέτρων ἀπηλλοτριώθη τὴν ἀγάπην τοῦ ἔθνους, καὶ ἠναγκάσθη νὰ προσθέσῃ εἰς τὰς ἡνίας τὴν μάστιγα, γραμματεύσας δ' ἔπειτα καὶ καθ' ὃν καιρὸν ὁ Αὐγουστῖνος ψυχόρραγοῦσαν ἠγωνίζετο νὰ σώσῃ τὴν οἰκογενειακὴν δυναστείαν, ἀναλαβὼν τέλος τὸ χαρτοφυλάκιον ὅταν ὁ Ἰ. Ρίζος εὐγενῶς ἀπεποιήθη αὐτὸ, ἐκρίνετο ὡς ἀναχρονισμὸς εἰς τὰς ἡμέρας τοῦ Βασιλέως, καὶ ἀπηλλάγη τοῦ ὑπουργείου πρὸ τῆς ἐνάρξεως τοῦ 1840.

³ Ὁ πόλεμος ἐξήντησε χρηματικῶς τὴν Ἑλλάδα. Ὅλοι ἀπέβλεπον πρὸς σύστασιν δανειστικῆς τραπέζης ἵνα κινήσωσι τὸ ἄροτρον. Οἱ Ἕλληνες ἔχοντες γαίλας πλουσίας, ἐξ ἀπορίας κατέλιπον αὐτὰς ἀκαλλιεργήτους, ἢ ἐδεκατίζοντο ὑπὸ ὑπερβολικῶν ἀξιώσεων χρηματιστῶν. Διὰ τοῦτο ἡ σύστασις τραπέζης ἦτο πρὸ πολλοῦ γενικὴ εὐχή.

Ο ΔΙΑΝΟΜΕΥΣ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ

Ο ΦΙΛΟΣ ΤΟΥ ΛΑΟΥ¹

Την 1 Ιανουαρίου 1841

Ὁ ἀγγέλλων σας τὸ ἔτος, τὸ προβαῖνον χαρμωσύνως,
αἰσιώτερον καὶ μᾶλλον εὐτυχές τοῦ παλαιοῦ,
ὁ συγχαίρων σας ἐκ βάθους τῆς καρδίας, εἶν' ἐκεῖνος
ὅστις πρόθυμος τὸν Φίλον σᾶς μοιράζει τοῦ Λαοῦ.

Ἐὶς ὄνομα κοινὸν μὲν εἶναι, ἀλλὰ σπάνιον τὸ πρᾶγμα.
Τὰς καρδίας τὸ συμφέρον, τὰ δὲ χεῖλη κινεῖ ζῆλος.
Ἄπαιτοῦνται λόγοι; Φίλων τοῦ Λαοῦ προβαίνει τάγμα·
ἔργα πρόκεινται; Ποῦ μένει τοῦ Λαοῦ εἷς μόνος Φίλος;

Ἐκπεσόντες δραχμοθῆραι, ἀρχολίπαροι πεινῶντες,
διὰ θέσεως ψυχία ἐν ᾧ λείχουσι τὰ χεῖλη,
εἰς τὸ κόκκαλον πρὶν φθάσουν, οὗ ὁσφραίνονται πηδῶντες,
τοῦ Λαοῦ καλοῦνται φίλοι.

Ὅσοι, κείμενοι ἀνέτως εἰς ἀρχόντων ἔδρας, ῥέγγουν,
ἐν ᾧ ἴσως τῆς Ἑλλάδος ὑποσεύονται οἱ στύλοι,
πτώματα ἃ μόλις ζῶντα οἱ μισθοὶ των ἐξελέγγουν,
τοῦ Λαοῦ καλοῦνται φίλοι.

Οἱ εἰς ἄλυσιν κρατοῦντες ἱερῶν δικαστηρίων
τὸν τὴν γκῶμην του τολμῶντα ἐλευθέρως ν' ἀναγγεῖλη,

¹ Ἐφημερίς τοῦ Ἀθ. Πετσάλη.

οί τήν δᾶδα σβεννυμένην παρορῶντες τῶν σχολείων,
τοῦ Λαοῦ καλοῦνται φίλοι.

Ἄν φιλήτε τήν παιδείαν καὶ τοὺς νόμους καὶ τὸν θρόνον,
καὶ τὸ Σύνταγμα, ὃ πρόην ἢ πατρὶς ἡμῶν ἐφίλει,
τοὺς πτωχοὺς ἂν βοηθήτε, καυχηθῆτε τότε μόνον
τοῦ Λαοῦ πῶς εἴσθε φίλοι.

Ο ΔΙΑΝΟΜΕΥΣ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ

ο

ΑΙΩΝ

Την 1 Ιανουαρίου 1841

Σβύνοντ' ἔτη ἐπὶ ἔτη μεστὰ ἔργων καὶ συμβάντων.
Ἡ κυβέρνησίς μας νόμους καὶ ὀργανισμοὺς μᾶς βραίνει
δολιχοδρομεῖ τὸ Ἔθνος, κονιᾶται καὶ ἀσθμαίνει
καὶ μετρᾷ τὸ στάδιόν του βῆμα ὑπουργῶν γιγάντων.
Τὴν δραστήριον ψυχὴν των πολυπράγμων κινεῖ δαίμων,
τὰς ἡμέρας των βραχύνων καὶ τὰς νύκτας των ταραττων
κ' ἐγὼ δις τῆς ἐβδομάδος τὸν Αἰῶνα διανέμων,
τὴν σοφίαν των κηρύττω καὶ τὰ κατορθώματά των.

Εἰς τὰς πύλας τῆς Ἑλλάδος σιδηροῦς ἠκούσθη βρόντος¹.
 Νεῖλος μαύρων Αἰγυπτίων τὴν Ἀσίαν ἐπλημμύρει·
 ἡ Εὐρώπη ὑπεσείσθη, ἤστραψε καὶ γῆ καὶ πόντος,
 καὶ τὰ ῥάκη τῆς Τουρκίας κραταιῶν διήρουν κληῖροι.
 Τοὺς δικαίους ὑπουργοὺς μας ὑπνος πλὴν κατεῖχ' εὐδαίμων,
 ἐν ᾧ ἔπιπτεν ἡ Ἄκρη, κ' ἤλλαζε δεσμὰ ἡ Κρήτη².
 καὶ ὁ ὑπογεγραμμένος, τὸν Αἰῶνα διανέμων,
 τὴν μακαριότητά των εἰς τοὺς Ἕλληνας κηρύττει.

Τὸ Κοράνιον προβαίνει κραταιὸν, κ' ἐπιδεικνύον
 τὰ συντάγματα τῶν Τούρκων καὶ τὰς δάφνας τῆς Αἰγύπτου·
 οἱ σεμνοὶ πλὴν ὑπουργοὶ μας τὴν Ἑλλάδα λέγουν: Κρύπτου
 ἀφανῆς καὶ μετριοφρων εἰς τὰ φύλλα σου ὡς ἶον.
 Μὴ στρατεύματα καὶ σόλους! μὴ τὴν σπάθην τῶν πολέμων!
 Ἄν ἐν ῥάπισμα σοὶ δίδουν, ζῆτει δεύτερον καὶ τρίτον.
 Ταῦτα λέγουν, κ' ἐγὼ τρέχω τὸν Αἰῶνα διανέμων,
 καὶ τὴν ἀνεξικακίαν τῆς καρδίας των κηρύττων.

Τῆς Ἑλλάδος οἱ λειμῶνες γεννοῦν ἄνθη αὐτομάτως·
 τίς ἀνάγκη τοῦ ἀρότρου, τῆς χειρὸς ποῦ θὰ τοὺς σπεύρη;
 Ἡ ἂν πρέπη τῶν ἀγρῶν μας νὰ διαιρεθοῦν οἱ κληῖροι,
 γεωργοὺς οἱ ὑπουργοὶ μας ἀπὸ ξένον φέρουν κράτος.
 Ἄν ὁ Ἕλλην ἀποθνήσκη ἄοικος, πεινῶν καὶ τρέμων,
 πρὶν ἐκεῖνον νὰ σιτήσουν προσκαλοῦν νὰ θρέψουν ξένους.
 Κ' ἐγὼ φίλους τοὺς κηρύττω, τὸν Αἰῶνα διανέμων,
 ἴσως ὄχι τῆς Ἑλλάδος, πλὴν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους.

¹ Ἡ ἐποχὴ τῆς εἰς Συρίαν ἐκστρατείας τῶν Γάλλων.

² Παράχωρηθησα ὑπὸ τοῦ Σουλτάνου εἰς τὸν Ἀντιδασιλία.

Ζητεῖ Σύνταγμα τὸ Ἔθνος· τὸ ζητεῖ, πλὴν τὸ ἀρνοῦνται.
 Ἐνθερμοὶ συνταγμολάτραι, εἰς τὸ βάθος τῆς ψυχῆς των
 τὸ ἐγκλείουν, καὶ μὲ πίστιν τὸ διατηρεῖ καθείς των,
 καὶ, ἂν μόνον τὸ προφέρουν, μὴ ἐξατμισθῆ φοβοῦνται.
 Ἄς ζητῆ ὁ ἄφρων ὄχλος· οἱ σπουδαῖοι πατριῶται
 δὲν τὸ δίδουν εἰς τὸν σάλον ὀχλοκρατικῶν ἀνέμων.
 Κύριοι, μὴ τοὺς μιμησθε· κ' εἰς ἐμὲ ζητοῦντα δότε,
 ἤδη ὅτε σᾶς συγχαίρω τὸν Αἰῶνα διανέμων.

Ο ΔΙΑΝΟΜΕΥΣ

ΤΟΥ

ΑΙΩΝΟΣ

Την 1 Ἰανουαρίου 1862

Νέον τέκνον του ὁ Χρόνος εἰς τὰ τέκνα του προσθέτει
 μόλις, κατ' ἀρχαίαν ἕξιν, ἔφαγε τὸ παλαιόν·
 καὶ ιδέας φορτωμένος, ἀξιώσεις, φῶτα, ἔτη,
 προχωρεῖ τὸν σταθερόν του δρόμον ὁ παρῶν αἰών.

Τοῦ μωροῦ του προκατόχου τὰς ἀπάτας καταστρέφει,
 εἰς τὴν ἀρετὴν πιστεύει, καὶ πιστεύει εἰς Θεόν·
 πρὸς τὸν οὐρανόν, μὲ σέβας, εὐλαβῶς τὸ βλέμμα στρέφει,
 καὶ λατρεύει καὶ ἐλπίζει ὁ θρησκευτικὸς αἰών.

Ματαιότητα τὸν κόσμον, μόνον βέβαιον τὸ μνηῆμα,
 τὸ πᾶν τέκνον τοῦ μὴ ὄντος, ἐπιστρέφον εἰς μὴ ὄν,
 παρελθὸν καὶ μέλλον φροῦδα, τὸ παρὸν δὲ μόνον κτῆμα,
 καὶ αὐτὸ στιγμὴν, νομίζει ὁ φιλόσοφος αἰών.

Τὸν πολιτισμὸν χωροῦντα ἀπὸ πόλου μέχρι πόλου,
ὡς τὸν ἥλιον τὴν δᾶδα λάμπουσιν τῶν ἰδεῶν,
τὴν ἐλευθερίαν κτῆμα καὶ φρουρὰν τοῦ κόσμου ὅλου
ν' ἀποκαταστήσῃ θέλει ὁ φιλόθρωπος αἰών.

Τοὺς εὐγένειαν εἰς ἔργα ὄχ' εἰς χάρτις κεκτημένους,
τοὺς γενναίους ὑπερμάχους τῶν δικαίων τῶν λαῶν,
τοὺς φωστῆρας τῶν ἐθνῶντων καὶ τοῦ ἀνθρωπίνου γένους,
καὶ τιμᾶ καὶ ἀνταμείβει ὁ φιλότιμος αἰών.

Πλὴν καθὼς τὸν χρυσοῦν μόσχον ὁ λαὸς τῶν Ἰουδαίων
ἐν τιμαῖς εἶχε λατρεύσει προσευχῶν καὶ θυσιῶν,
τὴν λαμπρότητα ὁμοίως χρυσοφόρων μόσχων νέων
κολακεύει καὶ θαυμάζει ὁ φιλόχρυσος αἰών.

Μὴ ἐκπλήττεσθ' ἐπομένως ἂν εἰς θύραν ἀπὸ θύρας
περιφέρων τὰς εὐχὰς του ποθητῶν εὐτυχιῶν,
πρὸς τὸν οὐρανὸν ἐκτείνων, τείνη καὶ πρὸς σᾶς τὰς χεῖρας
ὁ Διανομεὺς ὃν μόλις διατρέφει ὁ Αἰών.

Ο ΔΙΑΝΟΜΕΥΣ
ΤΩΝ
ΘΕΑΤΡΙΚΩΝ ΑΓΓΕΛΙΩΝ

1842

Δεκατετράστιχον

Ἵπηρετής τῶν Μουσῶν καὶ φρουρὸς τοῦ Ἑλικῶνος,
σᾶς ἀνοίγω, σᾶς σφαλνῶ τὸν ναὸν τῆς Ἀρμονίας.
Προαγγέλλ' ἔπου φανῶ ἄσματα καὶ μελωδίας,
πρόγραμμα καὶ τύπος ζῶν τοῦ θεατρικοῦ ἀγῶνος.

Ὅταν ἄλλ' ὑπηρετοῦν διὰ πλοῦτη καὶ ἀξίας
καὶ τὸ πνεῦμ' ἀκολουθοῦν τοῦ δοξομανοῦς αἰῶνος,
εἶν' ὀλίγοι ὡς ἐμέ, ἂν δὲν εἶμαι ἴσως μόνος,
ποῦ ἀκόμ' ὑπηρετῶ Μελπομένης καὶ Θαλείας.

Καὶ ἤξεύρετε κανὼν καὶ ἀξίωμα πῶς εἶναι
να λημοκτονοῦν παντοῦ τῶν Μουσῶν οἱ ὑπηρεταί.
Ἄποιος, πικρὰ τροφή εἶν' αἱ δάφναι κ' αἱ μυρσίνας.

Οἱ Κλεάνθαι φρεαντλοῦν κ' εἶν' οἱ Ὅμηροι ἐπαῖται,
κ' οἱ Βιργίλιοι δὲν ζοῦν εἰμὴ ὅπου ζοῦν Μαικῆναι.
Τοῦ κλητῆρος τῶν Μουσῶν καὶ σεῖς γίνετ' εὐεργέται.

Ο ΔΙΑΝΟΜΕΥΣ
ΤΟΥ
ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΟΥ

Τὴν 1 Ἰανουαρίου 1843

Εὐμενῶς, ὡς καὶ τῶν ἄλλων, τὰς εὐχὰς μου δεχθῆτε.
Νὰ γενῆτε εὐχομαί σας Μαθουσάλαι πρεσβύται·
τὸ προβαῖνον αὐτὸ ἔτος, ἐστεμμένον μ' ἐλπίδας,
νὰ σᾶς φέρῃ τιμὰς, πλοῦτη, κ' ὑπουργῶν ἐπωμίδας,
καὶ ἀποδοχὰς συμβούλου τακτικοῦ ἢ ἐκτάκτου,
καὶ εἰς τὰς κυρίας θέσιν οὐροφόρου δεσποίνης,
κ' εἰς τοὺς τελειοδιδάκτους ὑπευθύνου συντάκτου¹,
κ' εἰς ἐμὲ κἀνέν σου δῶρον, ὅσον μέγα ἐγκρίνεις.

Ο ΔΙΑΝΟΜΕΥΣ

ΤΗΣ

ΦΗΜΗΣ²

Τὴν 1 Ἰανουαρίου 1844

Εἰς τὸ νέον αὐτὸ ἔτος, ὃ σᾶς εὐχεται εὐδαῖμον,
μὲ τὰ χίλιά της χεῖλη
καὶ τὰ χίλια πτερά της, φερομένη ἐπ' ἀνέμων,
λαμπρὰ θαύματα ἢ Φήμη εἰς τὸν κόσμον θ' ἀναγγεῖλη.

¹ Τότε εἶχε νομοθετηθῆ οἱ ὑπεύθυνοι συντάκται νὰ ᾔναι τε-
λειοδιδάκτοι τοῦ Πανεπιστημίου.

² Ἐφημερίς τὸ πρῶτον ἀγγελίων, ἔπειτα πολιτικῆ, τοῦ Νικολ.
Παππαδοπούλου.

Τῶν Ἑλλήνων τὴν ἀνδρείαν καὶ τὸ φρόνημα θὰ ψάλλῃ·
 ὅτι εἶπον· «Τῆς δουλείας ἀποπλύναντες τὸν ῥύπον,
 ὡς τὰ ἔθνη τῆς προόδου, ὡς οἱ Ἄγγλοι, ὡς οἱ Γάλλοι,
 Σύνταγμα κ' ἡμεῖς ζητοῦμεν.» Εἶπον, κ' ἔγινεν ὡς εἶπον¹.

Θὰ ὑμνήσῃ τῶν Ἑλλήνων τὴν λαμπρὰν μακροθυμίαν.
 Ἄρχολίπαροι ἐκάκουν λαόν, θρόνον καὶ πατρίδα.
 Ἄνεγείρεται ὁ Ἕλληνας καὶ ζητεῖ ἰσονομίαν,
 καὶ ἀμόλυντον τὴν δρέπει ἀπὸ αἵματος ῥανίδα.

Θὰ φημίσῃ τῶν Ἑλλήνων τὴν εὐλάβειαν, τὸν νοῦν.
 Ἄγανάκτησις τοῖς καίει κ' ἐνθουσιασμός τὰς φλέβας·
 μετ' ἀπελπισίας, ἔπλα ἐπαναστατῶν κινουῦν,
 πλὴν ἐνώπιον τοῦ θρόνου κλίνουσιν αὐτὰ μὲ σέβας.

Θὰ δοξάσῃ τῶν Ἑλλήνων τὴν ὁμονοοῦσαν φρένα.
 Ἄποβάλλοντες ἐμφρόνως ἐπιβούλους παραινέσεις²,
 μὲ ἀτάραχον τὸ βῆμα πρὸς σκοπὸν χωροῦσιν ἕνα,
 κ' εἰς πατρίδος ζῆλον πνίγουν τὰς ἀρχαίας διαιρέσεις.

Ἄφοῦ δὲ τὴν εὐτυχίαν προκηρύξῃ τῶν Ἑλλήνων,
 καὶ τοῦ ἔθνους μας τὴν δόξαν καὶ τὰς ἀρετάς του πάσας,
 τὸ χρυσοῦν βαλάντιόν του ἂν φανῇ καθεὶς σας λύνων,
 θὰ διασαλπίσῃ τέλος καὶ τὴν γενναιότητά σας.

¹ Μετὰ τὴν συνταγματικὴν μεταπολίτευσιν.

² Τινῶν προσπαθούντων νὰ πείσωσιν αὐτοὺς νὰ ἐκτρέψωσι τὴν
 συνταγματικὴν μεταπολίτευσιν εἰς δυναστικὴν.

Ο ΔΙΑΝΟΜΕΥΣ

ΤΗΣ

ΑΘΗΝΑΣ

1844

Δεκατετράστιχον

Τὸ νέον ἔτος ἔρχεται, καὶ φέρει ἐπὶ κεφαλῆς
 τοῦ ἐφετοῦ συντάγματος τὸ μέγα εὐαγγέλιον.
 Κοσμεῖται μ' ἀδαμάντινον ἐλευθερίας ψέλλιον,
 κ' ἐμπρέπ' εἰς πτύχας εὐγενοῦς καὶ ἀρχαιοπρεποῦς σολῆς.

Τοῦ μέλλοντός της ἡ Ἑλλάς στηρίζει τὸ θεμέλιον
 εἰς ἔδαφος ἰσόρροπον ἐν μέσῳ θρόνου καὶ βουλῆς·
 καὶ φίλοι τῶν προόδων της οἱ εὐεργέται Βασιλεῖς,
 τὸ ἔργον τῆς εὐνοίας των θεν' ἀναδείξουν τέλειον.

Ἀπλόνει πάλιν ὡς καὶ πρὶν τὰς ἐλευθέρους χεῖράς της
 εἰς δύσιν κ' εἰς ἀνατολὴν πρὸς τοὺς υἱούς της ἡ Ἑλλάς,
 καὶ τοῖς ζητεῖ τὸ πλήρωμα τῆς περιδόξου μοίρας της.

Νὰ φέρῃ τύχας εὐχομαι εἰς τὴν πατρίδα μας καλὰς
 αὐτ' ἡμέρα, εὐκλεεῖς ἀνοίγουσα τὰς θύρας της,
 κ' εἰς σὰς πᾶν ὅ,τι ἐφετὸν, καὶ εἰς ἐμὲ δραχμὰς πολλάς.

Ο ΔΙΑΝΟΜΕΥΣ
ΤΗΣ
ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ ΤΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΣ

1844

Δικατετράστιχον

Ὁ προβαίνων μετ' ἐλπίδων κ' εὐθυμίας νέος χρόνος,
τρισευδαίμονας ἡμέρας μᾶς ὑπόσχεται πολλάς.
Τῶν ἡρώων μας ἐκ νέου ἔσπεψε τὰς κεφαλὰς
ὁ ἀγὼν ὁ νέος, κλάδος τοῦ ἀρχαίου μας ἀγῶνος.

Εἴτε μίαν, εἴτε δύο ἀποκτήσωμεν βουλὰς,
ἂν πρωτολογίαν λάβῃ ἢ τὸ ἔθνος ἢ ὁ θρόνος,
ἂν οἱ σύμβουλ' ἰσοβίως κυβερνοῦν ἢ βραχυχρόνως,
τὸ ἀγαπητὸν θὰ λάβῃ σύνταγμά της ἢ Ἑλλάς¹.

Ὅλα τὰ καλὰ θὰ ἔλθουν δόξα, φήμη, εὐνομία·
ἔλα τὰ κακὰ θὰ φύγουν, ψεῦσται, ἄρπαγες, προδόται,
διαιρέσεις, δωροδόκοι, κ' ἡ ἰσχνόσαρκος πενία.

Εἰς τοὺς οἴκους σας ὁ πλοῦτος θενὰ λάμπη, πατριῶται,
κ' ἡ ζωὴ σας θενὰ ἦναι καὶ χαρὰ καὶ εὐλογία.
Θενὰ ἔχετε σεῖς τόσα: κ' εἰς ἐμὲ ὀλίγα δότε!

¹ Συναζητεῖτο τότε ὑπὸ τῆς ἐθνοσυνελεύσεως τὸ πολίτευμα.

Ο ΔΙΑΝΟΜΕΥΣ
ΤΟΥ
ΦΙΛΟΥ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

Την 1 Ιανουαρίου 1846

Ὁ καιρὸς περνᾷ, τὰ ἔτη διαδέχονται τὰ ἔτη·
ἄλλοι χρόνοι, ἄλλοι τρόποι, ἄλλοι ἄνθρωποι καὶ ἦθη·
καὶ ἡ μοίρα νέον νῆμα εἰς τὸ νῆμά της προσθέτει,
καὶ εἰς πέρυσσι καὶ πρώην τὸ ἐφέτος μετεβλήθη.

Ἄλλ' ἡμᾶς δὲν μεταβάλλει, Κύριοί μου καὶ αὐθένται,
οὐδ' ἀρχαίου ἔτους φθίσις οὐδὲ νέου παρουσία·
τὸ σαρανταἕξ, θὰ φέρῃ ὅτι τὸ σαρανταπέντε,
καὶ ἡ αὐριον θὰ ἦναι ἀδελφὴ τῆς χθὲς γνησία.

Ὡς εἰς τὸ πρὸ τούτου ἔτος, καὶ εἰς τοῦτο διαιρέσεις,
καὶ εἰς τοῦτο πλαστὸς δόλος καὶ κακοῦργοι σκευωρίαί,
ἐπιφάνειαι φιλίας, πρὸς τὸ θεαθῆναι σχέσεις,
κ' οἱ σωτῆρες τῆς πρώτας τὴν ἐσπέραν στιγματῖαι.

Ὡς εἰς τὸ πρὸ τούτου ἔτος καὶ εἰς τοῦτο ἀξιώσεις,
λιτανεῖται παραπόνων, Ἰλιάς δικαιωμάτων,
καὶ τῶν δημοσίων λήψεις καὶ τῶν δημοσίων δόσεις,
καὶ ῥοφήσεις καὶ κενώσεις τοῦ ταμείου ὡς τὸν πάτον.

Ὡς εἰς τὸ πρὸ τούτου ἔτος καὶ εἰς τοῦτο κ' ἐγὼ πάλιν
εὐχομαι εἰς ψυχροὺς στίχους καὶ στροφὰς στερεοτύπους
νὰ ῥοφᾶτε μέχρι μέθης εἰς τοῦ πλοῦτου τὴν φιάλην,
νὰ τρυγᾶτε μέχρι κόρου εἰς τῶν ἡδονῶν τοὺς κήπους.

Ὅλοι ἑπαρχοί, νομάρχαι, βουλευταὶ νὰ ἐκλεχθῆτε,
 ἔλοι πρόεδροι μὲ ψήφους δώδεκα καὶ περαιτέρω¹
 καὶ νὰ λάβητ' ὑπουργεῖα ἀνὰ τρία, ἐνοεῖται,
 καὶ ν' ἀμοίβητε γενναίως τὰς εὐχὰς ὁποῦ σᾶς φέρω.

Ο ΔΙΑΝΟΜΕΥΣ

ΤΗΣ

ΑΘΗΝΑΣ

1848

Δικαιτηράστιχον

Τὴν ἐπώνυμόν της πόλιν προσφωνοῦσα ἡ Παλλὰς,
 δι' ἐμοῦ σᾶς ἀποστέλλει τὰς εὐχὰς τοῦ νέου ἔτους.
 Νὰ ὁμονοοῦν πρὸ πάντων εὐχομαι, μοὶ λέγ', εἰπέ τους,
 καὶ ν' ἀναπολοῦν πῶς εἶναι κοινὴ μήτηρ ἡ Ἑλλάς.

Νὰ μισοῦν τοὺς δημοκόπους ὡς μισοῦν τοὺς αὐθαιρέτους,
 ἔθνηκὴν σημαίαν μίαν νὰ ὑψοῦν, οὐχὶ πολλὰς,
 τὰ κοινὰ βουλευομένας νὰ ἐκλέγωσι βουλὰς,
 κ' ὑπουργοὺς ἀνεπιλήπτους, κ' ὑπαλλήλους ἐναρέτους.

Ν' ἀποδίδηται εἰς πάντας ὅ,τ' εἰς ἕκαστον ἀνήκει,
 εἰς τὸν ἀτιμον ἀγχόνη, εἰς τὸν κλέπτην καταδίκη,
 εἰς τὸν ἄξιον ἀξίαι, εἰς τὸν τίμιον τιμαί.

Ταῦτα εὐχεται ἐκείνη· ἐγὼ δ' εὐχομ' ἐκτὸς τούτων
 καὶ χαρὰν, κ' εὐτυχίαν, καὶ προβιβασμοὺς, καὶ πλοῦτον,
 οὐ ἐλπίζω βραχὺ μέρος νὰ δοθῆ καὶ εἰς ἐμέ.

¹ Τότε εἶχεν ἐκλεχθῆ πρόεδρος δι' ὀλιγίστων ψήφων.

Ο ΔΙΑΝΟΜΕΥΣ

ΤΗΣ

ΕΥΤΕΡΠΗΣ

1844

Δεκατετράστιχον

Καὶ ἡ Εὐτέρπη προσφωνεῖ εὐχὴν συγχαριτήριον.
 Δὲν εἶναι, τὴν γνωρίζετε, ἐφημερίς πολιτικὴ·
 τὸ ἄρθρον ἑκατὸν ἑπτὰ δὲν ἔχει θέμα κύριον,
 καὶ δὲν φροντίζει ἂν αὐτὸς ἢ ἂν ἐκεῖνος διοικῆ.

Δὲν εἶναι οὐτ' ἐφημερίς σοφὴ κ' ἐπιστημονικὴ·
 δογμάτων φιλοσοφικῶν δὲν εἶναι σπουδαστήριον,
 οὔτε προσφέρει τὸ ξηρὸν τῆς γνώσεως ποτήριον,
 χωρὶς τὸ πικρὸν πόμα του νὰ συγκεράσῃ μὲ γλυκύ.

Δὲν σᾶς ἐπεύχεται λοιπὸν βαθμοὺς καὶ ὑπουργήματα,
 κ' ἐπιτυχίαν βαίνουσιν εἰς ἀντιπάλων συμφορὰν,
 καὶ δάφνας τὰς ῥητορικὰς εἰς τῶν βουλῶν τὰ βήματα.

Οὐδὲ σοφίαν εὔχεται μεμψοίμοιρον καὶ σοβαράν.
 Ἄλλ' εὔχεται ἀνώτερα αὐτῶν πλεονεκτήματα,
 τὴν τέρψιν, τὴν φαιδρότητα, τὴν εὐθυμίαν, τὴν χαράν.

ΟΙ ΚΛΗΤΗΡΕΣ
ΤΟΥ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΕΙΟΥ

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΚΚ. ΚΑΘΗΓΗΤΑΣ

Τὴν 1 Ἰανουαρίου 1850

Ὡ δαδοῦχοι τῆς Ἑλλάδος, τῶν Μουσῶν ἱεροθύται,
καὶ παρὰ τῶν ἐλαχίστων καὶ πιστῶν των νεωκόρων
τὸν αὐτὸν εὐγνωμοσύνης καὶ εὐχῶν δεχθῆτε φόρον,
ὃν παρὰ τῆς Ἑλληνίδος νεολαίας θὰ δεχθῆτε.

Τῶν προτέρων ἐτῶν ἔστω αἰσιώτερον τὸ νέον.
Ὅ,τι ἐφετὸν ποθεῖτε, ὡς ποθεῖτε γενηθήτω!
Διαρκῆς ἐπιτυχία πᾶν σας βῆμ' ἀκολουθήτω,
καὶ ἡ τύχη πιστὴ ἔστω, καὶ ὁ βίος σας μακραίων!

Ἡ Ἑλλὰς ἐκ στόματός σας εἶθ' ἐπὶ μακρὸν ν' ἀκούῃ
πολυχεύμονα, ὡς ρέουν, τὰ χρυσᾶ παιδείας ἔπη·
εἰς αὐτῶν τὸν βαθυδίνην ῥοῦν τὰς φρένας της νὰ λούῃ,
καὶ τοῦ δένδρου τῆς σοφίας τοὺς χρυσοῦς καρποὺς νὰ δρέπη!

Εἶθε εὐφορον εὐρίσκων γῆν τοῦ λόγου σας ὁ σπόρος,
εἰς εὐρώστους νὰ βλαστήσῃ καὶ οὐρανομήκεις κλῶνας·
κ' ἡ πατρίς σας, ἐκτιμῶσα τοὺς ἀτρύτους σας ἀγῶνας,
ὃ προσφέρετε προθύμως, νὰ λαμβάνῃ τελεσφόρως.

ΟΙ ΔΙΑΝΟΜΕΙΣ
ΤΟΥ ΤΑΧΥΔΡΟΜΕΙΟΥ

Τῆν 1 Ἰανουαρίου 1854

Ὁ νέος χρόνος ἔφθασεν· εἰς τὸ καλὸν ὁ γέρων!
Ῥικνὸς ἐκεῖνος καὶ νωδὸς, αὐτὸς ἀκτινοβόλος·
ἐκεῖνος δυστυχήματα, σεισμούς, πλημμύρας ὄλος·
αὐτὸς καὶ πλοῦτον, καὶ χαρὰν, καὶ δώρων πλῆθος φέρων.

—
Αὐτὸς τὰ φέρει, ἀλλ' ἡμῶν ἡ χεὶρ τὰ διανέμει.
Μᾶς πέμπουν νότος καὶ βορρᾶς, ἀνατολὴ καὶ δύσις,
εἰς τὰ πτυκτὰ δελτία των τοῦ κόσμου τὰς εἰδήσεις.
Ποθοῦντες μᾶς προσμένετε, καὶ ἡ ψυχὴ σας τρέμει.

—
Τὰς ὠρισμένας ἐποχὰς μετρεῖτ' ἐπὶ δακτύλων
καθ' ἃς ἀτμόπλουν, ἢ χωλὸν τοῦ ταχυδρόμου ζῶον,
τὴν ἐφετὴν ἐπιστολὴν θὰ φέρῃ παρὰ φίλων,
ἢ θ' ἀναγγεῖλη εὐμενῆ τὸν ἄστατον Κερδῶον.

—
Προσμένετε μ' ἀκράτητον ἀνυπομονησίαν,
νὰ σᾶς εἰπῶμεν ἂν νικοῦν, ἂν προχωροῦν οἱ Ῥῶσοι¹.
Ἡμεῖς δὲ περιμένομεν στιγμὴν τὸ ἔτος μίαν,
ὅταν καθεὶς σας ἀφειδῶς θὰ δώσῃ ὅ,τι δώσῃ.

¹ Ἐπὶ τοῦ Κριμαϊκοῦ πολέμου.

Ο ΔΙΑΝΟΜΕΥΣ
 ΤΟΥ
 ΦΑΡΟΥ ΤΗΣ ΟΘΡΥΟΣ¹

Τὴν 1 Ἰανουαρίου 1861

Ἴδου τὸ νέον ἔτος· μ' ὑγίαν συμπολιῖται!
 Εἰς λήθην τὰς μερίμνας! Εὐφραίνεσθε, χαρῆτε.
 Τὸ λῆξαν πικρὰς ὥρας καὶ κατηφεῖς ἡμέρας
 ἂν εἶχε μὴ φοβῆσθε. Ὑπομονὴ καὶ θάρρος!
 Ἐπὶ τοῦ νέου τούτου θὰ λάμψ' εἰς καλητέρας
 τῆς Ὀθρυος ὁ Φάρος.

Ἐπὶ τοῦ ἔτους τούτου πᾶν ἀγαθὸν κ' εὐκταῖον
 τὸ ζεῦγος τῶν σεπτῶν μας ἄς στέψη βασιλέων!
 Σᾶς δέ, καὶ πᾶν σας βῆμα, καὶ τὰς ἡμέρας πάσας
 ὁ πλοῦτος ἄς διώκη, ἄς φεύγη δὲ ὁ Χάρος,
 κ' εὐθύμως ἄς φωτίζη τὰ εὐτυχήματά σας
 τῆς Ὀθρυος ὁ Φάρος.

Μακρὰν ὑψοῦται ὄρος ὡς ζώνην ἔχον νέφη.
 Λαμπρὸν ἀστέρων στέμμα τὴν κορυφὴν τοῦ στέφει,
 καὶ εἰς τὰς φάραγκάς του, ὑπὸ τὸ ξίφος τρέμων,
 λαὸς τὸ πάλαι μέγας πιέζεται βαρβάρως.
 Πλὴν θέλει τῷ φωτίσει τὰς τρίβους τῶν πολέμων
 τῆς Ὀθρυος ὁ Φάρος.

¹ Ἐφημερίς ἐκδιδομένη ὑπὸ τοῦ φιλοπάτριδος Ε. Οἰκονομίδου ἐν Λαμίας.

Ὅποταν δ' ἔλθ᾽ ἡ ὥρα ἡ ἔνδοξος ἐκείνη,
 τὸ ἔθνος τῶν μαρτύρων δὲν θέλει περιμείνει
 ὁ Γάλλος τὰ δεσμά του, ὁ Ἄγγλος νὰ συντρίψῃ,
 οὐδὲ νὰ γεφυρώσῃ τὸν Δούναβιν ὁ Κζάρος·
 ἀλλ' εἰς σημεῖον, φλόγα μεγάλην θ' ἀναρρίψῃ
 τῆς Ὁθρυος ὁ Φάρος.

Ἄπὸ τοῦ ἔτους τούτου θὰ παύσῃ ἡ ἀργία
 εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ κράτους καὶ εἰς τὰ ὑπουργεῖα·
 τὰς θέσεις δὲν θὰ ἔχουν ληστὰι καὶ δωροδόκοι,
 ὁ κάπηλος τῶν νόμων καὶ τῶν δραχμῶν ὁ λάρος,
 καὶ διὰ τοῦ φωτός του θὰ τοὺς καταδιώκῃ
 τῆς Ὁθρυος ὁ Φάρος.

Οὐδεὶς θὰ κατισχύσῃ τὸν τεῦθεν ψηφοθήρας,
 πολιορκῶν καὶ κρούων τῶν ὑπουργῶν τὰς θύρας·
 καὶ ἂν τις ταπεινόφρων, πῶς εἶν' ἐπιδεικνύῃ
 πατρίς του τὸ Ζητούνι, καὶ τόπος του ἡ Πάρος¹,
 εἰς τοῦ κοινοῦ τὸ μῖσος θὰ τὸν καταδεικνύῃ
 τῆς Ὁθρυος ὁ Φάρος.

Αὐτὰ τ' ἀγαθὰ ὄλα καὶ ἄλλ' ἀνυπερθέτως
 ὑπόσχομαι νὰ φέρῃ τὸ νέον τοῦτο ἔτος.
 Ἐν ᾧ τὰς εὐχὰς ταύτας σᾶς δίδω πρῶτ' βράδῃ,
 δειχθῆτε δὰ γενναῖοι καὶ σεῖς, καὶ μὴ πρὸς βάρος·
 κ' ἐνθυμηθῆτε ὅτι, ὡς φάρος, θέλει λάδι
 τῆς Ὁθρυος ὁ Φάρος.

¹ Δηλαδή «ζητῶν» καὶ θέλων νὰ «πάρῃ».

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ

Ἰανουάρ. 1862

Ἄπεχώρησ' ἐν ἔτος καὶ ἔφθασεν ἄλλο·
καὶ ἰδοῦ με, κατ' ἔθος τῶν νέων Πινδάρων,
κ' ἐγὼ φθάνω, τὴν λύραν κρατῶν καὶ τὸν Φάρον,
καὶ τὸν δίσκον κενόν, καὶ ὡς δύναμαι ψάλλω.

Πλὴν τί λέγω κενόν ὅτι φέρω τὸν δίσκον;
Τὸν προσάγω αἰσίων προρρήσεων πλήρη.
Ἐὰν ἔτος δεινῶν ᾗν τὸ ἔτος τὸ θνησκον,
θὰ σᾶς φέρη τὸ νέον πολλὰ τὰ θυμήρη.

Θὰ σᾶς φέρη χαρὰς κ' εὐθυμίας ἀθρόας,
τὰς ἐλαιὰς μεστὰς, τοὺς ἀγροὺς πολυπύρους,
καὶ τὸν οἶνον γλυκύν· Σπερχειὸς ὁ βαθύρρους
Πακτωλὸς θενὰ γίν' εἰς αὐτὸ χρυσορρόας.

Εἰς τοὺς πόδας τοῦ ἔθνους ὀρύττουσι τάφρον
οἱ τῆς τύχης του φαῦλοι, ὀκνοῦντες ἐργάται.
Ἦ Ἑλλάς ἀνερμάτιστον σκάφος πλανᾶται,
καὶ ὀπλίζεται χεὶρ ἀσεβῆς καὶ παράφρων.

Εἰς τὸ μέλλον τοὺς οἶακας ἔμπειροι χεῖρες
θὰ κρατῶσι, καὶ θύελλα ὅταν ἐνσκήψη,
οὐδεὶς φόβος τὸ σκάφος εἰς πέτρας μὴ ρίψη.
Θὰ χωρῆ εὐπλοῦν, ὡς ταχύπλουν ἀτμήρες.

Ἄδελφάς δύο φίλας ἢ Ὀθρυς χωρίζει,
 ἀδελφάς τὴν καρδίαν διδύμους. Ἡ πρώτη
 εἰς πυκνά καὶ εἰς μαῦρα κυμαίνεται σκότη·
 τὴν δὲ λάμψις ἀδύτου ἡλίου φωτίζει.

Ἄλλ' ὁ Φάρος, ὀρθὸς εἰς τοῦ ὄρους τὰ ὕψη,
 εἶν' ἐκείνη πυρσὸς τὸν λιμέν' ἀναγγέλλων,
 ἀστὴρ εἶναι προλέγων παρήγορον μέλλον,
 καὶ εἰκὼν τῆς αὐγῆς ἣτις θέλει προκύψει.

Κοινωνοὺς συμφορῶν, ὁμογάλακτας πόνων,
 τὴν αὐτὴν ποτισθέντας δακρῶν φιάλην,
 προσπαθοῦν χαιρεκάκως νὰ ρίψωσ' εἰς πάλην
 οἱ ἐχθροῖ τῶν, μισάδελφον σπεύροντες φθόνον.

Μάτην τοῦτο. Φωνῆς ἐγερθείσης γενναίας,
 ὅλοι γίνοντ' ἐν σῶμα, ἢ ἔρις τῶν παύει·
 δὲν εἶν' ἄλλοι οἱ Ἕλληγες, ἄλλοι οἱ Σλαῦοι,
 ἀλλὰ πάντες μιᾶς στρατιῶται σημαίας¹.

Μανιώδης φυσᾶ ὁ Βεσούβιος δαίμων,
 πρὸς τὴν φρίσσουσαν Ῥώμην ἀγκάλας ἐκτείνας².
 Πλὴν καὶ μέχρι Βοσπόρου φλογὸς ἐμῶν δίνας,
 θ' ἀναρπάσῃ τὸ κράτος τὸ ἦδ' ὑποτρέμον.

¹ Ἐῖχον ἀρχίσει ἔκτοτε τὰς ἐνεργείας τῶν οἱ συνδουλιζόντες τὰς
 διαιρέσεις μεταξύ Ἑλλήνων καὶ Σλαύων.

² Ἡ Ἰταλικὴ μεταπολίτευσις.

Ἄφ' οὗ ταῦτα, ἀφ' οὗ τῶν ὀρνίθων τὸ γάλα
 σᾶς ἠύχθηθην, καιρὸς νὰ σᾶς τείνω τὸν δίσκον.
 Μὴ φειδῶ πρὸς ἐμέ. Ὁ μικρὰ ἀναλίσκων,
 ἂν πτωχὸν βοηθῇ, ταμιεύει μεγάλα.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ

Ἰανουάρ. 1863

Παρῆλθεν ἔτος. Εὐχεται παναίσιον τὸ μέλλον
 ὁ εἰς ὑμᾶς τῆς Ὀθρυος τὸν Φάρον διανέμων.
 Πρὸ χρόνων φάρον ἴδρυσά ἐπὶ τοῦ ὄρους, θέλων
 νὰ προφυλάττη ναυαγοὺς ἀπὸ κρυπτῶν σκοπέλων,
 καὶ ν' ἀναγγέλλ' εἰς πλείοντας τὸ πνεῦμα τῶν ἀνέμων.

Ὅταν εἰς ὄγκον ἐπαρθεῖς βουλῶν ὑπερφιάλων
 ὁ ὑπάτος νομοποιὸς τὸν νόμον παρεώρα,
 καὶ πνεῦμα λαῦρον ἐγερθὲν, δεινὸν ἐφύσα σάλον,
 ὁ φάρος μου κατήγγελλε τὴν θέσιν τῶν ὑφάλων
 πρὸς ἃς ὀρθῆ ἐφέρετο τοῦ σκάφους μας ἡ πρῶρα.

Εἰς τὸ κοινὸν πηδάλιον εἰς ἡπλοῦτο χεῖρ τις
 ἢ κλέπτου, ἢ φατριαστοῦ, πολιτικῶν πυγμαίων,
 ἂν ὑπουργὸς προὔκαθητο ἀνίκανος, ἀγύρτης,
 ὁ φλογερός μου ὀφθαλμὸς ἐδείκνυε τὰς σύρτεις
 ἐφ' ὧν οἱ θρόνοι θραύονται ὡς σκεύη κεραμέων.

Ὅταν ἐρίδων σύγκρουσις ἀντήχει φιλοπρώτων,
καὶ τῶν παθῶν ἀκάθεκτοι αἱ λαίλαπες ἐξώρμων
καὶ συνωθοῦντο, καὶ βορβᾶς ἐπάλαιε πρὸς νότον,
ὁ φάρος μου ἐδείκνυε δι' ἰλαρῶν του φώτων
τὸν ποθητὸν ὑπήνεμον τῆς ὁμονοίας ὄρμον.

Ἄλλ' ἦλθε νύξ, καὶ πορφυροῦς ἐβάφετ' ὁ ὀρίζων·
τὰ ὄρη μετὰ μυκηθμῶν ἀντήχουν ὑπογείων·
τὸ ἔδαφος ἐσχίζετο παλλόμενον καὶ τρύζον¹.
Τότε ὁ Φάρος, πελιδνάς ἀκτῖνας ἀκοντίζων,
τὸ πέλαγος κατέδειξε σπαρτὸν ἐκ ναυαγίων.

Ἐν ὄσῳ θέλει διαρκεῖ χειμῶν φυσῶν θυέλλας,
θὰ μένω, τὰς ἀκτῖνάς μου τοξεύων εἰς τὸ σκότος,
ὄπου ἢ ἄβυσσος τυφλή, ὄπου ὁ πόντος μέλας.
Ἐλπίδος δ' εἰς τὰς κορυφὰς ὡς ἀναλάμψη σέλας,
τὴν μέλλουσαν ἀνατολὴν θὰ χαιρετήσω πρῶτος.

Μὴ μειδιᾶτε δι' ἐμὲ ἄν, ὁμιλῶν ἐκ πρώτου,
σοβῶ, περιβαλλόμενος τοῦ φάρου τὰς ἀκτῖνας·
κ' ἐγὼ πολλῶν ἀκολουθῶ παράδειγμα, ἐξ ὅτου
τοσοῦτους βλέπω λεοντὴν φοροῦντας πατριώτου,
ὡς καὶ παράδειγμα πολλῶν, κενὸν τὸν δίσκον τείνας.

¹ Ἡ ἐπανάστασις κατὰ τοῦ Βασιλέως Ὀθωνοῦ.

Ο ΔΙΑΝΟΜΕΥΣ

ΤΗΣ

ΕΥΝΟΜΙΑΣ¹

Ἰανουάρι. 1863

Εἰς ἐπίσημον ἡμέραν τῶν ξενίων καὶ τῶν δώρων,
 ὅτ' εὐχαὶ καὶ δεξιώσεις ἀνταλλάσσονται τῶν φίλων,
 κατ' ἐμοῦ μὴ ὀργισθῆτε πῶς ἰσχνὸν προσάγω φόρον,
 ἄσημον ἐφημερίδα, ἄχαρι καὶ ξηρὸν φύλλον,
 ἄνευ προσωπικοτήτων, ὕβρεων καὶ διαφόρων.

Μὴ τὴν ὕλην ἐρευνᾶτε, μὴ τὸ σχῆμα, μὴ τὸ εἶδος,
 μὴ τοῦ φύλλου τὰς σελίδας, ἀλλ' ἰδέτε ἀνωτέρω.
 Τίς ἀστήρ, ἰδέτε, λάμπει ἐπὶ τῆς προμετωπίδος.
 Εὐνομία! Ταύτην, ταύτην δῶρον τῇ Ἑλλάδι φέρω,
 ταύτην, σῴτειραν τοῦ ἔθνους, πολιοῦχον τῆς πατρίδος.

Αὕτη σύναρχος τῶν ὄντων καὶ συμπαρέδρος τοῦ πλάστου,
 ὅτε χάος, καὶ ἀγρία τῶν στοιχείων ἦτο πάλῃ,
 αὕτη φαεινὴ κατῆλθε, φέρουσα τὰς ἐντολάς του,
 κ' ἐπεκράτησεν ἡ τάξις, καὶ εὐρύθμως διεστάλη
 ἡ ἐκάστου λειτουργία καὶ τὸ ὄριον ἐκάστου.

Τῶν παθῶν τῶν ἀτιθάσσω ἦτο δούλ' ἡ ἀνθρωπότης,
 καὶ ἡ κοινωνία πλήρης ὕβρεως καὶ ἀσεβείας.
 Τῶν λαῶν τὰ σκῆπτρα εἶχον ἀδικία καὶ ὠμότης,
 κ' ἦσαν πόλεμος τὰ πάντα, μάχη βίας κατὰ βίας,
 καὶ ὁ ἄνθρωπος ἡ δοῦλος κλαίων, ἡ σκληρὸς δεσπότης.

¹ Ἐφημερίς ἐκδοθεῖσα ὑπ' ἐμοῦ ἐν ἔτεσιν 1862—1864.

Ἄλλ' ἡ οὐρανία κόρη εἰς τὸν κόσμον ἔπεφάνη,
καὶ ἠυγάσθησαν τὰ μίση, κ' ἐβασίλευσεν ἡ δίκη,
καὶ δικαίωμα καὶ χρέος ἴση ἔνεμε τρυτάνη·
ἐν εἰρήνῃ συνεβίων μετὰ τῶν ἀμνῶν οἱ λύκοι·
οὐδεὶς ἦν τοῦ ἄλλου δοῦλος, οὐδεὶς ἄλλον ἐτυράννει.

Ὁ ἀγέρωχος σκηπτοῦχος ὑπεραίρετ' ἐν δυνάμει,
κ' οἱ λαοὶ ἐνώπιόν του τῶν ποδῶν του εἰσὶ κόνις.
Ξίφος βίας καὶ ἰσχύος σφίγγ' ἡ κραταιὰ παλάμη,
καὶ προκλητικῶς τὸ σείει· ἄλλ' ἐμπρὸς ἐκείνης μόνης
ἡ ὄφρυς του κατεβλήθη, ὁ ἀδάμαστος ἐδάμη.

Ἐξυπνᾷ ποτὲ ὁ λέων τῶν λαῶν, ὀρθῶν τὴν χαιίτην.
Φλέγουσιν οἱ ὀφθαλμοῖτου, ἐκ τοῦ χείλους στάζει αἷμα·
τυφλῶς ρίπτεται, σπαράττει, ἀνατρέπει. Ἄλλ' ἰδέ την!
«Μὴ παρέχει!» διατάττει τὸ γαλήνιον τῆς βλέμμα,
κ' ἡ μαγεία τῆς δεσμεύει ταπεινὸν τὸν ἀνδρολέτην.

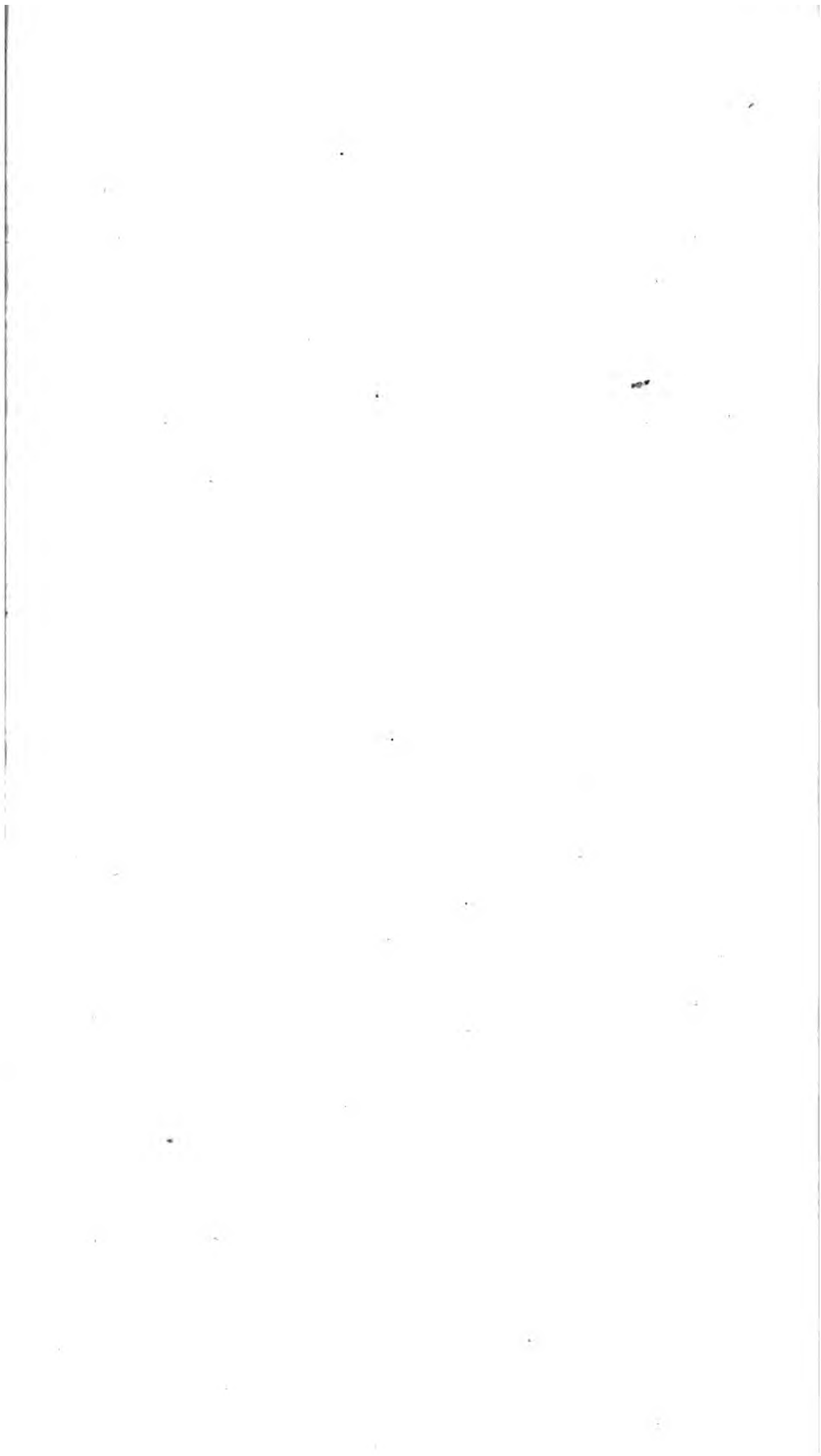
Τὴν ἀγίαν τῆς σημαίαν ὄπου στήση κυματοῦσαν,
ὑπὸ τὰς πτυχάς τῆς βλέπει καθημένην τὴν εἰρήνην,
βλέπει θάλλουσαν τὴν τέχνην, βλέπει ψάλλουσαν τὴν Μοῦσαν,
ρέοντα τοῦ ἐμπορίου ποταμὸν ἀργυροδίνην,
καὶ τὴν χώραν ἐφ' ἧς ἄρχει παραδείσου τύπον οὔσαν.

Χώρα προσφιλῆς ὑπάρχει, ἀδελφῆ, ὠραία χώρα,
τοῦ μεγάλου Παλλαδίου τῶν ἐθνῶν ἐστερημένη.
Πρὶν, εἰς τὸν χορὸν τῆς δόξης πρωτοστάτις, νεκρὰ τώρα,
χεῖρας αἵρουσα δεσμίας πρὸ αἰώνων, περιμένει
τὴν λαοφιλῆ φωνὴν τῆς καὶ τὰ φθονητὰ τῆς δῶρα.

Ὅταν δότεيران πλουσίων φέρω ἀγαθῶν τοιούτων,
πῶς μικρὰ ἢ προσφορά μου ἐπιμένεις, ἀναγνώστα;
Μὴ φοβοῦ πῶς θὰ ζητήσω πρὸς ἀνταμοιβήν μου πλοῦτον.
Καὶ ἂν τάλαντα ἐζήτουν, εἶν' ἀντάξιά της· δός τα.
Πλὴν αἰτῶ τὸν εἰθισμένον ὀβολόν σου. Μὴ ἀρνοῦ τον.

**ΕΙΣ ΛΕΥΚΩΜΑΤΑ,
ΕΠΙΤΑΦΙΑ, ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ**

ΕΙΣ ΛΕΥΚΩΜΑΤΑ

ΕΙΣ ΛΕΥΚΩΜΑ

ΝΕΑΣ ΦΙΛΗΣ

Εἰς τοῦ κόσμου τὴν πορείαν ἀπαυδῆσας ὁδοιπόρος,
πρὶν ὃ ἥλιός μου δύση ζητῶ σκέπη νὰ καθήσω.
Μεθ' ἰδρώτος ἀναβαίνω τῆς ζωῆς τὸ ξηρὸν ὄρος,
καὶ μετὰ δακρύων βλέπω τὰς κοιλάδας τοῦ ὀπίσω.
Μὴ θαυμάζης ἂν ἀκόμη πρὶν ἢ κόμη μου ἀσπρίση
ἢ φωνή μου νοθεσίας λευκοῦ γέροντος σοὶ δίδῃ·
πολλὰ ἔπαθα καὶ εἶδα εἰς τὸ σύντομον ταξεῖδι,
κ' εἰς τοῦ μνήματός μου τώρα κάθημαι τὸ κυπαρίσσι·
τὴν νεότητά μου κλαίω εἰς τὸν ἀνοικτόν μου λάκκον,
καὶ παθῶν καὶ πείρας φέρω βαρυφορτωμένον σάκκον.
Μ' ἔλαφρον πετᾶς τὸν πόδα εἰς τῆς γῆς τοὺς παραδείσους,
καὶ μακρὰν σου εἶν' ἡ λύπη, καὶ τὸ γῆρας, καὶ ὁ τάφος·
παίζεις μ' αὔρας καὶ ζεφύρους, φορεῖς ῥόδα καὶ ναρκίσσους,
καὶ ἀμέριμος κοιμᾶσαι εἰς τοῦ βίου μας τὸ σκάφος.
Τρέχει τὸν τερπνόν σου δρόμον, πλὴν μὲ προσοχὴν προχώρει.
Ῥόδον εἶν' ἡ εὐτυχία, ὡς τὰ ῥόδα πλὴν κεντρόνει·
καὶ ὁ στολισμένος κόσμος ποῦ τὰ βλέμματα θαμβώνει,
εἶν' ἀπατεῶν πανοῦργος μὲ λαμπρὸν ἐπανωφόρι.
Ὅλα φεύγουσι, καὶ μόνη λεπτὴ μνήμη των μᾶς μένει·
ἡ νεότης μας γηράσκει, ἔξατμίζεται τὸ πνεῦμα,
ἡ ἡμέρα νυκτοδύει, χύνεται τὸ ὑγρὸν ρεῦμα,
καὶ μαραίνεται τὸ ἄνθος, καὶ ὁ ἄνθρωπος πεθαίνει.

Μὴ προσέξῃς εἰς τοὺς τόνους ποῦ τὰ ὦτα ἐξιπάζουν,
καὶ τὰ χεῖλη μὴ ἐγγίσης εἰς τὸ μέλι τῶν κολάκων·
εἰς τ' ἀθῶα βήματά σου ὑποσκάπτουν κρυπτόν λάκκον,
καὶ με ἄνθη τὸν σκεπάζουν.

Μὴ πιστεύῃς τῶν ἀνθρώπων τὸ πανοῦργον αὐτὸ γένος·
εἰς τὰ χεῖλη τῆς φιλίας μειδιᾷ ἢ δολιότης·
εἰς τῶν καρδιῶν τὰ βάθη εἶν' ὁ φθόνος φωλευμένος·
ὑπερόπτου φιλαυτίας εἶν' ὁ ἔρωσ συνωμότης.

Ἄνθος ἀρτιανοιγμένον! ὦ! φοβοῦ, φοβοῦ τὰ σμήνη
ὅσα περίξ σου πετῶσι, καθὼς μέλισσαι εἰς ἄνθη.

Εἶδα ῥόδον κ' εὐωδίας καὶ ἀρώματα νὰ χύνη,
ἀπὸ μέλισσαν πλὴν μόλις ἐκεντήθη κ' ἐμαράνθη.

Μ' ἀρετὴν θωρακισμένην τὴν καρδίαν πάντα ἔχε·
ἀφημέν' εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ συντρόφου τῆς ζωῆς σου,
χωρὶς ἢ παθῶν ἢ φόβων εὐτυχῆς μαζῆ τοῦ τρέχε
τῆς ζωῆς τὸν τραχὺν δρόμον εἰς τὸ χεῖλος τῆς ἀβύσσου.

Καὶ ἂν σύννεφα μακρόθεν σοὶ μαντεύουν τριχυμίαν,
καὶ ἂν ἄδικ' ἀγριεύσῃ ἐναντίον σου ἡ τύχη,
εἰς τὰς συμβουλάς ποῦ δίδουν οἱ ἀσκητικοί μου στίχοι
κ' εἰς τὴν ἄδολον ψυχὴν σου θὰ εὕρισκῃς εὐτυχίαν.

Τῷ Κ. Ε.

ἔκτοτε ἀρχιεπισκόπῳ Β.

ἀπερχομένῳ εἰς Κωνσταντινούπολιν, (Αὐγούστῳ 1842)

Σὲ ζηλεύω! Μεταβαίνεις εἰς τὴν πόλιν τῶν θαυμάτων,
 τῶν συμφύτων παραλίῳ, τῶν ἀειθαλλῶν δασῶν,
 τῶν ἀγρύπνων ἀηδόνων, τῶν νυκτερινῶν ἀσμάτων,
 καὶ τῶν οἴκων τῶν ποικίλων καὶ τῶν θόλων τῶν χρυσῶν.

Εἰς τὴν γῆν τῆς ἐγεννήθην, καὶ ἡ μνήμη τῆς μ' εὐφραίνει·
 ἀλλ' εἰς τοὺς τερπνοὺς τῆς κόλπους πρὶν δὲν θέλω ἐπιστρέψει,
 ὁ σταυρὸς πρὶν ἐπιλάμψη εἰς τ' ἀλλόφυλα τεμένη,
 πρὶν τοὺς ἀνθηροὺς τῆς λόφους ἢ ἐλευθερία στέψη.

Τῷ Κ. Ε.

ἀπερχομένῳ εἰς Ἀθῆνας

Ἀπέρχου τοῦ προσφιλοῦς Ἑλληνικοῦ ἐδάφους,
 ὅπου ἠσπασθῆς τῶν κλεινῶν ἡρώων μας τοὺς τάφους,
 τῶν νέων καὶ τῶν παλαιῶν,
 ὅπου θριάμβους ψάλλουσιν ἡ αὔρα καὶ τὸ κῦμα,
 καὶ ὅπου τέχνης θαύματα ἐπάτει πᾶν σου βῆμα,
 κ' ἐρείπια λαμπρῶν ναῶν.

Ὅπου πολλάκις ἤκουσας, ἀρχαίων λόγων λάτρης,
 ἐν τῇ Πηνυκί ἀπόρρητον φωνήν, κ' ἐν τοῖς θεάτροις,
 κ' εἰς τὰ τεμένη τῶν Μουσῶν.

κ' εἰς τὸν Κεραμεικὸν σκιάς ἐξύπνας ἀθανάτους,
καί, μελετῶν τὸν Πλάτωνα, τὰ ἔχνη τοῦ Σωκράτους
ἐζήτεις εἰς τὸν Ἴλισσόν.

Ἐὰν δ' εἰς τὴν πατρίδα σου ὁπότε μεταβαίνης
συνεχομένην τὴν ἰδῆς ὑπὸ νυκτὸς μελαίνης
κ' ὑπὸ χειμῶνος ζοφεροῦ,
ἐπαναστρέφων νοερώς παρὰ τῇ Ἀκροπόλει,
τὸν οὐρανὸν τῆς Ἀττικῆς τὸν στίλβοντ' ἀναπόλει,
καὶ εὐχου, καὶ παρηγοροῦ.

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ

Πρὸς τὸν Κ. Α. Σοῦτζον, ἐπιστρέφων αὐτῷ ποίημά τι

• • • • •
Τοῦ ποιητικοῦ πυρός σας κ' ἐγὼ ἄλλοτε σπινθῆρα
εἶχον αἰσθανθῆ τὰ βάθη τῆς καρδίας μου νὰ καίη.
Ὁ ἀστήρ μου πλὴν ἐσβέσθη, καὶ εἰς τὴν νεκράν μου χεῖρα
ἀπὸ δάκρυα βρεγμένη ἐσιώπησεν ἡ λύρα,
ἢ ἐὰν ποτὲ ἠχήσῃ εἰς τὸν τάφον μου θὰ κλαίη.

ΕΤΕΡΟΝ

Πρὸς τὸν αὐτὸν, στέλλων αὐτῷ εἰσιτήριο ἐν τῇ Ἀκρόπολιν τῶν Ἀθηνῶν

• • • • •
 Ὅποτεν εἰς τὸν Ὑμητὸν προβῆ γαληνιαία
 ἢ ἀργυρᾶ σελήνη,
 ὅταν σκιάς ὁ Παρθενῶν γιγαντιαίας χύνη,
 τῆς ἀρχαιότητος αὐτὸς σκιά γιγαντιαία,
 τότε ἀργὰ τὴν ἀτραπὸν ἀνάβα τὴν ἐρήμην,
 καὶ κάθησον φιλοσοφῶν εἰς κρημνισμένην στήλην,
 καὶ ὄλος ἔνθους σύναζε λαμπρῶν ἀσμάτων ὕλην.

Ἐκεῖ ἄς ἐκαθήμην,
 ἐπὶ πετρῶν, ἀποθανῶν εἰς τῶν θνητῶν τὴν μνήμην,
 ἄς ἐλησμόνου, θεωρῶν τὰ ἔργα τῶν προγόνων,
 τὸ ψυχοφθόρον αἴσθημα τῶν ἐδικῶν μας πόνων!
 ἢ ἂν προώρισται νὰ ζῶ καὶ ν' ἀποθάνω κλαίων,
 χωρὶς λιμὴν νὰ προσδεχθῆ τὸν ναυαγοῦντα ναύτην,
 τὸ ὄνομα τὸ ἀντηχοῦν εἰς τὴν καρδίαν ταύτην,
 καὶ τὴν ἀρχαίαν δόξαν μας ἄς ἔφαλλον ἐκπνέων!
 ὦ! ἄφες, ρίψον ἀπὸ σοῦ τὰ βέλη τῆς σατύρας.
 Ἄφες τοὺς Πύθωνα νὰ ζοῦν, ὦ Ἕλλην Γιουβενάλε,
 καὶ χαλαρώσας εἰς χορδὰς τῆς φιλομώμου λύρας,
 τὴν δόξαν καὶ τὰς ἀρετὰς τῶν προπατόρων ψάλλε.
 Ἐὰν ὅταν ἐτάννυες τὰ πύρινά σου τόξα
 οἱ ἐκδικούμενοι λαοὶ σ' ἐπρόσφερον στεφάνους,
 ψάλλε μ' ἐμπνεύσεις ὑψηλὰς ὠδὰς ὑπερηφάνους,
 καὶ στέφανον ἀμάραντον σοὶ ἐτοιμάζ' ἡ δόξα.

ΕΙΣ ΤΟ ΛΕΥΚΩΜΑ

τοῦ Γ. Β.

Εἰς τοῦ βίου ὅποτε τὸ ρεῦμα
θ' ἀναχθῆς, ἀνασπῶν τὰς ἀγκύρας,
εἴθε οὖριον ἔχοις τὸ πνεῦμα,
εἴθε λεῖον τὸ κῦμα τῆς μοίρας.

Τὰ ἰστία θαρρόντως πετάσας,
καρτερίας προτόνους ἐντείνας,
εἴθε πλέοις ἀξένους θαλάσσας
ἀψηφῶν καὶ θυέλλας καὶ δίνας.

Τῆς φρενὸς διευθύνων τὴν κώπην
ἐκτὸς ὄλως παθῶν, ἐκτὸς σάλων,
εἴθε φέροις ἀπρόσκοπτον τρόπον
μεταξὺ τῶν τοῦ κόσμου ὑφάλων.

Ὅπως φθάσης δ' εἰς αἴσιον τέρμα,
κ' εἰς λιμέν' ἀσφαλῆ καταπλεύσης,
εἰς τὸν πλοῦν τῆς ζωῆς σου, ὡς ἔρμα
τὰς τῆς πίστεως πρόσλαβ' ἐμπνεύσεις.

Ὡς ἐφόδια δ' ἔχε τὸν ζῆλον
τὸν πρὸς πᾶν εὐγενὲς καὶ γενναῖον,
τὰ αἰσθήματ' ἀγάπης τῶν φίλων,
τὰς ἐνθέρμους εὐχὰς τῶν γονέων.

ΕΙΣ ΛΕΥΚΩΜΑ

τῆς Κυρίας Μ. Β.

Ἄν ἡ σιγῶσα προσευχὴ τῶν καρδιῶν ἀντήχει,
εἰς τὸ γλυκὺ ψιθύρισμα τῆς αὔρας τῆς ἑσπερινῆς
κ' εἰς τὴν γαλήνην τῶν νυκτῶν, ἦχος γνωρίμου σοι φωνῆς,
ὡς δέησις ἐπιφοιτῶν, θὰ σ' ἔλεγεν· Εὐτύχει.

Μακράν σου ὅ,τι τὴν ζωὴν λυπεῖ καὶ κατατρύχει.
Ἄγγελου προστατεύοντος ἅς σέ καλύπτωσι πτερὰ,
καὶ ἔστωσαν αἱ ὠραὶ σου ἀνοιξέων χρυσῆ σειρὰ,
κ' ἐρειδομέν' εἰς προσφιλῆ βραχίονα, εὐτύχει.

Ἄν δὲν ἐδόθη τοῖς θνητοῖς ἀδάκρυτος ἡ τύχη,
ἂν ὑγρανθοῦν ἐνίοτε οἱ μέλανές σου ὀφθαλμοί,
ἔστωσαν πάντοτε χαρᾶς ἢ συμπαθείας σταλαγμοί,
καὶ δυστυχίας δι' αὐτῶν πραύνουσα, εὐτύχει.

Καὶ ἂν ἐπέλθ' ἡ θύελλα βαρεῖα, μὴ ἀψύχει.
Ὅ σώζων τ' ἄνθη τῶν ἀγρῶν καὶ τῶν πτηνῶν τὴν φωλεάν
τοῦ ἐκλεκτοῦ τοῦ πλάσματος τὴν πατρικὴν του δεξιάν
πῶς θ' ἀποσύρη μὴ φοβοῦ, ἀλλ' ἔλπιζε, κ' εὐτύχει.

Εὐτύχει. Ταύτην τὴν εὐχὴν οἱ ἄτεχνοί μου στίχοι,
ἀπὸ καρδίας ρέοντες, ἐκπέμπουσι πρὸς τὸν Θεόν·
καὶ ὅταν αὕτη θὰ σιγᾷ, καὶ ὅταν θέλω παύσει ὦν,
ἅς ζῆ καὶ εἰς τὴν μνήμην σου ἢ ἐπωδός, Εὐτύχει!

ΕΙΣ ΛΕΥΚΩΜΑ

τοῦ Α. Β.

Νὰ γράψω στίχους μοὶ ζητεῖς διὰ τὸ λεύκωμά σου·
θέλεις καὶ πάλιν ν' ἀναβῶ τὴν ράχιν τοῦ Πηγάσου.
Ἄλλ' εἶν' ὁ Πήγασος τραχὺς, ἀφηνιᾶ κ' ἐκκρούει.
Καλῶ τὸν Φοῖβον βοηθόν· ὁ Φοῖβος δὲν μ' ἀκούει,
καὶ νὰ μ' ἰδῆς ἀνάσκελον ἱππότην ἐτοιμάσου.

Τὸν νοῦν μου εἰς καλώποδας ἀπέμαθον νὰ κλείω,
καὶ τὰς ιδέας μου ὡς βοῦς ἀρότρου νὰ ζευγνύω.
Διατελοῦσ' εἰς διαρκῆ διάστασιν τὰ ζεύγη.
Ὅταν εὐρίσκω ἔννοιαν, ἢ ἔκφρασις μοὶ φεύγει,
κ' ἐνίοτε ἀποσκίρτοῦν δραπέτιδες κ' αἱ δύο.

Ἄλλ' ἔστω πῶς κατώρθωσα, ἰδρῶν καὶ ἀπαυδήσας,
τῶν ιδεῶν τὰς πτέρυγας νὰ περικείρω ἴσας,
καὶ τὰς ιδέας φαλακρὰς ἐν χρῶ νὰ κατακείρω.
Τί ἂν τὸ πνεῦμά μου στρεβλῶ; τί ἂν τὸν χάρτην φθείρω;
τί ἂν λαλῶν ἀποστομῶ τοῦ Παρνασοῦ τὰς κίσσας;

Τί ἂν ὁ νοῦς μου δὲν πηχθῆ ἢ ἀποκάμη τίκτων
παρίσους φράσεις, ὄρμαθούς ὁμοιοκαταλήκτων,
ἂν συλλαβὰς σφυρηλατῶ, ἂν πελεκῶ ἰάμβους;
Δὲν θενὰ δρέψω δι' αὐτὰ ποιητικούς θριάμβους·
δὲν θὰ κινῶ εἰς θαυμασμὸν, ἀλλὰ θ' ἀξίζω οἶκτον.

Ἄλλ' ἀντὶ ἴσως τοῦ νοῦς ἂν τὴν καρδίαν κρούσης,
 ἐλπίζεις κελαδήματα ποιήσεως ν' ἀκούσης;
 Νομίζεις ὅτι τὸν ἀφρὸν τῆς Κασταλίας πίνω;
 Δακρύων τὸ ποτήριον εἶν' ἔμπλεον ἐκεῖνο,
 φαιδρὰ δὲν εἶναι πρόποσις τῆς γλυκυφώνου μούσης.

Τῆς Μούσης; Φεῦ! Ἦν ἐποχὴ καθ' ἣν μοι ἐπέφάνη·
 Ἀκτίνων περιέβαλλε τὴν κόμην της στεφάνη,
 καὶ τῶν γοργῶν της ὀφθαλμῶν ἐξήστραπτον ἀκτῖνες.
 Βαθέως τῆς καρδίας μου ἐσκίρτησαν αἱ ἴνες,
 κ' εἰς μέθην ἄγνωστον ὁ νοῦς παραδοθεὶς ἐμάνη.

Ὡραία ἦν ὡς ἀνοιξὶς τῶν οὐρανῶν ἡ κόρη.
 Τὸ βλέμμα εἶχε συμπαθὲς ὁπότεν μ' ἐθεώρει·
 κ' εἶδα ποτὲ, τὴν χάριν της κοσμοῦν, νὰ διαστείλῃ
 οὐράνιον μεδίαμα τ' ἀθάνατά της χεῖλη·
 καὶ μειδιῶσα, ὄλας μου τὰς θλίψεις παρηγόρει.

Τὴν εἶδα καὶ ὅτ' ἔπασχον, καὶ ἡ καρδιογνώστις
 μακρὸν μ' ἠτένισε, καὶ ἦν ὑγρὸς ὁ ὀφθαλμὸς της,
 κ' ἐσκίαζε τὴν ὄψιν της βαρυθυμίας νέφος.
 Τὴν εἶδα ὅτι ἔκλαιε, καὶ ἔκλαυσα ὡς βρέφος,
 κ' ἦν ἡ καρδία μου κηρὸς τηκόμενος ἐμπρὸς της.

Ἄλλοτε, — ὄραμα γλυκύ! — μ' ἐφάνη προσελθοῦσα,
 καὶ ἔνευσεν ἐπάνω μου, κ' ἐχάραξεν ἡ Μοῦσα
 δι' ἄκρου τοῦ δακτύλου της ἐπὶ τὸ μέτωπόν μου
 τὰς δύο λέξεις «σ' ἀγαπῶ» καὶ διὰ τῶν φλεβῶν μου
 ἐχύθη λάβα ρέουσα καὶ φλόξ κυκλοφοροῦσα.

Τῆς ἀρμονίας μ' ἔνευεν ὑπερχειλῆς φιάλη,
 κ' ἐνθουσιῶν τὸ στόμα μου ἠνοίγετο νὰ ψάλη,
 ὅταν τὴν εἶδα, κ' ἤστραψε τὸ βλέμμα της ὀργίλως,
 καὶ ἀπεστράφ', εἰρωνικῶς προτείνουσα τὸ χεῖλος,
 καὶ ὅτ' εἰσὶν ἐνόησα οἱ ἐκλεκτοὶ της ἄλλοι.

Δι' ἄλλους νεωτέρους μου ὁ μαγικός της γέλωσ
 καὶ οἱ γλυκεῖς της ψίθυροι· μετ' ἄλλων εὐτραπέλως
 ἢ τρυφερῶς συνομιλεῖ, σεμνολογεῖ ἢ παίζει·
 ἐμὲ δ' ἢ ἐγκατάλειψις εἰς θάνατον πιέζει,
 κ' ἐκπνέει πρὶν ἢ διαβῆ τὰ χεῖλη μου τὸ μέλος.

Σιγὴ μοὶ πρέπει τοῦ λοιποῦ. Αἶ πρώται τῶν νιφάδων
 τὰ βλέμματ' ἀποτρέπουσι τῶν Ἑλικωνιάδων.
 Εἰς τ' ἄνθη τὰ ἔαρινὰ ἀρέσκονται κ' ἐκεῖναι.
 Εἶναι ἀθάνατοι Θεαί, πλὴν καὶ γυναῖκες εἶναι,
 καὶ γέλωτά των ἄσβεστον κινεῖ ὁ κύκνος ἄδων.

Ἦδη τὸ στάδιον ὑμῶν. Σεῖς ψάλλετε, οἱ νέοι.
 Δὲν ἦτο Μούσης ἡ μορφή ἦν εἶδα νὰ σ' ἐμπνέη;
 Ἐσίγα, καὶ τὴν ἤκουες, ὠμίλει, καὶ ὠχρίας,
 κ' εἰς τὸ εὐρύ σου μέτωπον νεφέλας ἢ αἰθρίας
 οἱ ὀφθαλμοὶ της ἔφερον, ὡς ἥλιοι ὠραῖοι.

Γλυκὺ ἐκ τῶν χειλέων σου τῶν ποιητῶν τὸ μέλι
 τότ' ἔρρεε.—Μελωδικὴ τοῦ Παρνασσοῦ κυψέλη,
 σεῖς τῶν προγόνων βόσκετε τὰς δάφνας· σεῖς τὴν λύραν
 τονίσατε, τοῦ Σολωμοῦ, τοῦ Ζαλακώστα χήραν,
 καὶ σεῖς τ' ἀρχαῖ' ἀνεύρετε πολὺδοξά μας μέλη.

Μετὰ μικρὸν ὑμνούμενον θὰ φέρωσιν αἱ φῆμαι
τὸ ὄνομά σου, ποιητά. Τότε νεκρὸς θὰ εἶμαι,
διότι ὁ ἀκοίμητος εἰς τὴν ψυχὴν μου σκώληξ
μὲ δάκνει, καὶ θενὰ ραγῆ τοῦ βίου ἢ πομόλυξ.
ὦ! τότε ψάλλ' ἐνίοτε ἐκεῖ ὅπου θὰ κεῖμαι.

Εἰς τὰς γλυκείας σου ὠδὰς θενὰ ἐπικροτήσω·
καὶ ἡ φωνή σου, ἄγγελος τῆς γῆς ὅπου θ' ἀφήσω,
θενὰ μοι φέρη τὴν ἠχὴ ἀπὸ τὸν ἄνω βίον
τῆς εὐτυχίας ἣν εἰς σὰς ἀπήντησα πλησίον,
τοῦ πλούτου ὃν θενὰ θρηνῶ καταλιπὼν ὀπίσω.

Τῆ Α. Θ.

Ἡτις μοὶ ἔπεμψε τὴν φωτογραφίαν τῆς ἐκ Κερκύρας (ὀλίγον πρὸ τῆς τῶν νήσων προσαρτήσεως),
καὶ ἣτις παύσασα διισχυρίζετο ὅτι ἡγάπα μάλιστα τοὺς τότε ἄρχοντας τῆς πατρίδος τῆς.

Ναὶ, εἶδα τ' ἀνθοστόλιστα παράλια τῶν νήσων·
εἶδα τὰς πόλεις τὰς λευκὰς ἐπὶ τῶν παραλίων.
Μὲ πάλλον στῆθος ἔτρεχον διὰ τῶν παραδείσων·
νὰ δρέψω ἐπεθύμησα ἐν ἄνθος, κ' ἐδειλείων.

Σὺ μοὶ τὸ ἔπεμψας, γλυκὺ πλησίον μου νὰ θάλλη,
εἰς τὴν καρδίαν θέλγητρον, μαγεία εἰς τὰς φρένας·
τὰς ἑπτὰ νύμφας παριστῶν τὰς ἀναδυομένας,
εἰς ἐν ὁμοῦ ν' ἀντανακλᾷ καὶ τῶν ἑπτὰ τὰ κάλλη.

Ὁ οὐρανός σας δι' αὐτοῦ ἀκτῖνας θὰ μοὶ στέλλῃ,
 ἀρώματα ἢ αὐρά σας, ἥτις εἰς ἄνθη πνέει,
 μεϊδιάμα οἱ λόφοι σας θὰ στέλλωσ' οἱ ὠραῖοι,
 κ' ἡ θάλασσα κελάδημα, κ' αἱ ἀηδόνες μέλη.

Θὰ μ' ἐνθυμίζῃ τὴν σεμνὴν βασιλικὴν παρθένον
 ἐπὶ τῆς ἄμμου σώζουσιν τὸ θῦμα τῶν κυμάτων,
 καὶ, διὰ τῆς γλυκύτητος τῶν συμπαθῶν βλεμμάτων,
 εἰς τὴν ζωὴν τὸν ναυαγὸν ἀνακαλοῦσαν ξένον.

Τὴν ἔνθου θὰ μ' ἀναπολῆ τῆς Αἰολίδος Μοῦσαν,
 τοῦ ἔρωτος τὴν ὑμνωδὸν, τὴν μάντιν τῆς καρδίας,
 τὴν ξένην γῆν ἀρμονικῆς πληροῦσαν θρηνωδίας,
 καὶ εἰς τὸ κῦμα ἴασιν τοῦ πάθους τῆς ζητοῦσαν.

Ἐξ ἀργυροῦ προκύπτουσιν ἀφροῦ θὰ μοὶ δεικνύῃ
 εἰς Κύθηρα τὴν πάγκαλον μορφὴν τῆς Ἀφροδίτης.
 Τοὺς οὐρανοὺς θ' ἀνοίγωσιν οἱ θεῖοι ὀφθαλμοὶ τῆς,
 κ' εἰς τῶν βλεμμάτων τῆς τὸ φῶς ἡ γῆ θενὰ μεθύῃ.

Ἀγάπα τὴν πατρίδα σου, καὶ καύχημα θεώρει
 πῶς ἐγεννήθης Ἑλληνίς. Κοσμοῦσιν ἀναμνήσεις
 καὶ καλλοναὶ τὰς νήσους σας, καλὴ τῶν νήσων κόρη.
 Διπλοῦν ταῖς φέρει στέφανον ἡ δόξα καὶ ἡ φύσις.

Ἡ ὥρα ἔφθασεν, ἐντὸς τῆς μητρικῆς ἀγκάλῃς
 νὰ περιβάλλῃ ἡ Ἑλλάς τὴν προσφιλεῖ ἑπτάδα.
 Ὠρίσθης εἰς Ἑλληνικὸν παράδεισον νὰ θάλλῃς,
 ἄνθος τῶν κήπων τῶν χρυσῶν. Ἀγάπα τὴν Ἑλλάδα.

ΕΙΣ ΛΕΥΚΩΜΑ

τῆς Κυρίας Π. Κ.

ὑπὸ εἰκόνα ξηροῦ φύλλου

(Τὰ πλεῖστα φύλλα τοῦ λευκώματος περιέχον τεχνητὰ στεφάνια ἀνθέων)

Εἰς ἀνοθέσμας ἐκ χειρῶν
 τοσοῦτων φίλων
 ἄσμον, ἄχρουν καὶ ξηρὸν
 τί θέλει φύλλον;

Δὲν εἶναι δάφνη, προῖον
 τοῦ Ἑλικῶνος·
 καὶ τὸ ἐξήρανε χιῶν,
 πνοή χειμῶνος.

Δὲν ἔπτε τὴν πρωϊνὴν
 μαίτου δρόσον,
 ἀλλὰ πεσὸν, ὑπὸ δεινὴν
 ἐτάκη νόσον.

Μῦρον δὲν πέμπ' εἰς οὐρανόν,
 οὐδ' εὐωδίας,
 οὐδὲ σκιάζει τὸ πτηνόν
 τῆς μελωδίας.

Δὲν ἔχει πράσινον, νεκρὸν
 ἔχει τὸ χρῶμα.
 Καθεῖς τὸ ρίπτει, καὶ πικρὸν
 εἶν' εἰς τὸ στόμα.

Τὸ σύρουσι κατὰ κρημνῶν
 χειμάρρων λίθοι,
 καὶ τοῦ στελέχους του γυμνόν,
 κατεπατήθη.

Δέν εἶναι φύλλον τῶν χρυσῶν
 καὶ τῶν ποικίλων.
 Ἐκ τῆς καρδίας ἐκπεσόν,
 εἶν' ἐν τῆς φύλλον.

Ἄφ' οὗ τὸ ὕδωρ τῆς πηγῆς
 δέν τὸ ἠδύνει
 οὐδ' ἔχει κλάδον ἐπὶ γῆς
 χλωρόν νὰ μείνη,

Ἄφ' οὗ κρυπτός, ἀνιλετής
 τὸ τρώγει σκώληξ,
 καὶ διεβράγ' ἡ τῆς ζωῆς
 αὐτοῦ πομφόλυξ,

Ἄφ' οὗ τὸ ἤρπασε στροφή
 σφοδρῶν ἀνέμων,
 ὦ! ἄφες, ἄφες νὰ ταφῆ
 ἐδὼ εὐδαῖμον.

ΠΡΟΠΟΣΙΣ

εἰς τοὺς γάμους ΣΤΕΦΑΝΟΥ Κ. καὶ ΔΕΣΠΟΙΝΗΣ Π.

Δικατετράστιχον

Ἐγείρομαι εἰς πρόποσιν. Ἄν καὶ ποτὲ μὴ πίνων,
οὐχ ἦττον ὅμως πρόθυμος λαμβάνω τὸ ποτήριον.
Ἐν αἴσθημα κυκλοφορεῖ ἐντός μου μεθυστήριον.
Θερμαίνει τὴν καρδίαν μου χαρὰ ὑπὲρ τὸν οἶνον.

Τοῖς νεονύμφοις φέρομεν εὐχῶν ἑκατομμύριον,
ἀπόλαυσιν τῶν ἀγαθῶν ἀπάντων τῶν γηένων,
καὶ ἔρωτα ἀγήρατον, τὸ πρῶτον ἐξ ἐκείνων,
πρὸς ὃ οὐδέν ἐστι χρυσὸς, ἀδάμας καὶ ἀργύριον.

Εὐδαίμων νύμφη! Πάντοτε εὐδαίμων, καθὼς ἦτον
ὅτε εἰς τὴν κοσμοῦσάν την στεφάνην τῶν χαρίτων
προσέθηκε τὸν Στέφανον τῆς εὐγενοῦς ζωῆς της!

Εὐδαίμων πῶς ἀπήντησεν ἐπίσης ὁ νυμφίος
τὴν Δέσποιναν τοῦ βίου του· καὶ ὅλος των ὁ βίος
ἔσται χαρὰ εὐήλιος, ἔρωσ θερμὸς καὶ πίστις.

ΑΥΤΟΣΧΕΔΙΟΝ

ΠΕΡΙ ΤΗΝ ΜΟΝΗΝ ΤΗΣ ΠΕΝΤΕΛΗΣ

Ἰπὸ τὰς λεύκας τὰς πυκνάς, ἔπου μυρίζει θύμος,
ἐντός κελλίων σκοτεινῶν, ἀλλ' ὄχι ἀκαθάρτων,
ἐζήσαμεν μὲν μὲ τυρὸν ξηρὸν καὶ μαῦρον ἄρτον,
ἀλλὰ, τὸ κυριώτερον, ἐζήσαμεν εὐθύμως.

Δὲν ἦτον ἡ ἀνάπαυσις μεγάλ' εἰς τὰ κελλία.
 Πλὴν τί; Ἐξηπλονόμεθα εἰς τρυφηλὰ τριφύλλια.
 Τὴν δίαιταν κατέκρινεν ὀλίγον ἡ κοιλία,
 ἀλλ' εἰς ἀμπέλια ξέφρακτα ἐκλέπτομεν σταφύλια.

Πολλάκις ψάλλται πτερωτοὶ τὴν νύκτα μᾶς ἐξύπνων,
 ἐν ᾧ ἀνεῖρπον ἄπτερα τινὰ εἰς τὰς σινδόνας.
 Ἄλλ' ἀπεζημιούμεθα εἰς τῆς ἡμέρας ὕπνον
 ὑπὸ τὰς λεύκας τὰς πυκνάς, κωφοὶ πρὸς ἀηδόνας.

Ἡ κορυφή βλέπει μακρὰν ὑπὲρ τὸν Μαραθῶνα.
 Φαίνονται νῆσοι, θάλασσα, καὶ ἴσως ἡ Ἀσία.
 Ἐδῶ, ὑπὸ τοὺς πρόποδας δὲν βλέπει αὐτὰ μόνχ,
 ἀλλ' ἑκατονταπλάσια αὐτῶν, ἡ φαντασία.

Οὐδὲ πλὴν κατηργήσαμεν τοὺς πόδας κατὰ κράτος·
 Ὅπου τὸ λεπτοκάρυον ὠρίμαζεν εἰς δάση,
 ὅπου εἰς θάμνους ἔλαμπεν ἡ κόμμαρος ἢ βάττος,
 ὡς κυνηγοὶ ἐτρέχομεν τίς πρῶτος νὰ τὰ φθάσῃ.

Μᾶς ἠκολούθει ὁ Ἄζορ, μὲ ἀξιώσεις σκύλου,
 ἀπόγονος παρηκμακῶς ἐλάφου καὶ καμήλου.
 Σχιρτῶσ' αἱ αἴγες τῶν βουνῶν τὸν ἐχαιρέτων τράγον,
 ἐγὼ δὲ τὸν ἀπέφευγον ὡς θῆρ' ἀνθρωποφάγον.

Καὶ οὕτως ὄλα τὰ λεπτὰ νυκτός τε καὶ ἡμέρας
 τ' ἀπελαμβάνομεν φαιδρὰ, ἐλεύθερ' ἀθυμίας,
 ἡμεῖς, τὰ πέντε δίποδα, καὶ τὸ τετράπουν τέρας,
 εἰς κόλπους τῆς ἀσκητικῆς γλυκειᾶς ῥαθυμίας.

ΕΙΣ ΛΕΥΚΩΜΑ τοῦ Α.

Ἄναγόμενος ἤδ' εἰς τὰ ξένα,
 συνταγὴν λάβ' ἐφόδιον μίαν·
 Διατῆρει θερμὴν τὴν καρδίαν,
 καὶ ψυχρὰν διατῆρει τὴν φρένα.

Τῆς Κυρίας Ε. Μ.

Τὸ ῥόδον κοσμοῦσιν ἀμίμητα κάλλη,
 τὸ Ἴον σεμνότης κοσμεῖ· ἀλλὰ ποῖον,
 ἐνοῦν ἀμφοτέρων τὰς χάριτας, θάλλει
 καλὸν ὡς τὸ ῥόδον, σεμνὸν ὡς τὸ Ἴον;

Τῆς Κυρίας Α. Π.

Ἐν μέσῳ τόσων σοι γνωστῶν καὶ φίλων ὀνομάτων
 μὴ ἀποβάλης μεθ' ὀργῆς ἐν ὄνομ' ἀδιάφορον,
 καθὼς ἐν μέσῳ εὐθαλλῶν ῥοδωνιῶν, τὴν βάττον
 δὲν ἀνασπᾶς τὴν ἄφορον.

Ἄγνωστος

Τί ἂν εἰς ἄγνωστον Θεᾶν, ὡς οἱ ἀρχαῖοι, θύω;
 Πρὸς κόσμον σπεύδω ἄγνωστον, καὶ ἔρχομ' ἐξ ἀγνώστου·
 ἀγνώστως διεβίωσα, καὶ εὖρον ἐν τῷ βίῳ
 ἔτι γλυκύτερος καρπὸς ὁ ἀγνωστότερός του.

Ἐπὶ φύλλου λευκώματος
τῆς Κυρίας Α. Β.

καριστῶντος παντοῖα κοσμήματα

Λάμπουσ' οἱ κόσμοι τῶν ἀδαμάντων
καὶ τὰ ἐκπώματα τ' ἄργυρᾶ
πλὴν ὡς οὐδ' ἄργυρος οὐδ' ἀδάμας
λάμπ' ἡ καρδία ἡ καθαρὰ.

Τῆς Κυρίας Μ. Τ.

Ἐκ τῶν τοῦ ΒΥΡΩΝΟΣ

Καθὼς συχνὰ ὀνόματα ἀποθανόντων φίλων
μαῖς σταματῶσ' εἰς μάρμαρον μεμονωμένων τάφων,
εἴθε παρόμοιος ἐδῶ τὸ ὄνομά μου γράφων,
να σταματῶ τὸ βλέμμα σου ἔς αὐτὸ τὸ λευκὸν φύλλον.

Ἄν μετὰ χρόνους τὸ ἰδῆς ποτὲ συλλογισμένη,
ὡς ἐνθυμεῖσαι τοὺς νεκροὺς κ' ἐμὲ τότε ἐνθυμήσου,
καὶ ὡς εἰς τάφον, ὑπ' αὐτὸ τὸ φύλλον συλλογίσου
ἡ φιλικὴ καρδία μου πῶς κεῖται τεθαμμένη.

Τῆς Κυρίας Α. Β.

ὑπὸ ζωγραφικῶν περιστάσεων αὐτὴν ὡς ῥόδον, καὶ τὴν φίλην τῆς Α. Β. ὡς κρίνον

Καλὸν τὸ ῥόδον τὴν ὄψιν εἶναι, ὡς σεμνὴ κόρη ἐρυθριῶν.
 Λάμπει τὸ κρίνον εἰς τὰ πεδία λευκὸν καὶ ἄσπιλον, ὡς χιών.
 Ὅταν τὰ δύο δ' εἰς ἀνθοδέσμην διὰ ταινίας δεθοῦν χρυσῆς,
 τότε ἀλλήλως ἀναπληροῦνται εἰς τελειότητα, καθὼς σεῖς.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟΝ

διὰ προσφορὰν κεντῆ τοῦ τινος χειροτεχνήματος, τῷ νέῳ ποιητῇ Δελ...

Ναί, δέχομαι τὸ δῶρόν σου εὐγνωμονῶν,
 καλῆς χειρὸς καλλιτέχνα κεντήματα.
 Ἐνοῦς' εἰς ῥόδα τὸ γλαυκὸν τῶν οὐρανῶν,
 ὡς συνενοῖς σὺ ποίησιν κ' αἰσθήματα.
 Λαμπρὰ εἰσὶ τῶν ῥόδων σου τὰ χρώματα.
 Ἄοσμα, λέγεις· ἀλλ' ἐγὼ, ἐπικροτῶν,
 εὐρίσκω εἰς τοὺς στίχους σου λιβανωτὸν,
 ἀρχαῖκά τοῦ Παρνασσοῦ ἀρώματα.

ΕΠΙΤΑΦΙΑ

ΕΠΙΓΡΑΦΕΝ ΕΠΙ ΤΟΥ ΤΑΦΟΥ ΤΟΥ ΝΕΟΦΥΤΟΥ ΔΟΥΚΑ

Ἡ ψυχὴ του ἐπτερώθη πρὸς μονὰς τὰς αἰωνίας,
τὸ δὲ σῶμά του καλύπτει ἡ Ἑλλάς ἢ προσφιλῆς του.
Ὅσω δ' ἂν τιμῶσα μένη τὴν παιδείαν ἢ πατρίς του,
εὐσεβῆ θὰ σώζῃ μνήμην τοῦ δαδούχου τῆς παιδείας.

ΕΠΙ ΤΟΥ ΤΑΦΟΥ ΤΗΣ ΕΡΥΦΙΛΗΣ

Ἐνταῦθα, κόρη τρυφερά, ὑπνώττ' ἡ Ἐρυφίλη.
Ἐν ᾧ χαρᾶς, νεότητος τῆ ἐμειδία μέλλον,
καὶ τὴν ζωὴν ἠσπάζοντο τὰ ῥόδινά της χεῖλη,
ἠνοιχθη ἀνυπόμονος ἡ αἰωνία πύλη,
κ' εἰς οὐρανοὺς τὴν ἀδελφὴν ἐδέχθη τῶν ἀγγέλων.

ΕΠΙ ΤΟΥ ΤΑΦΟΥ ΤΗΣ ..... ἐκ Κύπρου,

ἀποθανούσης ἐν Αἰγύπτῳ

Μόλις θάλλουσαν ἐντός σου τὴν νεότητα ἠσθάνθης,
εἰς τὸν βόρβορον τῆς γῆς μας μόλις ἤγγισας τὸν πόδα,
κ' εἰς τὸν οὐρανὸν ἀπέπτῃς, κ' εἰς τὴν γῆν μας ἐμαράνθης,
ὡς οἱ ἄγγελοι πετῶσιν, ὡς μαραίνονται τὰ ῥόδα.
Ἄνθος τῶν Κυπρίων κήπων, σ' ἔθαψαν παρὰ τὸν Νεῖλον,
ἔπου κλαίει παραρρέων τὸ ἀέναόν του ῥεῦμα,
πίνον δάκρυα γονέων καὶ συζύγου σου καὶ φίλων,
ποῦ σ' ἐλάτρευον γυναῖκα, καὶ σ' ἐπικαλοῦνται, πνεῦμα.

Της Ε..... Β.....

(ἰτῶν κα')

Τὸ κάλλος της κατώπτριζε τὸ ψυχικόν της κάλλος·
εἰς τὸν γλυκύν της γέλωτα αἱ Χάριτες ἐγέλων.
Τὸν κόσμον ὃν ἐστόλιζεν ἐφθόνησεν ὁ ἄλλος,
καὶ ἀνηρπάγ' εἰς τοὺς χοροὺς τῶν ἀδελφῶν ἀγγέλων.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ ΚΑΡΑΤΖΑ.

γεννηθέντος ἐν Βυζαντίῳ τῷ ἈΨΤΕ', ἀποθανόντος ἐν Ἄγει, οὐ ἐπίσβειαι, τῷ ἈΩΣ'

Ἐπὶ τάφου ἐγεθθέντος ὑπὸ τῆς συζύγου του

«Εἰς τοῦ τάφου μου τὴν πέτραν ἓνα δάκρυ σου ἂν χύσης·
» τὸ νεκρόν μου πτώμα πάλιν δύνασαι νὰ συγκινήσης.
» Εἰς τὸν τάφον καταβαίνων ἀμοιβὴν δὲν σὲ ζητῶ·
» τ' ὄνομά μου νὰ ξεχάσης μετ' ὀλίγον ἀπαιτῶ¹.»

Ταῦτα ζῶν, ποθινὲ ἄνερ, μ' ἔμμετρον φωνὴν ἠυχθήθης·
ταῦτα εἰς τὴν πλάκα γράφει ἀπαράμυθος γυνή,
ἥτις ἐπὶ γῆς ἀκόμη ἔμεινε νὰ σὲ θρηνῇ,
ἐκψυχῆς τὰς ἐντολάς σου ἐκπλήροῦσα, πλὴν τῆς λήθης.

¹ Τετράστιχον ποιηθὲν ὑπὸ τοῦ ἰδίου Κ. Καρατζά.

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΚΑΡΑΤΖΑ

(τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀνωτέρου)

Ἰπὸ τῆς μητρὸς αὐτοῦ

Τοῦ φιλτάτου τῆς ψυχῆς μου ὦ σκιά ἡγιασμένη,
 ἀφ' ἧς ὥρας ἐπτερώθης εἰς οὐράνια τεμένη,
 τὸ πᾶν περίξ μου, ὁ κόσμος καὶ ἡ φύσις μετετρέπη.
 Ἐν δὲ μένει, κ' εἰς αἰῶνας ἀμετάτρεπτον θὰ μένη,
 τῆς μητρὸς σου ἡ ἀγάπη.

Τ ο ς Κ . Χ . Ι .

ε τ ῶ ν ν ε'

Χρηστὸς ἀνὴρ εἰς ἱερὸν ἐδῶ κοιμᾶται τόπον.
 Ἦν ἐν ἀγάπῃ καὶ τιμῇ ἐν μέσῳ τῶν ἀνθρώπων·
 ἀλλὰ ἐν πλούτῳ κ' ἐν ἀκμῇ τὴν γῆν ἀφῆκε, ν' ἀναβῇ
 ἔπου πλουσία δίδοται τῶν ἀρετῶν ἡ ἀμοιβή,
 καὶ ἔπου ἡ ἀνάπαυσις ἀπὸ δεινῶν καὶ κόπων.

Α Λ Λ Ο

Μὴ θρηνηῖτε παράκαιρον θέσπισμα μοίρας
 ἀναπύσεως ἂν τῷ ἡτοίμασε μέρος.
 Καλὸν εὔρε λιμένα πρὶν φθάσῃ τὸ γῆρας.
 Εὐπραγίαν ἐνταῦθα ὁ δίκαιος σπείρας,
 συνεχόμεισ' ἐκεῖ τὸ ἀθάνατον θέρος.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ**ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΚΛΟΓΗΝ ΤΟΥ ΑΛΦΡΕΔΟΥ**

(ὕπὸ εἰκόνα αὐτοῦ)

Τοὺς Ἑλληνας χειροκροτεῖ ἡ μήτηρ τῶν Βυρώνων,
 τῆς Σαλαμῖνος τὸν λαὸν λαὸς θαλασσομέδων·
 καὶ ἡ Ἑλλάς ἐπὶ τῆς γῆς τοῦ Περικλέους, θρόνον,
 τὸν θρόνον τῆς Ἀνατολῆς προσφέρ' εἰς τὸν Ἀλφρέδον.

ΕΙΣ ΚΥΡΙΑΝ ΖΗΤΗΣΑΣΑΝ ΙΔΙΟΧΕΙΡΟΝ ΜΟΥ

~~~~~

Τῆς χειρός μου ζητεῖς ἀσθενεῖς χαρακτῆρας.
 Ἴδου, ὡς τοὺς χαράττ' ἡ ἀκμὴ τοῦ καλάμου.
 Εἰς αὐτοὺς βλέπεις ἢ δ' ὑποτρέμει τὸ γῆρας,
 καὶ ἡ χεὶρ δὲν θ' ἀργήσῃ νὰ πέσῃ νεκρά.
 Ὅταν θέλει σβεσθῆ μετ' ἐμοῦ τ' ὄνομά μου,
 καὶ ἡ μνήμη μου, ὡς γεγραμμένη ἐπ' ἄμμου,
 ἐνθυμήματ' ἄς μένωσι ταῦτα μικρά.

ΕΠΙ ΤΟΥ Α' ΤΟΜΟΥ ΤΗΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΩΣ ΤΟΥ ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΥ

προσπερομένου τῆ Κυρία ΣΟΦΙΑ: Β.....

~~~~~

Μικρὸν ἔναυσμα μνήμης προσφέρ' ἡ φιλία,
 τὴν ἀρχαίαν σοφίαν τῆ νέα Σοφία.

ΕΠΙ ΤΟΥ Δ' ΤΟΜΟΥ ΤΗΣ ΑΥΤΗΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΩΣ

τ η α υ τ η

Ἰδοῦ καὶ τόμος τέταρτος. Οὐδὲ λεπτόν δὲν δίδεις.
 Καὶ ἔμως περιέχεται ὁ μέγας Ἀριστείδης,
 ὁ μέγας Κάτων εἰς αὐτόν.— «Φοβοῦμαι τούς μεγάλους.»
 Ἄρνεῖσαι τούτους; Παρεμπρός. Κατάβα εἰς τοὺς ἄλλους.
 Τί λέγεις; δὲν σ' εὐαρεστεῖ οὐδὲ ὁ Φιλοποίμην;
 Ἦτον ἀνὴρ περίφημος αὐτός.— «Φοβοῦμαι φήμην.»
 Ἄλλὰ θὰ ἔχῃς μετ' αὐτοὺς τὸν Πύρρον καὶ τὸν Μάριον,
 τὸν Φλαμινῖνον Κόιντον.— «Φοβοῦμαι συναξάριον.»

ΕΠΙ ΑΝΤΙΤΥΠΟΥ ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΩΣ
 ΤΩΝ ΔΙΗΓΗΜΑΤΩΝ ΜΟΥ

Ἄθλια μεταμπίσεις ἀθλίων πρωτοτύπων,
 κακὸν προσθεῖσα εἰς κακὸν, καὶ εἰς τὸν ρῦπον ρῦπον.

ΕΠΙ ΙΕΡΑΣ ΓΡΑΦΗΣ

Τὸ ταμεῖον τῆς σοφίας, τὸ βιβλίον τῶν βιβλίων,
 ἑδηγὸς εἰς τὸν παρόντα καὶ τὸν μετὰ ταῦτα βίον.

ΕΠΙ ΕΙΚΟΝΟΣ ΤΗΣ Κ...

περιστώσης αὐτὴν παιδίον

Τίς εἶναι ἡξεύρεις. Ἴδὲ ποῖα ἦτον.
 Ὁ κάλυξ ἀνέφυ εἰς ἄνθος χαρίτων.

¹ Συνεχῆς ἀστεία ἔκφρασις τῆς εἰς ἣν τὸ βιβλίον προσεφέρετο.

ΕΙΣ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΝ ΜΟΥ

Εἰκὼν μου εἶναι αὐτή, πλὴν δὲν μὲ ὁμοιάζει.
Τὸ πρόσωπον, ἀλλ' ὄχι τὸ αἰσθημα ἐκφράζει.

Δ Δ Δ Ο

Εἶν' ἡ εἰκὼν ὁμοία μου, ἂν νὰ πιστεύσω πρέπη.
Ὅμοία μου; Τί ὠφελεῖ;
Ὅταν τὴν στέλλω πρὸς ὑμᾶς, τὴν ἤθελον νὰ ὁμιλῇ,
πρὸ πάντων δὲ νὰ βλέπη.

ΕΙΣ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΝ ΜΟΥ ἢ Κ. Α. Κ.

Αἷμα ἂν ἐξωογόνει τὴν καρδίαν καὶ τὰς φλέβας,
ἡ καρδία του φιλίαν θενὰ ἔπνεε καὶ σέβας.

ΕΠΙ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΣ ΜΟΥ

προσφερομένης εἰς τὰς δύο ἀδελφάς Σ....., ποιητρίας

Εἰς τὴν χροεῖαν τῶν Μουσῶν συνήθισα νὰ θύω·
ἀλλ' ἐδυστρόπουν πρὸς ἐμὲ αἱ παλαιαὶ ἐννέα.
Ἀπελπισθεῖς τῶν παλαιῶν, ἐστράφην πρὸς τὰ νέα,
καὶ εὐχομ' εὐμενέστεραι νὰ μοὶ φανοῦν αἱ δύο.

ΕΠΙ ΡΙΠΙΔΙΟΥ ΤΗΣ ΚΟΜΙΣΣΗΣ Φ.

Υἱὸς γλυκὺς τοῦ ἔαρος ὁ ζέφυρος, εὐδαίμων
 εἰς τ' ἄνθη τὰ μυρίπνοα πετᾶ καὶ τὰ φιλεῖ.
 Πολὺ δ' εὐδαιμονέστερος σὲ περιπνέει τρέμων
 ὁσάκις τὸ ριπίδιον αὐτὸ τὸν προσκαλεῖ.

ΕΙΣ ΑΝΘΟΔΕΣΜΗΝ ΨΕΥΔΩΝ ΑΝΘΕΩΝ

Ἄν μειδιάσης, βλέπουσα τὸ εὐτελὲς τοῦ δώρου,
 καὶ τ' ἄνθη, ἃ συνέλεξα εἰς κήπους τοῦ Βοσπόρου,
 ἐν σοὶ ζητῶ· τὸν πέμποντα μὴ παῦ' ἐνθυμουμένη
 ἐν ὄσῳ μόνον θάλλουσα ἢ ἀνθοδέσμη μένει.

ΕΙΣ ΕΙΚΟΝΑ ΤΗΣ Κ...

Ναί, ἀντιγράφει ἡ εἰκὼν
 τὸ εὐγενὲς σου σῶμα,
 τὸ μέτωπόν σου τὸ λευκὸν
 καὶ τὸ γλυκὺ σου στόμα.
 Πλὴν τῆς ψυχῆς σου τὸ γλυκὺ
 αὐτὴ δὲν ἀντιγράφει.
 Γραφίς εἰς τοῦτο δὲν ἀρκεῖ,
 οὐδ' ἐπαρκοῦν ζωγράφοι.

ΤΗ: ΜΙΚΡΑ, Θ. Ο.

ὅτι βρέφος, κατὰ τὴν πρώτην ἡμέραν τῆς ἑορτῆς τῆς, μετὰ ζαχαρωτῶν
ἐκ μέρους τῆς ὀμφαλικοῦ αὐτῆ θυγατρὸς μου

Ἔστω γλυκὺς ὁ βίος σου ὡς εἶναι τὰ κουφέττα.
Ἄν ἔχῃς ὄντια, φάγε τα, εἰδὲ πιπίλισέ τα.

ΕΙΣ ΝΕΑΝ ΜΑΘΗΤΡΙΑΝ

Ἡ παιδεία τὸ κάλλος τῆς νέας κοσμεῖ
ὡς τὴν χάριν τοῦ ῥόδου αὐξάν' ἢ ὀσμῆ.

ΤΥΧΗΣ ΙΣΟΡΡΟΠΙΑ

Ἄν ἐξ ὧν ἤλπιζες εἶδες τινὰ κατ' εὐχὴν μὴ ἐκβάντα,
μὴ ἐπελθόντα πολλὰ εἶδες ἐξ ὧν ἐφοβοῦ.

ΑΙΝΙΓΜΑ

Τίς γίγας γεννᾶται, ἀνδροῦται δ' εἰς νάννον,
καὶ πάλιν γηράσκει εἰς γίγαντ' αὐξάνων;

ΣΥΛΛΑΒΟΓΡΙΦΟΣ

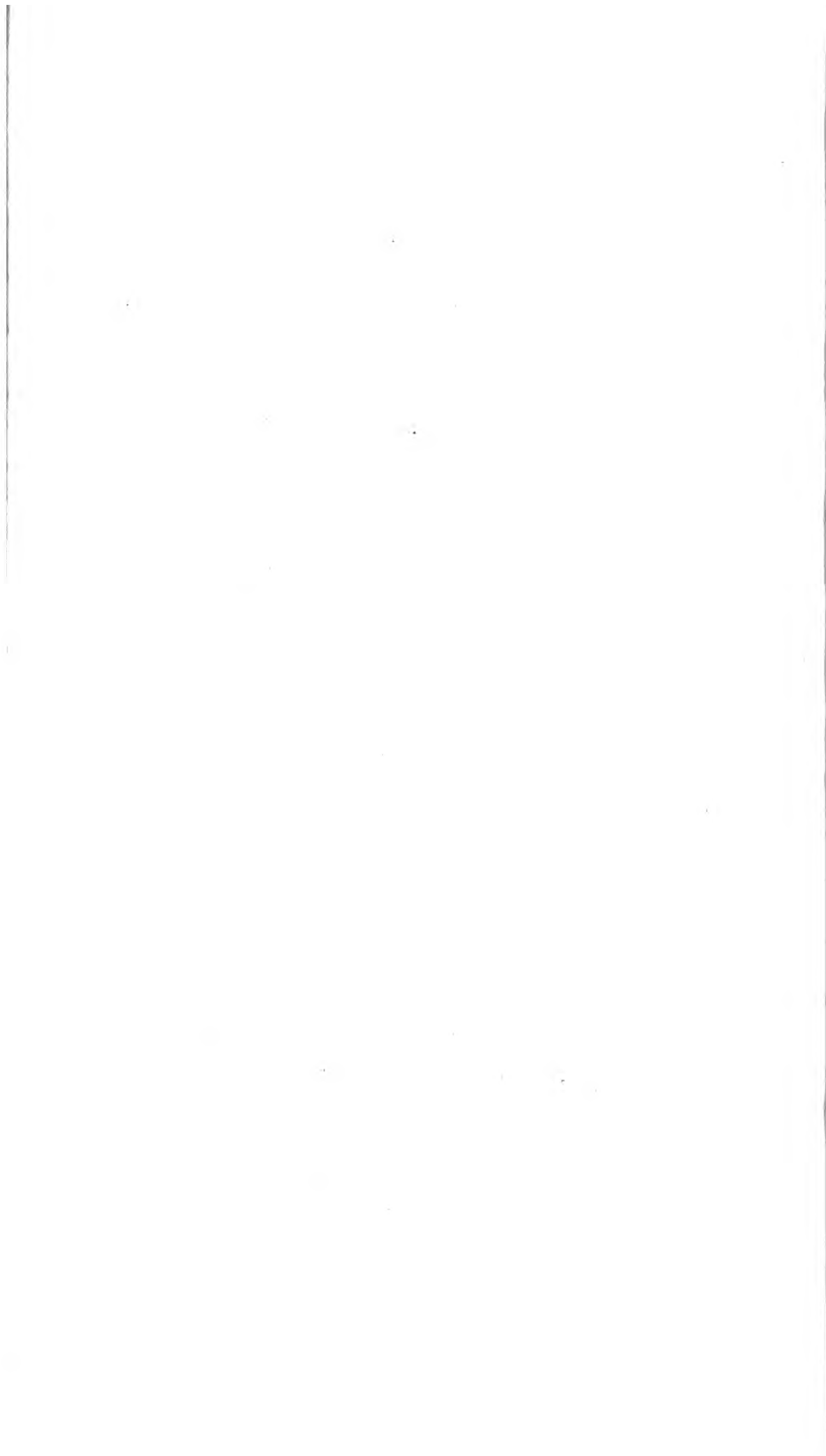
Τὸ πρῶτόν μου εἶναι νησί·
τὸ δεύτερόν μου εἶσαι σὺ
ἔταν γλυκὰ χαμογελαῶς με τοῦ ματιοῦ τὴν κόχην.
Ἐγὼ εἶμαι τὸ ὄλον μου, ὅσάκις λέγεις Ὅχι.

ΑΝΘΩ

ἢ

Η ΦΩΝΗ ΤΩΝ ΑΝΘΩΝ

Ἡρὸς τὴν Κυρίαν.....

Εἰς σέ, ὦ φίλη, προσφωνῶ τὴν παροῦσαν Ἀνθώ μου, εἰς σέ, τὴν ἀδελφὴν τῶν ἀνθέων. Τὰ ἄνθη εἶν' ὅ,τι τρυφερώτατον παράγει ἡ γῆ, καθὼς σὺ, ὅ,τι τρυφερώτατον παρήγαγεν ἡ πλάσις, καὶ ἡ φιλία ἡμῶν ὅ,τι τρυφερώτατον παράγουσιν αἱ ψυχαὶ μας.

Μὴ ἐκπλήττεσαι καὶ μὴ ποσῶς μειδιᾷς ὅτι ὁμιλῶ περὶ φωνῆς τῶν ἀνθέων· ἀλλὰ πιστευσον ὅτι καὶ αὐτὰ ὁμιλοῦσιν. Ἄν δὲν τ' ἀκούωμεν, εἶν' ἐδικόν μας, ὅχι ἐδικόν των ἐλάττωμα. Ἰδέτα τὴν αὐγὴν πῶς στρέφονται πλήρη χαρᾶς πρὸς τὸν ἀνατέλλοντα ἥλιον, πῶς ἔρθοῦσι τοὺς κάλυκας των χαριέντως πρὸς τὸν οὐρανόν. Δὲν σοὶ φαίνονται ὅτι ἀναπέμπουσι πρὸς τὸν πλάστην πρωϊνὸν θυμίαμα, καὶ πρωϊνὸν ὕμνον δοξολογίας; Ὅταν κοσμῶνται διὰ τῶν παμποικίλων στολῶν των, ἅς ὑφαίνουσιν ἐξ ἀκτίνων φωτός, καὶ παίζουσι μετὰ τῶν φίλων αὐτοῖς ζεφύρων, καὶ σκιρτῶσι, καὶ νεύουσι πρὸς ἄλληλα φιλοφρόνως, δὲν νομίζεις ὅτι ἀκούεις τὰς φιλαρέσκους συνδιαλέξεις των καὶ τὰς ἐρωτικὰς των προκλήσεις; Σπούδασον τὰ ἔθη των καὶ τὰς κλίσεις των, τὰς συμπαθείας των καὶ τὰς ἔχθρας των· παρατήρησον πῶς ἐκλέγει τὴν ἐρωμένην ὁ ἐραστής, ὁ νυμφίος τὴν νύμφην. Ἰδέ τὸ Ἴον, αἰδημόνως κρυπτόμενον εἰς τὰ φύλλα του, καὶ τὸ ὑπερήφανον ἡλιοτρόπαιον φιλοδόξως ἐρῶν τοῦ ἡλίου· ἄκουσον τὴν λάλον πετέαν κινουσαν τὰς μυρίας της γλώσσας, τὴν δρῦν βοῶσαν ἐν τῇ ἐρήμῳ, καὶ τὴν ἰτέαν κλαίουσαν ἐπὶ τάφου, καὶ εἶπε ἂν δὲν πιστεύης ὅτι καὶ τὰ φυτὰ ἔχουσιν ὡς ἡμεῖς πάθη καὶ αἰσθήματα, καὶ ὡς ἡμεῖς φωνὴν ἵνα τὰ ἐκφράζωσιν.

Ἡ φύσις δὲν εἶναι δύστροπος οὐδὲ φειδωλὴ διδαγμάτων εἰς ὅσους μετὰ ζήλου τὰ ἐπιζητοῦσιν. Εἰς τὰ βάθη τῆς Ἀσίας ὑπάρχουσι σοφοὶ γέροντες, οἵτινες δι' ἀόκνου σπουδῆς ἐνεδάθουν εἰς τὰ σκοτεινότερα αὐτῆς μυστήρια. Αὐτοὶ εἰς τὴν σιωπὴν τῶν νυκτῶν ἀκούουσι τὰς συμφωνίας καὶ τὰ ἄσματα τῶν ἀστέρων, καὶ βλέπουσι τῶν χορῶν των τοὺς μυστικούς κύκλους, δι' ὧν προαγγέλλουσι τῶν ἀνθρώπων τὰς τύχας. Αὐτοὶ ἐπ' αὐτοφώρῳ συνέλαβον τοὺς ἔρωτας τοῦ ῥόδου καὶ τῆς ἀηδόνας, καὶ αὐτοὶ εἰς τοῦ Μαΐου τὰς ὀροσερᾶς ἐσπέρας συνδιαλέγονται μετὰ τῶν πετεινῶν

τοῦ οὐρανοῦ καὶ μετὰ τῶν ἀνθέων τοῦ λειμῶνος, καὶ μανθάνουσιν ὅσα ἀνθρώπινον ὠτίον ποτὲ δὲν ἤκουσε. Τῆς ἐξαιρέτου αὐτῶν εὐωχίας μικρὰ ψυχία περιέχει ἡ παροῦσα Ἀνθώ.

Ἄλλ' ὡς νὰ σὲ βλέπω δυσπίστως νὰ ὑψώνης τὴν κεφαλὴν, καὶ διὰ τοῦ δακτύλου νὰ μ' ἀπειλῆς. Νομίζεις μύθους ὅσα σοὶ λέγω, καὶ δὲν θέλεις νὰ δεχθῆς ὅτι ἀπλᾶ νεύματα εἰσὶ γλῶσσα. Ἀὖ καλὴ φίλη μου! καὶ ἔχει ὁ ἔρωσ ἄλλην, ἢ καὶ ἔχει προσφιλεστέραν; Καὶ ὁσάκις πρὸς σὲ ἐρχόμενος, βλέπω τὰς ὠραίας ὀφρῦς σου ἐλαφρῶς νὰ συστέλλωνται, καὶ τὸ κάτω χεῖλός σου τὸ κοράλλινον εὐχαρὶ νὰ προκύπτῃ ὑπὲρ τὸ ἄνω, ἔχω ἄλλης γλώσσης ἀνάγκην ἵνα ἐννοήσω ὅτι ὀργίζεσαι κατ' ἐμοῦ; Καὶ ἡ Κιβωτὸς ὅλη, ἂν εἶχεν ἐκδοθῆ, ἀρκεῖ ἵνα ἐκφράσῃ ὅτι ἐν μόνον βλέμμα σου ἐξ ἐκείνων ἃ ἐγὼ γνωρίζω; Διηγοῦνται ὅτι τὸν Ἐρωτα τιμωροῦσα μία ποτὲ τῶν Χαρίτων διὰ τινὰ αὐθάδειαν, τῷ ἔκλεισε τὸ στόμα διὰ τῆς χειρὸς τῆς. Ἐκτοτε δ' ἐκεῖνος, ὅστις εἶναι λαλίστατος ἀηδό- νος, μὴ δυνάμενος νὰ ὑπομείνῃ τὴν σιωπὴν, ἐφεῦρε τῶν νευμάτων τὴν γλῶσσαν.

Ἄπορτε ἴσως πῶς ἡ Ἀνθώ μου εἶναι γεγραμμένη ἐμμέτρως, ποῦ ἐδιδάχθη τὴν στιχουργίαν, καὶ ποῦ ἐδανείσθη τὴν ποίησιν. Πονηρά! καὶ δὲν τὸ ἠξεύρεις; Τί ἄλλο μ' ἐμπνέει ἡ θεὰ σου; τί ἡ μελωδική σου φωνή; Τί ἄλλο ἀναπνέω εἰς τὴν ἀτμοσφαῖραν ἥτις σὲ περιστοιχίζει; τί ἄλλο εἶναι ὁ ἔρωσ σου; Δὲν ἠξεύρεις; Ὁ ἔρωσ κατασκευάζει τὰ βέλη τοῦ ἐκ κλάδων τῆς δάφνης τοῦ Ἀπόλλωνος. Προσέτι δὲ, μᾶς λέγουσι τῆς Ἀσίας οἱ γέροντες, ἀρ- μονία καὶ ποίησις εἶναι ἡ γλῶσσα ἣν ὀμιλοῦσι τὰ ἄνθη.

Ἄλλὰ γνωρίζω τὴν ἐπικριτικὴν σου διάθεσιν. Τί ἔπραξα μέχρι τοῦδε καὶ σ' εὐχαρίστησε; καὶ πῶς νὰ ἐλπίσω ὅτι θέλεις δεχθῆ χωρὶς μεμψιμοιρίας καὶ τὴν Ἀνθώ; Πῶς; θέλεις μ' εἶπει, λοιπὸν ὁ ἔρωσ σου ἔχει τὴν διάρκειαν τῶν ἀνθέων, καὶ, ὡς οἱ τέττιγες, μόνον τὸ θέρος ὀμιλεῖ, καὶ τὸν χειμῶνα μένει βωβὸς καὶ ἄλαλος; Ἡ ὅταν δὲν εὐρίσκη πρόχειρον τὴν Δάλειαν τῶν Ἰνδιῶν ἢ τὸ Ροδό- δε νδροῦν τῆς Ἀμερικῆς, εὐχαριστεῖται πνίγων τὰ κινήματα τῆς καρδίας ὧν ἐμβλήματα εἰσὶ ταῦτα τὰ ἄνθη, καὶ περιορίζων τὰ αἰσθήματά του εἰς τὰ τρία, ἢ τέσσαρα, ὅσων μόνων τὰ σύμβολα ἀπαντῶνται συνήθως εἰς τοὺς Ἑλληνικοὺς κήπους; Ὅχι, παντά- πασι. Ὁ ἔρωσ μου θάλλει ὅταν τὰ ἄνθη μαραίνωνται, καὶ φωνά- ζει ὅταν οἱ τέττιγες σιωπῶσι. Τὰ αἰσθήματά μου, σοὶ τὸ λέγω ἀφ' οὔ τὸ θέλεις, εἶναι ἀναρίθμητα ὑπὲρ τοὺς ἀστέρας ὅσοι λάμπουσιν

εἰς τὸ στερέωμα, ὑπὲρ τὰ ἄνθη ὅσα φύονται εἰς τοὺς κήπους. Πῶς δὲ θέλω σοὶ τὰ ἐκφράζει ὅταν ὁ χειμῶν μαράνη τὰ ἄνθη! "Ἀκουσον νὰ σοὶ τὸ διδάξω, καὶ μὴ φοβηθῆς τὴν λέξιν αὐτὴν· ὑπάρχουσι καὶ εὐάρεστα διδάγματα, πίστευσον." Ἐπειτα καὶ σὺ πόσα καὶ πόσα δὲν μ' ἐδίδαξας, καὶ τὸ δυσκολώτερον ὄλων, τὴν ὑπομονήν!

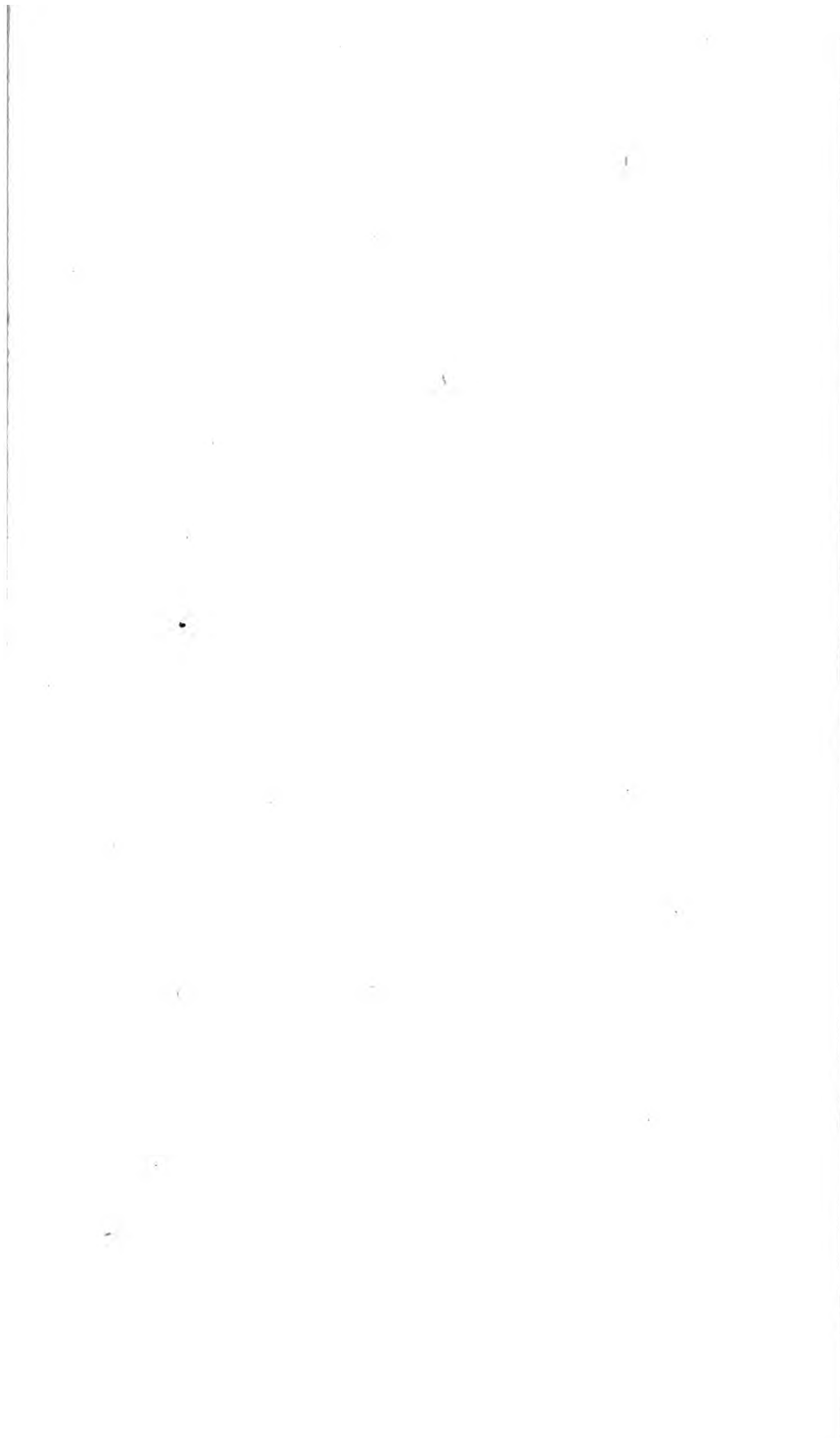
"Ἀκουσον λοιπόν. Στερούμενος τῶν ἀνθέων ὅσα ἡ Ἄνθῳ περιέχει, λαμβάνω κλάδον οἰουδήποτε δένδρου, ἀειθαλοῦς, τρία μόνον ἔχοντα φύλλα. Εἰς τὸ πρῶτον, τὸ ἀνώτατον, γράφω τὰς ἑκατοντάδας, εἰς τὸ δεύτερον τὰς δεκάδας, εἰς τὸ τρίτον δὲ τὰς μονάδας· ὥστε ἂν θέλω νὰ σ' ὑποδείξω τὸν στίχον 125, χαράττω εἰς μὲν τὸ πρῶτον φύλλον μίαν γραμμὴν, εἰς δὲ τὸ δεύτερον δύο, καὶ πέντε εἰς τὸ τρίτον. Συγχώρησόν μοι τὰς μονάδας καὶ τὰς δεκάδας, καὶ ὅλην τὴν ἀριθμητικὴν ὀνοματολογίαν, ἄξιαν τοῦ ἐλεγκτικοῦ συνεδρίου. Ἠξεύρω ὅτι ὁ Ἔρως εἶναι ὁ ὀλιγώτερον ἀριθμητικὸς τῶν θεῶν· ὅταν μετρή τὰ φιλήματα, πάντοτε ἀπατᾶται καὶ προσθέτει ἓν μηδενικόν.

Ἐντούτοις, μὴ νομίσης ὅτι σοὶ στέλλω τὴν Ἄνθῳ μου χάρισμα. Σοὶ τὴν πωλῶ καὶ πολὺ ἀκριβῶς. Σοὶ τὴν πωλῶ ἓν μείδισμα.

Ὁ φίλος σου

* * *

¹ Τὸ πρῶτον ἐξεδάθη ἀνωμόμως.

ΑΝΘΩ

ἦ

Η ΦΩΝΗ ΤΩΝ ΑΝΘΕΩΝ

1. Ἀβραμηλέα¹ (Κοκκυμηλέα ε.² Τζάν-Ἐρίκι τ.)
Ἐντός μου πρῶτος ἔθαλεν ὁ ἐδικός σου ἔρωσ,
ὡς τούτου ὁ γλυκὺς καρπὸς πρωτοκοσμεῖ τὸ θέρος.

2. Ἀγιοκέρι (Ἀσκληπιάς ε.)
Τὸν ἔρωτ' ἀπεφάσισα νὰ μὴν ἀναγνωρίσω,
νὰ κλείσω τὴν καρδίαν μου, καὶ νὰ τὴν θωρακίσω.

3. Ἀγιοκλήμα, ἢ Αἰγόκλημα (Περικλύμερον ε.)
Καθὼς τὸ κλῆμα μ' ἔλικας τὸ δένδρον περιβάλλει,
οὕτως ἐκτείνεται πρὸς σὲ ἡ φιλικὴ ἀγκάλη.

4. Ἀγκαραθιά (Φλομὶς ε.) [εἶδος ἐλελισφάκου.]
Ὅλέθριον καὶ μισητὸν τοῦ φθόνου τὸ σκωλήκι,
τιτρώσκει τὸν φθονούμενον, καὶ τὸν φθονοῦντα τήκει.

5. Ἀγριάδα (Ἀγρωστὶς ε.)
Δὲν εἶμαι ὡς σὲ φαίνομαι, καὶ μὴ μὲ περιφρόνει.
Ἀγάπα τὴν καρδίαν μου καὶ τὴν μορφὴν λησμόνει.

6. Ἀγριαπιδιά, ἢ Κορτσιά (Ἀχερδος ε.)
Ἄν μεταβάλης φρόνημα καὶ μεταβάλης τρόπον,
ἴσως καὶ τὴν ὑπόληψιν θ' ἀλλάξης τῶν ἀνθρώπων.

¹ Ὃταν δὲν ἀναφέρεται ῥητῶς τὸ ἄνθος, τὸ φύλλον, ὁ κλάδος, ἢ ὁ καρπὸς τοῦ φυτοῦ, τότε ἐννοεῖται μόνον τὸ ἄνθος ἢ ἐν ἐλλείψει αὐτοῦ τὸ φύλλον.

² Τὸ ε. σημαίνει ἑλληνιστί, τὸ χ. χιδαῖστί, τὸ λ. λατινιστί, τὸ ιτ. ἰταλιστί καὶ τὸ τ. τουρκιστί.

7. Ἀγριελαία (Κότινος ε.)

Φρονίμευσον, ἂν δύνασαι, καὶ ὅταν φρονιμεύσης,
ἴσως ὑπάρχει τις ἐλπίς φιλίαν νὰ μ' ἐμπνεύσης.

8. Ἀγριοῖζυφιά, ἢ Ἰτέα (Ἐλαλαγνος ε.)

Σὲ εἶδα καὶ παράδεισος μ' ἐφάνη πῶς ἠνοίχθη,
καὶ ἄγγελος οὐράνιος ἐμπρὸς μου πῶς ἐδείχθη.

9. Ἀγριολίγαρον (Δελφίνιον ε.)

Ἐψώθης καὶ ἀπέβλεψες ἐκεῖ ὅπου δὲν πρέπει.
Πολλάκις πίπτει χαμηλὰ ὅστις ἐπάνω βλέπει.

10. Ἀδωνις ἑαρινός [πυρρόν ἀστεροειδὲς ἄνθος.]

Καθὼς τὸ στίλβον κάτοπτρον θελόνει πνοὴ μία,
οὕτω τῆς κόρης τὴν τιμὴν θολόν' ἢ δυσφημία.

11. Ἀζόγυρος (Ἀνάγυρος ε.)

Ποτέ σου δὲν μ' ἐνέπνευσας συμπάθειαν καμμίαν,
καὶ σ' ἀγαπῶ ὡς τοῦ φυτοῦ αὐτοῦ τὴν εὐωδίαν.

12. Ἀκακία (ἢ Ψευδακακία) [ἄνθος.]

Λατρείαν ἢ καρδία μου σ' ἐπρόσφερε πυρίνην,
καὶ σὺ μ' ἐπλήρωσας μ' ὀργὴν καὶ μὲ ἀγνωμοσύνην.

13. Ἀκακία εὐαίσθητος (Μήμου ἄπτου χ. Μιμόζα λ.)

Παντός μου ἐλαττώματος ἢ πταίσματος καθάπτου·
πλὴν ὅταν περὶ ἔρωτος ὁ λόγος, μὴ μου ἄπτου.

14. Ἀκακία [κλάδος.]

Καρδίαν ἔχεις τρυφεράν, τὸ ἔμαθα κ' ἐλπίζω·
εἰπέ μοι τὰς ἐλπίδας μου εἰς ἄμμον ἂν δὲν κτίζω.

15. Ἀκόρτιον, ἢ Κυνοκτόνον [φυτὸν κωρειοφόρον.]

Ν' ἀπέλθης ἀπεφάσισας καὶ θενὰ μείν' ὀπίσω.
Μετὰ θηρίων προτιμῶ κ' εἰς τὰ βουνὰ νὰ ζήσω.

16. Ἀλθαία (ὁμοία τῇ Δενδρομολόχῃ.)

Ἵπάρχ' ἡ εὐτυχία μου πρὸς ἀστραπὴν ὁμοία·
μία τὴν ἤναψε στιγμῇ, τὴν σβύνει στιγμῇ μία.

17. Ἀλόη [ἄνθος.]

Ὁ πόθος τῆς καρδίας σου βραδυπορεῖ πλὴν φθάνει,
καθὼς καὶ τοῦτο τὸ φυτὸν βραδύνει, πλὴν βλαστάνει.

18. Ἀλόη (Φυτὸν τῆς ὑπομονῆς χ.) [φύλλον.]

Μ' ἐπρόσταξας, ὑπέμεινα· μὴ μὲ προστάξης πάλιν,
καὶ μάθε πῶς ὑπομονὴν δὲν ἔχω πλέον ἄλλην.

19. Ἀμάραντον μέγα (Ἀείζωον ε.)

Θὰ σβύσ' ἴσως ὁ ἥλιος καὶ τ' ἄστρα κ' ἡ σελήνη,
ἄσβεστος ἔμωσ ἡ πρὸς σὲ ἀγάπη μου θὰ μείνη.

20. Ἀμάραντον μικρόν.

Εἰς θλίψεις μὴ ἀφίεσαι καὶ εἰς ἀπελπισίαν.
Μόν' ἡ ἐλπίς ἀμάραντος βλαστάν' εἰς τὴν καρδίαν.

21. Ἀμαρυλλίς καθαρὰ (εἶδος Ναρκίσσου.)

Ματαίως τῶν θελγῆτρων σου κενόνεις τὴν φαρέτραν·
δὲν θέλγεις τὴν καρδίαν μου, καὶ θὰ τὴν εὗρης πέτραν.

22. Ἀμαρυλλίς στικτή.

Τῆς χάριτος ἀνώτερος βαθμὸς δὲν εἶναι ἄλλος,
παρ' ὅταν ἡ ἀφέλεια ἐπικοσμεῖ τὸ κάλλος.

23. Ἀμυγδαλέα [ἄνθος.]

Ὁ οὐρανὸς σοὶ ἔδωκε καὶ χάριτας καὶ κάλλη,
καὶ θάλλεις ὡς ἡ ἀνοιξίς καὶ ὡς τὸ ἄνθος θάλλει.

24. Ἀμυγδαλέα [κλάδος.]

Ἐν σου γλυκὺ μειδιάμα μὲ κάμνει ν' ἀναζήσω.
Ἐκτὸς τοῦ μειδιάματος τί ἄλλο νὰ ἐλπίσω;

25. Ἀμύγδαλον με φλοιόν.

Ἄνίσως κρίκος σιδηρᾶς ἀλύσεως σὲ θλίβῃ,
ὕπομονή κ' ἐπιμονή καὶ σίδηρον συντρίβει.

26. Ἀγαλλίς (Κόρχορον ε.)

Μικρὸν πῶς εἶχον ἤλπίζον εἰς τὴν ψυχὴν σου τόπον·
σὺ δ' ἀγνοεῖς κ' εἰς τὴν σειρὰν ἂν εἶμαι τῶν ἀνθρώπων.

27. Ἀρεμῶρη ἀγρία.

Ἄν κατ' ἐμοῦ ἐθύμωσας, ἐθύμωσας ἀδίκως,
καὶ τὸν θυμὸν ἀπέδειξας ἀσπλάγχχνως καὶ ἀγροίκως.

28. Ἀρεμῶρη κηπαία (ὁμοία τῇ Παπαρούρα.)

Ἐγνώρισας τὸ σφάλμα σου· ἂν δὲν τὸ ἀποπλύνῃς,
ἀφωρισμένος ἀπ' ἐμοῦ καὶ ἄλυτος θὰ μείνῃς.

29. Ἀρθεμὶς ἐρυθρά.

Ὁ βίος εἶναι στάδιον βασάνων καὶ ἀγώνων,
κ' εὐδαιμονίαν ἀληθῆ ὁ ἔρωσ διδὲι μόνον.

30. Ἀρθεμὶς κιτρίνη.

Ἵπόσχεσις ἀπατηλὴ, ἐλπίς ματαιωθεῖσα,
ὡς ἀστραπὴ θαμβώσασα καὶ ἄμ' ἀποσβεσθεῖσα!

31. Ἀρθεμὶς [λευκὴ] (Παπάτια, ἢ χαμαίμηλον τοῦ
ἀγίου Δημητρίου, ἢ χαμαίβροδον χ.)

Ἀκόμη ἔχω ἀθικτον τὸ ἄνθος τῆς καρδίας·
μὴ ἄλλο ζήτει ἀπ' αὐτῆς ἐκτὸς σεμνῆς φιλίας.

32. Ἀριθορ.

Ἐρώτα τὴν καρδίαν σου, κ' ἐκείνη σοὶ τὸ λέγει,
ἢ ἐδική μου διὰ σὲ ἢ διὰ τίν' ἂν φλέγη.

33. Ἀρτίρρινον ἐρυθρόν.

Τῆς εἰρωνείας ἄπεχε, παραίτησον τὸ σκῶμμα.
Σοὶ διαστρέφει τὴν ψυχὴν καὶ τὸ καλὸν σου στόμα.

34. Ἀρτίρρινον [λευκόν] (Λεονταράκι χ.)

Πῶς σ' ἀπατῶ ἐνόμισας· ἀκούεις συκοφάντας.
Ἐνόμιζον πῶς εἰς ἐμὲ πιστεύεις ὑπὲρ πάντας.

35. Ἀπιδιά, ἢ Ἀχλαδιά (*Ἀπιος ἐ.) [ἄνθος.]

Τῆς σήμερον ἀπόλαυε κ' εὐφραίνου μετὰ ζήλου·
ἢ αὔριον εἶν' ἄγνωστος καὶ κτῆμα τοῦ ἀδήλου.

36. Ἀπίδιον, ἢ Ἀχλάδιον.

Εἰς τέρψιν ἀνεκλάλητον ὄλ' ἡ ψυχὴ μου πλέει,
καὶ πρὸς τῆς εὐτυχίας τῆς τὴν πλησμονὴν παλαίει.

37. Ἀραβόσιτος (Κέγχρος ἐ.)

Σκληρότητος ἐπίδερμις τὴν ὄψιν μου καλύπτει·
καρδίαν πλήν εὐαίσθητον καὶ συμπαθοῦσαν κρύπτει.

38. Ἀριστολογία (Γενί-Δουριά τ.)

Ὁ ἔρωσ μου δὲν κατοικεῖ εἰς φωλεὰς καὶ μάνδρας,
ἄλλ' εἰς τὰς φλόγας ἐνοικεῖ, εἶν' εἶδος σαλαμάνδρας.

39. Ἀρκειον (Πλατομανδίλα χ.)

Μὴ μ' ἐρωτᾶς ἂν δέχωμαι πλησίον σου νὰ μένω·
ἐρώτα με ἂν καὶ στιγμὴν μακρὰν σου ὑπομένω.

40. Ἀσπράγκαθα (*Ἀκανθα λευκὴ ἐ.)

Οἱ ὀφθαλμοί σου φοβεράς μ' ἐπέβαλον βασάνους,
ἀλλὰ λατρεύω τοὺς διπλοῦς ωραίους μου τυράννους.

41. Ἀσπρομανδυλίδα (Βούφθαλμον, ἢ Χαλκάνθημον ἐ.)

Ἄδίκως παροργίζεσαι καὶ τὴν χολὴν σου βλάπτεις·
δὲν ἔπραξα ὅσα φρονεῖς, οὐδ' ὅσα μοὶ προσάπτεις.

42. Ἀσφόδελον (Ἀσφοδελιά, ἢ Σφουρδούλι χ.)
Ἐψώθησαν οἱ λογισμοὶ κ' ἐπαίρεται ὁ νοῦς μου,
ἀφ' ὅτου σὺ πληροῖς τὸν νοῦν καὶ σὺ τοὺς λογισμοὺς μου.

43. Ἀτρακτυλῖς (εἶδος ἀκάνθης.)
Σ' ἐγνώρισα ὑπὸ πολλὰς καὶ διαφόρους ὄψεις,
καὶ σοὶ τὸ λέγω καθαρῶς πῶς δὲν θενὰ προκόψης.

44. Ἀχιλλιόχορτον, ἢ Χιλιόφυλλον.
Νὰ μὲ κινήσης εἰς ὄργην ζητεῖς παντοιοτρόπως·
πᾶς τρόπος πλὴν εἶν' ἀσθενῆς καὶ μάταιος πᾶς κόπος.

45. Ἀψίνθιον (Ἀψιθιά χ.)
Εἰς τὴν φιάλην τῆς ζωῆς προσέφερα τὸ στόμα,
πλὴν ἢ φιάλ' ἦτο πικρὰ, καὶ ἄψιθος τὸ πόμα.

46. Βαλεριάνα (Νάρδος ἀγρία, ἢ Φοῦ ε.)
Δὲν ὠφελοῦσ' οἱ λόγοι σου καὶ μάται' εἶν' οἱ κόποι·
ὁ μεταξὺ μας σύνδεσμος διὰ παντὸς ἐκόπη.

47. Βαλσαμίνη.
Ἄν αἱ ὠραῖαι σὲ ἰδοῦν τοῦ κόσμου συναχθεῖσαι,
ὠραιότερα ὄλων των θενὰ εἰποῦν πῶς εἶσαι.

48. Βαμβακιά ἢ κοιρή.
Εἶμ' ἔτοιμος καὶ βάσανα καὶ πόνους ν' ἀψιφήσω,
τὸ ἄθλον τῆς καρδίας σου ἂν μέλλω νὰ κερδίσω.

49. Βαμβακιά τῆς Ἰνδίας.
Ἄδιακρίτως κ' ἐλαφρῶς ποτὲ μὴ κατακρίνης.
Τὸ κάλλος καλλωπίζεται διὰ τῆς καλωσύνης.

50. Βαρίλλη (Ἡλιοτρόπιον.)
Τὴν ὑπαρξίν μου ἀγαπῶ, διότι σὲ γνωρίζω·
εἶσαι πλησίον, εὐτυχῶ, εἶσαι μακρὰν, ἐλπίζω.

51. *Βασιλικὸν μεγαλόφυλλον* (Ὁκίμων ε.)

Σοὶ δίδω τὴν καρδίαν μου καὶ σὺ τὴν ἀποκρούεις·
καὶ ἔμως βλέπεις τί πονῶ, καὶ τί θρηγῶ ἀκούεις.

52. *Βασιλικὸν μικρόφυλλον.*

Τὸ μέτριον τῆς γλώσσης μου ἀπόδος εἰς δειλίαν,
καὶ ἔρωτα μετάφραζε ὅ,τι καλῶ φιλίαν.

53. *Βάτος* [ἄνθος.]

Δὲν σὲ ἀκούω, ἔκλεισα τὰ ὦτά μου τὰ δύω.
Ἄφ' οὗ μ' ἐπεριφρόνησας, καὶ τὴν καρδίαν κλείω.

54. *Βάτος ἢ κοινὴ* [κλάδος.]

Τὴν αὐστηρότητ' ἄφησε, γλυκύτερον ὀμίλει·
φαρμάκ' εἰσὶν οἱ λόγοι σου καὶ ζάχαρις τὰ χεῖλη.

55. *Βάτος Ἰδαία* (Σμεουρέα χ.)

Τὸ ἔνδυμά σου ἄλλαξον διότι σ' ἀσχημίζει.
Δὲν εἶναι μὲν ὁ ἄνθρωπος, ἀλλὰ τὸν εἰκονίζει.

56. *Βατράχιον τὸ ὑδατοχαρὲς* (Ῥενόγκουλε ιτ.)

Τὴν τύχην μὴ συκοφαντῆς, διότ' εἰς κάθε τόπον
λαμβάνεις φόρον φθονητὸν, τὸ σέβας τῶν ἀνθρώπων.

57. *Βερίκοκκιά* (Καῖσι τ.) [ἄνθος.]

Διὰ ψυχροῦ σου βλέμματος ὀσάκεις μ' ἀτενίζεις,
νομίζω τὴν καρδίαν μου ὅτι ἐκσπᾶς ἐκ ρίζης.

58. *Βερίκοκκον.*

Ὅτι πιστῶς μὲ ἀγαπᾶς ἐλπίζεις νὰ μὲ πείσης.
Πλαστὴ εἶν' ἡ ἀγάπη σου κ' ἡ πίστις σου ἐπίσης.

59. *Βερονίκη* (Λινόδρυς ε.)

Τὸ μόνον ἀντικείμενον σὺ εἶσαι τῆς σπουδῆς μου,
σὺ τῆς ὑπάρξεως σκοπὸς, σὺ ὄρος τῆς ζωῆς μου.

60. *Βλαστός ὀπωροφόρου δένδρου.*

Εἶν' ἔγκλημα φρικτότερον τῶν ἐγκλημάτων ὄλων
εἰς πίστιν κ' εἰλικρίνειαν ν' ἀνταποδίδῃς δόλον.

61. *Βλίτον.*

Τὸ ἦθός σου ἐγνώρισα, καὶ ἡ πρὸς σὲ φιλία
ἐκ πείρας κατενόησα πῶς εἶναι ἀσωτία.

62. *Βούρλωσσορ, ἢ Ἀρχουσα.*

Τὸν χαρακτῆρά σου κακῶς θαρρεῖς πῶς ὑποκλέπτεις,
διότι εἶναι τῆς ψυχῆς τὸ πρόσωπον καθρέπτῃς.

63. *Βροῦλον (Σχοῖνος ε.)*

Ὁ τόπος κ' ἡ περίστασις ἄς μὴ σὲ μεταβάλῃ.
Μιμήσου τοῦτο τὸ φυτὸν ποῦ κ' εἰς τὴν βάλτον θάλλει.

64. *Βρωμόχορτον, ἢ Βρωμοῦσα (Σίλφιον ε.)*

Καλὸν μὲν εἶναι τὸ φυτὸν, ἀλλ' ἔχει δυσωδίαν,
ὡς ἔχεις τὴν μορφὴν καλὴν, ἀλλὰ κακὴν καρδίαν.

65. *Βύσσιον.*

Ἐλθὲ κ' εἰς τῆς καρδίας μου τὴν φλόγα ρίψον δρόσον,
καὶ δός μοι σὺ τὴν ἴασιν, ὡς μ' ἔδωσας τὴν νόσον.

66. *Γαδουράγκαθον (Κίρσιον ε.)*

Τῆς λύπης εἰς τὸ στῆθός μου ἐβύθισας τὸ ξίφος,
ἀφ' οὗ καιροῦ τῆς γλώσσης σου ἐτράχυνας τὸ ὕφος.

67. *Γαζία (Ἀκακία Νευλία ε. Ἀμπέρι τ.)*

Τὸ ὄπλον ἔχεις τὸ γνωστὸν εἰς τὴν μυθολογίαν,
τ' ὄπλον ποῦ ἔφερεν ὁμοῦ πληγὰς καὶ θεραπείαν.

68. *Γαλατσίδα (Εὐφόρβιον ε.)*

Μοὶ λέγεις ὅτι ἔπταισα. Εἶν' ἐδική σου γνώμη.
Ἄς ᾔνοι· ἔπταισα. Λοιπὸν ἄς μοὶ δοθῇ συγγνώμη.

69. *Γαρόφαλον ἄγριον.*

Ἔχεις γοργούς τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ζωηροὺς καὶ λάλους·
τὸ μυστικόν σου πρόσεξον μήπως εἰποῦν κ' εἰς ἄλλους.

70. *Γαρόφαλον διπλοῦν (ὀλλανδικόν.)*

Μὴ ὑπερηφανεύεσαι· θὰ πάθῃς μέχρι τέλους.
Ἡ ἔπαρσις κ' ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἐκρήμνισεν ἀγγέλους.

71. *Γαρόφαλον [ἐρυθρόν] (Διαρθοῦ ε.)*

Συγχρόνως ἀπελπίζομαι συγχρόνως δὲ κ' ἐλπίζω.
Ὅταν ἀκούω σου τὸ μὲν, τὸ δ' ὅταν σ' ἀτενίζω.

72. *Γαρόφαλον λευκόν.*

Μὴ δυσπιστήσης. Πρὸς ἐμὲ εἶπέ τὸ μυστικόν σου.
Θὰ μείν' εἰς χεῖρας ἀσφαλεῖς ἢ κλείς τῶν λογισμῶν σου.

73. *Γαρόφαλον πορφυροῦν.*

Ἐντὸς εἰς τὴν καρδίαν μου σὺ ἀπολύτως ἄρχεις.
Θεὰ φανῆς αὐθαίρετος, ἢ δίκαιος μονάρχης;

74. *Γαρόφαλον στικτόν.*

Κ' ἐγὼ νομίζω καθὼς σὺ πῶς θὰ σὲ λησμονήσω,
ἀλλ' ὅταν εἰς τὸν τάφον μου τὴν μνήμην μου θ' ἀφήσω.

75. *Γεντιανή (εἶδος Κενταυρίου.)*

Εἰς εὐφορον γῆν ἔρριψας εὐεργεσίας σπόρον,
ἀλλ' ἢ εὐγνωμοσύνη μου ὑπερτερεῖ τὸ δῶρον.

76. *Γερακοβότανον (Ἰεράκιον ε.)*

Οἱ στεναγμοί μου μελανὰς ἐμόρφωσαν νεφέλας,
κ' ἤδη ὀρίζων σκοτεινὸς μ' ἐνέκλεισε καὶ μέλας.

77. *Γεράκιον [ἄνθος.]*

Σὲ εἶδα, σ' ἐπλησίασα, μ' ἐπῆρες τὴν καρδίαν·
δός μοι τὴν σὴν εἰς ἀμοιβὴν διὰ τὴν ἀδικίαν.

78. *Γεράριον* (Ἐρπαρόζα ιτ. Ἐρτιρσαχί τ.) [φύλλοι.]
 Ὁ φλογερός σου ὀφθαλμὸς εἶν' ἔρωτος φαρέτρα·
 ἀλλ' ἢ ψυχρὰ καρδία σου εἶν' ἄτρωτος ὡς πέτρα.

79. *Γεωμηλία* (Πατάτα ιτ.) [ἄνθος.]
 Τὸ κάλλος, ἄνθος τῆς ψυχῆς, εἰς τὴν μορφὴν προκύπτει·
 ἀλλ' ἢ καρδία σου καρποὺς εὐγενεστέρους κρύπτει.

80. *Γλυστρίδα*, ἢ Ἀντράκλα (Ἀνδράχρη ε.)
 Ναὶ μὲν ὁ μένων ἄτολμος δὲν στέφεται νικήσας,
 πολλάκις πλὴν ραπίζεται ὁ προπετῶς τολμήσας.

81. *Γραφάλιον* (Ἀμάραντος τῆς Παναγ., ἢ Καλοκοιμητιάχ.)
 Πλησίον σου ἀνώνυμος ἄς ζήσω μέχρι γήρωσ,
 παρὰ νὰ προκηρύττωμαι μακρὰν σου μέγας ἤρωσ.

82. *Δαμασκίεα* [ἄνθος.]
 Ἦξεύρω ἀνεπίδεκτος πῶς εἶσαι ἀπιστίας.
 Ἦ πίστις εἶναι καλλονὴ καὶ ἄνθος τῆς καρδίας.

83. *Δαμάσκιον*.
 Ἔχεις καὶ νοῦν, καὶ ἀρετὴν, καὶ κάλλος, καλὰ τρία·
 κ' εἰς ταῦτα τῆς καρδίας μου προσφέρεται λατρεία.

84. *Δαρατὰ* (Ἐρπυλλοσ ε.)
 Πληροῦται ἡ καρδία μου ἐρωτικῶν ἐλπίδων,
 πλὴν μένει πάντοτε κενή, ὡς πῖθος Δαναίδων.

85. *Δαυκίον* (Δαῦκος ε.)
 Μὴ φεύγῃς, μή μοι κρύπτεσαι, καὶ στρέφου καὶ ἰδέ με,
 καὶ ἂν μοὶ δίδῃς θάνατον ἢ ἂν ζωὴν εἰπέ με.

86. *Δάφνη* [ἄνθος.]
 Τοῦ πλούτου εἶναι δύσκολος κ' ἐπίπονος ἡ κτήσις·
 ἀλλ' ἔτι δυσκολώτερον νὰ τὸν διατηρήσῃς.

87. Δάφνη [κλάδος ἢ φύλλον.]

Καρδίαν πρὶν ἀνίκητον ἐνίκησ' ἐν σου βλέμμα.
Εἰς σὲ ἡ δάφνη, καὶ εἰς σὲ τῶν νικητῶν τὸ στέμμα.

88. Δερδρόϊον [ἐρυθρ.] (Λευκόϊον ἔ. Βιόλα καὶ Χείραρθος λ.)

* Ἄς εὐφρανθῶμεν σήμερον, διότι τίς ἤξεύρει
ὅποια ἡ ἐπαύριον ὁποίους θὰ μᾶς εὕρη.

89. Δερδρόϊον κίτρινον.

* Ἄς παύσωσιν αἱ ἔχθραι μας κ' οἱ τόσοι πόλεμοί μας,
καὶ αἰωνί' ἄς κυρωθῇ εἰρήνη μεταξύ μας.

90. Δερδρόϊον λευκόν.

Τὸ αἰσθημά μας ἂν πιστῶς φυλάττης κ' ἐπιμόνως,
μὴ φοβηθῆς πῶς κατ' αὐτοῦ θὰ κατισχύσῃ φθόνος.

91. Δερδρόϊον ποικίλον.

Συνέμιξα τὰ χρώματα τὰ κάλλιστα τοῦ κόσμου,
κ' ἐκ τούτων τὴν εἰκόνα σου διέγραψα ἐντός μου.

92. Δερδρλίβαρον (Λιβανωτὶς ἔ. Ροσμαρίνον λ.)

Λαβὴν δὲν ἔχει ὁ καιρὸς εἰς τὰ αἰσθημάτά μας,
καὶ εἶναι ἡ ἀγάπη μας ἀσύντριπτος ἀδάμας.

93. Δερδρομολόχα (Ἄλκεια ἔ.)

* Ὡς Ἀφροδίτης ἄγαλμα σ' ἐκόσμησεν ἡ φύσις,
πλὴν σ' ἔδωσεν ἀγάλματος ψυχρότητα ἐπίσης.

94. Δίκτημνον.

* Ἄν ἔχη ἡ καρδία σου σκληρότητα σιδήρου,
πλὴν ἔχει καὶ θερμότητα μετάλλου διαπύρου.

95. Δομάτα (Φραγκομελιτσάρα χ.)

Αἱ δυσκολί' ἐξέλιπον, ἡ ἄκανθα ἐκόπη,
καὶ στεφανοῦνται οἱ μακροὶ ἀγῶνές μας καὶ κόποι.

96. *Δρῦς* (*Βαλανιδιά χ.*)

Εἶν' ἡ καρδία μου πιστὴ, κ' εἰς πάντα χρόνον ἴση,
καὶ δυνατὸν νὰ συντριβῇ, οὐχὶ καὶ νὰ λυγίσῃ.

97. *Δύσκιαμος* (*Υοσκύαμος ἔ.*)

Προσῆλθα φέρων κάμινον εἰς τόπον τῆς καρδίας,
ἀλλὰ ψυχρῶς μ' ἀπήνητησας ὡς πάγος Σιθηρίας.

98. *Ἐλαία* [*κλάδος.*]

Εἶναι βραχὺς ὁ βίος μας κ' ἡ ἔχθρα τὸν βραχύνει
ᾧς καταπαύσ' ἡ ἔρις μας, καὶ συμμαχί' ᾧς γίνῃ.

99. *Ἐλάτη.*

Ἐλύθη ἡ ἀγάπη μας, καθὼς βανίδες πάχνης·
οἱ λόγοι σου τὴν ἔσχισαν ὡς ὕφαιμα ἀράχνης.

100. *Ἐλελλισφακος* (*Ἀλιφασκιά χ.*)

Πλησίον ἡ καρδία μου σ' ἐνόησε κ' ἐμάνῃ.
Ἄν ἔλθῃς πλησιέστερον, αὐτὸ θὰ τὴν ἰάνῃ.

101. *Ἐλλέβορος λευκός.*

Τὸ κῦμα τῆς καρδίας μου τὸν νοῦν μου κατακλύζει,
παρέσυρε τὴν φρένα μου καὶ τὴν καταποντίζει.

102. *Ἐλλέβορος μέλας* (*Σκάρφη μαύρη χ.*)

Ὁ νοῦς μου παραφέρεται εἰς στρόβιλον μανίας,
καὶ ἡ καρδία εἰς βρασμὸν παλαίει τριχυμίας.

103. *Ἐλυτρον, ἢ Δακτυλίτης πορφυρά* (*Διγιτάλη λ.*)

Δὲν μ' ἐκθαμβοῦσ' οἱ θησαυροὶ οὐδὲ τὰ μεγαλεῖα,
ἔσον μ' ἔλκ' ἡ καλλονὴ καὶ ἡ εὐαισθησία.

104. *Ἐμετικοκαρυδιά, ἢ Φόλες* (*Στρυχνοκάρυον ἔ.*)

Λυθέντα τῆς φιλίας μας τὸν σύνδεσμον κηρύττω,
καὶ τὴν προτέραν σχέσιν μας ἀναπολῶ καὶ φρίττω.

105. Ἐπιλόβιον (Οἰνοθήρας ε.)

Προκρίνω τὴν ἀγνότητα τῆς καθαρᾶς καρδίας,
ὑπὲρ τὸ δῶρον τῆς ζωῆς καὶ τῆς εὐδαιμονίας.

106. Ἐρείκη (*Ρίχη καὶ Σκούπα χ.)

Θὰ ἤμην λάτρις τῶν βουνῶν καὶ φίλος τῆς ἐρήμου,
ἂν ἤθελες εἰς τὰ βουνὰ νὰ κατοικῆς μαζῆ μου.

107. Ἐσπερίς, ἢ Φιλέσπερον (*Αξιὰμ-Σεφά τ.)

Λατρεύω τὴν ἐνάστερον γαλήνην τῆς ἐσπέρας,
ὅτ' αἱ ψυχαί μας ἵπτανται ὁμοῦ εἰς τοὺς ἀστέρας.

108. Ζιζάνιον, ἢ Ἡρα.

Ὁ φθόνος ἀπεφάσισε τὴν τύχην μας νὰ φθείρη,
καὶ διχονοίας σκάνδαλα ἀνάμεσόν μας σπείρει.

109. Ζίζυφορ.

Οἴησιν ἡ νεότης σου ἄς μὴ σ' ἐμπνέη τόσην.
Πολλοὶ καρποὶ γηράσαντες εἰσὶ καλοὶ πρὸς βρῶσιν.

110. Ζοχός (Σόγχος ε.)

Πιστεύω τὴν καρδίαν σου ὃ ἔρωσ πῶς θερμαίνει·
ἀλλὰ χωρὶς τῆς πίστεως ὃ ἔρωσ τί σημαίνει;

111. Ἡδύσμος ἄγριος.

Τὸ νὰ ἰ σου τὴν καρδίαν μου ὡς δρόσος τὴν ποτίζει,
τὸ ὄχι σου ὡς δρέπανον τὰ σπλάγχνα μου θερίζει.

112. Ἡδύσμος λευκός.

Ἄρκοῦσα δόσις συμφορῶν ἐδόθ' εἰς τὸν καθένα.
Δὲν πρέπει διὰ βάσανα νὰ τυραννῆσαι ξένα.

113. Ἡδύσμος [μέλας] (Δύσμος χ. Βάρσαμος λ.)

Μὲ βλέπεις πῶς βυθίζομαι εἰς πέλαγος ὀδύνης.
Τοῦ ναυαγίου σώζεις με τὴν χεῖρ' ἂν μοὶ ἐκτείνης.

114. Ἡλιοτρόπιον (Ἡλιος χ.)

Τὰ ἴχνη σου ἀκολουθῶ διὰ παντός τοῦ κόσμου,
καὶ παρὰ σοῦ δανεῖζομαι θερμότητα καὶ φῶς μου.

115. Ἡπατόφυλλον (Εὐπατόριον, ἢ Ἀγριμονία ε.)

Τὰ βέλη τῶν βλεμμάτων σου νὰ μὲ κτυποῦν ὡς εἶδα,
κατέθεσα τὸν θώρακα, ἀφῆκα τὴν ἀσπίδα.

116. Θάλεια, ἢ Δάλεια.

Θάρρους κ' ἐλπίδων ἔμπλεως ἐν ᾧ σὲ πλησιάζω,
σ' ἀκούω καὶ συστέλλομαι, σὲ βλέπω καὶ διστάζω.

117. Θανατόχορτον, ἢ Ταγαίτης.

Ἄν ἀπεφάσισας πικρὰν φιάλην νὰ μοὶ δώσης,
καὶ δός μοι τὴν φαρμακερὰν, καὶ νὰ μὲ θανατώσης.

118. Θερμόχορτον [ἐρυθρόν] (Κερταύριον ε.)

Κλεῖσον αὐτοὺς τοὺς ὀφθαλμοὺς τοὺς ἐμπρησικωτάτους,
διότι τὴν ἀσφάλειαν ἐπαπειλοῦν τοῦ κράτους.

119. Θερμόχορτον κυανοῦν.

Πλησίον σου πυρίκαυστον τὸ στήθος τοῦτο ἔσται,
κ' εἰς παῦσιν τῆς πυρκαϊᾶς δὲν φθάνουν πυροσβέσται.

120. Θεροκάλι, ἢ Φινοκαλιὰ (Χαμαίπιτυς ε.)

Λέγεις πῶς δὲν σὲ ἀγαπῶ καὶ ὅτι μετετρέπην.
Εὔρε ψυχὴν ὁμοίαν σου καὶ ζήτησον ἀγάπην.

121. Θύμος λευκός (Θυμάρι χ.)

Ἐβάδιζες ὡς πρὸ μικροῦ εἰς τὴν ζωὴν εὐθύμως.
Τί σοὶ συνέβη; Διατί μαραίνεισαι ὡς θύμος;

122. Θύμος μέλας (Θρούμπη χ.)

Βουνὰ ὁ θύμος ἀγαπᾷ καὶ δίαιταν ἐρήμου·
ἀλλὰ φιλερμητότερον μ' ἀνέδειξας τῆς θύμου.

123. *Ίασουμι ἀραβικόν (Φούλ τ.)*

Σὲ ἀγαπῶ θερμότατα, κ' ἡ φλόξ τοῦ ἔρωτός μου
πᾶν αἴσθημα ἀλλότριον κατέκαυσεν ἐντός μου.

124. *Ίασουμι διπλοῦν ἢ χιώτικον.*

Σὺ τῆς ζωῆς μου τήν κλωστήν, σὺ κλώθεις εἰς τὰς χεῖρας.
Ἡ Ἀφροδίτη ἔλαβε τὸν ἄτρακτον τῆς μοίρας.

125. *Ίασουμι κίτρινον.*

Ὅποταν ὄλων τῶν λοιπῶν ἠξεύρης πῶς πρωτεύεις,
τί πλέον ἔχεις νὰ φθονῆς, ἢ ποῖον νὰ ζηλεύης;

126. *Ίασουμι μονόν (Ίάσμη ἐ.)*

Ἀνίσως κ' ἡ ἀγάπη σου εἰς πίστιν ἐρρίζωθη,
δὲν θενὰ μείνουν ἄκαρποι οἱ φίλτεροί σου πόθοι.

127. *Ίεροβοτάρη (Σταυροβοτάρη χ.)*

Ἡ σκέψις προσοδοποιεῖ, ἡ τόλμη δὲ περαίνει.
Τὸν μάτην περιμένοντα ὁ τάφος περιμένει.

128. *Ίξός.*

Μικροῖδιοτέλεια καὶ περιφιλαυτία
καὶ φιλοκέρδεια, κακὰ τοῦ χαρακτῆρος τρία.

129. *Ίον ἄγριον, ἄοσμον.*

Ματαίως πρὸς τοὺς κρείττονας ἐλπίζεις ν' ἀντερίσης,
νὰ ἐπιδείξης χάριτας ὅσας σ' ἠρνήθ' ἡ φύσις.

130. *Ίον εὐῶδες (Ίτσιον χ. Μενεξέ τ.)*

Χαρίτων πλῆθος κέκτησαι ἐπὶ πασῶν δὲ χύνει
τὴν ὑπερτάτην χάριν τῆς ἡ μετριοφροσύνη.

131. *Ίον τρίχρουν.*

Λοιπὸν δὲν ἔχεις συνειδὸς, ἢ φόβον τῶν ἀνθρώπων,
καὶ ἐγκαυχᾶσαι πῶς μ' αὐτὸν μὲ τυραννεῖς τὸν τρόπον;

132. Ἰτέα ἢ κοιρή.

Παρηγορίαν σοὶ ζητῶ καὶ τὴν ἀπεποιήθης,
καὶ κόπτεις τῆς φιλίας μας τὸ νῆμ' ἀφ' οὗ τὸ νήθεις.

133. Ἰτέα τῆς Βαβυλωνίας (Κλαίουσα χ.)

Ἔγινεν ἡ καρδία μου πικρῶν δακρῶν κρήνη,
εἰς ἣν ἤχοῦσι στεναγμοὶ καὶ κελαρίζουν θρήνοι.

134. Κάλαμος ἀρωματικὸς (Ἄχορος λ.)

Τὰ πλούτη τὰ ὑπέμετρα δὲν εἶναι εὐτυχία,
ἀλλ' εἶναι πλοῦτος ἀληθῆς ἡ ἥρεμος καρδία.

135. Κάλαμος ὁ κοινὸς (Καλάμι χ.)

Ὡς κάλαμον ὃν ἡ πνοὴ λυγίζει τοῦ ἀνέμου,
μ' ἐλύγισαν τὰ πάθη μου κ' αἱ τόσαι συμφοραὶ μου.

136. Κάλαμος τῆς Ἰνδίας [ἄνθος.]

Ἄνθος παράγ' ἡ κάλαμος καὶ βέλος μαιφόνον.
Ὅμοίως καὶ τὸ βλέμμα σου τρυπᾷ, δὲν τέρπει μόνον.

137. Καρραβούρι (Κάρραβις ε.)

Δὲν φθάνει τὴν καρδίαν σου πῶς φθόνος κατατρῶγει,
ἀλλ' εἶναι μάρτυρες αὐτοῦ αἱ πράξεις σου κ' οἱ λόγοι.

138. Καπνόφυτον, ἢ Νικοτιανόφυτον [ἄνθος.]

Μὴ μοὶ προσάπτῃς πῶς καπνοὶ μ' ἐσκότισαν τὸ πνεῦμα·
προῆλθον ἐκ πυρκαϊᾶς ἣν ἤναψ' ἐν σου βλέμμα.

139. Καπνόφυτον τῆς Ἀμερικῆς.

Εἰς τὸν βωμὸν τοῦ ἔρωτος προσέφερα θυσίαν,
τοὺς στεναγμοὺς θυμίαμα, καὶ θῦμα τὴν καρδίαν.

140. Κάππαρις.

Αὐθάδη μὲ ὠνόμασας, καὶ δι' αὐτὸ θυμώνεις·
ἀνίσως ἤμην ἄτολμος θὰ μὲ περιεφρόνεις.

141. *Καππουτσῖνος, ἢ Καμβαλιέρος ἐρυθρ. (Δελφίνιον ε.)*

Ἄν φύγῃς, ἂν μὲ ἀρνηθῆς θὰ γίνω ἐρημίτης,
ἢ θὰ ἐκλέξω μεταξὺ τοῦ τάφου καὶ τῆς σκῆτης.

142. *Καππουτσῖνος κυανοῦς.*

Μὴ σ' ἀπατᾷ τὸ πρόσχημα, ἐρεῦνα τὴν καρδίαν.
Κάμινος κρύπτεται φλογὸς ὑπὸ ψυχρὸν μανδύαν.

143. *Καππουτσῖνος λευκός.*

Καὶ θρέμμ' ἂν ἦσο τίγριδος, ἢ γέννημα λεαίνης,
εἰς τὰς δεήσεις μου κωφὴ δὲν ἔπρεπε νὰ μένης.

144. *Καππουτσῖνος ποικιλόχρους.*

Ἐξεύρω πῶς ὁ ἔρωσ σου εἶν' ὡς αὐτὰ τὰ φύλλα.
Σημαίαν ἔχει καὶ αὐτὸς μὲ χρώματα ποικίλα.

145. *Καρδαμίρη (Φράγκ-Τερεσι τ.)*

Καθὼς τὸ χόρτον τῶν ἀγρῶν ἐμάρανε τὸ θέρος,
ὁμοίως τὴν καρδίαν μου ὁ ἐδικός σου ἔρωσ.

146. *Κάρδαμον.*

Ἄφ' ὅτου τὰς ἀλύσεις μου μ' ἐπέβαλες ὑπούλως,
αἰχμάλωτός σου ἔγίνα, τοῦ νεύματός σου δοῦλος.

147. *Καρυδιὰ [κλάδος ἢ φύλλον.]*

Τὸ στῆθός μου ἐτόξευσε τῶν ὀφθαλμῶν σου βέλος.
Ἐκπνέω πλὴν σ' εὐγνωμονῶ. Γλυκὺ μοὶ δίδεις τέλος.

148. *Καρύδιον μὲ φλοιόν.*

Τοῦ κόσμου ὄλου περὶ σοῦ ἢ κρίσις εἶναι λάθος·
βλέπει τὴν ἐπιφάνειαν καὶ ἀγαπᾷ τὸ βάθος.

149. *Καρυοφύλλι (Κόστος ε.)*

Πολλάκις πῶς σ' ἐμίσησα τὸ στόμα μου ὀμνύει,
ἀλλ' ἢ καρδιά μου ψευδὲς τὸ στόμ' ἀποδεικνύει.

150. *Καστανία ἀγρία* (Ἰπποκάστανον *έ.*)

Ἐάν ποτε σοὶ ἔπταισα, σοὶ ἔπταισ' ἀκουσίως,
καὶ θενὰ ἦναι ὄλος μου μετάνοια ὁ βίος.

151. *Καστανία ἡμερος* [κλάδος.]

Τοὺς ἄλλους πρέπει νὰ τιμᾶς ἂν θέλῃς νὰ τιμᾶσαι.
Ἄγάπα τὸν πλησίον σου, καὶ τότε θ' ἀγαπᾶσαι.

152. *Κατυφές* (*Χαλκάνθεμον έ.*)

Ἵργίξῃσαι πῶς σ' ἀγαπῶ. Ἄνίσως ἀγαπᾶσαι,
αἱ χάριτές σου πταίουσιν· ἐμὲ τί αἰτιᾶσαι;

153. *Κανκαλῖς* (*Κανκαλίθρα χ.*)

Εἰς ὄλους ὅσοι σ' ἀγαποῦν ἀνταποδίδεις μῖσος.
Ἄν σὲ μισήσω δι' αὐτὸ θὰ μ' ἀγαπήσης ἴσως;

154. *Κέδρος* (*Ἄρκευθος έ.*)

Ἄν μάθῃ ὅτι ἔκλειψες τὰ πύρινά του βέλη,
ὁ ἔρωσ αὐστηρότατα νὰ σὲ παιδεύσῃ μέλλει.

155. *Κερασιά* [ἄνθος.]

Καρδίας ἀνταλλάσσομεν εἰς ταύτην τὴν ἡμέραν·
τὴν γλυκυτέραν μ' ἔδωκας κ' ἐγὼ τὴν πιστοτέραν.

156. *Κεράσιον.*

Τὸν θάνατον μὴ προσκαλῆς τοσοῦτον ἐπιμόνως,
καὶ τῆς ζωῆς σου κύριος δὲν εἶσαι σὺ ὁ μόνος.

157. *Κερατορία* (*Ξυλοκερατία, ἢ Χαρουπιὰ χ.*)

Φιλόπονον αὐτάρκειαν ἂν λάβῃς πολιοῦχον,
θὰ εἶσαι πλουσιώτερος ἑκατομμυριούχων.

158. *Κισσός.*

Νὰ τὴν στηρίζω εἰς ἐμὲ τὴν τύχην σου παράδος,
ὡς προσφυόμενον κισσὸν δρυὸς στηρίζει κλάδος.

159. *Κιτρία.*

Καυχᾶται ἡ καρδία σου ἀγάπην πῶς δὲν θέλει.
Ὡς πότε θενὰ καυχηθῆ ἰδῶμεν. Καλὰ τέλη!

160. *Κιτρινομανδυλίδα (Χρυσάνθεμον ε.)*
Τὸ πρόσωπόν σου μαρτυρεῖ καρδίας δυστροπίαν,
σκληρότητα ἢ ὄψις σου, τὸ βλέμμ' ἀπανθρωπίαν.

161. *Κιτρίοσμον, ἢ Κιτροβάλασμον.*
Νὰ σ' ἐρωτήσω ἤθελον, κρατοῦμαι πλὴν ὀπίσω.
Ὡ! σπεῦσον νὰ μ' ἀποκριθῆς χωρὶς νὰ σ' ἐρωτήσω.

162. *Κλάδος δένδρου ἀρχίζοντος ν' ἀνοίγη.*
Ἐλπίς εἰς τὴν καρδίαν μου ἀναβλαστάνει νέα,
καὶ λησμονοῦνται βαθμηδὸν τὰ βάσανα τ' ἀρχαῖα.

163. *Κλάδος ξηρὸς δένδρου.*
Πᾶσα ἐλπίς, πᾶς πόθος μου ἐντός μου ἐμαράνθη,
καὶ ἡ καρδία ἔπαυσε ν' ἀναβλαστάνη ἄνθη.

164. *Κλάδος ὀπώρας ἀνθῶν.*
Τὸ μέλλον ἔστω ἄδηλον· τὸ κρύφιόν του σκότος
τὸ προτιμῶ ὑπὲρ τὸ φῶς τοῦ παρεληλυθότος.

165. *Κλῆμα ξηρόν.*
Γενναίως ἄλλοτ' ἔτρεφον κ' ἐγὼ γλυκείας ρώγας,
καὶ τώρα νὰ μὲ ρίψωσιν ἀξίζω εἰς τὰς φλόγας.

166. *Κλήματος βλαστὸς ἔχων ἑλικας (ψαλίδας.)*
Δὲν ἤξευρον τὴν ἄμπελον πῶς ἤθελον φθονήσει,
διότι, ὅπου προτιμᾷ τὸ κλῆμά της τυλίσσει.

167. *Κολλητσιίδα, ἢ Περδικούλι.*
Ἐκεῖ ποῦ δὲν εὐαρεστεῖς μὴ τρέχης νὰ κολλᾶσαι,
κ' ἐκλείπει ἢ ὑπομονὴ ἔαν τὴν καταχρᾶσαι.

168. *Κολοκυνθία* [ἀνθος.]

Τὴν χεῖρα τεῖνε πρὸς ἐμέ. Ἐντὸς αὐτῆς ἤξεύρω
τὴν εὐτυχίαν ποῦ ζητῶ κλεισμένην πῶς θὰ εὔρω.

169. *Κολχικόν*, ἢ *Ἐφήμερον*, ἢ *Ἴρις ἀγρία*.

Ἴδου γαλήνη ἔφθασε καὶ παύ' ἡ τρικυμία.
Τῶν πόθων μου εἰς τὸ ἐξῆς θὰ δέσω τὰ ἰστία.

170. *Κόμαρον*.

Πῶς εἶσαι λέγω εὐειδῆς, καὶ τοῦτο σέ ὀργίζει,
καὶ ἡ ὠραία σου ὀργὴ ἀκόμη σέ στολίζει.

171. *Κορλιανδρον* (Κόλιανδρος χ.)

Πῶς μὲ παγόνεις ἄλλοτε, καὶ ἄλλοτε μὲ φλέγεις!
Ἦ ἄς μὴ μ' ἔλεγες τὸ ναὶ, ἢ ὄχι μὴ μοὶ λέγεις.

172. *Κορομηλία* (Προύρη ε.)

Ἦξεύρω πῶς τὸ στόμα σου δὲν ἀποστάζει μέλι·
τῆς γλώσσης εἰς τῶν ὀφθαλμῶν ἐπρόσθεσας τὰ βέλη.

173. *Κουκλίον χλωρόν* (Κύαμος ε.)

Μὲ βλέπεις, θαλασσομαχῶ, καὶ εἶναι τρικυμία.
Τὴν τρικυμίαν λέξις σου θὰ κατευνάσῃ μία.

174. *Κουκουναριά*, ἢ *Πεύκη ἡμερος* (Πίτυς ε.)

Ὁ σοβαρός σου χαρακτήρ ποσῶς δὲν μ' ἐξιππάζει.
Τὸ σύννεφον τὸν ἥλιον δὲν σβύνει, τὸν σκιάζει.

175. *Κουφοξυλιά* (Ἀκτὴ ε.)

Τὴν προσφορὰν τῆς πίστεως νομίζεις ἐλαχίστην,
διότι δὲν συνήθισας νὰ σέβῃσαι τὴν πίστιν.

176. *Κρῖνος ἄγριος*.

Μετεχειρίσθης δέλεαρ πρὸς ὄλους τὴν ἀπάτην.
Ἄν ἤλπισας καὶ πρὸς ἐμέ, τὸ ἤλπισας εἰς μάτην.

177. *Κρῖνος ἐρυθρός.*

Τὰς παρειάς σου ἢ αἰδῶς ὁσάκις ἐπιχρῖει,
κρῖνον καὶ ῥόδον ἐνταύτῳ, θέλγει διπλῶς κ' ἔλκύει.

178. *Κρῖνος κυανοῦς.*

Μ' ἠγάπας κ' εὐτυχέστατος τῶν ἐν τῷ κόσμῳ ἦμην.
Τί μετὰ τῆς ἀγάπης σου δὲν μ' ἀφαιρεῖς τὴν μνήμην;

179. *Κρῖνος [λευκός] (Λείριον ἔ. Ζαμπάκ τ.)*

Ἐκεῖνος ὅστις ὕφανε τῶν κρίνων τὸν μανδύαν,
σοὶ ἔδωκε τὴν καλλονὴν τοῦ κρίνου τὴν ἰδίαν.

180. *Κρόκος (Ζαφορὰ χ.)*

Δὲν βλέπεις τὴν ὀλισθηρὰν ὁδὸν εἰς ἣν βαδίξεις;
Στεφάνους πλέκεις ἀκανθῶν καὶ ἄνθη τοὺς νομίζεις.

181. *Κυδωνία [ἄρθος.]*

Μοὶ εἶπας καὶ μ' ἐπρόσταξας νὰ μὴ σὲ ἀγαπήσω.
Γενοῦ ἀξιομίσητος καὶ θενὰ σὲ μισήσω.

182. *Κυδῶνιον.*

Τὸν λόγον ὃν μοὶ ἔδωκας ὡς κτῆμά μου νομίζω·
ὀπίσω μὴ μοὶ τὸν ζητῆς, καὶ δὲν σοὶ τὸν χαρίζω.

183. *Κυκλάμινον (Τριήμερον, ἢ Τσιμπουκάκι χ.)*

Ὑπὸ τὴν θάμνον τοῦ ἀγροῦ τὸ ἄνθος τοῦτο θάλλει·
ὁμοίως ὑπὸ τὴν αἰδῶ τὰ ἰδικά σου κάλλι.

184. *Κυνόγλωσσον (Γουργουγιάννης χ.)*

Εἰς σὲ κ' εἰς τὴν φιλίαν σου ἀφοσιῶμαι ἔλος.
Εἰπέ, δὲν κρύπτει εἰς αὐτὴν ὡς ἄκανθα ὁ δόλος;

185. *Κυπάρισσος.*

Εἰπέ μοι ὅτι δάκρυα, ὅποταν ἀποθάνω,
θὰ χύσης εἰς τὸ μάρμαρον τοῦ τάφου μου ἐπάνω.

186. *Κύπερις* (*Κύπειρος* έ.)

Μ' ήρνήθης τήν εικόνα σου, και μετά πονηρίας
τήν έκλειψα, και τήν τηρῶ έντός κλειστῆς καρδίας.

187. *Κωδώνανθος*, ή *Στριφούλι* (*Μήδιον* έ. *Καμπαρούλα* λ.)

Σέ, όταν τ' άστρον του φωτός ή δύ' ή άνατέλλει,
σε προσκαλεϊ τὸ στόμα μου, σε ή ψυχή μου θέλει.

188. *Λαγουδάκι* (*Αντίρριον* άγριον έ.)

Τὰ δῶρα μετ' εϋθύτητος ὁ έρωσ δέν μοιράζει.
Ό,τι στερεϊται ὁ δειλὸς ὁ τολμηρὸς άρπάζει.

189. *Λαδανιά*, ή *Κουρούκλα*, ή *Λίσσαρον* (*Λήδανον* έ.)

Άνδρίζου, μη άδημονῆς, γενναίως έγκαρτέρει·
ίσως ή τύχη και καλὰς ήμέρας θα σοι φέρη.

190. *Λάθυρος* ὁ *εϋσομος* [*ανθος*.]

Τήν κλειδα τῆς καρδίας σου μη δίδης εις καθένα.
Σπανίως εϊναι άσφαλῆ τὰ μυστικά τὰ ξένα.

191. *Λάθυρος* ὁ *εϋσομος* (*Λαθούρι* χ.) [*ανθος*.]

Τὸν τρόπον σου δέν έννοῶ. Άκόμη δέν γνωρίζω
αν προτιμᾶς ν' απελπισθῶ, αν θέλῃς νὰ έλπίζω.

192. *Λαλὸς* τ. (*Λείριον* έ.)

Μ' εϋγνωμοσύνην μυστικὴν ένθέρμως σε λατρεύω
αφ' ἧς στιγμῆς έπρόφερες τήν λέξιν σε πιστεύω.

193. *Λάπαθον*.

Άνίσως δέν σ' έγνώριζον θα μ' έπαιζες άκόμη,
πλὴν τώρα μ' έγινε γνωστὴ ή πονηρά σου γνώμη.

194. *Λιβάντα* (*Νάρδος* στάχυς έ.)

Εις τήν ώραίαν σου ψυχὴν ὁ δόλος δέν καθεύδει,
οὐδὲ τὰ χεϊλη σου ποτὲ άνοίγονται εις ψεύδη.

195. *Λεβιδόχορτον* (Ἄρτεμισία έ.)

Κλειστή εἶν' ἡ καρδία μου· τὴν κλεῖδα δὲν σοὶ δίδω·
εἶναι κρυφὸν πῶς σ' ἀγαπῶ, καὶ δὲν σοὶ τὸ προδίδω.

196. *Λεμονέα* [ἄρθος.]

Αὐτὸ κοσμεῖ τὴν κεφαλὴν τῆς μελλονύμφου κόρης.
ὦ εὐτυχία, δι' ἐμὲ ἀνίσως τὸ ἐφόρεις!

197. *Λεμονέα* [ἄρθος καὶ ἄωρα λεμόνια.]

Εἰς πέλαγος κυμαίνομαι μ' ἀντίπρωρον ἀέρα,
καὶ ἔλαβον τὸ βλέμμα σου ὡς ὁδηγὸν ἀστέρα.

198. *Λεμονέα* [φύλλοι.]

Εἶναι πικρὰ καὶ ἄχαρις ἡ λέξις ἔχ' ὑγείαν,
ὅταν ἐχώρισε πιστὴν ἀπὸ πιστὴν καρδίαν.

199. *Λεμονόχορτον* (Λουτζα ιτ.)

Ματαίως ἀγωνίζεσαι κ' ἐλπίζεις. Ἀπελπίσου.
Θὰ ἦναι εὐτυχέστεροι οἱ τολμηρότεροί σου.

200. *Λεπτοκαρύα* [ἄρθος.]

Τὴν ὑπαρξίν μου εἴλκυσας ὡς πύρινος μαγνήτης·
σὺ εἶσαι μόνος τῆς σκοπὸς, σὺ μόνη ἀφορμὴ τῆς.

201. *Λεπτοκάρυον*.

Ὑπάρχουσιν ἐμπόδια· ἀνάγκη νὰ τὰ θραύσης,
καὶ τότε τῆς καρδίας σου τὸν πόθον θ' ἀπολαύσης.

202. *Λεύκη ἢ βαλσαμιφόρος*.

Ἐράμιλλον τοῦ κάλλους σου δὲν εἶναι ἄλλα κάλλη,
οὐδὲ κατὰ τὴν φρόνησιν σὲ ὑπερβαίνει ἄλλη.

203. *Λεύκη ἢ βρνοφόρος*.

Ὑγείας πρὶν ἐκάλυπτον τὸ πρόσωπόν σου ἄνθη.
Τί ἔχει καὶ ὠχρίασε, τί πάσχει κ' ἐμαράνθη;

204. *Λεύκη ἢ τρέμουσα.*

Ὅτ' ἔρχομαι πλησίον σου ὁμοῦ ῥιγῶ καὶ καίω,
συγχρόνως τρέμω καὶ σκιρτῶ, καὶ χαίρομαι καὶ κλαίω.

205. *Λινάριον (Λίτρον ἐ.) [ἄνθος.]*

Μάτην ἀλλάζεις τὴν μορφήν καὶ τὴν ἐνδυμασίαν.
Ἄν ἠμπορῆς κατόρθωσον ν' ἀλλάξης τὴν καρδίαν.

206. *Λουπινάρι (Θέρμος ἐ.) [ἄνθος.]*

Ἐπιμελῶς τὴν ἄδολον φιλίαν καλλιέργει.
Φθίνει καθὼς ἀμεληθῆ, κ' εἰς πᾶσαν γῆν δὲν στέργει.

207. *Λυγιά [ἄνθος ἐρυθρόν.]*

Ὁ ἔρωσ διὰ συμφορῶν μᾶς δοκιμάζει τώρα,
ἀλλὰ ἐπιφυλάττεται τῆς ἀμοιβῆς ἢ ὦρα.

208. *Λυγιά [ἄνθος κναροῦν.]*

Τὸ αἶσθημα λυγίζον μου ταραττει τὴν καρδίαν,
ἥτις ἐκπέμπει ἔρωτος φλογώδους εὐωδίαν.

209. *Λυγιά [ἄνθος λευκόν.]*

Σὺ ἔχεις δύο πρόσωπα καὶ γλώσσας ἔχεις δύο·
ἐγὼ δὲ μίαν σταθερῶς, κ' ἐν πρόσωπον δεικνύω.

210. *Λυγιά, ἢ Λυγαριά (Ἄγρος ἐ.) [φύλλον.]*

Τὸ λέγ' ἢ κοινὴ πρόληψις· τὸ φύλλον τοῦτο παῦσε,
ἢ ἄλλως παῦσε ν' ἀγαπᾶς καὶ νὰ ἐλπίζης παῦσε.

211. *Λυγουνιά (Παιονία, ἢ Γλυκυσίδη ἐ.)*

Τὴν ἔρημον καρδίαν μου ποτίζουν δάκρυά μου,
καὶ ἔρωτος ἀνθύλλιον ἐβλάστησ' ἐκ τῆς ἄμμου.

212. *Λυχνίς [πυρρόειδὲς ἄνθος.]*

Ὁ ἔρωσ εἶναι ὅλως πῦρ, καὶ θέλει κατοικίαν
καρδίαν τινὰ φλέγουσαν, οὐχὶ ψυχρὰν καρδίαν.

213. *Μαγγοῦδα* [φυτὸν κωρειοφόρον.]

Ὁ ἔρως κατεδάμασε πολλὰ ἡρώων στίφη·
δὲν τὸν τρομάζουν δόρατα καὶ θώρακες καὶ ξίφη.

214. *Μακεδονίσι* (*Πετροσέλιον* ἔ. *Μαΐταρος* τ.)

Τὸ ἄτοπον τῶν λόγων σου καὶ μόνος σου στοχάσου.
Τοὺς ἄλλους ἂν δὲν σέβησαι, κἂν σεαυτὸν σεβάσου.

215. *Μάλαθρον*.

Δὲν εἶν' ὁ ἔρως δυσμενῆς, οὐδ' ἐκ τῶν ἀχαρίστων.
Εἶναι προστάτης τῶν πιστῶν, καὶ τρόμος τῶν ἀπίστων.

216. *Μαρτσουράνα* (*Ἀμάρακον*, ἢ *Σάμψυχον* ἔ.)

Ἡ Ἀφροδίτη εἰς τὴν γῆν ἐξ οὐρανοῦ κατέβη,
καὶ σοῦ λαβοῦσα τὴν μορφήν τὸν κόσμον γοητεύει.

217. *Μαρούλιον* (*Θρίδαξ* ἔ.)

Μὴ ἀπορήσης ὁ δειλὸς ἐὰν ἀποτυγχάνη.
Ἐκεῖνος μόνον ὃς ζητεῖ, ἐκεῖνος καὶ λαμβάνει.

218. *Μαυροκούκκι* (*Μελάνθιον* ἔ.)

Ὡς ὄλ' οἱ κλέπται, ἀγαπᾷ τὸ σκότος καὶ ὁ ἔρως·
παρενοχλεῖται εἰς τὸ φῶς, δὲν πράττει ἐλευθέρως.

219. *Μελισσόχορτον*, ἢ *Μελισσόφυλλον*.

Ἡμέραν ἂν δὲν σέ ἰδῶ, ἢ καὶ στιγμὴν ἂν μόνον,
θαῤῥῶ ἡμέραν τὴν στιγμὴν καὶ τὴν ἡμέραν χρόνον.

220. *Μελιτζάνα* [*ἄνθος*.]

Εἰς θετικὰ καὶ εἰς πεζὰ τὸ πνεῦμά σου μὴ τέρπης·
ἀναπτεροῦ πρὸς αὔλα καὶ εἰς τὴν γῆν μὴ ἔρπης.

221. *Μελιτίνι*, ἢ *Διοσμαρίνι* (*Ἀβρόστονον* ἔ.)

Ὁραῖον ἔχεις πρόσωπον. Ἐνέβλεψα καὶ εἶδα
ψυχὴν σκληρὰν καὶ ὑπουλον ὑπὸ τὴν προσωπίδα.

222. *Μεταξάκι* (Ἀνθήλιον ε.)

Διὰ κλωστῆς μεταξωτῆς μοὶ ἔδεσας τὰς χεῖρας,
καὶ ἡ κλωστή εἶν' ἄλυσις, κ' αἰχμάλωτον μ' ἐπῆρας.

223. *Μήκων ὑπνοφόρος* (Ὑπνος χ.)

Ὁ ὕπνος φίλην πρὸς ἐμέ καὶ συμπαθῆ σὲ πλάττει.
Εἰπέ μοι, εἶναι παρ' αὐτοῦ ἢ παρὰ σοῦ ἀπάτη;

224. *Μηλέα* [ἄρθος.]

Δὲν ἐννοῶ τί αἰσθημα σὲ κατεξουσιάζει·
καὶ ὡς ἀγάπη φαίνεται, καὶ μῖσος ὁμοιάζει.

225. *Μῆλον σχήματος καὶ χρώματος ὠραίου.*

Τὸ μῆλον ὅταν ἔρριψεν εἰς τὰς θεάς ἢ Ἔρις,
ἂν ἄλλη τὸ ἐκέρδησε, σὺ πρέπει νὰ τὸ φέρῃς.

226. *Μηλοῤῥοδάκινον* (Τουρακλί τ.)

Καθὼς αὐτὸ οὔτω καὶ σὺ πῶς συνενοῖς ἐπαίρου
τὸν ὠραιότερον καρπὸν μετὰ τοῦ γλυκυτέρου.

227. *Μηνναρθὲς τριφύλλιον.*

Ἔχεις τὸ κάλλος, τὴν μορφήν, τὸ ἦθος τῶν Χαρίτων.
Εἶσαι ἢ μία τῶν τριῶν, ἢ καὶ τετάρτη ἦτον;

228. *Μικροδάφνη* (Χαμελαία ε. Μεζαίρον λ.)

Δὲν θέλω δόξας νικητῶν καὶ τρόπαια καὶ φήμην.
Θὰ μ' ἦρκ' ἡ δόξα κ' ἡ τιμὴ ἂν νικητῆς σου ἤμην.

229. *Μολόχη ἀγρία.*

Μ' ἀγαπᾶς λέγεις, καὶ ζητεῖς τὸ στῆθός μου νὰ σχίσῃς.
Πῶς ἄλλως θὰ ἐφέρεσο ἀνίσως καὶ μ' ἐμίσεις;

230. *Μοσχοκαρφιά, ἢ Σολομός* (Μέλια ε.)

Θέλω σοὶ μένει σταθερὸς, ὅπόσ' ἂν ὑποφέρω.
Θὰ κλαίω μᾶλλον παρὰ σοὶ παρ' ἀλλαχοῦ νὰ χαίρω.

231. *Μοσχόχορτον, ἢ Μυρώριον (Ἐρόδιον ε.)*

Ἔχεις ἀνάστημα μικρὸν ἀλλὰ ψυχὴν μεγάλην,
ὡς ἄρωμα πολύτιμον εἰς πάγχρυσον φιάλην.

232. *Μουσμουλιὰ (Μεσπίλη ε.)*

Παρῆλθεν ἡ νεότης μας, ἐξύνισε τὸ μέλι,
καὶ ὁμοιάζουσι κρωγμοὺς τοῦ ἔρωτος τὰ μέλη.

233. *Μπερπὸδι κίτρινον.*

Μ' ἐκλάπη ἡ καρδία μου ἀπ' ἓνα τολμητιάν.
Παράδος μοι τὸν κλέπτην μου, καὶ λάβε τὴν καρδίαν.

234. *Μπερπὸδι λευκόν, ἢ Πωγωνίας ἀστήρ.*

Εἰς οὐρανὸν διάστερον τὸ βλέμμα μου δὲν φέρω.
Ποικίλη λάμψις μὲ θαμβοῖ· εἰς ἓν ἀστέρα χαίρω.

235. *Μυοσωτίς (Ἀλοῖρι ε.)*

Ἄφ' ὅτου μ' ἐμειδίασεν ὁ ἐδικός σου ἔρωσ,
ὁ ἥλιός σου ἔλαμψεν ἐντός μου ἀνεσπέρως.

236. *Μυρίκη.*

Πικρὰ εἶν' ἡ καρδία μου καὶ πλήρης παραπόνων.
Τί ἔχεις νὰ ζημιωθῆς ἐὰν τ' ἀκούσῃς μόνον;

237. *Μυρσίνη.*

Ἄν ἡ μυρσίνη εἰς φυτὸν ἐκ κόρης μετεβλήθη,
ἡ κόρ' εἶχε τὴν χάριν σου καὶ τ' ἀπλαστά σου ἦθη.

238. *Νάρκισσος κίτρινος.*

Θυμόνεις πῶς ζηλοτυπῶ. Ἄλλ' ἡ ζηλοτυπία
ἀγάπης εἶν' ἐγγύτης, εἶν' ἔρωτος μανία.

239. *Νάρκισσος πορφυροῦς (Λακράκι χ.)*

Εἰς τὸ νερὸν τῆς βρύσεως τὰ βλέμματ' ἂν βυθίσῃς,
εἰς ὅ,τ' ἰδῆς ἐντός αὐτοῦ νὰ μὴ ζηλοτυπήσῃς.

240. *Νεκρολούλουδον* (εἶδος χαλκαρθέμου.)

Τὸ ἄνθος τοῦτο τοῦ λοιποῦ ἐστὶ τὸ προσφιλές μοι·
κ' ἐπὶ τοῦ τάφου μου, αὐτοῦ θὰ θάλλῃ ἀνθοδέσμη.

241. *Νερατσέα* [ἄνθος.]

Ἔχεις δριμὺν τὸν χλευασμὸν, τὴν ὄψιν σεμνοτάτην,
τὸ πρόσωπον γλυκύτατον, τὴν γλῶσσαν πικροτάτην.

242. *Νερατσέα* [βλαστός.]

Ὁ ἔρωσ τῆς καρδίας σου τὴν θύραν νυκτοκρούει·
φωνάζει καὶ ὀδύρεται. Κάνεις δὲν τὸν ἀκούει;

243. *Νερατσέα* [κλάδος καὶ ἄωρα νεράντσια.]

Βλέπε νὰ ᾗν' αἱ λέξεις σου μεμετρημέναι πᾶσαι.
Πρὶν κατορθώσης ὃ ποθεῖς, μὴ σπεύδῃς νὰ καυχᾶσαι.

244. *Νεροκάρδαμον* (Σισύμβριον ἐ.)

Τῶν περὶ σὲ τὰς συμβουλὰς ν' ἀκολουθῆς μὴ σπεύσης,
καὶ μᾶλλον τῆς καρδίας σου ἐρώτα τὰς ἐμπνεύσεις.

245. *Νεροκολοκυνθέα* (Νυμφαία λευκὴ ἐ.) [ἄνθος.]

Δὲν θάλλει ἡ καρδία μου εἰς εὐφορον λειμῶνα·
ρίζοβολεῖ εἰς δάκρυα, κ' εἰς ταῦτ' ἀνθεῖ καὶ μόνα.

246. *Νεροκυπάρισσον* (Σοῦ-Σελβίς τ.)

Τὸν θάνατον μοὶ ἔδωκας, καὶ μόνον ἀναπνέω
ἔπως εἰς τῆς καρδίας μου τὸ μνημ' ἀκόμη κλαίω.

247. *Νηχάκι* (Μελίλωτον ἐ.)

Ἄν δὲν σοὶ ἀποκρίνωμαι, λαλεῖ ἡ σιωπὴ μου.
Σοὶ εἶν' οἱ λόγοι ἄγνωστοι, γνωστοὶ δ' οἱ λογισμοί μου.

248. *Ξυρίθρα* (Ὁξαλλίς ἐ.)

Ἐξύνισαν, ἐτράπησαν οἱ πρὶν γλυκεῖς σου τρόποι,
καὶ εἶναι ἡ φιλία μας ὡς γάλα ποῦ ἐκόπη.

249. Ὀρωρίς (*Ἀρωρίδα χ.*) [εἶδος ἀκάνθης.]

Ἄπὸ τῆς ἀνθοδέσμης σου σ' ἐζήτησα ἐν ἴον,
καὶ ἄκανθαν μοὶ ἔδωκας βασάνων αἰωνίων.

250. Ὀξνάκανθα (*Βερβερίς λ.*)

Αἰσθάνομαι τοὺς πόνους σου ὡς ἂν ἐγὼ ἐπόνουν.
Σὲ μὲν ἀλγοῦσαν ἐνοχλοῦν, ἐμὲ δὲ θανατόνουν.

251. Ὀρείγανη (*Ῥείγανη χ.*)

Καλὸν δὲν λέγω τὸ πολὺ, δὲν ἔχω ἀπληστίαν·
πολὺ δὲ λέγω τὸ καλὸν, πολὺ ὡς πρὸς ἀξίαν.

252. Πασχαλιὰ [*ἄρθος κναροῦν.*]

Τὸ βέλος του τ' ὀξύτερον εἰς πῦρ ὁ ἔρωσ βάφει,
κ' ἐντός μου διὰ τῆς αἰχμῆς τὸ πρόσωπόν σου γράφει.

253. Πασχαλιὰ (*Σιρίγκιον ε.*) [*ἄρθος λευκόν.*]

Δὸς μοι ζωὴν ἢ θάνατον, καὶ δὸς κατ' ἐκλογὴν σου·
δέχομαι ἐκεῖνον, ἢ αὐτὴν ἀπὸ τῆν θέλησίν σου.

254. Παπαρούνα (*Μήκων ἄγριος ε.*)

Ἐὰν ὑπάρχη πούποτε ὁ ποταμὸς τῆς λήθης,
ἐκεῖ θὰ τρέξω νὰ πινηθῶ, ἀφ' ὅτου σὺ μ' ἠρνήθης.

255. Πελαργόνιον ἐρυθρόν.

Κωφὸς νομίζεις καὶ τυφλὸς πῶς εἶμαι; Ἀπατᾶσαι.
Γνωσταὶ μοὶ εἶν' αἱ πράξεις σου κ' αἱ ἔννοιαί σου πᾶσαι.

256. Πελαργόνιον λευκόν.

Καρδίαν ἔχω ἀπλαστον, ψυχὴν εὐπιστοτάτην.
Μὴ πρὸς ἐμὲ τεχνάσματα. Τὰ δαπανᾶς εἰς μάτην.

257. Πελαργόνιον ποικιλόχρουν.

Ἀφ' ὅτου τῆς καρδίας μου κατέλαβες τὸν τόπον,
δικαίως μὲ καταριθμεῖς μετὰ τῶν μισανθρώπων.

258. *Πελαργότιορ πορφυροῦν.*

Ἄνῃψας τὴν καρδίαν μου καὶ θὰ τὴν πυρπολήσης,
καὶ μόνη τῶν δακρύων μου θενὰ τὴν σβύς' ἢ βρύσις.

259. *Πετάρευρον (Ἀρνόγλωσσον ε.)*

Τὸ ἦθος ἔχω στῶϊκόν, καὶ δὲν φοβοῦμαι βέλη.
Ἐλθέ εἰς τὴν ἀγκάλην μου νὰ μάθῃς ἂν μοὶ μέλη.

260. *Πεπόρι (Πέπων ε.)*

Σὲ ἀγαπῶ καὶ σὲ τιμῶ, ἀλλ' ὅσον τὸ ἀξίζεις
μὴ ὀλιγώτερον φοβοῦ, καὶ πλεῖον μὴν ἐλπίζεις.

261. *Περιπλοκάδι.*

Σὲ μόνην περιβάλλουσιν οἱ ἔνθερμοί μου πόθοι,
καὶ ἡ ψυχὴ μου εἰς τὴν σὴν ἐπλέχθη καὶ ἠνώθη.

262. *Πετρόβρον.*

Πολλάκις ἂν εἰς βλάβησιν μαλάσσηται ὁ λίθος,
δὲν εἶν' ἐλπίς νὰ μαλαχθῇ τὸ αὐστηρόν σου ἦθος;

263. *Πεύκη ἀγρία (Τσάμι τ.)*

Ἄνίσως τῆς ἀγάπης σου ζητῆς νὰ μὲ στερήσης,
ὦ! μάθε ὅτι μὲ στερεῖς καὶ τῆς ζωῆς ἐπίσης.

264. *Πήγαρον.*

Πικρὰ ἢ ἀναχώρησις ἔταν ψυχὰς χωρίση,
κωλύουσα ν' ἀπαντηθοῦν τὰ δύο των ἡμίση.

265. *Πιζέλιον (Πισον ε.) [ἄρθος.]*

Τὰ πάθη τῆς καρδίας μου ἂν βλέπῃς καὶ λυπῆσαι,
καθὼς θελήσης παύουσιν· ὁ ἰατρός των εἶσαι.

266. *Πικραγγουριά (Στρώχρον ε.)*

Μικροπρεπῆς, οὐτιδανός, ἀναίσθητος, ἀχρεῖος,
εἶν' ἓνας κάποιος ἐδῶ, ἀλλὰ δὲν λέγω ποῖος.

267. *Πλάταρος.*

Εὐχαρι ἄνθος, πλέχθητι περὶ κορμὸν πλατάνου,
καὶ δύναιμι ἐκ τῆς αὐτοῦ δυνάμεως αἰσθάνου.

268. *Πολύγορον.*

Παράδεισον μ' ὑπέσχετο τὸ βλέμμα τὸ γλυκύ σου,
κ' ἐξῆψ' ἐντὸς τοῦ στήθους μου καμίνοὺς τῆς ἀβύσσου.

269. *Πολυτρίχι (Πολύτριχον, ἢ Ἀδιάκτον ε.)*

ῥέον τὸ δάκρυ τῆς ζωῆς σταγῶν μετὰ σταγόνα,
ἐμφαίνει ἄγνωστον εἰς σὲ καὶ μυστικὸν ἀγῶνα.

270. *Πορτογαλλία [ἄνθος.]*

Εἰς σὲ, τὰ ἄνθη νὰ δεχθῆς, εἰς σὲ, ν' ἀποφασίσῃς
ἂν θὰ τὰ πλέξης στέφανον ἢ ἂν θὰ τὰ μαδήσῃς.

271. *Πορτογάλλι.*

Ἀμφιβολίαν δι' ἐμὲ ἂν ἔχῃς ἐλαχίστην,
σχίσον τὸ στήθός μου, κ' ἐντὸς θενὰ ἰδῆς τὴν πίστιν.

272. *Πρῖνος (Πουρνάρι χ.)*

᾽Οτι τραχὺς ὁ ἔρωσ μου μὴ σὲ πτοῇ μηδὸλως.
᾽Ο,τι βραδέως φύεται μαραίνεται δυσκόλως.

273. *Πρωτάνθη, ἢ Ἡράνθημον (Πριμαβέρα ιτ.)*

Ἄν εἶχον τῆς καρδίας σου τὸ μυστικὸν κλειδίον,
αὐτὴν θεν' ἀνεγίνωσκον ὡς μόνον μου βιβλίον.

274. *Πτελέα (Φτελιὰ χ. Καραγάτσι τ.)*

Ἐκ νέου τῆς καρδίας σου τὴν θύραν θενὰ κρούσω.
Θ' ἀνοίξῃς νὰ εἰσέλθω ; Ναὶ ἢ ὄχι θεν' ἀκούσω.

275. *Πτέρις (Φτέρα χ.)*

Τὰς κοινωνίας διατί νὰ φεύγῃς τὰς εὐθύμους ;
Μελαγχολεῖς, μαραίνεισαι ὡς χόρτον εἰς ἐρήμους.

276. *Πυξάκανθα, ἢ Λύκειον (Μαυραγκαθιδά χ-)*
 Τὰ ἐπιζήτητ' ἀγαθὰ τοῦ κόσμου περιφρόνει.
 Σ' ἀρκεῖ τοῦ κόσμου ἡ τιμὴ καὶ ἡ ἀγάπη μόνη.

277. *Πύξος (Τσιμισίρι τ.)*
 Προσθέτεις τὴν σκληρότητα εἰς ἀδιαφορίαν.
 Ἀγγέλου ἔχεις πρόσωπον καὶ τίγριδος καρδίαν.

278. *Ῥαδίκιον (Κιχώρη ε.)*
 Ὡς ἡ χιῶν τὴν ὄψιν μου ἐὰν καλύπτῃ σέβας,
 μοὶ πυρπολεῖ ἀόρατον ἠφαιστίον τὰς φλέβας.

279. *Ῥεβινθία.*
 Μὴ λέγε γρίφους δι' ἐμὲ καὶ μὴ ματαιοπύνει.
 Μοὶ εἶν' ἀκατανόητοι τοῦ ἔρωτος οἱ πόνοι.

280. *Ῥεζεδὰς κίτρινος.*
 Ὅταν τὰ ὅπλα τὰ φρικτὰ τοῦ ἔρωτος ἐκράτεις,
 τί ἤθελεν εἰς χεῖράς σου τὸ ὅπλον τῆς ἀπάτης;

281. *Ῥεζεδὰς λευκός (Οἰνάρθη ε.)*
 Καρδίαν καθαρὰν ζητῶ, ἣτις πιστὴ νὰ μένη,
 ὄχι δὲ κάλλος πρόσκαιρον, ὃ ἡ στιγμή μαραίνει.

282. *Ῥεογκούλα ἐρυθρά (Βατράχιον ε.)*
 Καθὼς τὸ ἄνθος τοῦτο ζῆ καὶ τέρπεται εἰς ἔλη,
 βασάνους ἡ καρδία μου συνήθισε νὰ θέλη.

283. *Ῥεογκούλα λευκή.*
 Ἄνθος, φεὺν εἰς βόρβορον πικροὺς χυμοὺς βυζάνει·
 ὁμοίως δόλος εἰς ψυχὴν κακότροπον βλαστάνει.

284. *Ῥεογκούλα ποικίλη.*
 Ὁ σταλαγμὸς τοῦ ὕδατος τὸ μάρμαρον κοιλαίνει.
 Πῶς μόνη ἡ καρδία σου ἀνέπαφος νὰ μένη;

285. *Ῥιζάρι* (*Ἐρυθρόδαρον* ε.)

Δὲν βλάπτει εἰς τὸ βλέμμα σου πῶς ἔχεις πονηρίαν,
διότ' ἡ εἰλικρίνεια φωλεύ' εἰς τὴν καρδίαν.

286. *Ῥοδακινέα* (*Περσικὴ μηλιά* ε.) [*ἄνθος*]

Τὸ κάλλος σου δὲν ἤμπορεῖ νὰ περιγράψῃ γλῶσσα.
Σὲ βλέπω, καὶ μοὶ φαίνεσαι αὐγὴ ἐρυθριῶσα.

287. *Ῥοδάκινον*.

Ἄλλάζουν ἔαρ καὶ χειμῶν, ἀνατολὴ καὶ δύσις,
ἀλλὰ δὲν μεταβάλλεται ὁ ἔρωσ μου ἐπίσης.

288. *Ῥοδῆς φύλλον*.

Τὸ τί φρονῶ καὶ σκέπτομαι δὲν σ' ἔκρυψα ποτέ μου,
καὶ τώρα εἶν' ἡ ἀληθῆς ἀπόκρισις τὸ ναί μου.

289. *Ῥόδι*, ἡ κόκκος αὐτοῦ.

Ἄφ' ὅτου αἱ καρδίαι μας συνέδεσαν φιλίαν,
θλίβει τὰς δύο ἐνταυτῷ ὅ,τι κεντᾶ τὴν μίαν.

290. *Ῥοδιά* (*Ῥοιά* ε.) [*ἄνθος*.]

Τὸ κάλλος σοὶ ἐδώρησεν ἀνέκαθεν ἡ φύσις,
καὶ σὺ τὸ δῶρον ἔλαβες διὰ νὰ τὴν νικήσῃς!

291. *Ῥοδοδάφνη*, ἡ *Πικροδάφνη* (*Νήριον* ε.)

Ἡ Ῥοδοδάφνη κέκτηται καὶ κάλλος καὶ πικρίαν.
Καὶ σὺ τὴν ιδιότητα δὲν ἔχεις τὴν ἰδίαν;

292. *Ῥοδόδενδρον*.

Τὰ πάντα, τῆς πατρίδος μου μακρὰν, μοὶ εἶναι μαῦρα.
Μαραίνομαι, ὡς τὰ φυτὰ μαραίν' ἡ ξένη αὔρα.

293. *Ῥόδον ἄγριον* (*Πυρόροδον* ε.)

Τὴν εὐτυχίαν, τὴν ζωὴν, τὸ πνεῦμα σοὶ χαρίζω.
Εἰπέ ἀνίσως δι' αὐτὸ ἀποστροφὴν ἀξίζω.

294. *Ῥόδον ἄνευ ἀκάνθης.*

Τοῦ ἔρωτος τὴν ἀκάνθαν φοβεῖται. Τὴν ἠσθάνθης;
Ἴδου λοιπὸν τὸ ἄνθος του, ἰδου χωρὶς ἀκάνθης.

295. *Ῥόδον ἀρεόν.*

Εἰς τὴν καρδίαν μου ἐξ οὗ ἐξέλιπεν ὁ ἔρωσ,
δὲν διεδέχθ' ἢ νύξ τὸ φῶς, καὶ ὁ χειμῶν τὸ θέρος;

296. *Ῥόδον βαθύχρου.*

Ἵσάκις εἰς τὸν κάλυκα τοῦ ῥόδου στρέφεις βλέμμα,
ἤξευρε, τῆς καρδίας μου τὸν ἔβαψε τὸ αἷμα.

297. *Ῥόδον δαμασκηδόν (Γριαρτάφυλ. Ἀπριλιάτικον χ.)*

Νενικημένον ἑμαυτὸν κ' αἰχμάλωτον κηρύττω·
τίνος, δὲν θέλω τὸ εἰπεῖ, καὶ ὁ νοῶν νοήτω.

298. *Ῥόδον διπλοῦν.*

Ἄνίσως ἤμην βασιλεὺς, τὸν πορφυροῦν μανδύαν
σοὶ ἔδιδον, ἂν μ' ἔδιδες τὴν νέαν σου καρδίαν.

299. *Ῥόδον ἐρυθρόλευκον.*

Τὸ αἰσθημά σου ὠχριά, ὡς πρὶν δὲν σὲ φαιδρύνει.
Δὲν εἶναι πλέον ἥλιος, ἀλλὰ ψυχρὰ σελήνη.

300. *Ῥόδον ἐρυθρόν (Μαϊάτικον.)*

Τὸ αἰσθημά μου ἐξηγεῖ τὸ ἄνθος τῶν ἐρώτων,
καὶ εἶναι τῆς καρδίας μου τὸ μόνον καὶ τὸ πρῶτον.

301. *Ῥόδον κίτριον.*

Ζηλοτυπίας ἔχιδνα μοὶ δάκνει τὴν καρδίαν.
Ὁ ἔρωσ κατοπτρίζεται εἰς τὴν ζηλοτυπίαν.

302. *Ῥόδον λευκόν.*

Εἰς ὄλα ἡ ἀγγελικὴ ἀγνότης σου δειλοῦται.
Οὔτε αὐτὸ δὲν μ' ἐκφοβεῖ, ἂν μ' ἐρωτήσης, οὔτε.

303. *Ῥόδον μαθημέρον.*

Πῶς ἔρωτα αισθάνομαι δὲν θέλω νὰ νομίσῃς,
ἀλλ' οὔτε πῶς θ' ἀπέδιδον τὸ μῖσος, ἂν μ' ἐμίσεις.

304. *Ῥόδον μηνιαῖον.*

Ἐφήμερος εἶν' ἡ χαρὰ, κ' ἡ ἡδονὴ δὲν μένει·
ἀλλὰ νικᾷ τὴν διαρκῆ ἢ ἀνανεουμένην.

305. *Ῥόδον ξηρόν.*

Τὸ θάλλπον σου μειδίαμα ἀφ' ὅτου δὲν ἠσθάνθη,
φυλορροεῖ μου ἡ ψυχὴ, ἐσβέσθη κ' ἐμαράνθη.

306. *Ῥόδον παρηκμακός.*

Τοσοῦτον ἐπὶ καλλονῇ μὴ κόμπαζε κ' ἐπαίρου.
Τὸ κάλλος εἶν' ἐφήμερον καὶ φύσεως προσκαίρου.

307. *Ῥόδου δύο κάλυκες.*

Καθὼς τὸ πῦρ δὲν κρύπτεται εἰς νάρθηκ' ἂν τὸ κλείσῃς,
ἡ μυστικὴ ἀγάπη μας δὲν κρύπτεται ἐπίσης.

308. *Ῥόδου κάλυξ (Βουβούκι χ. Κορτσέ τ.)*

Ὁ κάλυξ κρύπτει τὸ φυτὸν πρὸ τῆς βλαστήσεώς του,
καὶ κάλυξ ἡ καρδιά μου εἶν' ἔρωτος ἀγνώστου.

309. *Ῥόδου κλάδος ἄνευ ἄνθους.*

Δὲν εἶν' ὁ ἔρωσ πυρετὸς οὐδ' ἔχει διαλήψεις·
πετᾶ καὶ φεύγει, καὶ στιγμὴν ἔαν τὸν καταλείψῃς.

310. *Ῥόδου λευκοῦ δύο κάλυκες.*

Ἴδὲ πῶς θάλλουσιν ὁμοῦ οἱ κάλυκες οἱ δύο.
Ἀδελφικὰ αἰσθήματα τοιαῦτα σοὶ ὁμνύω.

311. *Ῥόδου λευκοῦ κάλυξ.*

Ἀπώλεσα τὴν κρίσιν μου, δὲν διακρίνω πλέον
τί εἶναι ἄξιον εὐχῆς καὶ τί τὸ ἀπευκταῖον.

312. *Ῥόδου ὀφθαλμός.*

Εἶθε νὰ μὴ ἀπατηθῶ δι' ὅσα εἰς τὸ θεῖον
τῶν μαγικῶν σου ὀφθαλμῶν ἀνέγνωσα βιβλίον.

313. *Ῥόδου φύλλον.*

Ἄν ναι ἢ ὄχι ἐρωτᾶς, ὑψώνω τὰς ὀφρῦς μου,
καὶ ὄχι, ὄχι, ὄχι τρίς, εἶν' ἡ ἀπόκρισίς μου.

314. *Ῥόχα (Εὐζωμορ ε.)*

Τίς σ' εἶπεν ὅτι ἔρωσ σου καὶ πόθος σου μὲ φλέγει;
Τὸ βλέμμα μου ἂν λέγη ναι, τὸ στόμα ὄχι λέγει.

315. *Σάλιαγκας (Καρακάλλα λ. Ζουλ-Φαρί τ.)*

Ἵπῆρξαν τύραννοι κακοὶ εἰς τοὺς ἀρχαίους χρόνους·
πλὴν δὲν θὰ μοὶ ἐπέβαλλον ὁποίους σὺ τοὺς πόνους.

316. *Σέλινορ ἄγριορ, ἢ Ἀγγελόφυτορ.*

Ἀγγέλων ἔχεις πρόσωπον, καὶ χάριν οὐρανίαν.
Δαιμόνων στεναγμοχαρῶν πῶς ἔχεις τὴν καρδίαν;

317. *Σέλινορ κηπαῖορ.*

Ἀνάγκη ὅπως φωραθῆς δὲν εἶναι κατασκόπου.
Φωραῖσαι διὰ τῆς φωνῆς, τοῦ βλέμματος, τοῦ τρόπου.

318. *Σεῦτλορ, ἢ Κοκκινογούλι.*

Καρδίαν ἐγὼ σ' ἔδωσα θερμὴν καὶ πιστοτάτην,
σὺ ἔμως τὴν ἀπέβριψας, κατασπαράξασά την.

319. *Σημόδα (Βετοῦλα λ.)*

Τὴν ζωηρότητ' ἀρετὴν μοὶ λέγεις ἐρασμίαν·
πλὴν ἀρετῶν ὑπερβολὴ ἐγγίξ' εἰς τὴν κακίαν.

320. *Σινάπι.*

Σ' ὠρκίσθην ὅτι σ' ἀγαπῶ. Ὁ ὄρκος ἂν δὲν φθάνῃ,
τὰ δάκρυά μου μάρτυρας ὁ ὄρκος προσλαμβάνει.

321. Σιταρόχορτον.

Μάτην τὸ πῶς αισθάνεσαι ζητῶ νὰ διακρίνω.
Ἐκφράζεις τοῦτο σήμερον, καὶ αὔριον ἐκεῖνο.

322. Σίτου στάχυς ἄνευ κόκκων.

Εἰς πάντα κοῦφον ἄνεμον ὅστις φυσᾷ μὴ κλίνῃς,
ἀλλὰ εἶπέ ἂν μ' ἀγαπᾷς ἢ ἄλλον ἂν προκρίνῃς.

323. Σίτου στάχυς μετὰ κόκκων.

Διπλῆν πῶς ἔχεις ἀπρῶ τὴν ἔκφρασιν τοῦ κάλλους,
πῶς εἶναι πρὸς ἐμὲ ψυχρὰ, καὶ πῶς θερμὴ πρὸς ἄλλους.

324. Σκαβιδῶσα (Ψωρόχορτον χ.)

Τὸ αἶσθημα μ' ἠλλοίωσε, καὶ ὅλως κατεστράφη·
καταστροφεύς μου δ' εἶσαι σύ. Τὴν σκάφην λέγω σκάφην.

325. Σκόλυμος (Ἀσκρόλυμπος χ.)

Μὴ μέγα ἔργον ἔλπιζε πῶς θὰ καρποφορήσῃ,
μ' ἀγῶνας ἂν δὲν φυτευθῇ κ' ἰδρῶς δὲν τὸ ποτίσῃ.

326. Σκυλόχορτον (Ἀπόκυνον ε.)

Δὲν σοὶ ἀρκεῖ ὁ ἔρωσ μου καὶ ἄλλους ζητεῖς, Κίρκη.
Ἄν ἤξευρες τὸ βάθος του, βεβαίως θὰ σ' ἐξήρκει.

327. Σπαθόχορτον (Ξιφίον ε.)

Ἢ νῦξ προστάτιν πτέρυγα ὄτ' ἐπὶ γῆς ἀπλόνη,
τὸν τρόπον εὔρε πρόσφορον ν' ἀπαντηθῶμεν μόνοι.

328. Σπαράκι (Ὀρόβλητον ε.)

Τὰ πάθη μου δὲν ἔπαυσαν εἰσέτι τὰ μεγάλα,
καὶ ἡ ἀγρία τύχη μου μοὶ στέλλει πάλιν ἄλλα.

329. Σπαράγγιον (Ἀσπάραγγος ε.)

Ἐπαίρου εἰς τὴν ἀρετὴν καὶ ὄχι εἰς τὰ κάλλη.
Αὐτὴν ὁ χρόνος ἐμπεδοῖ κ' ἐκεῖνα μεταβάλλει.

330. Σπάρτον, ἢ Σπαρτίον.

Ὦς θάλλ' εἰς βράχους τῶν βουνῶν τὸ μυροβόλον σπάρτον,
οὔτω τὸ κάλλος σου ἀνθεῖ ἐπ' ἀρετῶν ἀφθάρτων.

331. Σπεῖρα.

Πᾶν μῆλον μὴ ἐπιζητεῖς ἀπόγονε τῆς Εὐας.
Κατέστρεψας τὸν ἔρωτα· κἄν ἄρες μοι τὸ σέβας.

332. Σταθῶρι, ἢ Βελουδάκι (Ἀμάραντον ε.)

Καὶ ἂν πᾶν ἄνθος μαρανθῆ, στειρεύση πᾶσα κρήνη,
ὁ ἔρωσ μου ἀστείρευτος, ἀμάραντος θὰ μείνη.

333. Σταφυλὴ ἄσπρη (Βότρυς ε.)

Καθρέπτῃν ἔχεις τὴν ψυχὴν ὃν δὲν θαμβόνει δόλος.
Πῶς ἐπεθύμουν εἰς αὐτὴν ν' ἀντανακλῶμαι ἔλος!

334. Σταφυλὴ ἄωρος (Ὀμφαξ ε. Ἀγρωρίδα χ.)

Περίμενε ἀτάραχος, μὴ θλίβου, μὴ σοὶ μέλη.
Ὅσα σοὶ φαίνονται ξυνὰ θὰ γένουν ἔλα μέλι.

335. Σταφυλὴ κοκκίγη.

Φοβοῦμαι μὴ πλησίον σου πολλάκις ἐξετέθῃν
νὰ μ' ὑπολάβῃς πάροινον, καὶ πῶς λαλῶ εἰς μέθην.

336. Σταφυλὴ μαύρη.

Χαῖρε καὶ ἀπολάμβανε τῆς φύσεως τὰ δῶρα,
μὴ πρὶν προφθάσης νὰ χαρῆς ἢ μαύρη φθάση ὦρα.

337. Στρύχνος κηπαῖος.

Ὦς τώρα σὲ ἠγάπησα, ἀλλὰ μετεμελήθην.
Θάνατον θέλω, νὰ σβεσθῇ ὁ ἔρωσ εἰς τὴν λήθην.

338. Στρύχνος ὁ μαριακός (Βελλαδόνα ιτ.)

Καθὼς τὰς φρένας λέγεται πῶς ἀφαιρεῖ ὁ στρύχνος,
καὶ ἡ ἀγάπη σου φρενὸς δὲν μοὶ ἀφῆκεν ἴχνος.

339. *Στύραξ* (Ἀστύρακας γ.)

Τὸ βλέμμα σου ὑπόσχεσιν μοὶ ἔδωκεν ἀγάπης,
ἀλλὰ τὸ ἐλησμόνησας καὶ ἀλλαχοῦ ἐτρέπης.

340. *Συκαμινέα ἢ κοινή.*

Εἰς χεῖράς σου παρέδωκα τῆς τύχης μου τὸ νῆμα.
Ἦ πλέξε το, ἢ κόψε το· εἶν' ἐδικόν σου κτῆμα.

341. *Συκαμινέα τῆς Γερούης.*

Μὴ τὴν πλαστὴν ὑπόκρισιν· ἀλήθειαν ὁμίλει.
Ὅσάκις ψεύδη λέγουσιν, εἶν' ἄσχημα τὰ χεῖλη.

342. *Συκῆ, ἢ σῦκον.*

Θανατηφόρον κύλικα μὲ μέλι περιχρίεις.
Ἐλκύεις μ' ἐν μειδίαμα, κ' εἰς ὄλεθρον ἐλκύεις.

343. *Σφένδαμνον.*

Τὸ βλέπω, δὲν μὲ ἀγαπᾷς. Ἄν ὄλους τοὺς ἐμίσεις,
θεν' ἀνειχόμεν πιθανῶς νὰ μὲ μισῆς ἐπίσης.

344. *Σχοῖτος.*

Πῶς μόλις μὲ ἀνέχεσαι πλησίον σου, τὸ βλέπω.
Τὸ βῆμα πρὸς τὴν ἔρημον ἢ πρὸς τὸν τάφον τρέπω.

345. *Τέϋ, ἢ Τσάϊ.*

Ἐντός μου τὰ στοιχεῖ' αὐτὰ κατέστησαν εἰς πάλην.
Μὲ καταψύχει παγετός, καὶ φλόξ μὲ καίει πάλιν.

346. *Τούϊα (εἶδος κυπαρίσσου.)*

Μὴ ἀρνηθῆς προτίμησιν πῶς ἔχεις ὑπὲρ ἄλλων.
Μοὶ τὸ προδίδει ἀντὶ σοῦ τὸ βλέμμα σου τὸ λάλον.

347. *Τρεμόχορτον.*

Πλησίον σου ὡς ἤλπιζον ἀντὶ νὰ εἶμ' εὐδαίμων,
ὡς φύλλον ἀνεμόδαρτον σὲ πλησιάζω τρέμων.

348. *Τρίβολος (Κολλησίδα χ.)*

Προκρίνω τὴν καρδίαν μου νὰ ρίψω εἰς τριβόλους,
παρὰ εἰς ἣν συνήθισε νὰ τὴν χαρίζ᾽ εἰς ὄλους.

349. *Τριφύλλιον ἐρυθρὸν (τῆς Μάλτας.)*

Ἔχεις νὰ μάθῃς παρ' ἐμοῦ πολλὰ τῶν ἀποβόρητων
πλὴν μόνοι ὅταν εἴμεθα, χωρὶς μαρτύρων τρίτων.

350. *Τριφύλλιον εὐῶδες.*

Ἄφες νὰ λέγωσ' οἱ πολλοί· περίμενε καὶ σίγα.
Ἡμεῖς συνενοήθημεν. Τὰ τῶν σοφῶν ὀλίγα.

351. *Τριφύλλιον κίτρινον.*

Δὲν εἶμαι φίλος ὀχληρὸς ζηλεύων κατὰ κόρον.
Πλὴν ὑπερέβης δὰ καὶ σὺ πᾶν μέτρον, πάντα ἔρον.

352. *Τροχίσκος (Τσάρκ-Φελέκ τ.)*

Εἶν' ἀεικίνητος τροχὸς ὁ βίος τῶν ἀνθρώπων.
Πρὶν ἢ αὐτὸς μεταβληθῆ, μετὰβαλε σὺ τρόπον.

353. *Τσαμπουριά (Ἀγριοκοκκυμηλία ε.)*

Τί μοι τοῦ κόσμου τ' ἀγαθὰ κ' οἱ θησαυροὶ τοῦ Κροίσου;
Μακράν σου εἶμ' ἐλεεινὸς, μακάριος μαζῆ σου.

354. *Τσουκρίδα (Κρίς, ἢ Ἀκαλήφη ε.)*

Ἄν ἐμισήθης, σφάλμα σου καὶ ὄχι ἄλλου ἦτον.
Ὅποῖαι εἶν' αἱ πράξεις μας, τοιοῦτοι κ' οἱ καρποί των.

355. *Ἰάκινθος ἄγριος.*

Δὲν σὲ κοσμοῦν ἀδάμαντες, χρυσὸς ἢ μαργαρίται·
ὑπ' οὐρανίας χάριτος τὸ κάλλος σου κοσμεῖται.

356. *Ἰάκινθος κνανόλευκος.*

Ἡ ἀγαπῶσα μου ψυχὴ μετὰ τῆς σῆς ὑφάνθη,
καθὼς συμμίγνυνται εἰς ἓν δύο ἀλλόχρο' ἄνθη.

357. *Γάκινθος πορφυροῦς* (Ζουμπούλ τ.)

Τίς ἠδυνήθη πρὸς τὰ σὰ ποτὲ νὰ παραβάλλῃ
τὰ κάλλη ἢ τοῦ σώματος ἢ τῆς ψυχῆς τὰ κάλλη;

358. *Υπέρεικον* (Ἀροθούρα ἢ Ἀρούδουρον.)

Τὴν πίστιν τῆς καρδίας μου ἀκόμη δοκιμάζεις,
ἀφ' οὗ τὴν κατεδούλωσας καὶ τὴν ἐξουσιάζεις;

359. *Ἰσσωπος.*

Ὁ πλοῦτος κτώμενος καλῶς δὲν εἶναι δυστυχία,
ἀλλὰ σπανίως συνοικοῦν ὁ πλοῦτος κ' ἡ σοφία.

360. *Φακῆ* [ἄνθος.]

ὦ! ἄφες τὴν εἰρήνην μου καὶ μὴ τὴν συνταράττης.
Δὲν εἶναι ἡ καρδία μου διὰ νὰ τὴν σπαράττης.

361. *Φάλαρις* (Κουκουλόχορτον χ.)

Ὁ Φάλαρις ἦν τύραννος· εἰς φλόγας ἐτυράννει.
Πλὴν σοῦ ἐκεῖνος κατὰ τί σκληρότερος ἐφάνη;

362. *Φασολέα* [ἄνθος.]

Μισῶ τὸ ἔαρ καὶ μισῶ τὸ θέρος ἔνεκά σου.
Τὰ φύλλα των ἐπιπροσθοῦν εἰς τὰ παράθυρά σου.

363. *Φασολέα* [κλήμα.]

Εἰς νόσον καὶ εἰς συμφορὰν κατάκειμαι μεγάλην.
Νὰ μὲ στηρίξῃς ἔκτεινε τὴν φίλην σου ἀγκάλην.

364. *Φλαμουρέα* (Φιλύρα ε.) [ἄνθος.]

Ἀλήθειαν σ' ἐλάλησα, σὺ ἔμως ἐδυσπίστεις.
Ὁ στεναγμὸς τοῦ στήθους μου σοὶ εἶν' ἐγγύησίς της.

365. *Φλαμουρέα* [κλάδος.]

Ἀφ' ὅτου μ' εἶπες σ' ἀγαπῶ, ὁ κόσμος ἠλλοιώθη,
κ' ἡ μοῖρά μου χρυσὴν κλωστήν εἰς τὴν ζωὴν μου κλώθει..

366. *Φλαμουρέα* [*φύλλον.*]

Όταν ὁ ἥλιος κρυβῆ τῆς δύσεως ὀπίσω,
ἐπίτρεψον νὰ σὲ ἰδῶ, καὶ νὰ σοὶ ὁμιλήσω.

367. *Φλησκοῦρι* (*Γλήχων ε.*)

Ὡς μῦρον πνέει πατηθὲν τὸ φύλλον τῆς ἐρήμου,
οὕτω, πονοῦσα, αἴσθημα ἐκπέμπει κ' ἡ ψυχὴ μου.

368. *Φλομάκι*, ἢ *Ἀγριοφλομίσ.*

Εἰς τοὺς λαμπροὺς σου ὀφθαλμοὺς τοὺς ὀφθαλμοὺς μου φέρων,
δοξάζω προσευχόμενος τὸν πλάστην τῶν ἀστέρων.

369. *Φλόμος* (*Τιθύμαλος ε.*)

Τὴν πίστιν σου ἀνύπτωτον μὴ δίδῃς εἰς τὰ κάλλη.
Ἄωον οὔτε ἀβλαβὲς δὲν εἶναι ὅ,τι θάλλει.

370. *Φραγκοσταφυλὴ* [*ἄνθος.*]

Φωλεύ' εἰς τὴν καρδίαν μου πόνος πικρὸς πρὸ χρόνων
προκρίνω πλὴν τῶν ἡδονῶν πασῶν αὐτὸν τὸν πόνον.

371. *Φραγκοσταφυλὴ* [*κλάδος.*]

Διότι σὲ ἠγάπησα ἐλέγχομαι αὐθάδης,
καὶ βάσανος μ' εἶν' ἡ ζωὴ, κ' ἡ γῆ μοι εἶναι ἄδης.

372. *Φραγκοσουκῆ* (*Κάκτος ε.*)

Ἐπιμονὴν τὸ ἄνθος μου διδάσκ' εἰς τοὺς ἀστάτους.
Βραδεῖς ἂν ἔχη τοὺς καρπούς, τοὺς ἔχει γλυκυτάτους.

373. *Φύλλον ἀμπέλου.*

Ὁ κόσμος εἶναι διὰ σέ· σὺ ζῆθι κ' εὐδαιμόνει,
ἀφ' οὗ σοὶ εἶν' ἀπρόσιτοι τοῦ ἔρωτος οἱ πόνοι.

374. *Χαμαικερασιὰ* (*Φράγουλα ιτ.*) [*ἄνθος.*]

Φιλίαν μ' ἐπαγγέλλεσαι, πλὴν μόνον μὲ τὰ χεῖλη.
Ἀσπλάγχχνως θὰ μ' ἐφόνευες ἀνίσως ἦσουν φίλη;

375. *Χαμαικέρασον.*

Τὰ φύλλα καὶ ἂν πέσωσι καὶ τ' ἄνθη μαρανθῶσιν,
ἀλλ' ὁ καρπὸς ἐπέρχεται, κ' ἐστὶ καλὸς εἰς βρῶσιν.

376. *Χαμαιλεύκη (Βήχιον ἐ.)*

Σπεῦδε βραδέως, καὶ χωρὶς ἀνυπομονησίας.
Ταχύνεις δι' ὑπομονῆς, βραδύνεις διὰ βίας.

377. *Χαμαίμηλον (Ἀρθεμὶς, ἢ Λευκάνθημον ἐ.)*

Πονοῦν τὰ χεῖλη μου, πονοῦν. Ἀπέθαν' ἀπὸ πόνον,
κ' εἶναι τὰ δῦω χεῖλη σου ἰατρικόν μου μόνον.

378. *Χαμαιτριφύλλι.*

Μ' ἐφάνη μ' ἐν μειδίᾳμα πῶς μ' ἔδιδες ἐλπίδα,
κ' ἐξύπνησα, κ' ἐγνώρισα καθ' ὕπνον πῶς τὸ εἶδα.

379. *Χειμονικόν (Ἵδρόμηλον ἐ. Καρπούζ τ.)*

Ποῦ εἶναι ἡ ἀλήθεια; Καὶ νὰ πιστεύσω ποῖα;
Ἄλλα τὰ χεῖλη σου λαλοῦν καὶ ἄλλα ἡ καρδία.

380. *Χελιδονόχορτον (Χελιδόνιον, ἢ Γλαύκιον ἐ.)*

Τὴν κοιμωμένην σου ψυχὴν διὰ νὰ ἐξυπνήσουν,
οἱ στεναγμοί μου σύννεφον βροντῶν θὰ σχηματίσουν.

381. *Χουρμαδιὰ (Φοίνιξ ἐ.) [φύλλον.]*

Ἐλπίς ἡμῖν ἐπὶ τῆς γῆς δὲν μένει βοηθείας.
Ἄς ἐπιλαμβανώμεθα τῆς ἀρρώγης τῆς θείας.

382. *Ψυλλίστρα (Κόνυζα ἐ.)*

Μὴ τόσην ἔχε μέριμναν ὁ κόσμος ἂν μᾶς ψέγη.
Ἄνίσως καὶ δὲν εἴμεθα ἐπίφογοι, ἄς λέγη.

383. *Ψυλλόχορτον (Ψύλλιον ἐ.)*

Καθὼς χωρὶς πηδάλιον τὰ πλοῖα εἰς τὸν πόντον,
οὕτω κυμαίνοντ' αἱ ψυχαὶ τῶν ἐπὶ γῆς ἐρώντων.

ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ

Ο ΒΟΥΡΚΟΛΑΚΑΣ

Ἐκ τῶν τοῦ Γίτου, κατὰ τὴν μελωδ. Schubert. A, ἀρ. 12

Ποῖοι εἶναι ποῦ ἔς τ' ἄγριο σκότος γυρνοῦν;
Υἱὸς καὶ πατέρας τὸ δάσος περνοῦν.
Σφιγκτὰ τὸν υἱὸν ὁ πατέρας βαστᾶ
Ἐς ταῖς δυὸ του ἀγκάλαις ἔς τὸν ἵππον ἔμπροστά.

— «Γιατί τὸ παιδί μου τὰ μάτια σφαλνᾶ;»
— «Πατέρα! Βουρκόλακας, βλέπεις; περνᾶ.
Στεφάνι φορεῖ, κ' ἔχει τέτοια οὐρά!» —
— «Παιδί μου! ὀμίχλ' εἶν' αὐτὴ ἔς τὰ νερά.» —

— «Παιδάκι μου, ἔλα· ἐγὼ σ' ὀδηγῶ.
παιγνίδια πολλὰ θὰ σὲ δώσω ἐγώ.
᾿Ω! ἔχ' ἡ μητέρα μου ἄνθη καλὰ,
καὶ ροῦχα χρυσᾶ νὰ σὲ δώσῃ πολλὰ.»

— «Πατέρα, πατέρα, ὦ! δὲν τὸν ἀκοῦς;
Μὲ δὶν' ὑποσχέσεις μὲ λόγους γλυκούς.» —
— «Ἡσύχασε, μεῖνε, μὴ τρέμῃς, παιδί.
ἀέρας εἰς φύλλα ξηρὰ τραγουδεῖ.» —

— «Καλό μου παιδί, ἂν μαζῆ μου ἐλθῆς,
ἡ νέαις μου κόραις θὰ τρέξουν εὐθύς.
Αὐταῖς κάθε νύκτα ἔς τὰ δάση πηδοῦν.
Μαζῆ σου θὰ παίζουν καὶ θὰ τραγουδοῦν.»

- «Πατέρα μου, διέ πῶς τὰ φύλλα κουνοῦν!
Ἐκεῖ τοῦ βουρκόλακα κόραις περνοῦν!» —
- «Πῶς ἔντρομαις ρίχνεις, παιδί μου, ματιαῖς!
Δέν εἶν' αὐταῖς κόραις, εἶν' ἄσπραις ἰτιαῖς!» —

- «Παιδί, σ' ἀγαπῶ· μαζῆ μου θὰ ἴθῃς·
εἰδὲ θὰ σ' ἀρπάξω μὲ βίαν εὐθύς.»
- «Πατέρα, πατέρα, ἄχ! νά! μὲ κρατεῖ.
Ἄχ! νά! νά μὲ πνίξῃ, πατέρα, ζητεῖ!»

Φοβᾶτ' ὁ πατέρας καὶ διώχνει ἔμπροστὰ
σφικτὰ τὸν υἱὸν τοῦ ἔς τὰ χέρια βαστᾶ·
καὶ μόλις ἔς τὸν οἶκόν των φθάνουν μαζῆ,
ποῦ βλέπει πῶς, ἄχ! τὸ παιδί του δέν ζῆ.

Η ΧΑΡΑ

Ἐκ τῶν τοῦ Γίτου, κατὰ τὴν μελωδ. τοῦ πρωτοτύπου

Ζητῶ τὴν χαρὰν πότ' ἐδῶ πότ' ἐκεῖ·
ποῦ εἶναι, εἰπέτε μοι, ποῦ κατοικεῖ;
Δέν εἶναι εἰς λόφους κ' εἰς ὄρ' ὑψηλά.
Εἰπέτε μοι, ποῦ ἡ μορφή της γελαῖ;

Εἰς βάθη κοιλάδων ἐπήγα ζητῶν
τὸν ρύακα εἶδα ποῦ πίπτει κροτῶν,
καὶ παίζει καὶ σύρει νερὰ καθαρὰ,
μαζῆ των δέν ἔπαιζε πλήν ἡ χαρά.

Ἐζήτησ' αὐτὴν εἰς σκιάς τῶν δασῶν.
Ἐγέλων τὰ φῶτα ἀστέρων χρυσῶν,
πτηγνὸν ἐκελάδ' εἰς μυρσίνην χλωρὰν,
πλὴν ἔψαλλε θρήνους καὶ ὄχι χαράν.

Ἐζήτησ' αὐτὴν εἰς εὐθύμους χοροὺς,
εἰς δείπνων θαλάμους λαμπροὺς κ' ἠχηροὺς,
εἰς φῶτα, εἰς σκεύη χρυσᾶ κ' ἀργυρᾶ,
πλὴν οὐτ' εἰς αὐτὰ δὲν εὐρέθ' ἡ χαρά.

Τὴν ἔφθασα τέλος, τὴν εὖρον μακρὰν,
μακρὰν εἰς χωρίου κοιλάδα μικρὰν.
Τριγύρω της εἶχε παιδί' ἀρκετὰ,
κ' ἐπήδα μ' ἐκεῖνα κ' ἐγέλα μ' αὐτά.

Ποῦ εἶσθε, καλοὶ παιδικοὶ μου καιροί!
Ἐφώναξα τότε μὲ στῆθος βαρὺ.
Πλὴν μόλις τὴν εἶδα, πετᾶ ἡ χαρά·
καὶ αὐτ' ἦν ἡ πρώτη κ' ἐσχάτη φορὰ.

ΕΚΣΤΑΣΙΣ

Μιλῆδ. Δουζίτη, Λουκίας, Β, ἀρ. 18

Ὅταν συχνὰ εἰς ἔκστασιν
 τοῦ ἔρωτος μεγίστην
 μ' ὀμνύει πῶς με πίστιν
 θενὰ με ἀγαπᾷ,

οἱ οὐρανοὶ ἀνοίγονται,
 τὸ πᾶν γελᾷ καὶ θάλλει,
 καὶ ἡ καρδία πάλλει,
 παράφορος κτυπᾷ.

Ὅταν γλυκεῖα κύρωσις
 τῶν λόγων οὖς ὠμίλει,
 ἐν φίλημα τὰ χεῖλη
 καὶ τὰς ψυχὰς ἐνοῖ,

ἐμπρὸς μου ἐξαλείφεται
 καὶ παρελθὸν καὶ μέλλον,
 κ' ἡ τύχη τῶν ἀγγέλων
 τὴν τύχην μου φθονεῖ.

ΑΠΕΛΠΙΣΙΑ

('Ομοίως, Se tradir mi tu potrai)

Ἄν μ' ἀφήσης, μὲ προδώσης,
 πᾶσαν μου ἐλπίδα θάπτεις,
 τὴν τιμὴν μου ὑποσχάπτεις,
 τὴν ζωὴν μου ἀπειλεῖς.

Θὰ σὲ φαίνωμαι τὴν νύκτα
 ὡς σκιά παρωρισμένη,
 κ' εἰς τὰς χεῖράς σου θὰ μένη
 τῶν αἱμάτων μου κοιλίς.

Σὺ ποῦ βλέπεις τὰς καρδίας
 καὶ τοὺς στεναγμοὺς ἀκούεις,
 ὦ Θεέ! μὴ ἀποκρούεις
 δυστυχούσης προσευχὴν.

Δός μοι τάφον ἡσυχίας
 ἔπου πᾶσα θλίψις παύει,
 καὶ ὁ κόλπος Σου ἄς λάβῃ
 τὴν θρηγοῦσάν μου ψυχὴν.

ΤΕΜΑΧΙΟΝ ΤΗΣ «ΛΟΥΚΙΑΣ»

(Ardon gl'incensi)

Καίουν λαμπάδες, λίβανον
 γεμίζει τὸν ἀέρα.
 Μᾶς εὐλογοῦν.—Τὴν χειρὰ σου
 ὦ! δός!—Λαμπρὰ ἡμέρα!
 Εἶς' ἐδικός μου!—Εἶμ' ἐδική σου!
 ποτὲ δὲν θὰ μὲ χάσης.
 Αἰ λύπαι μου μαζῆ σου
 θὰ εἶν' ἀγαλλιάσεις,
 καὶ τέρψις παραδείσου
 θὰ μ' εἶναι ἡ ζωή!

ΕΤΕΡΟΝ

(Non mi guardar si fiero)

Τὸ βλέμμα σου ἀστράπτει!
 ὑπέγραψα... δὲν βλάπτει·
 ὦ! μὴ μ' ἀρπάξης μ' ἄγριον
 θυμὸν τὸ δακτυλίδι!
 Τοῦ ἀδελφοῦ ἀπάνθρωπος
 σκληρότης μὲ προδίδει.
 Σὲ ἀγαπῶ...σὲ μόνον...
 μ' ἐπαπειλεῖς θυμόνων!

Μὴ φεύγης! Μείνε! Μείνε!

ΧΟΡΟΣ

ὦ! τί σκηνὴ φορικτὴ!

ΛΟΥΚΙΑ

ὦ! μίαν χάριν!—Εἶναι
ἡ τελευταί' αὐτή.

«Μὴ φύγης, ἡ ψυχὴ μου
πρὶν φύγῃ καὶ πηγαίνῃ.

ὦ! παύει ἡ πνοή μου
κ' ἐκλείπει ὁ σφιγμός.

Ἐνας παλμός μοι μένει,
κ' εἶν' ἔρωτος παλμός.

ὦ! ἔρχου τὸ ἑσπέρας
ἔς τὰ μνήματα τὰ μαῦρα,
καὶ ὅταν κλαί' ἡ αὔρα
κλαῖε καὶ σὺ μαζῆ!

Κ' ἐγὼ εἰς τοὺς αἰθέρας
εὐδαίμων θέλω ζῆ.

Ν Υ Ξ

*Ex τῶν τῆς Κυρίας Γεραρδίνης. (Voici l'heure où tombe le voile)

Ἴδου ἡ ὥρα. Κατ' αὐτὴν μοι λύονται τὰ χεῖλη.
Ὁ πέπλος ἀποσύρεται ἀπὸ τῶν τόσων μου δεινῶν.
Ἄμα τὸ ἄστρον τῆς νυκτὸς τὸ πρῶτον ἀνατείλῃ,
ὡς ἄνθος ἡ καρδία μου ἀνοίγεται νυκτερινόν.

Ὦ νύξ βαθεῖα, βασιλὶς τοῦ σκότους, τῆς γαλήνης,
εἰς τὴν σιγῆν σου ἀντηχεῖ πᾶς τῆς καρδίας μου παλμός.
Τὸ αἶσθημά μου ἄδολον σὺ βλέπεις, σὺ μὲ κρίνεις
ἄλλως ἀφ' ὅ,τι τῶν πολλῶν ὁ ἀμβλυόττων ὀφθαλμός.

Σὺ μόνη τὸ μυστήριον γνωρίζεις τῆς καρδίας,
ἣτις γογγύζει ἐν σιγῇ, ἐν ᾧ τὸ χεῖλος μου γελαῖ·
καὶ τῆς φιλοσοφίας μου ἠξεύρεις ὁ μανδύας
πῶς εἶναι πρόσχημα ψευδές, καλύπτον τραύματα πολλά.

Εἰς τὴν προστάτιν σου σκιὰν σταλάζει ἐλευθέρως
τὸ δάκρυ μου ἄορατον, ὁ πικρὸς θρήνος ἀντηχεῖ.
Πρὸς σέ ὁ πόνος δὲν σιγαῖ, δὲν κρύπτεται ὁ ἔρωσ,
οὐδ' ὑποκρίνεται χαρὰν ἢ ἀθυμοῦσά μου ψυχῇ.

Ῥίπτω μακρὰν τὸ ρόδινον τῆς κεφαλῆς μου στέμμα·
τοῦ πένθους σύρω ἐπ' αὐτὴν τὸ κάλυμμα τὸ μελανόν.
Κύπτει τὸ μέτωπον ὠχρὸν, κλίνει θολὸν τὸ βλέμμα,
καὶ τὴν ὑπεροψίαν μου ὁ ἔρωσ κάμπτει ταπεινῶν.

Ἄλλ' ἤδη ὁ αὐγερινὸς προκύπτ' εἰς τὸν αἰθέρα,
κ' ἡ αὔρα πνέουσα ψυχρὰ μοὶ ἀναγγέλλει τὸ πρωΐ.
Ἐντός μου νύξ ἐγείρεται ὅταν ἐκτὸς ἡμέρα.
Τὸ ψεῦδος πάλιν ἄρχεται καὶ ἡ ἐπίπλαστος ζωή.

Η ΜΟΙΡΑ

(Μετάφρασις ἐκ τοῦ γαλλικοῦ)

Διατί κλωστήν μαύρην ἢ μοῖρα
 εἰς τινῶν ἐνυφαίνει τὸν βίον,
 καὶ πικρὸν τοῖς προσάγει κρατῆρα
 στεναγμῶν, συμφορῶν καὶ δακρύων;

Ἐπ' αὐτοὺς ἴσως μέλλουσ' ἀκαίρως
 τὸν δριμὺν θεριστὴν ν' ἀποστείλῃ,
 φαιδρὸν θέλει καὶ ἄλυπον θέρος,
 γελαστὰ τῶν θυμάτων τὰ χεῖλη.

ΜΟΝΗΡΗΣ

(Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ)

Εἰς εὐωχίας σπεύσατε καὶ εἰς χοροὺς εὐθύμους·
 μὲ τ' ἄνθη ταῦτα τὰ πλαστὰ καὶ τ' ἄοσμα στεφῆτε.
 Δὲν σᾶς ζηλεύω. Ἐχουσι στιγμὰς ἑορτασίμους
 κ' εἰς μυστικὰς ἐντέρπονται ὠδὰς κ' οἱ ἐρημιῖται.

Μὴ μὲ λυπῆσθε ὅτι ζῶ ἐν θρήνοις καὶ μονήρης.
 Πολλάκις εἶν' οἱ γέλωτες πικρῶν δακρύων πλήρεις,
 κ' εἰς τὰ δεινά μας βάλσαμον τὰ δάκρυα σταλάζουν.
 Καλῶς γνωρίζω τῆς ψευδοῦς χαρᾶς τὴν προσωπίδα·
 τὴν εἶδα, τὸ ἐπίπλαστον μειδίαμά της εἶδα,
 κ' ἤξεύρω τ' ἄνθη της κρυπτὰς ἀκάνθας πῶς σκεπάζουν.

Θενά σβεσθῆ ὁ ὕπουλος, παράσημός της γέλως,
καὶ θενά μείνουν δάκρυα ὀπίσω του καὶ θρηνοί,
καθὼς ὅποταν τῆς πληγῆς ἀποσπασθὲν τὸ βέλος,
κατόπιν του πολύδακρυον τὸν θάνατον ἀφίνει.

ΤΟ ΔΥΣΤΥΧΕΣ ΑΡΝΙΟΝ

(Μῦθος τοῦ BIENNETΟΥ, ἀνιτιπόμενος τὰ κατὰ τὴν Δανίαν, ἐν ἔτει 1864)

Τέσσαρες κύνες θηρευταί, ἰδόντες ἐν ἀρνίον,
προσέδραμον· ὅτι καλὸν τὸ ἔκριναν εἰς βρῶσιν.
Πλὴν δύο λύκοι, τῶν δασῶν προβάντες τῶν πλησίον,
αὐτόκλητ' ὑπερασπισταὶ τῆς ἀρετῆς ὀρμῶσιν.

Ἰδόντες τοὺς, τὸ ἔστριψαν. Ἐγνώριζον τοὺς φίλους
πῶς εἶχον φήμην πονηρὰν ἀρπάγων καὶ ἀδίκων.
Ἐπίφοβ' εἰς τοὺς γείτονας, κακοὶ καὶ πρὸς ἀλλήλους,
πρὸς πράξεις μόνον ληστρικὰς φιλίαν εἶχον λύκων.

Πρὶν, εἶχον ἤδη φωραθῆ λαφύρων παρανόμων
παράνομοι διανομεῖς· καὶ ὁ λαὸς ἐμίσει
συγχρόνως τούτους τοὺς ληστὰς τοὺς ἐμποιοῦντας τρόμον,
καὶ ὄσους τὰς ληστείας τῶν δὲν εἶχον ἐμποδίσει.

Τοιοῦτο προηγούμενον καλὰ δὲν ἐγγυᾶται·
καὶ τὸ ἀρνίον τάχιστα ἐγνώρισε τί ἦσαν.
Δὲν ἤλλαξεν ἡ τύχη του ἂν ἤλλαξαν προστάται.
Πῶς θ' ἀποφύγη τὴν σκληρὰν τῶν δασοβίων λύσσαν;

Ἐπικαλεῖται καὶ θεοὺς βελάζον καὶ ἀνθρώπους
 νὰ θέσωσ' εἰς τοὺς φόβους του κ' εἰς τοὺς κινδύνους τέρμα.
 Ἐν τέλει κύνες δράμουσιν ἀπὸ παντοίους τόπους,
 διάφοροι τὸ μέγεθος, τὸ γένος καὶ τὸ δέρμα.

Ἐμπρὸς τῶν ἄλλων μολοσσὸς θηρευτικὸς ἐχώρει·
 Ἀπαύστως τὰς ἀλώπεκας μὲ δλεθρον ἠπεῖλει.
 Ὡς τίγριδος παρδαλωτὸν τὸ ἔνδυμα ἐφόρει,
 καὶ τὴν φωνὴν στεντώριον ὑψῶν, αὐτὰ ὠμίλει.

«Αἱ λύκοι φίλοι, τί μ' αὐτὸ ζητεῖτε τὸ ἀθῶον;
 »Τί ἐξασκεῖται κατ' αὐτοῦ ἡ ἀδίκος ὀργή σας;
 »Πρὸς τί τὸ δυναστεύετε, σεῖς δύο πρὸς ἓν ζῶον;
 »Καὶ ποῖον ζῶον! Τετραπλοῦς αὐτοῦ ἐστὲ καθεῖς σας.

»Κ' ἐπαίρεσθ' ἐπὶ τῇ αἰσχυρᾷ καὶ τῇ εὐκόλῳ νίκη!
 »Αὐτὴ εἶν' ἡ ἀνδρεία σας; Ἐδῶ θὰ διαπρέψῃ;
 »Ἡ δόξα εἰς τὸ θυμὰ σας, οὐχὶ εἰς σᾶς ἀνήκει.
 »Αἰσχύν' εἰς πάλιν ὡς αὐτὴν τὸν νικητὴν θὰ στέψῃ.

»Ὑπὸ τὴν προστασίαν μου τὸ ζῶον τοῦτο κεῖται.
 »Ἴδέτε τοὺς ὀδόντας μου. Καθένας σας νὰ κρίνῃ
 »ἀφήνω, τίς ἡ τύχη του, ἐὰν μ' ἐπικαλεῖται
 »ἡ ἀθωότης, ἡ τιμὴ καὶ ἡ δικαιοσύνη.»

Τῶν λύκων τὴν δυσκόρεστον ὀρμὴν καταπραύνας,
 τοιαῦτα εἶπε· κ' ἐνταυτῷ δι' ἄκρων τῶν ὀμμάτων
 ὁ κομπορρήμων ἔκραζε καὶ ἄλλους δύο κύνας,
 καὶ ἤλπιζε συμπράκτορας νὰ τοὺς κερδίσῃ πράττων.

Ὁ εἷς αὐτῶν ἦτο δασύς τῆς Σιβηρίας κύων,
τραχύς, τὸ ρύγχος ἄγριος, δξύς ἐχθρὸς τῶν λύκων.
Εἰς πάλην πλὴν αἵματηρὰν τραυματισθεὶς κατ' οἶκον,
ἤρεϊτο, κἄν πρὸς τὸ παρὸν, ἀπράγμονα τὸν βίον.

Ἄλλ' ἔμωσ τὴν ἀλήθειαν ἂν μοι ζητῆτε πλήρη,
πολὺ φοβοῦμαι ὁ καλὸς, ἀντὶ διὰ τὸ θῦμα
πολλὴν νὰ εἶχεν ὄρεξιν τὸ δέρμα του νὰ φθείρη,
ὅτι τὸ θῦμα σύσσωμον νὰ φάγη ἐπροτίμα.

Ὁ ἄλλος ἦν Λακωνικὸς καὶ ἰχνηλάτης κύων,
δξύς, θρασύς, ἀμέτοχος κακῶν δολιοτήτων,
ἐπὶ πολέμων ἄμαχον, ἀνήμερον θηρίον,
μετὰ τὴν μάχην τιθασσὸς καὶ θωπευμάτων ἥττων.

Ἴδὼν ἐκεῖ τὸν μολοσσὸν, τῷ εἶπε πλησιάσας·
«Εἰρήνης βίον τοῦ λοιποῦ μοὶ ἐπικλώθ' ἡ τύχη.
» Δὲν θέλω πλέον πόλεμον. Αἰ δάφναι χάρισμά σας.»
Καὶ ἤρχισε τοὺς πόδας του εἰρηνικῶς νὰ λήχη.

Καὶ ἔλεγε καθ' ἑαυτόν· «Εἰς ἄλλας περιστάσεις
» σὺ, Κύριε, μὲ ἄφησας ἐν μέσῳ τοῦ ἀγῶνος.
» Τὴν τύχην τώρα ὕπαγε καὶ σὺ νὰ δοκιμάσης.
» Τὰ πράγματ' ἂν περιπλακοῦν, διόρθωσόν τα μόνος.»

Οἱ λύκοι κατενόησαν ταχέως τί συμβαίνει,
καὶ πῶς πολὺ ὁ μολοσσὸς νὰ βλάβῃ δὲν ἠμπόρει.
Ἐπίσης πλὴν ἐνόησαν πῶς ὁ λαὸς ἐν γένει
ὡς κλέπτας καὶ ὡς ἄρπαγας κρυπτῶς τοὺς ἐθεώρει.

Καὶ νὰ τοῖς τύπτῃ ἤρχισε τὸ συνειδός. Τῶν ποίων;
 Τῶν λύκων συνειδός; Διπλοῦν τινῶν ἐκ τῶν ἀνθρώπων.
 Καὶ ἄνευ περιφράσεων καὶ ἄνευ προοιμίων,
 πρὸς τὸ ἀρνίον κατ' αὐτὸν ἐλάλησαν τὸν τρόπον.

«Μεγάλα μὴ περίμενε παρὰ τῶν προστατῶν σου·
 »ἀλλ' οὐδ' ἡμᾶς ἐκλάμβανε ὡς ἀδδηφάγα ζῶα.
 »Ὑπόμεινον νὰ φάγωμεν τὸν ἓνα τῶν ποδῶν σου,
 »κ' ἡμεῖς σοὶ ἐγγυώμεθα τ' ἄλλα σου μέλη σῶα.» —

«Τὸν πόδα μου! Πρὸς τοῦ Πανός! Εἶναι φρικτόν! Συνθήκη
 »θὰ μ' ἐγγυᾶται τὰ λοιπά; Ἀράχνης εἶναι νῆμα.
 »Τὴν σέβονται τὰ πρόβατα, τὴν ἀθετοῦσ' οἱ λύκοι.
 »Ὁ ἀδελφός μου ἔγινε τῶν συνθηκῶν σας θυμα.

»Πάντες αὐτὴν κυρώσαντες παρέβητε πρὸς χλεύην.»
 Πρὸς ταῦτα δὲ ὁ μολοσσὸς ἀπήντησεν ἐντόνως·
 «Μὴ κατ' ἐμοῦ παράπονα· ἐγὼ δὲν τὴν παρέβην.
 »Ἀλλὰ τί δύναμαι, ἀφ' οὗ ἐγκατελείφθην μόνος;

»Ὡμίλησα καυχώμενος· πολλάκις μοὶ συμβαίνει.
 »Ἀλλ' εἶν' ἀπεριόριστος ὁ ὑπὲρ σοῦ μου ζῆλος.
 »Πλὴν πῶς εἰς πάλην νὰ προβῶ ὅταν ὀπίσω μένη
 »ὁ ἰχνηλάτης, ὁ πιστὸς, ὁ ἔντιμός μου φίλος;

»Τὸν πόδα τοῦτον σοὶ ζητοῦν ἀδίκως, τὸ ὀμνύω.
 »Πλὴν τί νὰ πράξω κατὰ σοῦ ἂν ὄλοι ἐπιπέσουν;
 »Εἰς ποῦς τί εἶναι ἔπειτα; Ὁ ὄρνις ἔχει δύο,
 »καὶ ὅμως τί εὐκίνητος! Οἱ τρεῖς ἄς σοὶ ἀρκέσουν.»

— «Ὁ λόγος σου, προσάτα μου εἶν' αἰσχος, εἶναι φρίκη»,
 περίτρομον τὸ δυστυχὲς ἄρνιον ἐξεφώνει·
 «ἀλλ' ἀφ' οὗ μ' ἄφησας αἰσχροῦς, ἅς ἔλθωσιν οἱ λύκοι.
 » Ἄς γίνη ἡ ἐγχείρησις. Τοῖς δίδω ὡς τὸ γόνυ.»

—
 «Ναί, ὡς τὸ γόνυ! καί, γκοδδάμ! (ὀμολοσσὸς καυχᾶται)
 » νὰ μάθῃ ποῖος εἶμ' ἐγὼ ἅς ἔλθῃ ὅστις θέλει.»
 Καὶ ἴστατο προκλητικῶς, ὁπότε διαβάται
 κύνες μεγάλοι καὶ μικροὶ παρέρχοντ' ἐν ἀγέλῃ.

—
 Κ' ἐγαύγιζον· «Νὰ μᾶς δοθῇ ὀλόκληρον τὸ σκέλος.
 » Δὲν εἶναι σκέλος ἄρνειον; Εἰς κύν' αὐτὸ ἀνήκει.
 » Νὰ μᾶς δοθῇ καὶ ὁ μηρός· ἢ μᾶλλον μέλος μέλος
 » ὀλόκληρον τὸ πρόβατον νὰ σκευασθῇ καρύκη.»

—
 Περίτρομον τὸ πρόβατον καὶ ἐν ἀπελπισίᾳ
 εἶδε τὸ πᾶν ἀπολεσθὲν, καὶ εἰς φυγὴν ἐστράφη,
 κ' ἐκρύβ' εἰς ἔλη ἄβατα, εἰς ἄγνωστα νησίᾳ,
 ἔπου ἡ νηπιότης του ἡ εὐτυχῆς ἐτράφη.

—
 Λύκοι καὶ κύνες σπεύδουσι τίς πρῶτος νὰ προσδράμῃ.
 Εἰς τὰς λαμπράς των ὑλακὰς ἀντιλαλοῦν τὰ δάση.
 Ἐπῆλθε δὲ καὶ ἡ τριάς, κ' ἠπόρει τί νὰ κάμῃ
 ὅταν ἐκεῖνοι ἤθελον τὴν λείαν των μοιράσει.

—
 Τὰ ὦτα κάτ' ὀμολοσσὸς, ἀλλὰ καὶ τύφου πλήρης,
 ἐχώρει πρὸς τὴν κοίτην του, καὶ μεταξὺ ἐλάλει·
 «Δι' ἓνα πόδα δὰ καὶ σὺ τὸν κόσμον διεγείρεις!
 » Ἄλλ' ἀνκάνεις τὸν ὤμόν σου, τὴν κεφαλὴν προσβάλλῃ...»

Καὶ μέχρι τέλους πρὶν εἰπῆ, γῆ, οὐρανὸς καὶ πόντος
ἐκάγχασαν στεντόριον. Ἐγὼ δὲ πρὸς ἐκεῖνον
τὸν ὑποσχέσεων μεστὸν, τὸν ἐχθροφάγον ὄντως,
τοιαύτην δίδω συμβουλήν, τὸν λόγον ἀποτείνων·

«Μὴ τοῦ λοιποῦ ὑπόσχεσαι. Οὐδένα δελεάζεις.
»Ματαιία ἢ θωπεία σου κ' ἢ ψευδοκολακεία,
»ματαιία καὶ ἢ ἀπειλή. Κἀνένα δὲν τρομάζεις.
»Τὸν ἀπατῶντα συνεχῶς ἀμείβ' ἢ δυσπιστία.»

Εἰς δὲ τὸν δευτερότοκον τῶν λύκων· «Φίλτατέ μου,
»σὺ, λέγω, τὸν πρεσβύτερον δουλεύεις. Εἶσαι κτῆνος.
»Σὺ ἔχεις ὅλας τὰς πληγὰς, τὰ βάρη τοῦ πολέμου·
»ὅλας τὰς δάφνας, τὰς τιμὰς, τὰ λάφυρα, ἐκεῖνος.

»Τὸ ἐγκλημα πλὴν τῆς αἰσχροῦς ὑμῶν λυκοφιλίας
»θα ἦν' εἰς ἀμφοτέρους σας διηνεκῆς αἰσχύνῃ·
»κ' ἢ γῆ τὴν νέαν βλέπουσα κατάχρησιν τῆς βίας,
»θενὰ διστάζ' εἰς οὐρανοὺς ἂν ζῆ δικαιοσύνη.»

Εἰς σὲ δὲ λέγω, ἄκριτε ἀγέλη κυναρίων,
οὕτω συνασπιζόμενοι, παράφρονες πῶς εἶσθε,
κατὰ τῶν ζώων τῶν μικρῶν καὶ ὑπὲρ τῶν θηρίων.
Θὰ ἔλθῃ κ' ἢ ἡμέρα σας. Νὰ μὴ παραπονῆσθε.

Πρὸς δὲ τοὺς κύνας καὶ τοὺς τρεῖς τοιαῦτα λέγω κράζων·
—«Στηρίζετε τοὺς ἰσχυροὺς κατὰ τῶν ἀδυνάτων,
»ἀλλὰ, ὁ κατὰ δύναμιν τοὺς φαύλους μὴ κολάζων
»τί εἶναι, ἢ συνένοχος εἰς τὰ ἐγκλήματά των;»

Λέγω δ' εἰς πάντας· «Μάταιον τῶν συνθηκῶν τὸ κῦρος.
 «Τὸν κόσμον ἐδιδάξατε πῶς λόγος ἀθετεῖται,
 » πῶς ὑποσχέσεις, καὶ τιμῆ, καὶ πίστις εἶναι λῆρος.
 » Ἀγέλη λύκων καὶ κυνῶν, θὰ μεταμεληθῆτε.»

ΜΑΡΚΟΣ ΒΟΤΣΑΡΗΣ

ΠΟΙΗΜΑ

ΑΛΛΕΚΟΥ (HALLECK)

(Μετάφρασις ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ)

Ὁ Ἄλλεξ (Fitz-Greene Halleck) γεννηθεὶς ἐν Κοννεκτικούτῃ τῆς Ἀμερικῆς ἐν ἔτει 1795, ἀποβιώσας δὲ κατὰ τὸ τέλος τοῦ ἔτους 1867, ὀλίγα μὲν ἔγραψεν, ἀλλὰ διὰ τὸ κάλλος τῆς στιχοουργίας καὶ τὸν πλοῦτον τῶν ἰδεῶν ἀντὶ πολλῶν τιμώμενα. Εἰς τῶν κριτικῶν, ὁ Ἐρρίκος Τυκερμάν, λέγει περὶ αὐτοῦ, ὅτι εἶναι ἴσως ὁ γνωστότερος καὶ ἀγαπητότερος τῶν ἀμερικανῶν ποιητῶν. Ὡς τὸ ἐξοχώτατον δ' αὐτοῦ ἀριστούργημα θεωρεῖται ἡ εἰς Μάρκον Βότσαρην ψδῆ, ἣν ἔγραψε κατὰ τὸ 1827 ἐπανελθὼν ἐξ ὁδοιπορίας εἰς Εὐρώπην. Οἱ Ἀμερικανοὶ λέγουσιν αὐτὴν τὸν ἀκρογωνιαῖον λίθον τῆς δόξης του· καὶ δὲν ὑπάρχει κάτοικος τῆς Ἀμερικῆς ἐκαστέρου τοῦ φύλου ὁπωσοῦν ἀγωγῆς μετασχὼν, μὴ ἡξέυρων αὐτὴν ἐκ στήθους, διότι περιέχεται εἰς πάσας τὰς ἐγκυκλοπαιδείας καὶ διδάσκεται εἰς πάντα τὰ σχολεῖα, φιλόλογικὴν φιλοκαλίαν, συγχρόνως δ' εὐτυχῶς καὶ φιλελληνικὰς συμπαθείας ἐμποιοῦσα. Τὸ ποιητικὸν τοῦτο προῖόν δικαίωμα ἔχει νὰ θάλλῃ ἐπὶ τοῦ ἡμετέρου Παρνασσοῦ, καὶ εὐχῆς ἔργον εἶναι νὰ μεταφυτευθῆ ποτε ἐπιδειξιώτερον ἢ διὰ τῆς παρουσίας ἀποπείρας.

Μεσονύκτιον εἶναι, κ' ἐντὸς τῆς σκηνῆς του,
 ἀσφαλῶς φρουρουμένης, ὁ Τοῦρκος κοιμᾶται.
 Θορυβοῦσι τὸν νοῦν του ὄνειρων ἀπάται.
 Τὴν Ἑλλάδα πρηνῆ πῶς πιέζ' ἡ ἰσχὺς του,

πῶς νικᾶ καὶ πῶς σφάζει εἰς τ' ὄνειρον βλέπει,
 κ' εἰς τὸν πόλεμον θέρος τροπαίων πῶς δρέπει.
 Καὶ εἰς τ' ὄνειρον μέλη ἀκούει παιάνων,
 καὶ ἀγάλλεται δῶρα Σουλτάνου λαμβάνων,
 καὶ ὑφοῦται, ὑφοῦται αὐτὸς εἰς Σουλτάνον,
 καὶ ὁ νοῦς του, ἐντὸς Παραδείσου πτερόεις
 πετᾶ ὅπως ὁ ὕπνος τὸν φέρει ὁ γόης.

Μεσονύκτιον εἶναι· ὁ Βότσαρης τάττει
 ἐν σκιαῖς τοῦ δρυμοῦ τοῦ Σουλίου τὰ στίφη.
 Ἦσαν ἄνδρες χαλύβδινοι, οἷα τὰ ξίφη,
 ἃ ἡ ἄδμητος χεῖρ τῶν ἡρώων ἐκράτει.
 Μυριάδες Περσῶν ἐκεῖ ἄλλοτε ἦσαν·
 τῆς Πλαταίας τὸ ἔδαφος ὁμῶς σκιρτῆσαν,
 ἐποτίσθ' εἰς τὸ αἷμά των κ' ἔφυσε χλόην.
 Ἐκεῖ ἴσταται ἤδη ὁ λόχος τῶν νέων,
 τὸν θριάμβους ἠχήσαντ' ἀέρ' ἀναπνέων,
 ἔχων χεῖρα στεβρᾶν, ἔχων στῆθος γενναῖον,
 νὰ κτυπᾶ, νὰ νικᾶ, ὡς οἱ ἄνδρες οἱ πρῶην.

Μία ὥρα παρῆλθε καὶ τ' ὄναρ ἐλύθη,
 οὐδὲ εἶδεν ὁ Τοῦρκος ποτ' ἄλλο πλὴν τούτων·
 καὶ ἠκούσθ' ἡ φωνὴ τῶν φρουρῶν πρὸς τὰ πλήθη·
 «Εἰς τὰ ὅπλα! Ὁ Ἕλληνας! Ὁ Ἕλληνας! Ἴδού τον!»
 Καὶ ἠγέρθη, ἀλλὰ ὅπως πέσ' εἰς τὸ μέσον
 τοῦ ἐμπύρου καπνοῦ, τῶν ἀγρίων φλογῶν,
 τῶν σφαιρῶν ἃς ὁ θάνατος πέμπει ἐμμέσσω,
 οἰμωγῶν ἐκπνεόντων, φυγῶν καὶ πληγῶν,
 καὶ φωνὴν λαμπροτέραν ἀκούσῃ σαλπίγγων,
 ὡς ὁ Βότσαρης κράζει, τὸ ξίφος του σφίγγων·

«Ὅσω εἷς μόνος ἔνοπλος πνέει, κτυπᾶτε,
τὴν γῆν σώσατε· γῆ τῶν πατέρων σας ἦτο·
καὶ γενναῖοι τῆς πίστεως ἔστε προστάται.
Μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός, κ' ἡ πατρίς ἡμῶν ζήτω!»

Κ' ἐπολέμησαν ὡς ἀγαθοὶ στρατιῶται,
καὶ νεκρῶν εἰς τὸ χῶμα ἐσώρευσαν πλήθη,
καὶ ἡ νίκη τὰ ὅπλα τῶν ἔστεφεν, ὅτε
καὶ ὁ Βότσαρης πίπτει τρωθεὶς εἰς τὰ στήθη.
Τῶν συντρόφων τοῦ ὅσοι σωθέντες, ὀλίγοι,
εἰς τὸ ἄχρουν τοῦ χεῖλος μειδίαμα εἶδον·
ὅταν ἤγγειλε νίκη τὸ ἄσμα ὃ ἦδον,
ὅτ' ἐστράφη καὶ εἶδε τὸν Τοῦρκον νὰ φύγη.
Κ' εἶτα εἶδον κ' ἐσβέσθη τὸ λάμπον τοῦ βλέμμα,
καὶ τὸν εἶδον εἰς σκότος θανάτου νὰ κλείσῃ
τοὺς γοργοὺς ὀφθαλμοὺς, ὡς εἰς ὕπνον ἡρέμα,
ὡς τὸ ἄνθος, ὅπότεν ὁ ἥλιος δύσῃ.

Εἰς τὸν θάλαμον, θάνατ', ἐλθὲ τῶν νυμφίων,
πρὸς μητέρα ἐλθὲ, ὅταν τ' ὄμμα τῆς δύον
βλέπῃ πρῶτον ἀστέρα στοργῆς ν' ἀνατέλλῃ.
Ἐλθὲ ὅτ' ἐλευθέρα δεσμῶν ἢ πανώλης
τὴν σαπρὰν τῆς πνοῆν εἰς τὴν γῆν ἀποστέλλῃ,
κ' ἐρημῶνται χωρία καὶ κλαίωσι πόλεις·
ἢ ὡς νόσος ἐλθὲ, ὡς κοιλόφθαλμος φθίσις,
ὡς σεισμὸς ἀνατρέπων, ἢ ὡς τρικυμία,
ἢ ὅπότεν ὀργᾶ εὐτυχῆς ἢ καρδία,
ἢ εἰς πότους, εἰς ἄσματα, ἢ εἰς ὀρχήσεις·

εἶσαι φάσμα ἀπαίσιον. Σκότος ἀβύσσου,
τάφος μέλας, καὶ κώδων, καὶ μάρμαρον κρύον,
ἀγωνίαι καὶ γόοι καὶ ῥύσεις δακρύων,
γνωστοὶ, ἄγνωστοὶ φόβοι, εἰσὶν ὀπαδοί σου.

—

Ἄλλ' εἰς ἥρωα ὅστις ἠγεῖτ' ἐλευθέρων,
ἂν τὴν νίκην αὐτῶν ἀσφαλίζῃ ἢ θανή του,
ἢ φωνή σου ἠχεῖ καθὼς λόγος προφήτου
εὐλογίας κ' εὐχὰς εἰς τὸν τάφον του φέρων
τῶν παρόντων γενῶν καὶ γενῶν τῶν ὑστέρων!
Ἐλθὲ ὅταν τῆς δόξης κερδήσῃ τὸ στέμμα,
ἔλθὲ φέρων τὴν δάφνην ἣν ἔβαψεν αἷμα,
ἔλθὲ ὅτ' εὐφημῆται, καὶ ἔστιν ὁ κοῖλος,
ὁ σβεστός ὀφθαλμός σου τῷ θνήσκοντι φίλος,
ὡς τῷ ζῶντ' εἰς εἰρκτὴν τ' οὐρανοῦ οἱ φωστῆρες·
καὶ αἱ χεῖρές σου, ὡς τὴν ζωὴν του ἐπῆρες,
ἀδελφοῦ ξεναγοὶ τῷ ἐφάνησαν χεῖρες.
Καὶ ὁπότεν τὸν ἔκραξας, ἦν ἡ κραυγή σου
οἷα ἦν εἰς τὸν μέγαν υἱὸν τῆς Γενόης
ἢ ἀγγελία· ὅτι ἐγγὺς ἦν τῆς νήσου
τῶν Ἰνδῶν, ἀφ' ἧς, ἄρωμα φέρουσ' ἀλόης,
τῷ προσέπνευσεν αὔρα θερμὴ, ζεφυρῖτις,
καὶ διέσπειρον βάλσαμ' ἀνθῶν οἱ ταρσοί της,
ὅτ' εὐώδεις ἐκτάσεις περάσασα χλόης,
εἰς τὸ κύμα ἐφύσ' ἀπαλῶς τῆς Αἴτης.

—

Κεῖσο, Βότσαρη, ὅπου τοσοῦτοι μεγάλοι,
οὐς ἐγγράφ' ἢ Κλειῶ εἰς τὰς δέλτους τῆς μνήμης.
Τάφος οὐτις τὴν φήμην τοῦ σοῦ ὑπερβάλλει
οὐδ' εἰς ταύτην τὴν ἔξοχον χώραν τῆς φήμης.

Ἡ Ἑλλάς δὲν σ' ἐκήδευσε φέρουσ' ἀνθέων
 νεκρωσίμων στεφάνους πλεκτοὺς εἰς τὰς χεῖρας,
 οὐδ' ἐκάλυψε σοῦ τὸν νεκρὸν εἰς πορφύρας,
 ἐπιδείξεις πομπῶν τοῦ θανάτου ματαίων.
 Πλὴν τηρεῖ σου τὴν μνήμην, υἱοῦ ὃν ἐφίλει,
 οὗ πικρὰ τὴν ὠρφάνευσεν ἄωρος μοῖρα.
 Διὰ σέ τοῦ λοιποῦ τῶν υἱῶν τῆς ἡλύρα,
 καὶ τοῦ ψάλτου τὰ μέλη, τοῦ γλύπτου ἢ σμίλη·
 διὰ σέ οἱ γεννέθλιοι ἤχοι κωδῶνων·
 θὰ φελλίζουσι τὰς πράξεις τὰς σὰς τὰ παιδία·
 διὰ σέ θὰ προσεύχεται πᾶσα καρδία
 εἰς καλύβας πτωχῶν κ' εἰς αὐλὰς ἡγεμόνων.
 Τοῦ ὀπλίτου, ὀρώντος πρὸς σέ τὸν ἀνδρείον,
 ἀνδρειότερον θέλει κτυπᾶ ὁ βραχίων·
 καὶ ἡ κόρ' ἢ πιστή του, δειλὴ ὡς ἐρώσα,
 εἰς τὸ τέλος τὸ μέγα τὸ σὸν ἀφορῶσα,
 τὴν ῥοὴν τῶν πικρῶν τῆς θὰ παύη δακρύων.
 Καὶ ἡ μήτηρ τῶν τέκνων σου, ἂν καὶ ἀγγέλλει
 ὁ σβεστός ὀφθαλμὸς καὶ τ' ὠχρὸν μέτωπόν τῆς
 τὴν ἀκοίμητον μνήμην τῶν πρὶν ἡμερῶν τῆς
 καὶ τὰς θλίψεις τὰς νῦν, ἅς νὰ κλαύσῃ δὲν θέλει,
 καὶ ἡ θρέψασα σέ εἰς ἀγκάλην μητρίαν,
 εἰς φιλόξενον πέριξ καθήμεν' ἐστίαν,
 περὶ σοῦ μετ' ἀνύγων λαλοῦσιν ὀμμάτων,
 ἐπειδὴ ἐλευθέρων ἀνδρῶν πρωτοστάτης,
 τῆς πατρίδος τὸ ξίφος ἐκπνέων ἐκράτεις,
 καὶ ἐτάχθης θανῶν εἰς χορὸν ἀθανάτων.

ΤΑ ΥΠΕΡ ΚΑΙ ΚΑΤΑ

(Μετάφρασις ἐκ τῶν τοῦ ΒΟΛΤΑΙΡΟΥ)

Τὸ ἑτερόδοξον τοῦτο ποιημάτιον μετεφράσθη, ἀναθεωρηθὲν ἔπειτα, ὅτε ἐσπούδαζον ἐν ταῖς σχολαίσις, συζητήσεως ἐμπεσοῦσης μετὰ συμμαθητῶν περὶ τῶν θρησκευτικῶν δοξασιῶν τοῦ Βολταίρου, καὶ πρὸς διευκρίνισιν αὐτῶν. Ἡ Οὐρανία, πρὸς ἣν γράφεται, εἶναι ἡ Κυρία Ῥουπελμόνδη, θυγάτηρ τοῦ στρατάρχου Ἀλέγρου. Συνετάχθη δὲ τὸ ποιημάτιον κατὰ τὸ 1822.

Νέος Λουκρήτιος, ζητεῖς, ὦραία Οὐρανία,
ἀνευδοιάστως νὰ προβῶ, ἵνα ἡ χεῖρ μου τολμηρὰ
τὸν πέπλον ὑφ' ὃν κρύπτεται ἡ δεισιδαιμονία,
καὶ ὑφ' ὃν ἔρπουσ' εἰς τὴν γῆν τὰ ψεύδη τῆς τὰ ἱερά,
θαῤῥούντως ἀνασύρη,
καὶ θέλεις ἡ ἀπτόητος ἐμὴ φιλοσοφία
τὴν πλάκα εἰς τὰς ὄψεις σου τῶν τάφων ν' ἀνεγείρη,
καὶ νὰ σοὶ μάθῃ ν' ἀψηφᾶς τὴν φρίκην τοῦ θανάτου,
τοὺς διζαγμοὺς τοῦ μέλλοντος καὶ τὰ φαντάσματά του.
Μὴ φρόνει, δοῦλος τῶν παθῶν καὶ τῶν αἰσθητηρίων,
καὶ βέβηλος βλασφημητῆς τῆς ἱερᾶς θρησκείας,
πῶς θ' ἀνατρέψω, πονηρῶς περιφρονῶν τὸ θεῖον
τὸν νόμον τὸν παιδεύοντα τοιούτους τολμητίας.

Μετ' εὐλαβῶν βημάτων

ἄς εἰσχωρήσωμεν ἐντὸς τοῦ ἱεροῦ ἀδύτου
Θεοῦ ὃν ἀναγγέλλουσιν ἡμῖν οἱ ὀπαδοί του,
ἀλλ' ὃν συγχρόνως κρύπτουσιν ἀφ' ὄλων τῶν βλεμμάτων.
Νὰ ἀγαπήσω ἤθελον τὸν Θεὸν τοῦτον υἱϊκῶς,
ἀλλὰ μοὶ περιγράφεται ὑπ' αὐτῶν τύραννος κακός.

Μᾶς ἔπλασεν ὁμοίους του ἵνα μᾶς ταπεινώσῃ,
καὶ τὴν καρδίαν ἔνοχον μᾶς ἔδωκεν ἐν γνώσει,
ἵνα δικαίως τιμωρῇ.

Τῆς ἡδονῆς τὸν ἔρωτα μᾶς δίδει, ὅπως ἡμπορῇ
διὰ ποινῶν νὰ μαστιγῇ ἡμᾶς ἀτελευτήτων.

Καὶ μόλις κατ' εἰκόνα του πλασθεὶς ὁ βροτὸς ἦτον,
κ' ἐξῆλθεν ἀπὸ τῶν χειρῶν αὐτοῦ τῶν ἀπροσέκτων,
αἴφνης, ἰδοὺ, μετανοεῖ·

ὡς τὰς ἐλλείψεις δυνατὸν ἂν ἦν, καὶ θέλων, ν' ἀγνοῇ
τοῦ ἔργου του, ὁ τέκτων.

Τυφλὸς εἰς τὴν ἀγάπην του, τυφλὸς εἰς τὸν θυμὸν του,
μόλις συνθεὶς, συνέτριψε τὸ ἔργον τῶν χειρῶν του.

Διέταξε τὴν θάλασσαν τὴν γῆν νὰ κατακλύσῃ,
τὴν γῆν ἣν ἐσχημάτισεν αὐτὸς εἰς ἕξ ἡμέρας.

Ἄλλ' ἴσως ἡ σοφία του ἐζήτηε νὰ ποιήσῃ
κόσμον ἀγνότερον αὐτοῦ, ἐντελεστέρας σφαίρας.

Ποσῶς. Ἄγέλην πλάττει
κακούργων μισητῶν.

Φυλὴ τυράννων ἀπηγῆς καὶ δούλων αἰσχροτάτη
προκύπτει, πολὺ χείρονες θνητοὶ τῶν παλαιῶν θνητῶν.

Καὶ ὁ θυμὸς του ἤδη πῶς θενὰ τοὺς τιμωρήσῃ;

Τίνα πυρώδη κεραυνὸν, τίνα ποινήν εὐρίσκει;

Εἰς χάος τὸ ἀρχαίγονον τὸ πᾶν θενὰ βυθίσει;

Ἄλλ', ὦ στοργῆς μυστήριον! ὦ θαῦμα τῶν αἰώνων!

Ὁ πνίκτης τῶν προγόνων
ὑπὲρ τῶν τέκνων θνήσκει.

Λαὸς ὑπάρχει ἀφανῆς καὶ κοῦφος, τῆς ἀνοίας
ἔρμαιον, παίγνιον οἰκτρὸν τῆς δεισιδαιμονίας,
ἔρπων, ἠττώμενος, κυρτὸς ὑπὸ ζυγὸν ὁμόρων,
καὶ περιφρόνημα κοινὸν ἔθνῶν τῶν διαφόρων.

Ἐκεῖ ὁ παντοδύναμος Θεὸς ἐγκαθιστᾶται,
καὶ γίνεται, ἐπιλησθεὶς τῆς παντοδυναμίας,
τῶν ταπεινῶν, τῶν μισητῶν ἐκείνων συμπολίτης.

Ἐξ Ἰουδαίας γυναικὸς ὡς ἄνθρωπος γεννᾶται·
τὰς ἀσθενείας δ' ὑποστὰς τῆς πρώτης ἡλικίας,
καὶ ἔρπων ὑπὸ τῆς μητρὸς τοὺς πόδας, διαιτᾶται.

Χυδαῖος δὲ τεχνίτης,

τὸ σκέπαρνον διὰ χειρὸς, τὸ πλεῖστον ἀναλίσκει
τοῦ βίου εἰς τὸ βάνησον ἐπάγγελμα ὃ ἤσκει·
τῶν Ἰουδαίων τὸν λαὸν περιῶν προσέτι

διδάσκει τρία ἔτη,

καὶ ὡς κακοῦργος θνήσκει.

Τὸ αἷμά του τοῦλάχιστον, τὸ αἷμα τοῦ Ὑψίστου,
δὲν ἤρκει, νᾶμα εὐγενές, εἰς τὸ μηδὲν νὰ σύρη
διὰ τῆς ἐκροῆς του

ἕσας παγίδας καθ' ἡμῶν ὃ ἄδης εἶχ' ἐγείρει;

Πῶς; Ὁ Θεὸς ἀπέθανεν, ἐπὶ σταυροῦ ἐφάνη,

καὶ ἔλ' αὐτὰ εἰς μάτην!

Πῶς; Μ' ἐπαινοῦν τὴν χάριν του τὴν εὐσπλαγχνικωτάτην,

ὅτ' ἀνελθὼν εἰς οὐρανοὺς ὀργῆν ἀναλαμβάνει,

κ' εἰς βάραθρον κολάσεως ἐκ νέου μᾶς βυθίζει;

Τὰ δῶρά του δι' ἀπηνῶν κακῶν ἀντισταθμίσας,

διὰ τὰς ἀμαρτίας μας τὸ αἷμά του χαρίζει,

καὶ μετὰ ταῦτα πράξεις μας παιδεύει μὴ πραχθείσας;

Ἐν τῇ τυφλῇ του δὲ ὀργῇ δι' ἔγκλημα προγόνων

καταδιώκει γενεὰς ἀθῶων ἀπογόνων

ὁ φῶς νὰ διαδώσῃ

ἐλθὼν ἐν μέσῳ τῶν θνητῶν, καὶ τοὺς λαοὺς νὰ σώσῃ;

Ἀμερικῇ, γῆ ἄγνωστε, γῆ ἀχανῶν χωρίων,

καὶ σεῖς οἱ εἰς τὰ πρόθυρα οἰκοῦντες τοῦ ἡλίου,

ὦ παγετόβιοι λαοὶ φυλῶν ὑπερβορείων,
οἱ οὐπω ἀνακύψαντες τοῦ ὕπνου τοῦ νυκτίου,
να τιμωρῆσθε πέπρωται διὰ ποινῶν μυρίων
διότι ἀγνοεῖτε

εἰς ἄλλο ἡμισφαίριον, εἰς γῆν που τῆς Συρίας
ὅτι γεννᾶται ξυλουργὸς ὑπὸ τινος Μαρίας,
καὶ εἰς σταυρὸν ὑπὸ τινων Ἑβραίων ὀδηγεῖται;
Ὅχι! Δὲν εἶναι ὁ Θεὸς αὐτὸς ὁ ἐλεήμων

ὃν πρέπει νὰ λατρεύω.

Θὰ ἔσφαλлон, πιστεύω,

ἂν οὕτω τὸν ἐξύβριζον καὶ οὕτω τὸν ἐτίμων.

Ἐξ ὕψους συγκατάβηθι, Θεέ, νὰ ἐπακούσης
φωνῆς πρὸς σὲ εἰλικρινῶς κ' ἐν πένθει ὑψουμένης.
Διὰ τὴν δυσπιστίαν τῆς μη, πάτερ, ἀποκρούσης
τάσιν καρδίας πάντοτε εἰς σὲ ἠνεωγμένης.

Ὁ ἄφρων σ' ἐβλασφήμησεν, ἐγὼ δὲ σ' εὐλαβοῦμαι.

Δὲν σὲ ὀργίζω ἂν εἰπῶ

ὅ,τι φρονῶ. Χριστιανὸς, ὦ πλάστα, δὲν καλοῦμαι
ἵνα σὲ μᾶλλον ἀγαπῶ.

Ἄλλὰ, τί ἀντικείμενον παρίσταται ἐμπρὸς μου;
Τί βλέπω; Εἶναι ὁ Χριστὸς, ὁ κύριος τοῦ κόσμου!
εἰς νέφος δὲ ἐμπρὸς του,

ἡ θεία τοῦ θανάτου του σημαία, ὁ σταυρὸς του!
Ἐπὸ τοὺς πόδας του πρηγῆς ὁ θάνατος πατεῖται·
εἰς τὴν φωνὴν του σχίζεται ὁ ἄδης καὶ κλονεῖται.
Ὁ θρόνος του στηρίζεται εἰς αἷμα τῶν μαρτύρων·
τὴν ἔνδοξόν του ἔλευσιν προλέγουσ' οἱ προφῆται·
θαύματα, τῶν ἀγίων του ἀγγέλλ' ἡ παρουσία,
κ' ἐκεῖνος ἔρχεται, δοτῆρ εὐτυχιῶν ἀπείρων.
Μέγα τοῦ παράδειγμα, ἡ ἡθικὴ του θεία!

Ἐν τῷ κρυπτῷ παραμυθεῖ ἐκείνους οὓς φωτίζει·
εἰς τὰς μεγάλας συμφορὰς τοὺς πάσχοντας στηρίζει·
καὶ διὰ δόλου ἔτι ἂν τὴν δυνάμιν του πλάττη,
ν' ἀπατηθῆ τις ὑπ' αὐτοῦ εἰν' εὐτυχῆς ἀπάτη.

Εἰκόνα σ' ἔδειξα διπλῆν. Ὁ νοῦς σου ἀμφιβάλλει.
Τὴν σκοτεινὴν ἀλήθειαν σὸν ἔργον νὰ γνωρίσης.
Ἦ Οὐρανί', ἀγχίνοιαν σοὶ ἔδωκεν ἡ φύσις
ἐφάμιλλον τῷ κάλλει.

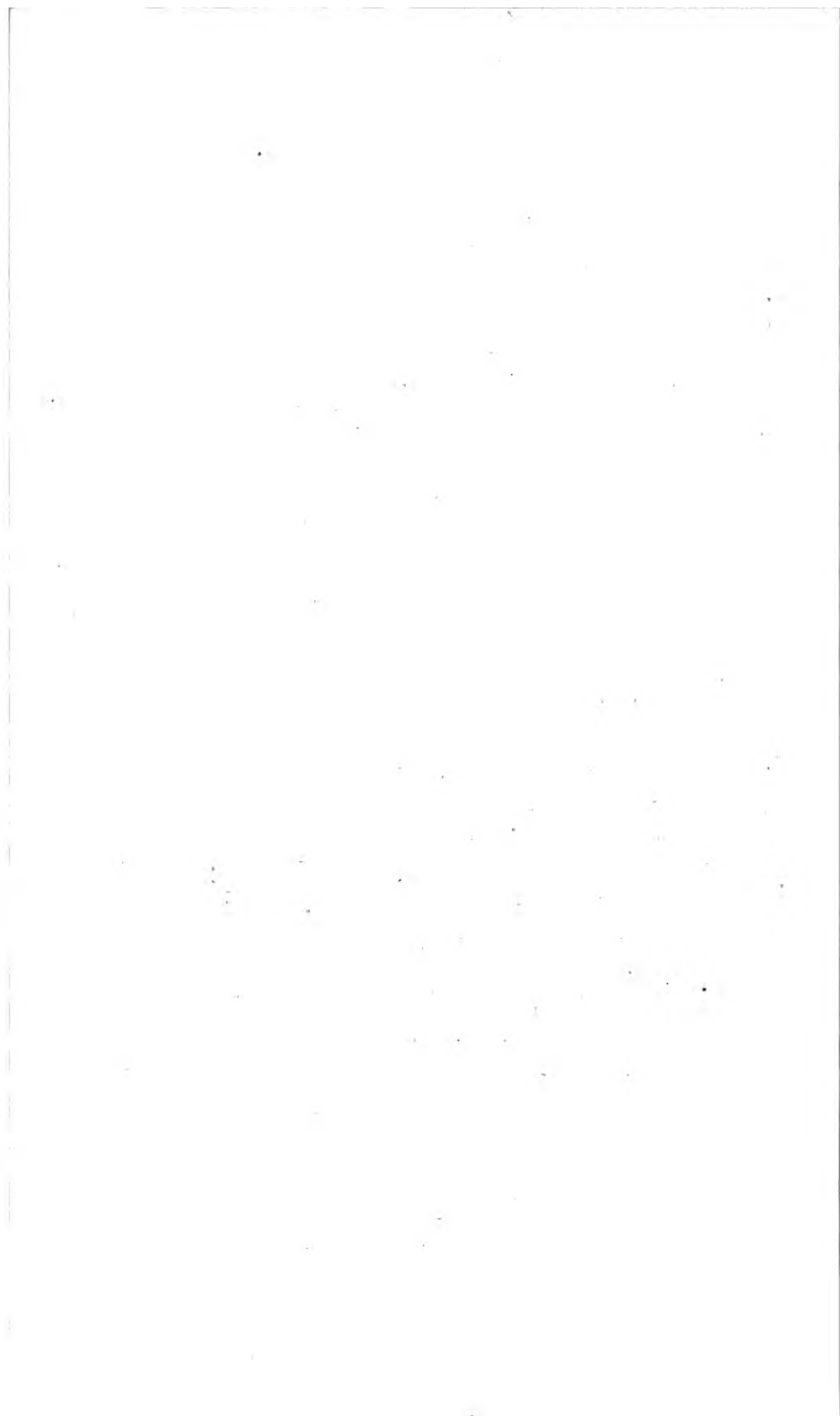
Ὁ πάνσοφος δημιουργὸς πῶς μόνος συλλογίσου
ἐπὶ τὴν σὴν εὐαίσθητον ἐχάραξε καρδίαν
τὴν φυσικὴν θρησκείαν,
καὶ ὅτ' ἡ εἰλικρίνεια τῆς ἀφελοῦς ψυχῆς σου
δὲν θὰ ἐγείρη μῖσός του οὐδὲ μνησικαχίαν.

Ἄδάμας εἰν' ἐνώπιον εἰς τὸν σεπτὸν Ἰου θρόνον
ψυχὴ δικαία μόνον.

Ὁ Βόνζης ὁ φιλόθρωπος, ὁ ἀγαθὸς Δερβίσης,
εἰσὶν εἰς τοῦ ἐλέους του ἐγγύτεροι τὰς βρύσεις
παρὰ κακὸς Χριστιανὸς, Ζανσενιστῆς ἀνιλεῆς,
κ' ἱερεὺς δόξαν καὶ καλὰ ἐπιδιώκων τῆς ζωῆς.

Καὶ τί μοὶ μέλει πῶς καὶ ποῦ καθεὶς αὐτὸν λατρεύει;
Πᾶσα λατρεία εὐτελής, πλὴν πάσαις ἐπινεύει.
Δὲν ἔχει χρεῖαν τῆς τιμῆς ἥτις ἡμῶν ἠδύνει
τὰς ἀσθενεῖς καρδίας,
καὶ δὲν τὸν ἐξυβρίζομεν εἰμὴ δι' ἀδικίας.
Τὰς ἀρετάς μας κρίνει
καὶ ὄχι τὰς θυσίας.

ΕΙΣ ΞΕΝΑΣ ΓΛΩΣΣΑΣ

Α. ΓΑΛΛΙΚΑ

ODE SUR LA MORT DE MIAULIS

d'après le grec de P. Soutzo

Non, il n'est pas tombé, lorsqu'armé de la foudre,
il chassait devant lui cent vaisseaux orgueilleux ;
et les débris fumants de la frégate en poudre
n'ont point enseveli ses restes glorieux.

Cependant il fut grand à son heure dernière.
Lorsqu'il eut reconnu la barque des enfers,
il la vit sans trembler, de cette mine altière,
dont il fixait jadis des forts mouvants des mers.

Notre Roi, déposant l'éclat de la couronne,
vint embellir l'horreur de ses derniers instants.
Le héros tend la main, digne soutien du trône,
et lui dit : Protégez la Grèce et mes enfants !

Patras de ce grand jour conserve la mémoire,
lorsque seul, combattant les flottes de Tahir,
il vit sous les boulets et sous la flamme noire
l'horizon s'embraser et le ciel s'obscurcir.

Debout sur le tillac de sa barque intrépide,
d'une main il réglait son sillage incertain ;
de l'autre, aidant le brave, exhortant le timide,
il opposait au nombre un courage d'airain.

Il n'est plus. Couronné de laurier et de palme,
son front de ses hauts faits garde le souvenir.
Ennemi ! ce beau front est immobile et calme ;
pour la première fois viens le voir sans pâlir.

De notre liberté le grand pilier succombe.
Veuve, l'antique gloire, au milieu des débris,
pour chacun de ses fils voit s'ouvrir une tombe,
que l'étranger altier contemple avec mépris.

Des faits de tes aïeux respecte la mémoire,
jeune race, étrangère à leurs guerriers exploits ;
et si leurs monuments tombent en poudre, crois
à l'immortalité du livre de l'histoire.

Rouges de notre sang, couverts de nos lauriers,
périront-ils ces champs et ces riches campagnes ?
Ces cimes, ces vallons, ces géantes montagnes,
ce sont les monuments de nos fastes guerriers.

L'astre brillant des cieux dans sa course éternelle
éclairera ces temps toujours grands, toujours beaux,
et prêtera toujours une splendeur nouvelle
aux rayons immortels qui couvrent le héros.

Il est là ; près de lui Thémistocle repose.
On dit qu'on voit errer leurs ombres dans la nuit
sur la grève, où le flot que la mer y dépose
raconte leurs exploits à chaque flot qui fuit.

Ci-git le fils des mers. Qu'on grave sur ces pierres
cent vaisseaux ennemis à sa poupe liés,
déposant devant lui leurs superbes bannières,
et l'Asie éplorée, et l'Afrique à ses pieds.

L'histoire a réservé sa plus brillante page
à votre grande gloire Iscos et Miaulis.
La mort vous réunit sur cette aride plage,
et l'immortalité vous a de même unis.

Après de longs efforts la nature épuisée,
les ayant enfantés, rentra dans le repos.
Sa force créatrice entre eux s'est divisée,
et leur patrie en vain cherchera leurs égaux.

La comète ainsi qu'eux de splendeur s'entourne ;
de ses traces de flamme elle allume les cieux ;
superbe elle apparaît et disparaît aux yeux,
et la terre longtemps s'en souvient et s'étonne.

A Mlle F. M. F. S.

qui m'avait adressé des vers sur la mort

Pourquoi ce cri d'alarme à l'heure où l'on espère ?
Qui peut t'avoir dicté ces paroles de mort ?
A peine ayant senti la brise printanière,
ton esquif fatigué se tourne vers le port !

Ton regard jeune et doux se reflète dans l'onde ;
la vague qui sourit te balance en chantant.
Que crains-tu ? ou ton cœur sent-il en palpitant
quelque bruit précurseur de l'orage qui gronde ?

Je te comprends, ô sœur ! tu ne crains pas l'écueil ;
ton courage est debout pour braver la tempête :
c'est ton âme de feu, ton âme de poète
qui se fuit elle-même et cherche le cercueil.

Des désirs enflammés qu'aucun pouvoir ne dompte,
des sentiments profonds, des rêves de bonheur,
une pensée ardente, infatigable et prompte,
des vœux indéfinis ont surgi dans ton cœur.

Plongeant dans l'avenir de ton regard avide,
tu ne vois sous tes yeux que le chaos béant ;
tu vois dans le présent le néant et le vide,
tu vois dans le passé le vide et le néant.

Il faut un aliment à ton ardeur immense,
et la réalité pour tes rêves si beaux ;
tu ne la trouves point, et ton âme s'élance
vers l'âme universelle à travers les tombeaux.

Avant de jeter l'ancre et de ployer ta voile,
navigateur pensif, regarde encor les cieux.
Dans leur voûte d'azur n'y a-t-il plus d'étoile
qui puisse te guider vers des climats heureux ?

Ainsi que toi j'avais le cœur gros d'espérance ;
joyeux je saluais la vie à son matin ;
comme toi j'ai cueilli le fruit de la souffrance ;
comme toi j'ai pleuré sur plus d'un rêve éteint.

J'ai vu que la vertu reléguée à l'histoire
n'emporte que l'honneur d'un posthume renom ;
j'ai cultivé l'étude et j'ai brigué la gloire.
L'une est un fruit amer, et l'autre n'est qu'un nom.

Ma vie aurait coulé sur des rochers arides ;
mon cœur se briserait sous le marteau du sort ;
le jour suivrait le jour, et puis viendraient les rides,
et puis la lassitude, et puis enfin la mort.

Mais j'ai persévéré ; sur mon ciel morne et sombre
de la nue aux flancs noirs un rayon a jailli ;
un arge lumineux s'y dessina dans l'ombre,
et mon cœur déchiré, mon cœur a tressailli.

J'ai vu l'ange sourire et j'ai compris la joie.
 Son front resplendissait de suaves clartés.
 Par un de ses regards, où mon âme se noie,
 ma vie a refléuri, mes pleurs sont rachetés.

Il n'est pas temps, ô sœur, qu'au monde tu renonces.
 Fleur, tu n'as pas vécu ce que vivent les fleurs.
 L'anémone des champs naît souvent sous les ronces,
 et le sourire ainsi naît souvent sous les pleurs.

A LA MÊME

le premier janvier 18**

Encore une feuille qui tombe,
 encore un flot à l'Océan,
 encore un pas vers notre tombe,
 encore une année au néant.

Mais aussi, chère sœur, encore
 un pas vers ton bel avenir,
 un rayon matinal qui dore
 le sentier que tu dois fournir.

Si notre existence s'effeuille
 jour à jour, bonheur à bonheur,
 mais la fleur succède à la feuille,
 mais le fruit succède à la fleur.

Un regret, peut-être une larme,
 suffirait au passé qui s'éteint ;
 mais savoure à longs traits le charme
 de l'espérance qui t'étreint.

Dieu, qui nous fait dans sa justice
de destins une égale part,
de sa main t'offrit un calice
rempli de lave et de nectar.

Ton âme puise dans ce vase
ce que la vie offre de miel :
un bonheur sublime, une extase
qui n'a de nom que dans le ciel.

D'ici bas où tout meurt, tout rampe,
s'envolant vers un monde pur,
d'une aile de flamme elle trempe
dans la poésie et l'azur.

Que sont à ton âme inspirée
nos maux, nos passions et nos pleurs,
lorsqu'elle entend dans l'empirée
les accords des célestes chœurs ?

Lorsque son sublime délire
s'exhale en soupirs mesurés,
que la renommée à ta lyre
enlace ses lauriers dorés ?

Mais qui fait que ta tête penche,
qu'un soupir se mêle à ta voix ?
Pareille à la colombe blanche,
qui te fait gémir dans les bois ?

C'est cette onde à l'ardente écume,
le génie au baiser de feu,
qui saisit, qui presse et consume,
comme un souffle enflammé de Dieu.

Ne crains pas d'en être embrasée.
De ce feu ton cœur est l'encens.
Il est la céleste rosée
qui remplit ton âme de chants.

C'est ainsi que la rose en proie
aux rayons brûlants du soleil,
languit, se décolore, et ploie
sa tige au calice vermeil.

Mais ce même soleil, de sève
gonfle la branche qu'il nourrit ;
le soir plus belle elle relève
et rouvre sa fleur qui sourit.

A MADemoiselle **

le jour de sa fête

Petite amie, agrée un faible hommage.
Mes vœux n'y sont exprimés qu'à demi.
Mon âme sent, mon cœur dit davantage.
Daigne sourire aux souhaits d'un ami.

Sur ta carrière à peine a lui l'aurore,
ses rayons d'or annoncent un beau jour.
Ces doux instants prolonge-les encore.
Trop tôt, hélas ! ils passent sans retour.

Ils sont passés pour moi ; je les regrette ;
ils sont passés, j'en ai souvent gémi.
Un long printemps, oh ! je te le souhaite.
Daigne sourire aux souhaits d'un ami.

L'été viendra : deux déités rivales
partageront tes soins de moitié.
Bien qu'en beauté encor tu leur égales,
tu serviras l'amour et l'amitié.

A l'amitié porte ton culte en dette,
mais crains l'enfant dans la rose endormi.
L'amour propice, oh ! je te le souhaite.
Daigne sourire aux souhaits d'un ami.

Plus d'un nuage obscurcira peut-être
le bleu du ciel où ton soleil a lui ;
et de la tige où le sort te fit naître
le vent viendra t'arracher, charmant fruit.

Si le vent vient, ou la main indiscreète,
frémis d'horreur, sur ta tige affermi.
Braver l'orage, oh ! je te le souhaite.
Daigne sourire aux souhaits d'un ami.

L'hiver viendra, et la vermeille aurore
d'un crêpe brun se voilera le front.
Que dans ton cœur le soleil brille encore,
et doux encore en sera le rayon.

Que loin de toi s'amasse la tempête,
et porte ailleurs l'aquillon ennemi.
Un doux hiver, oh ! je te le souhaite.
Daigne sourire aux souhaits d'un ami.

A MADEMOISELLE **

pour un cadeau reçu pendant que j'étais empêché de sortir

A la feuille insensible, au défaut de ma voix,
je vous confie, ô vœux de ma reconnaissance.

N'allez point, trop hardis et trop prompts à la fois,
trahir ce que je sens et plus que je ne pense.

Gravés au fond d'un cœur brisé par les revers,
vous le consolerez de votre douce flamme ;

Et quand le temps jaloux effacera ces vers,
neufs comme au premier jour vous vivrez dans mon âme.

A LA PRINCESSE C. G.

sur un volume de poésies

Je t'avais rencontrée à l'heure enchanteresse
où la vie en chantant prend son premier essor.
Depuis, les maux et l'âge ont flétri ma jeunesse,
mais mon cœur fatigué, mon cœur est jeune encor.
Quand j'aurai terminé mon errante existence,
jette parfois les yeux sur ces feuilles, et pense
que le cœur d'un ami repose sur ces fleurs ;
pense aux jeux innocents de notre heureuse enfance,
aux roses sans l'épine, aux plaisirs sans les pleurs.

L A L A R M E

CHANSON

(Air, Une Larme)

Le cœur qui souffre,
le cœur que tord un souvenir,
qui voit un gouffre
dans le présent et l'avenir,
le cœur qu'alarme
l'existence comme un malheur,
raconte toute sa douleur
par une larme.

Quand les yeux pleurent,
c'est le cœur qui seul a parlé.
Les soupçons meurent
sitôt qu'une larme a coulé.
Vois cette larme
qui brille sur ta boucle d'or,
et s'il te reste un doute encor,
vois cette larme.

Quand plein d'ivresse
le cœur palpite et sent et jouit,
que l'allégresse
comme une fleur l'épanouit,
quand tout le charme,
quand il se sent baigné d'amour,
son honneur alors se fait jour
par une larme.

CHARON ET LA JEUNE FILLE

(Air, Schubert: Der Tod und das Mædehen), B, 2e éd. 43

LA JEUNE FILLE

L'éclat de mon aurore
commence à se ternir.
Mon front se décolore;
hélas! Je vais mourir.

CHARON

Viens, jeune fille; cet instant
est le repos que tu demandes.
Je vais t'endormir en chantant,
je vais te tresser des guirlandes.

LA JEUNE FILLE

Que j'aime la nature
et que le monde est beau!
La nuit est noire, obscure
au fond du froid tombeau.

CHARON

Ne tarde plus, il en est temps.
Oui, des tombeaux la nuit est sombre.
Fleur que j'emporte en ton printemps,
viens prendre racine à mon ombre.

LA JEUNE FILLE

Mon cœur, hélas! à peine
avait senti l'amour.
Encore un jour sa peine,
et son bonheur un jour!

CHARON

Viens, viens! Les morts ne sentent pas.
Chez nous plus d'espoir ou de rêve.
Sèche tes larmes. Le trépas
aux tourments de l'amour fait trêve.

ΓΑΛΛΙΚΑ

LA JEUNE FILLE

Écoute ma prière!
 Ma mère pleurera.
 Ma bonne et tendre mère!
 qui la consolera ?

CHARON

Viens! Je ferai tarir ses pleurs.
 Rends-moi ton âme qui s'envole.
 Il est de poignantes douleurs
 et des cœurs que seul je console.

DANS L'ALBUM

de M. NADARD, célèbre aéronaute et photographe

Sur ses ailes de gaz au ciel il s'envola.
 Du soleil il s'approche;
 il le met dans sa poche,
 et se fait un pinceau des rayons qu'il vola.

DANS L'ALBUM

de Madame S. B.

Du temple profanant le mur
 souvent la main pieuse y trace
 un nom obscur,
 que le regard dédaigne et que le temps efface.
 Ainsi d'un inutile trait
 j'inscris à cette place
 mon nom, que le lecteur distrait
regarde et passe.

DANS L'ALBUM

de Madame la Comtesse C. P., née Princesse Bonaparte

Parmi d'illustres noms cette place est bien belle.
 J'y dépose le mien, du contact ennobli ;
 et cependant ma main, et ma plume rebelle,
 hésitent à tracer un nom fait pour l'oubli
 sur le rameau fleuri d'une souche immortelle.

SUR MA PHOTOGRAPHIE

offerte à une dame

D'un accident d'un jour, d'une ombre qui s'efface,
 d'une ébauche d'ami cette image est la trace.

SUR UNE AUTRE

On dit que cette image est parlante. Eh bien, non.
 Si ce portrait parlait, il dirait vote nom.

SUR UNE AUTRE

Ces traits inanimés excitent mon envie.
 Un regard de vos yeux leur donnera la vie.

SUR UN ÉVENTAIL

Le zéphyr à l'aile légère
 carresse ou la rose ou le lys ;
 mais, quittant les fleurs, il préfère
 attendre blotti dans ces plis.

A MA PETITE AMIE H. B.

avec un écritoire représentant une chouette

L'oiseau de la déesse sage !
 Ne le mettez jamais en cage.
 Puissiez-vous l'égaliser, et même davantage,
 la surpasser.

Qu'en tout et que toujours Minerve
 et vous inspire et vous préserve ;
 qu'avec mon souvenir cet encrier se conserve . . .
 sans se casser.

SUR UN VASE ANTIQUE

offert en cadeau, le premier de l'an, à Madame de F.

D'un passé de mille ans ce léger souvenir
 porte des vœux présents et des vœux d'avenir.

GRIFFONNÉ SUR LE MUR DU LAZARET DE SYRA.

en juillet 1839

O paradis terrestre, ô fleur des quarantaines,
 de tes accusateurs que les plaintes sont vaines !
 Jamais puce ou souris, jamais punaise ou rat
 ne trouble le repos des réclus de Syra.
 L'air pesant, et chargé de poussière qui vole,
 s'agite en ondoyant au gré des fils d'Eole,
 et lorsque le soleil darde ses feux d'été,
 l'intrépide baigneur fend le flot agité.
 O fameux Linardi, héros de la cuisine,
 quelle couronne d'ail l'histoire te destine !
 Artiste plein de goût, qui, modeste à part,
 qui connaît mieux que toi tous les effets de lard ?
 Qui sait mieux à l'agneau substituer la chèvre,
 et faire rendre au chat les honneurs du lièvre ?
 Dans cet Edem, la vie est pleine d'agrémens.
 Les jours nous ont paru plus courts que des moments.

SUR LE NIL,
BATEAU A VAPEUR DES MESSAGERIES FRANÇAISES
en février 1870

Sur le *Nil* je quittai les bords de l'Ilissus.
Garre aux flots écumants, au roulis que j'abhorre.
Mais le palais flottant ne marche pas encore.
Quels sont ces Minarets à distance aperçus ?
Eh quoi ! Je reconnais les rives du Bosphore !
Le *Nil* arrive-t-il sans marcher ? Je l'ignore.

CHARADE

à Madame P., pour son jour de naissance

Lorsque tu vis le jour, s'approchant de ta couche
mon *premier* déposa son baiser sur ta bouche,
et te dit : « Je t'accorde, avec l'esprit fécond,
la grâce et la beauté. Bouton de mon *second*,
avec soin cultivé aux rives du Bosphore,
tu charmeras les yeux plus éclatant encore
quand, l'épanouissant à la maturité,
par les mains de l'Amour tu seras transplanté
dans mon *dernier* fameux, chanté par tous les âges,
dans mon *dernier* de l'art, dans mon *dernier* des sages.
Là, comblant de mon *tout* un homme de ton choix,
de l'amour à ton tour tu connaîtras les lois,
mon *tout* changeant ta vie en éternelle fête. »
Elle dit. Ce sera ; et je te le souhaite.

A MON AMI R., qui abusait du calembour

De maigres calembours ! Des sardines étiques !
Et le premier *bacal en bourre* ses pratiques ¹⁾.

AUTRE, AU MÊME

Ce grand maître passé de l'art calembourique,
à cheval sur ses jeux de mots, dont il se pique,
ce n'est point Apollon sur son Pégase épique,
c'est des produits d'esprit un *bacal en bourrique*.

¹⁾ Bacal, un épicier à Constantinople.

LE BLANC

SONNET

dans l'album de Mademoiselle BLANCHE B.

J'admire les couleurs que l'arc-en-ciel étale.
 Sur toutes c'est le blanc qui l'emporte en splendeur.
 Son éclat dit « Vertu », et son nom dit « Candeur ».
 Il habille aux sommets la neige virginale.

Il décore le front de la pure Vestale,
 où naît en rougissant la fleur de la pudeur ;
 l'écume sur la mer ; et, dans sa profondeur,
 la perle immaculée aux reflets de l'opale.

Aussi, dans le séjour d'éternelle beauté,
 où nous allons, au soir de ce jour agité,
 suspendre notre nid à l'éternelle branche,

où tout est radieux, où tout est saint et pur,
 nageant dans la lumière et tranchant sur l'azur
 les anges seront blancs, et l'âme sera blanche.

A Mademoiselle E. B.
 dans son album

Souvent votre œil distrait voit sur le firmament
 une étoile qui file, et qui s'éclipse et passe.
 Ainsi sur votre ciel j'apparus un moment
 pour m'éteindre aussitôt sans y laisser de trace.

Mais l'œil qui du soleil affronte les rayons,
 quand l'astre disparaît, en conserve l'empreinte.
 Ainsi toujours présente en nos cœurs nous voyons
 votre image, jamais par la distance éteinte.

B'. ΓΕΡΜΑΝΙΚΑ

EINIGES AUS ALEXANDER SOUTZO

Τοῦ καὶ ἀπὸ γλώττης μελιτος
γλυκίων ῥίεν αὐδῆ.

DER NEUE DIOGÉNES

EINE Spanne eignes Landes hab'ich nicht zu meinem Grabe,
und die freygestimmte Leier ist noch Alles, was ich habe.
Federleicht von Geldesbürde leg' ich mich zum sanften
Schlummer,
und erwache ohne Kummer.

Diogénes in der Tonne, frag'ich nicht nach Ruhm und Gold,
und des blinden Schicksals Scheibe lass' ich rollen wie sie
rollt.

Nicht vor Mächtigen und Grossen sieht man mich die Kniee
biegen.
An der Sonne mich zu wärmen, ist für mich die höchste
Wonne.
Zieht vor meiner stillen Tonne lärmend der Tyrann der
Griechen¹⁾,
und entnimmt er mir die Sonne,
ein erzürnter Diogénes, Mensch, ruf ich, lass mir den Tag!
Mensch! du nimmst mir was dein Scepter mir zu geben
nicht vermag.

Durch die menschenreichen Strassen wandle ich allein und
denkend.
Hier begegnet mir ein dicker aufgeblas'ner Hahn, und
weiter
einen wilden Rappen lenkend,
aus des Sattels stolzer Höhe will zertreten mich ein Reiter.
Gleich dem Diogénes lachend, schau' ich diese eitlen Wirren,
und gewinne, ruhig schlendernd, neue Pfeile für Satyren.

1) J. Capodistrias.

Sieh sie alle einher schreiten, ihren Kopf voll Rauch und
Dunst,
unsre grossen Diplomaten, Mirabeau's und Metterniche!
Auch dem grössten Staatsmann wahrlich keiner unter ihnen
wiche

sey's an Klugheit, sey's an Kunst.

Doch durch ihre Haufen geh' ich mit der brennenden Laterne:
«Diogénes, ruf ich, Herren, einen Menschen sah' ich gerne.»

Für das allgemeine Beste sieh sie geh'n und sieh sie laufen.
Für des Wohl des Landes ist es dass sie schwitzen, dass sie
schnaufen.

Mir bekannt ist ein gewisser armer Teufel von Minister ;
nun, von lauter Schreiben Schreiben, eine hag're Mumie
ist er.

So wie sie, und mehr als jeder, bin ich wichtig und geschäftig.

Gleich dem Diogénes roll'ich meine Tonne ernst und kräftig.

Neuen Schwanz sich anzupassen suchet mancher arme Tropf,
den man früher mochte schauen wohl mit Schwanz, doch
ohne Kopf.

Mancher Werber dieser Gattung streift gar oft bei mir vorbey
klopfend an das runde Haus ;

«Nimmst du, ruft er, nicht Partey?»—

«Diogénes!» schrei' ich, «Herren, alle Menschen lach' ich
aus.»

DIE PRESSE

Ein Staatsrath kommt zu mir und sagt mit zuckersüßem
Munde :

«Nun freygesinnter, lieber Freund, Glück auf zur frohen
Kunde!

So freue dich doch recht! Es geht vortrefflich mit der Presse.
Wie viel Artickel schlug ich vor in ihrem Interesse!

Die Press' ist frey, mein Herr; genug, dass man nur Spott
nicht treibe

mit Rathsherrn und mit grossen

Beamten, Richtern, Gouverneurs, Ministern und Genossen.
Die Press' ist frey, die Press' ist frey; genug, dass man nicht
schreibe.

Mein Bruder ist ein Gouverneur in einem kleinen Orte,
und einer meiner Vettern ist am Appellationsgericht.

An einem Knochen nag' auch ich in meinem sichern Porte;
doch Freund der Presse nenn' ich mich, und ihr entgegen
stimm' ich nicht.—

Die Press' ist frey, mein Herr; genug dass man nur Spott
nicht treibe

mit Rathsherrn und mit grossen

Beamten, Richtern, Gouverneurs, Ministern und Genossen.
Die Press' ist frey, die Press' ist frey; genug dass man nicht
schreibe.

Ein Herr Colleg, der hasst das Licht, und zwar aus guten
Gründen,

riss auf den Mund drey Ellen breit
und schwatzte gegen Pressfreyheit.

Der Belzebub! Doch fand ich Garn das Maul ihm zuzubinden.

Die Press' ist frey, mein Herr ; genug dass man nur Spott
 nicht treibe
 mit Rathsherrn und mit grossen
 Beamten, Richtern, Gouverneurs, Ministern und Genossen.
 Die Press' ist frey, die Press' ist frey ; genug dass man nicht
 schreibe.

—
 Von nun an schreibe sonder Furcht, verfasse freye Lieder,
 und hechle durch die ganze Welt;
 zieh' an die Sehne, nimm heraus den Pfeil, und schiesse
 nieder
 was deiner Laune nicht gefällt.

Die Press' ist frey, mein Herr ; genug dass man nur Spott
 nicht treibe
 mit Rathsherrn und mit grossen
 Beamten, Richtern, Gouverneurs, Ministern und Genossen.
 Die Press' ist frey, die Press' ist frey ; genug dass man nicht
 schreibe.

—
 Was säumst du noch ? nur gleich ans Werk ; ergreif das Fe-
 dermesser !
 nach deinem Sinne richte zu des freyen Kieles Spitze ;
 in rothe Tinte tauche sie, gefällt es dir so besser ;
 ergreife den Satyren-Sieb, vertrau' ihn deinem Witze.
 Die Press' ist frey, mein Herr ; genug dass man nur Spott
 nicht treibe
 mit Rathsherrn und mit grossen
 Beamten, Richtern, Gouverneurs, Ministern und Genossen.
 Die Press' ist frey, die Press' ist frey ; genug dass man nicht
 schreibe,

DER FRESSER

Bei den besten Wirthen speis' ich, und ich werde dick und
fett.
Meinen Tisch bedecken reichlich Zuckerwerk und seltne
Brühen,
Fische aus dem tiefen Meere, von den Bergeshöh'n Wildbrett;
und in rein krystallinen Flaschen köstliche Nectare glühen.
Nie mit dem Harpyenbisse hat der Hunger mich gequält:
Jeden Monat werden richtig die fünfhundert mir gezählt.

Wer mir die fünfhundert zahlet, den soll unser Herrgott
hüten.

Wächst mein Glück doch um die Wette.

Kaum umfasst die Fustanelle meines Leibs gewalt'ge Fette.
Meines Fessi's Quast erhöht meiner Wangen Rosenblü-
then ¹⁾).

Nie mit dem Harpyenbisse hat der Hunger mich gequält:
Jeden Monat werden richtig die fünfhundert mir gezählt.

Tausend sollt' ich wohl empfangen und noch mehr; das
weiss doch Jeder.

Mit der bestgeschnittnen Feder

unterschreib' ich meinen Namen auf die zierlichste Manier;
doch ich frag' nicht lang worüber, und ich frag' nicht lang
wofür.

Nie mit dem Harpyenbisse hat der Hunger mich gequält:
Jeden Monat werden richtig die fünfhundert mir gezählt.

Manchem, der mir meinen Braten aus dem Munde will en-
treissen,

und mir «Sieh' die Würmer!» ruft,

sag' ich ruhig: Freund, verstanden; Freund, dich lockt des
Bratens Duft,

darum euer Schrei'n, darob der Erde Bande möchten reissen.

¹⁾ Fustanelle, der Haupttheil der griechischen Tracht.— Fessi, die Kopfbedeckung.

Was frag' ich um das und jenes, und was frag' ich um die
Welt?
Richtig werden die fünfhundert jeden Monat mir gezählt.

Mich und meine Tischgenossen nennt ihr Gastronomen keck.
Auf Amerika's Gesetze soll ich meine Hoffnung setzen!
Können nähren die Gesetze? haben die Gesetze Speck?
Fett wird Niemand von Gesetzen.

Was frag' ich um das und jenes, und was frag' ich um die
Welt?
Richtig werden die fünfhundert jeden Monat mir gezählt.

Mag die Welt in Brand vergehen, mag Europa sich verkohlen,
möge nur es nie aufhören Thaler uns in's Haus zu senden.
Freyheitsliebende Franzosen stürzen ihren Karl den Zehnten,
und in ihrem edlen Blute baden sich die freyen Polen.
Doch was frage ich nach Freyheit, und was frag' ich um die
Welt?
Richtig werden die fünfhundert jeden Monat mir gezählt.

DER AUFSEHER DER OEFFENTLICHEN GEBÄUDE

KUCHEN duften meine Lippen, die ich mit Champagner wasche,
und ich häufe die Ducaten in der rundgeschwoll'nen Tasche.
Meine Herrn, nehmt ab die Mützen, mach't ein tiefes Com-
pliment.

Wisset: Oberbauaufseher nannte mich der Präsident.
Trala, Heysa, so ist's recht!
Ja die Sachen geh'n nicht schlecht.

Was ist Ihr Gewinn des Monats? saget doch, Herr Gouverneur.
Was mir dreyssig Tage tragen trägt euch wohl ein ganzes
Jahr?
Tausend Phönixe ¹⁾ des Monats, und nicht mehr? Warum
nicht gar!
Jede Spanne Landes gilt mir wohl dreytausend und noch
mehr.

¹⁾ Phönix, eine griechische Münze zur Zeit des Presidenten Capodistrias.

Trala, Heysa, so ist's recht ;
Ja die Sachen geh'n nicht schlecht.

Oft gönnt mir der Landesvater des huldvollsten Grusses
Ehre.

Wenn ich lange Finger mache, sieht er gnädig durch die
Finger.

Nur zuweilen soll' ich spielen den geheimen Ueberbringer
von den Thaten die ich sehe, von den Reden die ich höre.

Trala, Heysa, so ist's recht !
Ja die Sachen geh'n nicht schlecht.

Eingemau'rt im engen Napli ¹⁾ sitzt die Regierung jetzt.
Bald, bewährt sich das Gerüchte, wird sie nach Athen
versetzt.

Da werd' ich Paläste bauen. die sie traun bewundern sollen,
und aus Trümmern und Ruinen wird mir Gold entgegen rollen.

Trala, Heysa, so ist's recht ;
Ja die Sachen geh'n nicht schlecht.

Ich sey bös den Schulen, sagen einige, die mich beneiden.
Höchst geneigt im Gegentheile bin ich allen Schulgebäuden.
Jüngst träumt ich, ich hätte eine Universität gebaut,
und mit einem Freudesprunge fing ich an zu singen laut :

«Trala, Heysa, so ist's recht ;
Ja die Sachen geh'n nicht schlecht.»

Schöne Mädchen senden allwärts mir verstohl'ne Liebes-
Blicke.

Unhold sind sie nicht dem Alter, und nicht scheu vor der
Perücke.

Wo ich nur mich möge zeigen, und wo ich den Fuss bewege,
drängt man mich mit Heirathsplänen, macht man glänzen-
de Vorschläge.

Trala, Heysa, so ist's recht ;
Ja die Sachen geh'n nicht schlecht.

¹⁾ Das argolische Nauplion, die damalige Hauptstadt von Griechenland.

DER SPION

WER sich in dieser schlimmen Zeit aufhält in griech'schen
Landen,
der nehme sich recht sehr in Acht mit wem er spricht und
was er spricht.
Nicht jedem zeig' er aufgethan des Herzens Tiefen, ja, selbst
nicht

dem Freund und dem Verwandten.

Vorgestern auf der Strasse trifft ein Spürhund mich der Po-
lizey,
und kommt auf mich, und grüset schön mit mancher
Schmeicheley,
und spricht mich freundlich an, wie folgt, mit glattgeschliff-
nen Worten.
Doch ward von mir beschieden er mit folgenden Antworten.

Freund Soutzo, sag' er, wisse doch, oft hab' ich gnädiges
Gehör
bei diesem Staatsminister bald und bald bei jenem Gouver-
neur.
Wohl mögen die gestrengen Herrn dass ich ein wenig
schwätze,
und gern erfahren möchten sie was dieser oder jener spricht.
Herrn, sag' ich, ich bin kein Spion, und meinen Freund
verrath ich nicht,
ja nicht um alle Schätze.—

—Geh weiter, lasse mich in Ruh, ich bin ein Kybernyti-
kos¹⁾.

Zum Henker, sag' ich, packe dich, entheil', sonst schlägt das
Wetter los.

Vorgestern, Soutzo, stösst auf mich ein Herr, der frey gern
witzelt.

Von der Regierung sprach er viel, und gramte aus von Al-
lerley.

Bei seinen Worten wurde mir der Schädel auch gekitzelt,
und unvorsichtig stimmte ich mit ein in seine Melodey.

¹⁾ Von der Capodistrianischen Partey.

Doch wirst du dir es denken, Freund? Der Schurke war ein
Erzspion.

Oh! sey vorsichtig, halte wohl versperrt des Herzens Schrank,
mein Sohn.—

—Geh, zeige deinen Rücken mir. Ich bin ein Kybernitikos.
Zum Henker, sag' ich, packe dich, enteil', sonst schlägt
das Wetter los.

Wie, Soutzo, siehst du mit Geduld das Land in Knecht-
schaft sinken,

Minister ohne Rechenschaft, Gerichte welche hinken?

Liebst du die diplomatischen zweydeutigen Gesetze,
die vorn und rückwärts schneiden?

Siehst du die fremden Haufen gern, die unsern Ruhm be-
neiden,

und strecken gierig ihre Klau'n auf uns're letzten Schätze?—

—Versuche mich nicht, Belzebub! Ich bin ein Kybernitikos.
Zum Henker, sag' ich, packe dich, enteil', sonst schlägt das
Wetter los.

Nun, Soutzo, kein Satyrenpfeil tönt mehr in deinem Köcher!

Oh! zeig', dass ich mich freue!

Schiess'st durch den Heuchler-Mantel du nich wieder neue
Löcher?

Du schweigst? was soll das Schweigen doch? verkennst du
meine Treue?

Du glaubst mich Kybernitiker, du spielst den Diplomaten!

Oh! peitsche die Minister durch und wäge ihre Thaten.—

—Geh, hetze mich nicht länger auf; ich bin ein Kyberni-
tikos.

Zum Henker, sag' ich, packe dich, enteil', sonst schlägt das
Wetter los.

Oh! lättl' ich, Soutzo, dein Talent und deinen Dichter-
schlangengebiss,

so lehrte ich gar bald die Herrn was die Satyrenruthe misst.

Wie spanischer Taback wär' ich den hochgerumpften Na-
sen, bis

Ein jeder sich todt niesen müsst!

Doch mir zum Ärger liessest du den Eifer bald ermatten ;
 der Mund ist dir verstopfet schier, du fürchtest deinen
 Schatten.—

—Geh ! sey mein Plagegeist nicht mehr ; ich bin ein Ky-
 bernitikos.

Zum Henker, sag' icb, packe dich, enteil', sonst schlägt das
 Wetter los.

Freund Soutzo, sag' mir, ist es wahr? Ich hörte dass so
 eben
 du neue Witzergiessungen dem Druck willst übergeben?—

—Das will ich, und in einer,
 all' der Spionen spotte ich, und ganz besonders deiner.—
 — Was! Ich Spion! Je nun, so recht. Das will ich mir
 aufschreiben ;

Nicht hinter deinem Finger mehr verborgen sollst du bleiben.
 Nackt stellte sich dein Sinn mir dar ; du bist ein Syntagma-
 tikos! ¹⁾

Ich geh'und melde dies ; Geduld, mein Freund ; nun schlägt
 das Wetter los.

DER BETTLER-SOLDAT

Ein bejahrter armer Blinder, ein Soldat in frühern Tagen,
 mit dem Quersack auf den Schultern, und mit seinem Bett-
 lerstabe,

sprach zu seinem jungen Führer: Fein bedächtig, guter
 Knabe,
 fein bedächtig; meine Füße wollen mich nicht schneller
 tragen.

Oh ! du bist ein Kind des Glückes ! Deine schönen Äuglein
 funkeln,

und es trägt dich, wie beflügelt, dein gesunder junger Fuss.
 Mir hat ihn vor Missolonghi weggerafft ein Kugelschuss,
 und ich muss mein Daseyn schleppen in Verzweiflung und
 im Dunkeln.

¹⁾ Ein Anhänger der Verfassung.

Sag mir, gutes Kind, wo sind wir? Ist est helle? ist es Nacht?
— « Es ist Nacht, und ich erblicke Nauplia's gewölbte
Mauern. »—

—Nauplia!—«Du weinst, Vater!»—Lass mich weinen, lass
mich trauern.

Schöne Bilder alter Tage sind im Herzen mir erwacht.
Ich, der erste, gleich der Schlange, sprang auf Palamidis Feste
mit entblösstem scharfen Degen,
und verscheuchte die Tyrannen aus dem hoerbauten Neste.
Doch nun kann ich meinen schweren, siechen Körper kaum
bewegen.

Blind bin ich; der junge Frühling kommt und kehrt für
mich vengebens,
und das freye Licht der Sonne kann mein Auge nicht mehr
schauen.

Oh! ihr Schönen, baumbedeckten, doch mit Blut gefärbten
Auen!

Oh! es freuen frische Völker sich in euch des frischen Lebens!
Und *ich* muss mein Leben betteln, tragen des Almosens
Hemd,

und in alten Kirchenmauern und auf Strassen übernachten.
Wo ich geh, stoss' ich auf Kinder die mich alten Mann ver-
achten.

Fremd bin ich in meinem Lande, und in meinem Hause
fremd.

Umgekehrt hat sich die Erde, Alles hat sich umgestaltet,
und das Kind wird fremd und fremder seinem Vater, der
veraltet.

Diese Buben, die es wagen unsern Ruhm herabzusetzen,
werfen sich auf beide Kniee vor dem Plutus, ihrem Götzen.
Wo sind meine Schlachtgenossen? Wo sind jener Tage
Riesen?

Wo sind sie? Ach! Viele starben;
andre säumen noch am Leben, unbekannt und ungepriesen.
Fremde stossen mich verächtlich und verlachen meine
Narben.

Oh! verlachtet nicht, ihr Fremden, meine Augen, weil sie
blind,
meinen Fuss, weil er gebrochen.

Botzaris, der Türkenwürger, nannte mich sein tapfres Kind.
Diese alte Fustanelle decket kaum die alten Knochen,
doch sie decket sie mit Ruhme: Iscos ¹⁾ hat sie mir ge-
schenkt.

Dieses Schwert, das lange Jahre treu an meiner Seite hängt,
ist wohl nicht verziert mit Golde, mit Topaz und mit Co-
ralle,
Doch ich hab' es von Tombazi, von dem grossen Admirale.

Helden der verfloss'nen Zeit,
ob ihr auch gestorben seydt,
lebt ihr doch in unsern Herzen, lebt ihr doch in der Ge-
schichte;
aber todt, obschon bey Leben, sind die Ehrenlosen Wichte,
welche euer Grab zertreten, welche eure Thaten schänden, nd
welche eurer Opfer erben,
trotzig eure alten Krieger, eure Helden übersehen
wenn sie auf den Strassen betteln, wenn sie in dem Elend
sterben.

DER VETERAN

Auf Olympus grauen Höhen, als die Abendsonne sank,
unter düstrer Tannen Schatten,
alt an Jahren, jung von Herzen, sass bey seinen Cameraden
erst ein griech'scher Held und sang:
«Sieben Jahre Trug das Schwert ich des befreysten Griechen-
landes.
In den Thälern, auf den Höhen, wie die lichte Flamm' ent-
brannt' es.
Ihr erinnert euch, Gefährten, wie das Herz uns muthig
schlug
als ich diese Fahne rühmlich und von Sieg zu Siege trug.

¹⁾ Anders genannt Caraïscakis.

Ihr erinnert euch der Zeiten, als Chursits zaumlose Horden,
Blitz und Donner in den Händen, Argos Felder über-
schwemmt

zu verwüsten und zu morden,
als wir einer gegen zwanzig, halb bewaffnet, unbezähmt,
mit bewährtem Löwenmuth und mit eisenschwerer Hand,
in das Heer des Feindes stürzten, und des Feindes Heer
verschwand.

Ihr erinnert euch, Gefährten, wie das Herz uns muthig schlug
als ich diese Fahne rühlich und von Sieg zu Siege trug.

Ihr erinnert euch, als Skodra wilde Völker ausgespie'n ;
als in Karpenissi's Thälern Botzaris sich plötzlich zeigt.
Alles floh, und wo er kämpfte, stürzte was nicht konnt'
entfliehn.

Gross war er in dem Gefechte, doch der Tod hat ihn gebeuget.
Er verbarg uns seine Wunde, und begeistert hohes Muthes,
führt'er uns zu dem Triumphe auf den Spuren seines Blutes.
Ihr erinnert euch, Gefährten, wie das Herz uns muthig schlug
als ich diese Fahne rühlich und von Sieg zu Siege trug.

Ihr erinnert euch des Jahres, als die Myriaden stürzten,
eingeengt in unsern Feldern,
und mit schwarzen Todesringen Missolonghi's Mauern
schürzten ;
als wir muthig kämpfen sahen unsre Kinder, unsre Ältern.
Ruhig schaute da Europa, kalt dem Fall und böse dem Sieg,
das verklärte Missolonghi, wir es hoch gen Himmel stieg.
Ihr erinnert euch, Gefährten, wie das Herz uns muthig schlug
als ich diese Fahne rühlich und von Sieg zu Siege trug.

Ihr erinnert euch ; wir waren eine Handvoll, nicht drey-
hundert ;
doch es führte Karaïsko der Dreyhundert Standart.
Athen zeugt von uns'ren Thaten ; Isko siegte, und es ward
Kiutahi ¹⁾ nicht mehr als tapfer und nicht mehr als klug
bewundert.

¹⁾ Der türkische Heerführer.

Ja zur hellen Flamme wuchs in Rumeli der Freyheitsfunken,
 und Arachowas Gefilde hat Tyrannenblut getrunken.
 Ihr erinnert euch, Gefährten, wie das Herz uns muthig
 schlug
 als ich diese Fahne rühmlich und von Sieg zu Siege trug.

Bleich und abgemattet wandelnd unter Trümmern und
 Ruinen,
 unterm Himmelsdach durchwachend, kämpfend unter Fel-
 senzinnen,
 lechzend bald und bald verhungert, wundbedeckt in dem
 Getümmel,
 durch Beschwerden, durch Gefahren folgend treu den alten
 Fahnen,
 richteten wir oft den matten, thränenfeuchten Blick gen
 Himmel,
 doch nie hat der freye Nacken sich gebeugt vor den Ty-
 rannen.
 Ihr erinnert euch, Gefährten, wie das Herz uns muthig
 schlug
 als ich diese Fahne rühmlich und von Sieg zu Siege trug.

A N T W O R T

an einige, auf einem Band von Heine's Gedichten aufgeschriebene Zeilen

Ja, wenn das Herz verwundet ist,
 und trägt die Wunde nicht allein,
 dann ist es Balsam das entfließt,
 so süß, so duftend und so rein.

—

Doch wenn es tief das Eisen fühlt
 das nicht zugleich das and're trifft,
 kein Balsam ist es das entquillt,
 es ist sein Blut, vermischt mit Gift.

—

Und selbst wenn auch das and're peint
von einem fremden, frühern Schmerz,
dann sind es Thränen die das Herz,
das arme Herz zum Tod sich weint.

DER TRAUM

Mir träumte es flöge vom Himmel herunter
eine Seele zu mir, eine Schwester der Meinen,
Sie sass mir zur Seite, so zart und so munter,
dass das Herz mir zerfloss, und ich fing an zu weinen.

Sie sah mich mit himmlischem, sanften Mitleiden,
und ich fühlte mein Wesen durchdrungen von Glück.
Ich liess mich die seeligen Engel beneiden,
und ich heftet' auf sie meinen sehnedek Blick. *m*

Da ist plötzlich die holde Erscheinung verschwunden ;
da stand ich alleine, verrunzelt und alt.
Sie lacht ob mein Weinen ; ihr Herz ist so kalt !
ihre Blicke sind Dolche, und tief sind die Wunden.

Um ein Wort des Erbarmens ich flehte mit Schmerzen,
um ein schwesterlich wort. Sie wandte sich ab,
und mit hohnender Miene sie wies mir das Grab.
Ich erwachte,—und fühlte die Thränen im Herzen.

VERZWEIFLUNG

Nun ist gewelkt die letzte Rose,
die aufgeblüht auf meinem Strauch.
Verschwunden die Apotheose
liess kalte Aschen nur und Rauch.

Nicht das Altar ist doch entweiht ;
es fehlt die Gottheit nur den Festen.
Noch steht der Stamm ; doch nichts gedeihet
auf seinen morschen, dürren Ästen.

Um mich die wüste, weite Haide ;
kein grünes Blatt auf meiner Laube.
Hin ist des Lebens letzte Freude,
hin ist der Seele tiefer Glaube.

Zu allem Schönen, allen Grossen,
fühlt' ich ein warmes, mächt'ges Streben.
Vom Schönen wurd'ich abgestossen,
zum Grossen konnt'ich mich nicht heben.

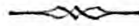

Die Kraft zu wirken und zu schaffen,
das Werkzeug Gottes ist zerschlagen.
Das starke Fittig ist erschlaffen,
das mich durch Lüfte oft getragen.

Ich bin auch um das edle Denken,
und thu' bewusstloss was ich thue ;
und alle meine Schritte lenken
mich zu des Grabes stiller Ruhe.

T R O S T

Mein Herz ist todt, mein körper neigt
 sich hin zur Mutter Erde.
 Mein Fuss ins Grab hinunter steigt,
 wo ich bald ruhen werde.

Da wird es einsam seyn und kühl,
 da werd' ich bald vergessen.
 Doch da wird' wohl auch kein Gefühl
 mit neuem Tod mich pressen.

Da wird nicht grüssen mich das Licht
 an jedem Frühlingsmorgen ;
 doch auch die Nächte werden nicht
 mich peinigen mit Sorgen.

Ich weiss; nie wird der Stein benetzt
 der über mich wird liegen ;
 doch auch der Brunnen wird zuletzt
 der Thränen mir versiegen.

AN FRÄUL. STOLTE

(der schönen Tochter des Dichters von «Faust»)
 indem ich ihr ihre eignen Gedichte zurürk gab.

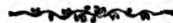
Haben die Musen und Grazien, seitdem den Parnass sie ver-
 liessen
 alle in Eins sich vermengt, wechselnd den eignen Vorzug?
 Haben die Grazien gelernt auf der Leier der Musen zu singen,
 oder wohl ihre Gestalt haben sie jenen gegönnt?

IN DEM ALBUM DES GRAF. E.

Eitel sind die Güter die die Zeit vertreibt.
Unverwelkt und ewig nur die Freundschaft bleibt.

AUF MEINEM BILDE

Man sagt es sey mir gleich. Es ist zum Scherz.
Die Züge sind es wohl ; es fehlt das Herz.

Γ'. ΑΓΓΛΙΚΑ

ON MY PHOTOGRAPH

My shadow is this, and this shadow will last
when will vanish the one that this shadow has cast.

ON ANOTHER

It is born to the rays of athenean skies.
It is perfect in likeness, but life is still wanted.
To the source of the life it comes, to your eyes,
to ask for a sparkle. Why should you not grant it?

TRANSLATION OF A PASSAGE OF MY DRAMA «THE THIRTY»

Among strangers a stranger he wanders alone,
of me, of his freinds, of his country bereft.
All hope and all joy and all gaiety are gone
from this heart which is pining, is dead since he left.

Exiled and roofless the nights he will tarry
on the banks of the brook, on the lonely grove;
and no good and no treasure with him will he carry,
but the tender remembrance of me and my love.

Far from him I am weeping; the tyranny rages
against me and my father. No saviour appears;
and our glorious town, the boast of all ages,
is plunged in blood and drowned in tears.

Their murderous weapons they aim at his breast;
but his heart is of steel and his mind is unbending.
He fled. Now, tyrants, to flee make haste.
Soon will he return, and his vengeance is pending.

So soars the goldfethered bird to the skies,
whence it fixes its looks on the valleys and hills;
and back from the clouds like an arrow it flies,
and its prey with its clutches it seizes and kills.

He went, scorning the tyrants, where free men breathe.
 Soon will he return at the head of the brave,
 the noble brow crowned with the laurel-wreath,
 the tyrants to crush, and his country to save.

O joy, when the town will resound with his name,
 and all loocks but to him and all hearts will fly !
 But forgetting all others, unmindful of fame,
 he will only to me turn his heart and his eye.

ANOTHER PASSAGE OF THE SAME DRAMA

He is dead, he is gone ! Men of Athens, his freinds !
 his eyes have no rays and his lips have no breath.
 Death tinges with palor the brow that it bends,
 and his heart, once so tender, is clasped by death !

I call'd him, but silent and cold was his face ;
 and his fatherly heart against mine I press'd.
 But his hand did not move to a loving caress,
 and his heart, . . . it had ceased to throb in his breast.

His lips are still smiling, and their smile is so mild !
 Why does he not speak ? He loves me no more ?
 You depart from my side, you abandon your child,
 an orphan, shipwrecked on this desolate shore.

On his bosom how happy I used to lie ;
 and now we must part ! O gods that we must !
 that nothing to me will remain but his dust,
 a desert on earth, and dark night in the sky !

My father I want. O, who will sustain,
 who will guide my steps on my search of thee ?
 From whom shall I ask my father ?— I see.
 The sharp blade of this sword will unite us again.

ΠΙΝΑΞ
ΤΩΝ
ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

	Σελ.
Τοῖς ἐντευξομένοις	ε΄
ΠΡΟΣΦΩΝΗΣΙΣ	1
ΠΡΟΣΦΟΡΑ ΠΟΙΗΜΑΤΩΝ	3
ΕΠΙ ΣΥΛΛΟΓΗΣ ΠΟΙΗΣΕΩΝ ΜΟΥ	5
ΠΡΟΟΙΜΙΟΝ	9
ΥΜΝΟΙ ΚΑΙ ΩΔΑΙ	43
Εἰς Θεόν	45
Αἶνος ἑωθινός	47
Εὐχαριστία	49
Θεοῦ παρουσία	21
Ἐσπέρα	22
Ὕμνος Βασιλικός	24
» εἰς τὴν ἔλευσιν Βασιλ. Λουδοβίκου	25
» » » » τῆς Βασιλ. Ἀμαλίας	27
» » » » τοῦ Βασιλ. Γεωργίου	28
Ἐωθινὴ εὐχὴ διὰ σχολεῖα	32
Ὠδὴ εἰς ἀρχὴν μαθημάτων	34
» εἰς προστάτας σχολείων	36
» εἰς Χριστόπουλον	37
» τῇ Ἀγγελικῇ Πάλλῃ	42
Νέοις ποιηταῖς	43
ΠΑΤΡΙΩΤΙΚΑ	45
Ἡ πατρίς μου	47
Δεῖπνον Κλεπτῶν	49
Ἡ σάλπιξ	54
Ἐμβατήριος	53
Ὕμνος πατριωτικός	55
Εὐχαριστήριος	56
Εἰς Κολοκοτρώνην	58
Ἡ ἔρωμένη τοῦ Κλέφτου	66

	σελ.
Ὁ θάνατος τοῦ παλληκαριοῦ	70
Ἴππεὺς	74
Κλέφτης	76
Ἡ Ἀρβανιτία	78
Ὁ συνταγματικός	89
Τρίτη Σεπτεμβρίου	92
Ἀναχώρησις εἰς πόλεμον	99
Ἐξόρμησις	100
Πολεμιστήριον	101
Θούριος	104
Ἐλεύθερος κλέπτης	106
Χορὸς πολεμιστῶν	107
Λάβαρον	109
Ἐλελεῦ	110
Ἐθνοφύλακες Πανεπιστημείου	112
Συμπλοκή	114
Παιδιά ὑπὲρ ὀρφανῶν Κρήτης	115
Ἐθνικός ὕμνος	116
ΠΑΝΤΟΙΑ	119
Μάιος	121
Ὄναρ	123
Ἔαρ	125
Ἀφ' οὗ σὲ εἶδα	127
Θυσία	128
Ἐκεῖνη	129
Λατρεία	131
Ἐρωτες ῥόδου	133
Πλοῦς	135
Συναντήσεις	137
Καλλιτέχνημα	138
Κοιμοῦ	139
Ἕπνος	140
Νυκτερινόν	141
Ἀνατολή	142
Λωτός	143

	σελ.
Ἄπληθε	444
Ἄπουσία	445
Εὐτυχίας σκιά	446
Σιωπή	447
Ἄδιαφορία	449
Χάρις	450
Ῥύαξ	454
Ἄνθος Μαΐου	452
Ἄμφιβολίαι	453
Φθινόπωρον	454
Χωρισμός	455
Περιστέρα	456
Ἄνυπομονησία	457
Παρακμή	458
Σὲ, σὲ	459
Ἄποχαιρετισμός	461
Ξένος	463
Λήθη	464
Μόνος	466
Θρήνος	467
Ἄσμα παράφρονος	469
ΣΑΠΦΙΚΑ Ῥόδον	474
Θθινόπωρον	472
Εἰς ἥλιον	473
Εἰς σελήνην	474
Εἰς Σαπφῶ	475
Ῥόδον μαρανθῆν	477
Ὁ Ἔρως	478
Ὁ ποιητής	479
Ὁ Ἀδάμ	480
Ἡ Εὐα	481
Ἄναχώρησις	482
Πικρὴ καρδιά	484
Ἄτολμία	486
Ἐντυπώσεις	488

	Ειλ.
Εὐτυχίας διαμονή	189
Βάττος	191
Ἐνθοπώλης	192
Τρύγος	194
Ζήλεια	196
Δίκτυα	197
Ἄνοιξις	198
Εἰς τὴν βρύσιν	200
Τὸ κάλλος τῆς	201
Καθὼς φανῆς	203
Συμβουλαί	205
Αἰτήσεις	206
Καλὰ γεράματα	207
Αὔρα	209
Φιλαρέσκεια	210
Ἐλεύθερο πουλι	211
Ταχυδρόμος	213
Εὐχή	214
Ἐπάνοδος	215
Χρυσόπτερο πουλι	216
Μοναξιά	217
Ναννούρισμα	218
Χώρα	220
Ψάλτης	223
Ἐν τῇ ἐρήμῳ	225
Τὰ μνήματα	233
Ἄθανασία	242
ΜΥΘΟΙ	253
Ὁ Ζιζικας	255
Κόραξ καὶ ἀλώπηξ	256
Ὁ πῆχυς	258
Οἱ βάτραχοι	259
Ἡ ἄρκτος	262
ΒΟΥΚΟΛΙΚΑ	267
Εἰδύλλιον Α' Οἱ πρόσφυγες	269

Ειδύλλιον Β' Ὀδύσεως	Σελ. 282
» Γ' Θυσία εἰς Σειληνόν	291
» Δ' Λεύκοπις	300
» Ε' Θήρα ἢ Ἀλκμαίων	307

ΔΙΑΝΟΜΕΙΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΩΝ 321

Σωτήρος (1837)	323
Ἀθηνᾶς (1838)	326
Ταχυδρόμου (1838)	328
Αἰῶνος (1840)	329
Φίλου τοῦ λαοῦ (1841)	331
Αἰῶνος (1841)	332
» (1862)	334
Θεατρικῶν ἀγγελιῶν (1842)	336
Ἑλλην. Παρατηρητοῦ (1843)	337
Φήμης (1844)	»
Ἀθηνᾶς (1844)	339
Ἐφημ. Κυβερνήσεως (1844)	340
Φίλου τοῦ λαοῦ (1846)	341
Ἀθηνᾶς (1848)	342
Εὐτέρπης (1844)	343
Κλητῆρες Πανεπιστημίου (1850)	344
Διανομεῖς Ταχυδρομείου (1854)	345
Φάρου Ὀθρυος (1861)	346
» » (1862)	348
» » (1863)	350
Εὐνομίας (1863)	352

Εἰς Λευκώματα, Ἐπιτάφια, Ἐπιγράμματα 355

Εἰς Λευκώματα Εἰς λεύκωμα νέας φίλης	357
Τῷ Κ. Ε.	359
Τῷ Κ. Ε.	»
Ἀπόσπασμα τῷ Ἀλ. Σούτζῳ	360
Ἔτερον ὅμοιον	361

	Σελ.
Εἰς τὸ λεύκωμα τοῦ Γ. Β.	362
» » τῆς Κ ^α : Μ. Β.	363
» » τοῦ Α. Β.	364
Τῆ Α. Θ.	367
Εἰς τὸ λεύκωμα τῆς Κ ^α : Π. Κ.	369
Πρόποσις	374
Αὐτοσχέδιον	»
Εἰς λεύκωμα τοῦ Α.	373
» Κ ^α : Ε. Μ.	»
» » Α. Π.	»
» Ἀγνώστου	»
» » Α. Β.	374
» Κ ^α : Μ. Τ.	»
» » Α. Β.	375
Εὐχαριστήριον	»
ΕΠΙΤΑΦΙΑ Νεοφ. Δούκα	376
Ἐρυφίλης	»
Τῆς . . . . . ἐκ Κύπρου	»
Τῆς Ε. Β.	377
Κ. Ι. Καρατζᾶ	»
Γ. Κ. Καρατζᾶ	378
Κ. Χ. Ι.	»
Ἄλλο	»
ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ Εἰς Ἀλφρέδον	379
Ἰδιόχειρον	»
Εἰς α' τόμον Πλουτάρχου	»
» δ' » »	380
Εἰς μετάφρασιν διηγημάτων μου	»
Ἐπὶ Ἱερᾶς γραφῆς	»
Ἐπὶ εἰκόνοσ	»
Εἰς φωτογραφίαν μου	381
Ἄλλο	»
Ἄλλο	»
Ἄλλο	»
Ἐπὶ ῥιπιδίου	382
Εἰς ἀνθοδέσμην	»

	Σελ.
2	Εἰς εἰκόνα 382
3	Τῆ μικρᾶ Θ. Ο. 383
14	Εἰς νέαν μαθήτριαν . . . . . »
17	Τύχης ἰσορροπία . . . . . »
59	Αἶνιγμα . . . . . »
74	Συλλαβόγριφος . . . . . »
73	ΑΝΘΩ 385
	ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ 435
	Βουρκόλακας, τοῦ Γέτου 437
	Χαρά 438
74	Ἐκστασις, ἐκ τῆς Λουκίας τοῦ Δονιζέττη . . . 440
	Ἀπελπισία 441
175	Τεμάχια 442
	Νύξ, τῆς Κ ^α ς Γραρδίνης 443
176	Μοῖρα, ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ 445
	Μονήρης . . . . . »
	Μῦθος Βιεννέτου 446
377	Μάρκος Βότσαρης, τοῦ Ἀλλέκου 452
	Τὰ ὑπὲρ καὶ κατὰ, τοῦ Βολταίρου 457
378	Εἰς ΞΕΝΑΣ ΓΛΩΣΣΑΣ 463
	Α' ΓΑΛΛΙΚΑ Ode à Miaulis 465
	A M ^{lle} F. M. F. S. 467
379	A la même 469
	A M ^{lle} ***, le jour de sa fête 471
	A M ^{lle} *** 473
180	A la P ^{sse} C. G. . . . . »
	La larme 474
	Charon et la jeune fille 475
	Dans l'Album de M. Nadar 476
81	» » » M ^{me} S. B. . . . . »
	» » » » la Comtesse C. P. 477
	Sur ma photographie . . . . . »
	Sur une autre . . . . . »
2	Sur une autre . . . . . »

	Σελ.
Sur un éventail	477
A M ^{lle} H. B.	»
Sur un vase	478
Sur le mur du lazaret	»
Sur le bateau <i>le Nil</i>	479
Charade	»
A un ami	»
Autre au même	»
Le blanc	480
Dans l'album de M ^{lle} E. B.	»
Β' ΓΕΡΜΑΝΙΚΑ Aus Alexander Soutzo	
Der neue Diogènes	481
Die Presse	483
Der Fresser	485
Der Aufseher	486
Der Spion	488
Der Bettler-Soldat	490
Der veteran	492
Antwort	494
Der Traum	495
Verzweiflung	496
Trost	497
An Fräul. Stolte	»
In dem Album des Graf. E.	498
Auf meinem Bilde	»
Γ' ΑΓΓΛΙΚΑ On my photograph	499
On another	»
A passage of «the Thirty», translation	»
Another of the same drama	500
Πίναξ τῶν περιεχομένων	501

743013

